

KONGRE BELGELERİ -1

RAPOR
PARTİ-CEPHE İLE
İKTİDARA YÜRÜYELİM

Dursun KARATAŞ

**PARTİ-CEPHE
İLE
İKTİDARA
YÜRÜYELİM**

haziran
yayınevi

PARTİ-CEPHE İLE İKTİDARA YÜRÜYELİM

HAZİRAN YAYINCILIK SANAYİ VE TİC. LTD.
ŞTİ. Alayköşkü Cad. Sıdıka Batu İşhanı 12/303
Cağaloğlu-İstanbul Tel: (0212) 528 61 08

Baskı: Yön Matbaacılık/1995/İstanbul

THKP-C'den Devrimci Sol'a, Devrimci Sol'dan DHKP-C'ye uzanan süreç, aynı zamanda DHKP Kuruluş Kongresi'nin tarihidir. DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın da belirttiği gibi, *"Hareketimizin oluşum yılları 1974'lere dayanır. Bu yıllar, THKP-C'yi öğrenme ve sahiplenme yıllarıdır.*

1977-'78'li yıllar, THKP-C'nin yeniden kuruluş hazırlıklarının başladığı, THKP-C düşüncesi ve pratiğini halk kitlelerine gösterdiğimiz, halk kitlelerine öncülük etmeyi öğrenmeye başladığımız yıllardır.

12 Eylül 1980, ihaneti, özveriyi, direnmeyi, düşüp de yeniden ayağa kalkmayı öğrendiğimiz yıllardır. Dostu ve düşmanı daha iyi tanıdığımız, iktidar bilincimizi geliştirdiğimiz yıllardır.

1985-'89, geri çekilmeyi, güç toplamayı öğrendiğimiz yıllardır.

1990, atılımı hayata geçirdiğimiz, devrim yürüyüşünü hızlandırdığımız yıllardır.

12 Temmuz 1991, savaşın çıplak yüzünün görülmesi ve bu savaşın kurallarıyla sürdürülmediğinde nelere mal olacağını bilince çıkardığımız yıllardır.

16-17 Nisan 1992, savaşta direnmenin onurunu yaşadığımız, ölüm anında dahi güçlü bir sosyalizm inancını, ülke ve halk sevgisini taşıyanların koşullar ne olursa olsun yenilmeyeceğini öğrendiğimiz ve öğrettiğimiz, Devrimci Sol'un halk kitleleri nezdinde ölümsüzleştirdiği yıllardır.

13 Eylül 1992, iç düşmanın nasıl dış düşman haline gelip örgütümüzü yok etmek için saldırıya geçtiğini, emperyalistlerin, yerli işbirlikçilerin, dost maskeli düşman-

ların nasıl bir araya geldiğini, bizi kuşatıp yok etmek istediklerini somut olarak gördüğümüz yıllardır.

(...)

Bu kongre, bu savaştan güçlü çıktığımızın, düşmanlarımıza meydan okuduğumuzun göstergesidir."

Büyük toplumsal fırtınalar içinde, düşmanın bütün saldırılarına ve ihanetlerine rağmen, kahramanca direnişlerle, sarsılmaz inanç, fedakârlık ve kararlılıkla uzun yıllar süren, dişe diş, can bedeli bir mücadele sonunda gündeme gelen Parti Kuruluş Kongresi başarıyla tamamlandığında, dostlarımız sevinçli ve coşkulu, düşmanlarımız ise korkuluydu. Ve 1994 yılında ülkemiz halklarının özgürlüğe, adalete, onurlu bir yaşam kurmaya ve devrime yürüyüşünün öncü örgütü DHKP ve onun savaşçı gücü DHKC kurulduğunda, "En zor şartlarda dahi düşmana baş eğmeyen, ölen ama yenilmeyen nitelikleriyle gözleri hep üzerimizde" olan şehitlerimiz karşısında daha yapacak işimiz olmasına rağmen, bir kez daha başımız dik, alnımız açıktı.

Kürt, Türk ulusları, Arap, Çerkez, Laz, Gürcü tüm milliyetlerden halkımızın öncü gücü DHKP-C'yle özgür vatan topraklarında gezineceğimiz günler şimdi daha da yakınlaşmıştır.

THKP-C'den Devrimci Sol'a, Devrimci Sol'dan DHKP-C'ye doğru adım adım gelen ve her adımında büyük emek, sabır, direnç ve inanç olan ve bu sürecin sonunda Türkiye halklarına armağan edilen DHKP'nin Kuruluş Kongresi Raporu'nu yayınlamaktan onur duyuyoruz.

Parti Kuruluş Kongremize katılma onuruna sahip tüm delege yoldaşlarımı selamlıyorum!

Yoldaşlar

Bu kongreyi düzenleyebilmemiz için çok uzun zaman geçti. Bu uzun zaman, bu kongrenin tarihi oluşumudur. Bu tarihte, acılarımız, sevinçlerimiz, şehitlerimiz, ihanetler ve kahramanlıklar vardır. Devrimci bir hareketi yaşatan, en zor koşullarda dahi ayakta tutan, düştüğünde kalkmasını bilen, koşullar ne olursa olsun sağa-sola savrulmayan ideolojik sağlamlık olmadan, bu kongre yaratılamazdı.

Biz, artık emekçi halklarımızın karşısına parti misyonuyla çıktığımızda, arkamızda bizi yolumuzdan geri döndürtmeyecek, her gün bir adım daha ileri taşıyacak, dediğini yapan, sözüne güvenilir, sınavlardan geçmiş bir tarih yazmalıydık.

Kongremizin oluşumuna kadar geçen bu süreç, bu tarihin yazımıdır.

Bu tarih, esas olarak, kanla yazılmış şehitlerimizin tarihidir. Şehitlerimiz bugün fiziki olarak aramızda yoklar belki, ama düşünceleriyle, kavgalarıyla, yaşam biçimleriyle, partili savaşıma düşleriyle buradalar. Bizimle birlikteler. Onların düşünceleri ve kavgalarıyla daha güçlüyüz. En zor koşullarda dahi düşmana baş eğmeyen, ölen ama yenilmeyen nitelikleriyle gözleri hep üzerimizde, bizi her an sınavdan geçiriyorlar. Onların mirasını devam ettirmek, bu sınavlardan başarıyla geçmemize bağlıdır.

Uzun yıllar sonra, gündemimize aldığımız Parti Kuruluş Kongresi'nden başarıyla çıkmak ve önümüzdeki engelleri aşmak bugün temel görevimizdir.

Biz, tarihi yaratırken savaşmayı, örgütlenmeyi öğrendik. İç ve dış düşmanlarımızı daha iyi tanıdık. Düşmandan hemen her şeyin emek verilerek, özveriyle, zorla koparılıp alınması gerektiğini öğrendik. Bu tarih yaşanmadan, bu öğrenme süreci tamamlanmadan, mücadelenin birçok alanında sınavdan geçmeden bu kongre gerçekleşemezdi. Tarihimiz birçok boyutuyla üzerinde durulması ve incelenmesi gereken zenginliğe sahiptir. Bu tarih, belki de hiçbir devrimde görülmeyen, hiçbir teorik kalıba sığdırılamayacak özgünlüklere sahiptir. Bu özgünlükleri, tarihi gelişim içerisinde irdelemek, dersler çıkarmak görevlerimiz arasındadır.

Hareketimizin oluşum yılları 1974'lere dayanır. Bu yıllar, THKP-C'yi öğrenme ve sahiplenme yıllardır.

1977-78'li yıllar, THKP-C'nin yeniden kuruluş hazırlıklarının başladığı, THKP-C düşüncesi ve pratiğini halk kitlelerine gösterdiğimiz, halk kitlelerine öncülük etmeyi öğrenmeye başladığımız yıllardır.

12 Eylül 1980, ihaneti, özveriyi, direnmeyi, düşüp de yeniden ayağa kalkmayı öğrendiğimiz yıllardır. Dostu ve düşmanı daha iyi tanıdığımız, iktidar bilincimizi geliştirdiğimiz yıllardır.

1985-'89, geri çekilmeyi, güç toplanmayı öğrendiğimiz yıllardır.

1990, atılımı hayata geçirdiğimiz, devrim yürüyüşünü hızlandırdığımız yıllardır.

12 Temmuz 1991, savaşın çıplak yüzünün görülmesi ve bu savaşın kurallarıyla sürdürülmediğinde nelere mal olacağını bilince çıkardığımız yıllardır.

16-17 Nisan 1992, savaşta direnmenin onurunu yaşadığımız, ölüm anında dahi güçlü bir sosyalizm inancını, ülke ve halk sevgisini taşıyanların koşullar ne olursa olsun yenilmeyeceğini öğrendiğimiz ve öğrettiğimiz, Devrimci Sol'un halk kitleleri nezdinde ölümsüzleştigi yıllardır.

13 Eylül 1992, iç düşmanın nasıl dış düşman haline gelip örgütümüzü yok etmek için saldırıya geçtiğini, emperyalistlerin, yerli işbirlikçilerin, dost maskeli düşmanların nasıl bir araya geldiğini, bizi kuşatıp yok etmek istediklerini somut olarak gördüğümüz yıllardır.

İç düşmanın neler yapabileceği konusunda gaflet içerisinde olduğumuz yıllardır.

İç düşmana karşı daha duyarlı olmamız gerektiği ve bu savaştan daha güçlü çıkarak siyaset sanatını kavradığımız yıllardır.

Bu kongre, bu savaştan güçlü çıktığımızın, düşmanlarımıza meydan okuduğumuzun göstergesidir. İç ve dış düşman, halk kitlelerinin öncü gücü olan Parti ve Cephe'yi oluşturmamamız için fiziki, ideolojik, psikolojik hemen her yönden saldırıya geçmişlerdi. Partili olmak, daha yüksek bir iktidar bilinci, daha gelişmiş bir savaştı. Bunun için Parti silahına sahip olmak istiyorduk. Parti silahı önümüzdeki engelleri aşıcı, devrim yürüyüşümüzü hızlandırıcı bir fonksiyon görecekti. Bu gerçeği bilen iç ve dış düşmanlarımız da

Parti ve Cephe'nin kuruluş hazırlıklarına başladığımız süreçte, saldırılarını yoğunlaştırdılar. Birçok örgütlenmemizi ve değerimizi tahrip ettiler. Zaman kaybettirdiler. Ama bugün, bu kongreyi toplamakla, onların tüm silahlarını ellerinden aldık ve saldırılarını boşa çıkardık.

Tüm emekçi halklarımızın, işçi sınıfımızın, yoksul köylülerimizin, yurtseverlerin, aydınların, tüm dünya halklarının huzurunda bir kez daha yineliyoruz ki, yeryüzünde halkların özgürlüğünü ve kurtuluşunu savunan tek bir ülke, tek bir örgüt kalmasa dahi kurtuluş bayrağını taşımaya devam edeceğiz. Ne iç, ne de dış düşmanlarımız o bayrağı yere indiremeyecektir. Kongremiz, bu bayrağın, Marksizm-Leninizm bayrağının daha da yükseltilmesine çekildiği bir andır.

Bu kongre herkesin cenazelerimizi kaldırmaya hazırlandığı koşullarda, maskeli ve maskesiz düşmanlarımıza indirdiğimiz ağır bir darbedir.

Örgütümüzün tarihi gelişimi, düşmanla uzlaşmayan çizgisi ve karşı karşıya kaldığı yoğun baskı koşulları ve günümüzün özellikleri dikkate alındığında, bu kongre, gerek geçmişin, gerekse geleceğin değerlendirilmesi açısından tarihi bir öneme sahiptir. Bunun tarihi anlamını kavramak, hareketin tarihini kavramak ve zaferi görmektir. Bu kongre, bize zafer yolunu açacaktır. Düşmanlarımız, nasıl Parti ve Cephe'li savaştığımızı engellemek için ellerinden gelen her şeyi yaptılarsa, kongremizin kararlarını da etkisiz kılmak, uygulatmamak için, bugün düşünemeyeceğimiz boyutlarda ve biçimlerde çok çeşitli saldırılarını sürdüreceklerdir. Şimdiye kadar, hiçbir zaferi, hiçbir değeri, kolay ve ucuz kazanmadık, kimse bize bahşetmedi. Hemen her şeyi, zorla, emekle, kanla koparıp aldık. Kazandıklarımızı ve değerlerimizi korumak ve daha büyük kazanımlar elde etmek için daha çok çaba sarfedeceğiz, daha çok emek vereceğiz, daha çok kan akıtacağız.

Parti ve Cephe'miz, düşmanlarımızın korkulu düşü, halkımızın ve dostlarımızın güvencesi, geleceği ve mutluluğu olacaktır.

Kürt, Türk ulusları, Arap, Çerkez, Laz, Gürcü tüm milliyetlerden halkımızın gözleri kongremizin üstündedir.

Savaşçılarımız, kadrolarımız, taraftarlarımız, büyük bir umut ve heyecanla, kongremizden Parti ve Cephe haberlerini bekliyorlar...

Düşmanlarımızı korkulu düşlerden, dostlarımızı mutlu haberlerden yoksun bırakmayacağız.

Kongremizin tarihsel öneminin daha iyi anlaşılabilmesi ve geleceğimize ışık tutabilmesi için, hareketimizin genel tarihinin anlatımıyla birlikte, içinde bulunduğumuz durumu ve geleceğe ilişkin düşüncelerimi içeren raporumu siz delege yoldaşlara, tüm kadrolarımıza ve halkımıza sunacağım.

Bu şanlı ve onurlu bir tarihin çeşitli kesitlerindeki önderleri, yöneticileri ve savaşçıları olarak buraya geldik.

Bu tarih belki de, dünya devrim tarihlerinde çok az görülen özgünlüklerle doludur. Bu tarih, koşullar ne olursa olsun, gerçekleşen haykıran, tüm saldırılara rağmen ayakta kalmasını bilen, acılara, ihanetlere rağmen devrim yürüyüşünde ısrar eden, şehitler vermekten çekinmeyen, şehitler verirken kahramanlığı ve ihaneti birlikte yazan bir tarihtir.

Bizler hata ve sevdalarımızla, olumluluk ve olumsuzluklarımızla bu şanlı tarihin neferleri olarak, öncelikle bu tarihin gerçek sahipleri olan şehitlerimizi, bu uğurda işkence gören, acı çeken, yaralanan, tutsak düşen yoldaşlarımızı, hep bize güven veren, devrim yürüyüşümüze ivme kazandıran birer meşale olarak elimizden düşürmeyeceğiz. Onlar, davamızda en değerli varlığımız olacaklar.

Emperyalistler, işbirlikçi oligarşiler, burjuva ideologları, burjuva ideolojisi ile yoğrulmuş oportünistler, revizyonistler her şeyi tahrip edebilir, bütün dünyanın bildiği gerçekleri çarpıtabilir ve puslandırabilirler, ama kanla yazılmış, uğruna yüzlerce şehit ve binlerce tutsak verilmiş, bunlarla halkın belleğine kazınmış bir tarihi silebilecek güç yoktur. Bu durum, yalnız devrim tarihleri için değil, tüm toplum tarihleri için geçerli olan bir olgudur. İşte biz, şehitlerimizle yazılmış bu tarih nedeniyle ki, içimizden ve dışımızdan gelen, hangi kılıfa ve söyleme bürünürse burunsun, özde emperyalizmin ve oligarşinin saldırıları olan tüm saldırılara karşı direnen, teslim olmayan, kuşatma altına alındığımızda kuşatmayı yarmayı bilen bir inançta ve bilinçte olmuşuzdur. Bu inanç ve bilinci yaratan, Marksizm-Leninizm'e sonsuz inancımız, halka ve kendimize olan güvenimizdir.

Ve bu güvenin oluşması uzun yıllarımızı almıştır.

Bugün geline aşamada, açmazlarımıza, zorluklarımıza ve

bazı başarısızlıklarımıza rağmen yıkılmayan, dağılmayan ve tüm saldırılara karşın, zaman zaman kısa süreli gerileme sürecine girse de, genel olarak artan bir ivme ile güçlenmeye, yükselmeye devam eden bir hareketiz. Bu durum olumlu bir niteliktir. Bu olumluluğu tüm zaman kesitlerinde ve her boyutuyla yaşamamız, yaşatmamız için kısa ve özlü bir biçimde de olsa, hareketimizin oluşumunun hangi aşamalardan geçtiğini, ne tür zorluklarla karşı karşıya kalındığını, bunların nasıl aşıldığını, bu süreçlerdeki dost ve düşmanlarını ve bu savaşın ideolojik-politik boyutlarını ortaya koymamızda fayda vardır.

Hareketimizin tarih sahnesine çıkışını, Türkiye devrim tarihine yepyeni bir sayfa ekleyen, tüm statükoları, oportünist ve revizyonist barikatları yıkarak tüm devrimci, sol güçlere devrim gerçeğini, devrimci halk iktidarını, halkın kurtuluşunun yolunu ideolojik ve politik olarak gösteren, bu uğurda yaşamlarını feda etmekten çekinmeyen başta Mahir Cayan olmak üzere, THKP-C önder ve savaşçılarının ve THKP-C'nin çıkışından ayrı düşünmeyiz.

Devrimci Sol ve THKP-C ilişkisi sadece ideolojide, söylemde benzerlikleriyle ele alınabilecek basit bir olgu değildir. Devrimci Sol ve THKP-C birliği ideolojide, politikada, pratikte, esas olarak da halkımıza ve dünya halklarına karşı duyulan sorumlulukta, bu sorumluluğun yarattığı ruhsal şekillenmede, özveride, kararlılıkta, iktidar bilincinde ve gerektiğinde yaşamını feda etmekten çekinmemekte ifadesini bulur.

Bugün, dün THKP-C'nin yazdığı her sözcüğü savunmayı kendilerine misyon edinip, THKP-C'yi karikatürize edip, halktan ve pratikten uzak düşmüş, kendisine örgüt, parti adları veren birçok grup, geline nokta, ideolojik ve fiziksel olarak yok olmuşlardır. Yok oluşlarının temel nedeni, THKP-C'nin Marksizm-Leninizm'i somut koşullara uygulayışını, emperyalist, burjuva ideolojilerine, onların uzantısı olan oportünizm ve revizyonizme tavır alışlarını, onlarla köklü hesaplaşmalarını kavrayamamalarındandır.

THKP-C, her ne pahasına olursa olsun, oligarşik devletlerin yıkılmasının, devrimci halk iktidarının kurulmasının yolunun, silahlı mücadeleden geçtiğini savunmak demektir. Bunu anlayamamışlardır.

THKP-C, emperyalizmin biçimsel olarak, ekonomide ve siyasette ne tür değişikliklere uğrarsa uğrarsın, sömürü ve zulüm politi-

kasını, sömürgeciliği sürdüreceğinin içselleştirilmesi demektir. Bunu içselleştirememişlerdir.

THKP-C, Marksizm-Leninizm'i yalnız kendi ülkemizin devrimi için değil, evrensel boyutlarıyla ele almış, pratiğini ve söylemini de ona göre şekillendirmiştir.

THKP-C, halkımızın tarihi, bu tarihimizin yarattığı psikolojik, sosyal ve kültürel özellikler göz önüne alınmadan, yani bir yandan enternasyonal boyutta ideolojik mücadele verilirken bir yandan da ülke toprağına sağlam basmadan halkın örgütlenemeyeceğini ve devrimin gerçekleşmeyeceğini belirtir.

THKP-C, tarih bilinci olmadan, tarihte ilerici, devrimci ögelere sahip çıkmadan, devrimci bir hareketin, bir halk hareketinin yükselemeyeceğini ifade eder. Bu nedenledir ki, THKP-C, ülkemiz tarihinde, emperyalizme ve burjuvaziye, despotik yönetimlere karşı tavrı almış, halkçı karakterde kuruluşlara, hatta tek tek kişilere sahip çıkmıştır.

THKP-C, bürokratik, revizyonist, halka yukarıdan buyuran, söylediklerini yapmayan, sadece işin gevezeliği ile meşgul olan, halka umut ve güven vermeyen, şarlatan-oportünist çalışma tarzını reddederek, dediğini yapan bir hareket olmuş, halka umut ve güven vermiştir.

Bu saydıklarımız ve daha çokça sayılabilecek özellikleriyle halkımız nezdinde ölümsüzleşen, onunla aramızda söylemde birliğin olup olmadığının bilinmediği koşullarda daha sıcak, güven ve umut dolu bağlar oluşturan THKP-C, bizi geleceğe taşıyan, mutlaka sahip çıkılması, ona yapılan saldırılara barikat oluşturulması gereken güç olmuştur.

THKP-C'nin evrensel düzeydeki bu ilkelerini içselleştiremeyenler, THKP'nin, ne yaratıldığı koşulları, ne mücadelesini, ne de ihanetler ve oligarşinin saldırıları karşısında fiziki olarak yok olmasına rağmen, geride büyük bir potansiyel bırakmasını anlayamamışlardır. Hele ki, tüm ideolojik saldırılara, ihanetlere, oligarşinin önünde secde edenlere, provokasyonlara rağmen kısa sürede THKP potansiyelinin toparlanıp örgütlenmesine akılları ermemiştir.

THKP-C, 12 Mart 1971'in karanlık yıllarında halkın özgürlük ve kurtuluş bayrağını silahlı mücadele ile dalgalandırırken, emperyalizmin, oligarşinin, oportünist ve revizyonistlerin tüm saldırı-

lan onlara yönelmişti. Her koşulda devrim gerçeğini haykırmak bilinciyle donanmış THKP-C önder ve savaşçıları bu gerçekleri bilerek savaşı sürdürdüler. Savaş, büyük bir karşı-devrim doğurarak geliyordu. Karşı-devrim THKP-C içerisinde yakın devrim hayalleriyle yola çıkmış, devrimin zorluklarını, proletaryanın şiddetini ve burjuvazinin zorbalığını kavramamış küçük burjuva unsurlarda yankısını bularak, ihaneti ortaya çıkarttı. Örgütün kitlelerle bağını kesmeyi, güçten düşürmeyi, dahası ve esas olarak doğrudan emperyalizme ve oligarşiye karşı olan silahlı savaşı durdurmayı hedef alan THKP-C içindeki bu ihanetçiler, emperyalizmin barışçı olduğu, yerli işbirlikçilerinin ilerici-demokrat ve ulusal olduklarına kadar varan emperyalist teorilerini, dışarıda, işkencehanelerde, cezaevlerinde, mahkemelerde büyük bir pişkinlikle tekrarladılar. Tıpkı bugün, emperyalizmin dünya halklarına dayattığı ve revizyonistlerin tekrarladığı "yenidünya düzeni", "kapitalizmin barışçılığı" teorilerini THKP-C o günlerde yaşamıştı. THKP-C önderliğinin bu saldırı ve ihanet karşısında uzlaşmayan, asla tereddüt etmeyen, silahlı savaşı sürdürme tavrı bize kalan önemli bir mirastır.

30 Mart 1972'de, THKP-C, adını bir kez daha direnişle çok çarpıcı bir biçimde tarihe kazıyarak fiziki olarak yok olurken, çok kısa süreli de olsa yürütülen silahlı savaş büyük bir potansiyel yaratmış ve bu potansiyel, gençlik, işçiler, köylüler, çeşitli sınıf ve tabakalara yayılmış durumdaydı. THKP-C, bu potansiyelde bir yanıla efsane, bir yanıla asla yok edilemeyen, edilemeyecek olan ve yaşayan bir güçtür.

Halkımızın çeşitli kesimleri ve gençlik, THKP-C'nin vermek istediği mesajı almış, onların yolunu takip etmeye hazırken, oligarşinin tutsak aldığı savaşçılar ve daha dışarıdayken ihanet bayrağını kaldıran hainler, aralarında nüanslar olsa da, THKP-C mücadelesinin yarattığı potansiyelden ve halk kitlelerine verdiği mesajdan hiçbir şey anlamayarak, kendi kişisel yılgınlıklarının, inançsızlıklarının sonucu gelişen ihanetin teorisini yapmakla meşguldüler. Geçmişlerine, kendi tarihlerine, tarihlerinde olumlu olan her şeye küfrediyorlardı. Oligarşi bir yanıla başarmıştı. Mücadele bizi geleceğe götürecek büyük bir potansiyel yaratırken, bir yandan da gelecekte sık sık önümüzü kesecek, kesmeye yeltenecek ihanetleri de bize öğretiyordu. İhanetlerden ders çıkarmamızı, ihanetlere rağmen ihaneti ezip yolumuza devam etmemiz gerektiğini öğretti-

yordu.

Sonradan şu veya bu şekilde şeşitli noktalardan THKP-C'yi eleşiterek farklı isimler altında siyasi arenaya çıkan ve o günkü koşullarda cezaevinde olan bu hareketlerin önder konumundaki insanların hemen hepsi THKP çizgisine sol adına muhalefet ederek, onu emperyalizmin ve burjuvazinin istediği veya en azından hoş görebileceği bir çizgiye çekmek istemişlerdir... Esas olarak bu çizgi, THKP-C düşman ateşi altındayken ortaya çıkan Münir Ramazan-Yusuf ihanetinden özde farklı değildir. Söylemde farklı biçimler olsa da, geldiği nokta itibarıyla bakıldığında, Yusuf-Münir Ramazan hainlerinin emperyalizme ve oligarşiye övgüler düzen, devrimcilere teslimiyet öneren, oligarşiye yaltaklanan tavırlarından farklı değildir.

Cezaevlerindeki tutsaklar THKP-C'nin inkarı teorilerini yaparken, 1972-73-74 yıllarının gençliği ve şeşitli halk kesimleri büyük bir saflıkla, umutla ve büyük ölçüde ihanet teorilerinden habersiz, burjuvazinin ahlakları ve ruhları dahil her şeyini ellerinden aldığı, kendi oyuncağına dönüştürdüğü bu eski tüfeklerden yol göstericilik bekliyordu. Genel olarak THKP-C, kısmen de THKO potansiyeli, 1971 silahlı mücadele ruhunu ve coşkusunu taşıyordu. Atak, cesur, inançlıydılar ama genç ve tecrübesizdiler. Henüz ihaneti, oportünizmi ve bencilliği yeterince bilmiyorlardı. Hareketimizin ilk oluşum nüvelerini bu süreçten itibaren başlatmak yanlış olmaz. Bu yetmezliklerine rağmen, bu süreçten itibaren, bilinçli ya da bilinçsiz, oportünist ve revizyonistler ve oligarşi tarafından THKP ideolojisine ve pratiğine yapılan saldırılara karşı, her koşulda barikat oluşurmaya çalışılarak, THKP-C ve silahlı mücadele çizgisi savunulmuş, gençlik ve gençliğin ilişkili olduğu şeşitli halk kesimlerinde THKP düşüncelerini yaymaya ve bu düşünceler etrafında THKP-C'yi savunan gruplar oluşurmaya başlanmıştır. Ve bu gruplar gençliğin ekonomik, demokratik mücadelesini örgütlemeye, emperyalizme ve faşizme tavır almaya, giderek gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesini yönlendirmeye doğru bir evrim izleyerek gelişmelerini sürdürmüşlerdir.

Cezaevlerinde ihaneti yaşayan, çürüyen ve nihayet biten çokça insanın, artık düzene zarar vermekten çok, faydalı olacağına inanan, dışarı çıkmalarında bir sakınca görmeyen oligarşi. 1974 affıyla bu kişileri siyasi arenaya salıverdi. Bu unsurlara büyük

umutlar bağlamış, THKP'nin kurtuluş olduğuna inanmış genç potansiyel, bir anda hayal kırıklığına uğradı. Çıkanların hemen hepsinin birleştikleri nokta, THKP-C'yi sağ bir çizgiye çekmekti. En uç noktadakiler kitlelerden kopukluk, bireysel teröristlik edebiyatına sarılmıştı. THKP-C'yi savunuyorum." deyip, açıktan bu tür saldırılara cesaret edemeyenler ise, sübjektif koşulların oluşmadığı koşullarda silahlı mücadeleye başlandığını, bu nedenle yenilgiye uğradıklarını söylüyorlardı. Kimileri ise içeride göremedikleri büyük potansiyeli görünce, düşünceleri açıkça söylemeyerek, önce sessizce mevcut potansiyeli ele geçirmek, daha sonra oportünist görüşlerini zamana yayararak, pratiğe önderlik yapan genç kadrolara kabul ettirmek taktiğine başvurdular.

Cezaevinde içlerinde ihaneti büyüten, yoldaşlarına ihanet eden bu dava kaçkınları, esas olarak THKP-C'nin silahlı mücadele çizgisini tasfiye etmekte anlaşımlarına rağmen, dışarıda mücadelenin yarattığı genç ve büyük potansiyel gözlerini kamaştırınca yeniden siyasi arenaya girmeye başladılar. Devrim gibi yüce bir davanın duygu ve düşüncelerinden uzak oldukları içindir ki, özde aynı düşüncelerine karşın, yeni süreci kendi tekellerinde yönlendirmek amacıyla akıl almaz hızla ayrışıp, farklı gruplar olarak potansiyeli örgütlemeye başladılar. Sanki cezaevlerinde THKP-C'yi tasfiyede birleşen kendileri değilmiş gibi, herkes şu veya bu şekilde THKP-C savunuculuğu misyonunu üstlenmişti.

THKP-C potansiyelinin yarattığı genç kadroları, hayat tarihsel bir sorumlulukla baş başa bırakmıştı. THKP-C çizgisi ve en genelde silahlı mücadele çizgisi, devrim şehitlerimiz, önderlerimiz savunulacaktı. Dizilerce eskimiş, çürümüş, ihanet etmiş unsur, devrim-, ci potansiyeli ele geçirmek için, kimileri doğrudan burjuvazinin ağızıyla, kimileri bilimsellik maskesi altına gizlenmiş teorik söylemlerle, yoğun bir ideolojik saldırıya geçtiler. Buna dedikodu, spekülasyon ve çamur atmaları da katarak, şehitlerimize hakaret ederek saldırılarını sürdürme yolunu seçtiler. Bu süreç aynı zamanda, oligarşinin silahlı mücadelenin yarattığı potansiyeli görüp, bunu etkisiz kılmak için sivil faşist terörü örgütlemeye başladığı ve saldırıya geçtiği bir süreçtir. Gençlik bir yandan devrimi tasfiye etmeye çalışan bu kaçkınlara karşı mücadele ederken, bir yandan da faşist saldırıları etkisiz kılmak, gençliğin akademik-demokratik mücadelesini yönlendirmek ve örgütlemek göreviyle karşı karşıyaydı.

Kuşkusuz tasfiyecilerin bu tür sorunları yoktu. Onlar kendi tekkelerini meşrulaştırmak, güçlendirmek, kendi saflarına insan çekmekle meşguldüler. Bu nedenle yapılması gereken pratik görevleri yok sayıyor, faşist saldırıları görmek istemiyorlardı. Faşist saldırılara karşı, devrimci şiddet temelindeki bir mücadeleyi ise provokasyon olarak adlandırıp, gençliği mücadeleden alıkoymak istiyorlardı.

Tüm demagogluklarına, gençliği mücadeleden alıkoymak girişimlerine karşı, tasfiyecilerin teorileri hayatın sorunları ve oligarşinin artarak süren saldırıları karşısında bir kenara itildi. Denilebilir ki, genç potansiyel, THKP savunucularını ve inkârcılarını, esas olarak pratik mücadele içerisinde gördü ve bu temelde saflaştı. Her türden oportünizm ve tasfiyecilik bu süreçte ortaya çıkıp yavaş yavaş kendi tekkesini kurmaya yöneldi.

Genç potansiyelin artık kendisine yol gösterecek, peşinden gidebileceğine inandığı birileri olduğuna fazla bir umudu kalmamıştı. Bu duygu ve düşünceler yaşanan süreçte çok hızlı bir şekilde olgunlaşarak kendine güven olgusunu geliştirmeye başladı. Bu güvenin temeli, THKP-C'nin, herkese ve her şeye rağmen düşmana meydan okuyan ve halka seslenmeyi hedef alan silahlı mücadele çizgisidir. Bizim önderlerimiz, uğruna ölüme gideceğimiz, şehit önder ve savaşçılarımızdı. Biz, onların mirasını devam ettiren, onların verdiği mesajları algılayan iyi öğrenciler olmalıydık. Devrim tarihi bizleri yargılayacaksa, şehitlerimizin, önderlerimizin yaşamlarını feda ederek bize devrettikleri devrim bayrağını taşıyıp taşıyamayacağımıza göre yargılamalıydı. Genç ve tecrübesizdik, etrafımız siyaset bezirgânları tarafından düşmanca kuşatılmıştı ve yetmezliklerimiz bizi güçsüz kılıyordu. Gücümüzü geçmişimizden alıp, oportünizm ve tasfiyecilikle ve düşmanla savaş içerisinde her gün biraz daha kendimizi yenileyerek, savaşı savaş içerisinde öğrenerek şehitlerimizin mirasına sahip çıkmalıydık. Bu miras bizim en büyük gücümüzdü. Bu gücü ne oligarşi, ne de oportünizm hiçbir zaman yenemeyecekti. Bu, bizi her gün bir adım daha ileri attıran, kavgada ustalaştıran, ihaneti tanımamızı sağlayan bir olguydu. Savaşı, devrimin gerçeklerini ve gerçeğimizi öğrendikçe, tanıdıkça, THKP-C ve önderliğinin o tarihi koşullar içerisindeki büyüklüğünü, devrim için özverisini içselleştirmeye başladık. Ve ihanetin, tasfiyeciliğin emperyalizm ve oligarşiler ara-

cılığı ile nasıl devrimci saflara sızdırıldığını, devrimin nasıl iğdiş edilmeye çalışıldığını yavaş yavaş görmeye başladık. Marksizm-Leninizm ile oportünizm ve tasfiyecilik arasında neden kalın çizgiler olması gerektiğini bu yıllarda kavramaya başladık denilebilir.

Oportünizm ve tasfiyecilik binbir türlü kılıkla içimize sızmaya çalışıyordu. THKP-C düşünceleriyle uzaktan ve yakından ilişkisi olmayanlar, THKP-C görünümü altında çeşitli oportünist, revizyonist görüşleri empoze etmeye çalışıyorlardı. 1974'ten itibaren açık bir şekilde bu sinsi, kişiliksiz, tasfiyeci unsurlara karşı ideolojik mücadele bayrağını kaldırdık. Yeni yeni oluşmaya başlayan gençliğin ve çeşitli halk kesimlerinin demokratik örgütlerinde, öğrenim kurumlarında tasfiyecilerin THKP-C maskesi altında kendilerini gizlemelerine engel olduk ve gerçek yüzlerini ortaya çıkardık. Bu mücadelede önemli rol oynayan, yaşamları boyunca THKP-C'ye bağlılığını ve onların radikalliğini yaşatmış, başta Niyazi ve İbrahim yoldaşlar olmak üzere, birçok yoldaşımızı burada anmadan geçemeyeceğim.

Bu yıllar yavaş yavaş örgütlü olmak gerektiğinin bilincine vardığımız, daha doğrusu hayatın ve gelişmelerin bizi buna zorladığı bir süreç olmuştur. Tasfiyecilerin, oportünistlerin ve oligarşinin karşısında durabilmek, dahası mücadeleyi devam ettirebilmek için örgütlü olmak gerektiğini kavramaya ve süratle geliştirmeye başlamak zorundaydık. Elbette bu süreçteki tavrımız sadece ideolojik bir tavır olamazdı. Silahlı-silahsız, politik-ideolojik hemen her alanda, mücadelenin olduğu her yerde THKP-C'nin savunucuları olan genç kuşak en öndeydi.

Açık ve gizli tasfiyeciler bu örgütlülüğümüzü, açıktan bayrak açışımızı görünce her türlü ayak oyunları, çamur atmalarla bizleri tasfiye etmek için yoğun bir uğraş içine girdiler. THKP-C adına çeşitli kurumlara çöreklenmiş, yönetmeye çalışan bu unsurlar, sahtekar, korkak, açık ideolojik mücadeleyi göğüsleyemeyecek kadar oportünist ve sinsilerdi. Bütün tasfiye çabalarını boşa çıkartarak, pratikte mücadelenin önderliğini üstlenerek bu tasfiyecilerin maskesini düşürdük. Kimi TKP revizyonistlerine, kimi ise PDA burjuva milliyetçilerine kapağı atarak gerçek yerlerini buldular.

Revizyonist maskeli bu şarlatanlar, oportünizmin içimizden birçok insanı etkilemesine neden olmuşlardır. Daha sonra Aydınlık (PDA) saflarına gidecek olan Ömer Güven ve tayfasının sosyal

emperyalizm teorisi etrafında şekillendirdikleri düşüncelerin etkili olmasında, THKP-C düşüncesini savunan küçümsenmeyecek sayıda insanın Aydınlik çevresine gitmesinde bu maskeli THKP-C'lilerin büyük rolü olmuştur. Onları kurumlarımızda insanlarımızla tanıştıran, tartışma olanağı sağlayan bunlar olmuştur. Sonuçta, pratikten ve kitlelerden tecrit olduklarında, koparabildikleri insanlarla, kendileri de içinde olmak üzere, bir kısmı Aydınlik'a, bir kısmı da TKP revizyonizmine giderek gerçek yerlerini bulmuşlardır.

THKP-C'yi savunduğunu iddia eden, daha sonra Devrimci Yol olarak ortaya çıkacak olan ve o dönem kendisini Devrimci Gençlik diye ifade eden çevre ise, bu süreçte THKP-C'ye açıktan saldırıya geçen bu oportünistlere karşı ilgisiz kalarak izleme tavrını almıştır. Saldırılarına karşı dayanışmada bulunma, ortak tavır alma yerine, onlarla flört etmeye başlamışlardır. Bu görevi de zorunlu olarak genç kuşaklar üstlenmiş ve THKP potansiyelini denetim altında tutmuşlardır. Denebilir ki, bu süreçte hemen her türlü oportünist ve tasfiyeci saldırı, THKP ruhuyla donanmış, eksiğiyle, doğrusuyla onu sahiplenmiş genç kuşakların barikatına çarpmış ve etkisiz kılınmıştır. Siyasi arenada yer kaplamaya, kendi tekkesini kurmaya çalışan, her türlü sapkın akımın boy verdiği bu ortamda genç kuşak, gençlik mücadelesinin zorluklarını, tasfiyeciliği, düşmanın saldırılarını ve ne yapılması gerektiğini yaşının üzerinde bir olgunlukla hızla kavramakta ve yetkinleşmektedir.

HAREKETİMİZİN İLK NÜVESİ: KURTULUŞ GRUBU

Özellikle İstanbul gençliği içerisinde yoğunlaşan THKP-C'yi savunan unsurlar, 1975'lere gelindiğinde büyük bir güçtür artık. On binlerce insanı hareket ettiren, çatıştıran, sivil faşist saldırılara devrimci şiddet temelinde cevap veren gençlik dışındaki halk kesimlerine açılma ve örgütlenme gereksinimi duyan bu insanlar, giderek illegal örgütlenme bilincine de kavuşmaktadırlar.

Mücadelenin ihtiyaçları çok çeşitli boyutlarda, her gün biraz daha artmaktadır.

O süreçteki hemen tüm kitlesel çatışmaların, silahlı hareketlerin örgütleyicileri, yöneticileri ve uygulayıcıları olmamıza rağmen, bütün bunlar gençlik önderleri olmanın meşruluğu korunarak yapılmıştır.

Bu süreçte ideolojik ve pratik gelişmenin geldiği nokta mevcut

demokratik örgütlenmelerin dışında ileri bir adım atmamızın, farklı örgütlenmeler yaratmamızın gerekliliğini bize kavratmıştır. Bu kavrayış KURTULUŞ GRUBU olarak siyasi arenada yer almamızı sağlamıştır. Çeşitli seçimlerde, revizyonizme ve oportünizme karşı mücadelede, çeşitli siyasi tavır alışlarda Kurtuluş Grubu kendi meşruluğunu ve gücünü kabul ettirir. Bunlardan öte, Kurtuluş Grubu misyonunun asıl önemi, THKP düşüncesini tasfiye etmek isteyen açık saldırılara, onu sağdan ve soldan kemirmek isteyen çeşitli oportünistlere karşı THKP-C mirasını savunan, THKP-C'nin ideolojik görüşleri, mücadelesi kılavuzluğunda devrimci iktidar bilincini oluşturan, iddialı, kendine güvenen ve koşullar ne olursa olsun, devrimin rotasından sapmayacak olan Marksist-Leninist hareketimizin örgütlenme adımlarının ciddi bir tarzda atıldığı ve şekillendiği ilk adım olmasındandır.

Bu grubun oluşumuyla, THKP'nin ideolojik görüşlerini yaymak için Kızıldere'den sonra ilk defa merkezi bir faaliyet içerisine girilerek Mahir Çayan'ın tüm yazıları toplanıp teksir haline getirildi ve tüm ülkeye dağıtıldı. Ayrıca Kesintisiz I-II-III yazıları çok sayıda basılarak, yeni devrimci kuşağın THKP düşüncelerini öğrenmesi sağlandı. Bu faaliyet bugünden bakıldığında çok önemsiz görölse de, o günkü koşullarda büyük rol oynamıştır. Bu yayınlar oportünizm ve tasfiyeciliğe karşı gençliğin elinde bir mücadele kılavuzu olma işlevi görmüş ve hemen her yerde THKP düşüncelerinin oluşmasını ve savunulmasını sağlamıştır. Oportünizmin maskesinin düşmesini hızlandırmıştır. Bir tarihin yok edilmesi çabası karşısında, onun yok edilmeyeceğinin cevabı olmuştur bir anlamda. Ve bu yazılar kendiliğinden bir tarzda onlarca kez çoğaltılarak dağıtılmıştır.

Oportünizm ve Marksist-Leninistler arasındaki ayrışma hızla sürmektedir. Kendine güvensiz, ideolojik mücadele ve pratikten korkan oportünizm ve tasfiyeciler, koparabildikleri insanlarla demokratik kitle örgütlerinden ayrılıp, kendi tekkelerini kurmaya yöneldiler. Kitle örgütlerinde emperyalizme, faşizme karşı birlik temelinde yürütülen mücadelede kendilerine güvensizdiler. Bu nedenle, kaybettikleri, çoğunluk sağlayamadıkları her zeminden süratle kaçtılar.

Yine bu süreç, çeşitli oportünistlerin kendi tekkelerini meşrulaştırmak ve güç toplamak için çeşitli provokasyonların düzenlen-

diği, kitle hareketimizin yer yer provoke edildiği, insanlarımıza saldırıldığı, "Ne Amerika Ne Rusya" gibi sapkın sloganlarla hedef şaşırtılmaya çalışıldığı bir süreçtir de.

Türkiye devrim tarihinde en büyük kitlesel yürüyüşler ve kitlesel çatışmalar yine bu süreçte olmuştur diyebiliriz. 1976'da faşistlerin devrimciileri katletmesi üzerine yapılan cenaze yürüyüşüne on binin üzerinde insanın katılması, bu gücün, işgallerden sonra cenazeleri kaldırırken, İstanbul Kocamustafapaşa'da düşman saldırısına uğradığında dağılmadan, sokak sokak, ev ev, genç, kadın, erkek demeden silahla, taşla, eline geçirdiği her şeyle düşmanın panzerlerini ve silahlarını etkisiz hale getirmesi, devrim tarihimize altın harflerle yazılacak olan öğretici derslerle dolu, büyük bir kitlesel gösteri olmuştur. Bu direnişin diğer bir yanı ise tüm oportünist revizyonist blokun kitleyi bölme çabalarına, provokasyon edebiyatlarına rağmen kitlelerin oportünist barikatları aşarak direnişte yer almasıdır.

Bu gelişmelerden anlaşılacağı üzere, oportünizmin hareketimize karşı düşmanlığı yeni olmayıp, bizim siyasi arenaya çıkışımızdan çok öncelere dayanır. Bu düşmanlık THKP-C mirasını sahiplenmemizle birlikte başlamış, güç olmamızla çok çeşitli boyutlarda artarak bugünlere gelmiştir.

Kurtuluş Grubu bu süreçte öğretim kurumlarında gençliğin ekonomik-demokratik mücadelesini yönlendirme yanında, çeşitli gecekonduarlarda artan sivil faşist teröre karşı, devrimci şiddet temelinde örgütlenmekte, silahlı silahsız şiddet hareketleri, çeşitli kamulaştırma eylemleri ve anti-emperyalist eylemler ile dünya halklarına yönelen saldırılara karşı enternasyonal ist boyutta eylemleri hayata geçirmektedir.

Artık THKP-C'nin tasfiye edilemeyeceğini hemen herkes görmektedir. Sorun, THKP-C'nin ideolojik ve pratik olarak yeniden örgütlenmesi; ve önderlik misyonunun yüklenilmesidir. THKP-C'nin yeniden örgütlü bir güç olarak siyasi arenaya çıkması, halk kitlelerine önderlik etmesi, genç kuşağın en büyük arzusu ve idealidir. Bunun için umutsuz da olsa hala birleşebileceği, THKP-C'yi hızla örgütleyecek güçler arayışını sürdürür. Oportünizme ve tasfiyeciliğe karşı tavır alan herkese sıcak bakarak birlik için çalışır.

Yine bu süreçte, sol sapma bir çizginin kalıntıları olan Acil (Türkiye Devriminin Acil Sorunları) ve MLSPB yapılanmaları orta-

ya çıkar. Bunlar sözüm ona herkesi THKP-C'yi inkâr etmekle suçlayarak, THKP-C'yi sol sapma ve fokocu tarzda yorumlayarak siyasi arenada yer alırlar. Bu gruplar bir anlamda THKP düşüncelerini karikatürize eden, onun hangi tarihsel ve siyasal koşullarda nasıl bir mücadele verdiğini anlamayan, Marksizm-Leninizm'in somut koşullar uygulanmasını bilmeyen, kaba, dogmatik bir yaklaşım içerisindeyler. Bu nedenledir ki, sağa savrulmaları çok kolay olmuştur. Ne kitlesel olarak, ne de eylemsel düzeyde ciddi bir güç olmayı başaramamış ve sonuçta büyük bir demoralizasyona uğrayarak kendilerini tüketmişlerdir.

Devrimci Gençlik (DY) çevresiyle tanışmamız bu süreçte başlar.

DEVİRİMCI YOL TASFİYECİLİĞİ VE HAREKETİMİZİN OLUŞUMU

İçerden çıkan eski THKP-C unsurlarının çabalarıyla oluşan KSD, THKP-C eleştirileriyle başlayıp, sosyal emperyalizm teorilerini savunan ve giderek Aydınlık'a angaje olan inkarcı gruplar, sol sapma çizgileri etrafında ortaya çıkan Acil ve MLSPB saflaşmalarından sonra, Ankara kökenli, geçmişte THKP-C içerisinde kısmi görevler almış bazı insanların önderliğinde oluşan Devrimci Gençlik grubu, sağ sol sapmalara karşı çıkarak, THKP-C'nin birliğinin mücadele içerisinde ideolojik birliğin oluşturulmasıyla yeniden sağlanacağını, esas olarak da THKP-C'nin geçmişine sahip çıktıklarını vurgulayarak ortaya çıkarlar. Bu yaklaşımla birlikte, diğer sağ ve sol gruplar gibi gençliğin ve halk kitlelerinin mevcut sorunlarını çözmeye ilgisiz kalmazlar. Bu yaklaşımları ve ideolojik birliğin süreç içerisinde sağlanarak THKP-C'nin yeniden oluşturulması düşünceleri biz genç kuşaklara çekici gelir. Yaşamın örgütlenmesi, örgütlenme-mücadele-örgütlenme anlayışı içerisinde tartışarak, birbirimizi ikna edip, geçmişin ve günümüzün doğru bir analizini yaparak THKP-C olarak yeniden halk kitlelerinin karşısına çıkmak en büyük arzumuzdu. Bu nedenle çok samimi duygularla bu grup ile ilişkiler geliştirilerek, birlik doğrultusunda mesafe alınmaya çalışıldı.

Devrimci Gençlik dergisinde, daha ilk sayılardan itibaren farklı bir anlayış, dahası sağ bir yaklaşımın ipuçlarını görmek mümkündü. Bütün bunları zamanında eleştirmemize rağmen olumlu bir

sonuç alamıyorduk. Tersine önyargılı, hesaplı yaklaşımlar gündeme getiriliyordu. Keza pratiğin örgütlenmesinde de örgütlü adımların atılmasından ısrarla kaçınılıyordu, kendiliğindene! sağ bir pratik bize dayatılıyordu. Asgari olması gereken grup düzeyindeki bir örgütlenmeden dahi yoksunduk. Çokça sözü edilen ideolojik birliğin sağlanması için de hemen hemen hiçbir çaba görülüyordu. Bütün zorlamalarımız, mücadeleyi militanlaştırma girişimlerimiz ve yaşama geçirmeye çalıştığımız militan pratiğimiz kitleyi olumlu etkilerken, bu grup önderlerini olumsuz etkiliyor, çok çeşitli biçimlerde sürekli kendiliğindene! ve sağ bir çizgiye çekilmeye çalışılıyordu. Kendi aralarında da, neyin nasıl yapılacağı, partileşme sürecinin nasıl aşılabacağı, pratik ve teorik sorunlara yaklaşım vb. sorunlarda düşünce birliği yoktu.

Süreç gözle görülür bir biçimde her gün biraz daha belirginleşerek, saldırılar boyutlanarak tırmanıyordu. Süreci örgütlü olarak göğüsleyebilmek ve saldırılara karşı koyarak, örgütlü mücadele içerisinde adım adım büyüterek halk savaşı çizgisini hayata geçirmek, her gün biraz daha yakıcılığını hissettiriyordu. Ama Ankara grubunun acelesi yoktu. Öylesine gamsızdılar ki, küçümsenmeyecek sayıda genç insan kendilerine umut bağlamışken, onlar cezaevinden çıkar çıkmaz mücadelenin sorunlarına eğilme, sorunları çözme yerine, kendi özel sorunlarıyla uğraşma, yasallık kazanma çabaları içerisine girmişlerdir.

Görünüşte cezaevinden çıkan eskilerin önderlik ettiği Ankara DG Grubu ile birlikte olmamıza karşın, özde Ankara ve İstanbul pratiği ve sorunlara yaklaşımı farklı biçimlerde süregelmişti. Ankara'nın bu farklılığı ortadan kaldırıp ideolojik birliğin sağlanması için özel bir çabası ve örgütlenme girişimi de olmamıştır. Tamamen yasallık esas alınarak kendiliğinden süren bir mücadele çizgisi bize dayatılmıştır.

1977'ye gelindiğinde, zorlamayla da olsa ideolojik birliğin sağlanması için bir adım atılarak ideolojik birliğin temel taşlarını oluşturacak bir bildirge taslağını hazırladılar. Bu bildirge taslağındaki geçmiş, THKP-C'nin değerlendirilmesi, günümüzde yeniden örgütlenme, PASS, çalışma tarzı, örgütlenme vb. vb. birçok konuda yaklaşım farklılıkları bir kez daha kendini gösterdi. Bunun bir taslak olduğu, daha çok tartışılacağı ve baskıya girmeden itiraz edilen noktalarda düzeltileceği, parmak basılan sorunlarda özde biz-

den ayrı düşünmedikleri, sadece ifade farklılıkları olduğu belirtilmiştir.

İdeolojik birlikte geç de olsa böylesi bir adımın atılması bizler için sevindirici olmuştur. Bildirgenin çıkması ve ardı sıra tüm halk kitlelerine seslenen periyodik bir yayın organının çıkması ve bu yayın organında bildirgede ifadesini bulan yaklaşımların enine boyuna açılarak ideolojik birlik sürecini netleştirmek karar altına alınmıştır. Keza bununla orantılı olarak örgütlenmeyi merkezi bir düzeye sıçratmak ve mücadeleyi yükseltmek görüş birliğine varılan konular olmuştur.

Bu grupla ilişkilerimizin başladığı günden itibaren hep kendi bildiğini dayatan, yukarıdan bakan, genç kuşağı küçümseyen, bürokrat, yasalıcı, kendiliğindenci sağ çizgisi hemen birçok konuda ve yaklaşımda kendisini göstermesine rağmen, bizler ideolojik birliğin belirli bir zaman alacağı, farklı düşüncelerin ve yaklaşımların zaman içerisinde giderileceği anlayışıyla sağduyu ve olgunluğu bir kenara bırakmadan mücadele etmenin yolunu seçtik. Ama bizlerin sağduyusu, THKP-C'nin birliğine duyduğumuz büyük özlem, özverilerimiz bir anlamda oligarşinin devrimci dinamiklerini öldürdüğü, her türlü ilke ve değeri dumura uğrattığı, devrimci politikanın burjuva politikacılığıyla yer değiştirdiği, eskimiş, düzen özemleri güçlenmiş bürokratların duvarlarına çarparak etkisizleşiyordu. Onlara göre herkes kendi çıkarları için kullanılması gereken bir eşyaydı.

Bildirge taslağı DY bildirgesi olarak yayımlandığında, itiraz ettiğimiz noktaların hemen hiçbirinin değişmediğini gördük. Önderlik ettiğimiz, etkilediğimiz, yönettiğimiz kitlenin ve taraftarlarımızın büyük çoğunluğu yaklaşımlara tepki gösteriyordu. Ankara grubunun THKP-C, ideolojik birlik, gelecek konularındaki yaklaşımları sağ bir çizgide netleşmiş gözüküyordu. Bu teorik yaklaşımlar, sürdürdükleri sağ pratikle uyum içindeydi.

Gelinen aşamada, ya ideolojik birlik sürecinin tamamlanması ve farklı olduğumuz noktaların açılması doğrultusunda bir süre daha zorlayıcı olup, ayrı ve aynı olduğumuz yerleri netleştirecek; ya da doğrudan mevcut yazılanlar ve yaklaşımlarla yetinip, ideolojik birliğin tamamlanması sürecine son verip kendi yolumuza gidecektik. Ayrı ve aynı düşündüğümüz noktaları her türlü belirsizlikten kurtarmadan, sistematik olarak farklı bir anlayışın savunul-

düğünü, stratejik ve hayati sorunlarda farklılıkların olduğunu yeterince ortaya çıkarmadan gündeme getirilecek bir kopuş, parti birliğini olumsuz etkileyici, kolaycı bir yol olurdu. Bu yola başvuramazdık. Her türlü ayak oyununa, burjuva politikacılığına, ikiyüzlülüğe rağmen birlik konusunda zor ve sancılı da olsa çabalarımızı yoğunlaştırmalı, bununla birlikte ihanete hazır olmalıydık. Çokça eski tüfeğin ihanet yolunu nasıl seçtiğini artık görmüştük. Ama önyargılı da değildik:

Bildirge yazarlarına farklı düşündüğümüz yaklaşımların "düzeltilecek" dedikleri halde neden düzeltilmediğini, neden aynı şekilde çıktığını sorduğumuzda garip, hatta biraz da çocukça cevap vererek, baskı yanlışlığı olduğunu, dergide bu sorunların tek tek ayrıntılı bir şekilde açıklanacağını ve düzeltileceğini belirtiyorlardı. Sorumlu gözükken başka biriye neden böyle çıktığını bilmediğini, kendisinin de bizim gibi düşündüğünü söylüyordu. Kuşkusuz bu yaklaşımlarda burjuva politikacılığı açıkça sırtıyordu. Bütün bunlara rağmen bildirgede sözü edilen konuların açılmasını beklemek ve bunların açılmasıyla birlikte tartışmayı iletirmek zorunlu hale gelmişti.

Bildirge ideolojik birlikte ileri bir adım olmasına rağmen, DY dergisi bu ideolojik birliği tamamlamada sahibi olduğu misyonu yerine getirmiyordu. Uzun süre geçmesine karşın, günlük olağan sorunlarla sayfa doldurup oyalama yolu seçiliyordu. İtirazlara ise hep "bekleyin" deniyordu. DY artık kendi ideolojik görüşlerini empoze edebilmek için bir zamanlama programına oynamaktaydı. Bu yaklaşımın sonucu olarak bildirge ile birlikte örgütlenmede merkeziliği sağlayacak ve mücadeleyi yükseltecek adımların atılması gerektiği kararına rağmen hiçbir adım atılmamaktaydı. Neden böyle oluyor sorularının cevabı verilmemekteydi. Bu soruların cevabını vermek ve farklılıkları gidermek yerine, hızla sağa-sola insan yerleştirme, özel ilişkiler geliştirerek, kendi sağ çizgilerini egemen kılabilmek ve herhangi bir kopuş durumunda insanları bu yönde saflaştırma hazırlığına başlanmıştı. Zamanlamanın neye hizmet ettiği artık görülmekteydi. "Açılacak" dedikleri sorunların açılmaması da bu burjuva politikacılığının sonucuydu. Sorunların, henüz kendi hizip örgütlenmelerini tamamlamadan açılması ve tartışılması sonları olabilirdi. Çünkü şimdiye kadar "THKP-C'yi savunuyoruz" şeklinde ortaya çıkmış, böyle tanınmış ve bu yaklaşımla THKP-C potansiyelini bü-

yük oranda toplamışlardı. Veya öyle görünüyordu. Bütün hizip girişimlerine, gözle görülür ayak oyunlarına ve bunları görmemize, bilmemize rağmen sineye çekerek görüşlerin açılmasında ısrarlı olduk. Yine tek bir adım atmadılar. Taraftarlarımızın tepkileri giderek artıyor, artık bu durumun böyle süremeyeceği, müdahale etmemiz gerektiği her gün biraz daha artan dozda ifade ediliyordu.

Sivil faşist ve resmi faşist güçlerin saldırıları boyutlanarak sürerken, oligarşinin sivil sıkıyönetim ve yeni bir cuntaya doğru gidişatı görülüyordu. DY ise çok daha boyutlu ve kapsamlı olacak bu düşman saldırılarını göğüsleyebilecek örgütlenmelerden, dahası böylesi bir durumda nasıl mücadele edileceği, hangi taktiklerle savaşılabacağı perspektifinden yoksundu. Sivil faşist ve devlet terörünün hangi mücadele biçimi temel alınarak etkisiz kılınacağı, düşmanın provokatif girişimlerinin ve kitleleri sindirme taktiklerinin nasıl boşa çıkartılacağı konusunda da bir tartışma ve yaklaşımdan ısrarla kaçınılıyordu. Kuşkusuz bizler THKP-C'den aldığımız perspektifle, devrime ve halka duyduğumuz sorumlulukla görevlerimizi gücümüz oranında yerine getirmeye çalışıyor, süreçte hazırlıksız girmek istemiyorduk. Ama tüm bunlar ideolojik birliği sağladığı oranda örgütlenme adımlarını atmış, neyi nasıl yapacağını bilen, merkezi örgütlülüğünü yaratmış bir örgütün çalışmalarının yerini alamazdı.

1977 1 Mayıs'ı Türkiye devrimci hareketinin gelişimi ve oligarşinin devrimci harekete karşı alacağı tavır ve kullanacağı yöntemler konusunda çarpıcı bir örnek olmuştu. Yine bu örnekte solun aymazlığını, düşmanı zerre kadar tanımayan, çarpık, basit ve burjuvazi tarafından kullanılan mantığını, davranış biçimini görmek mümkündü.

Bu dönemde genel olarak oportünist ve revizyonist sol Sovyet-Çin-Arnautluk yanlıları olarak ayrılmış, düşman ikiz kardeşler haline gelmiş ve birbirlerini "Maocu bozkurtçuluk ve "sosyal faşistlikle suçlamaktaydı. Revizyonistler SBKP'nin her dediğini ülkede tekrarlarlarken, Arnautluk ve Çin yanlıları ÇKP ve AEP'nin müritleri gibiydiler. Sosyalist ülkeler arasındaki ideolojik çatışmalar ve pratik tavır alışlar karikatürize edilerek, henüz mücadelenin başlangıç aşamasında olan ülkemize yansıtılarak, mücadeleyi hedefinden saptırma ve devrimci kanı dökmeye kadar vardırılmıştı.

1 Mayıs'tan haftalarca önce oligarşi, solun bu birbirleriyle didişen, çatışan, gerektiğinde kan döküleceğini bildiren tavrının propagandasını yaparak "kan dökülecek, sol çatışacak" diyerek kamuoyu oluşturdu ve provokasyonun, katliamın meşru zeminini hazırladı. Oligarşinin bu provokasyonuna sol adeta eşlik etti. Reformistler "Maocu bozkurtları 1 Mayıs mitingine almayacağız" derken, oportünist sol blok "Ne pahasına olursa olsun mitinge gireceğiz" diyerek tehditler savuruyordu. Hareketimizin provokasyona karşı uyarıları hiçbir şey ifade etmiyor, provokasyona çanak tutan bildiriler ve demeçler vermeye devam ediyorlardı. Oportünizmin miting alanına zorla girmeye çalışmasını bahane eden ve katliam için hazırlanan kontrgerilla, 1 Mayıs alanına toplanan yüz binlerin üzerine ateş ederek 36 devrimci yurtseverin ölümüyle sonuçlanan katliamı düzenledi. Tehditler savrulurken mangalda kül bırakmayan hemen tüm oportünist ve revizyonistler, kitlelerini dahi korumayarak, büyük bir panik içinde bireysel can güvenliklerinin telaşına düştüler. Bu duruma Ankara grubu da dahildi. Alanda örgütlü olarak kalan ve kontrgerillaya karşı silahla direnir, kahramanlık örnekleri yaratarak panzerlerin üzerine yürüyen, karşı ateş **açarak** kitleyi daha büyük bir katliamdan koruyanlar ve panığı engelleyerek, insanların birbirlerini çiğneyerek ölmesini engelleyenler DEV-GENÇ'lilerdi. DEV-GENÇ pankartlarını ve bayraklarını asla yere indirmeyerek, yapacakları bir şey kalmadığına inandıkları noktada, iradi bir tarzda ve örgütlü olarak geri çekildiler.

Devrimci sorumluluk ve anlayıştan uzak birçok oportünist ve revizyonist, suçlarına halkın katledilmesi suçunu da eklemişti. Oligarşi "Biz demedik mi?" diye yayın yaparken, onlar da büyük bir şok içinde halkın ve devrimcilerin tepkisinden korkarak, günlerce demokratik örgütlere ve kitlenin bulunduğu yerlere uğramaz oldular. Ama bu durum geçiciydi. Ülkede devrim yapma anlayışını benimsememiş, kendi özgücüne güvensiz, başka örgütlerin seksiyonu gibi çalışan bu örgütlerin kısa sürede değişmesi mümkün değildi. Geçen günlerde kontrgerillanın bu katliamı yaptığının kamuoyunca benimsenmesiyle yavaş yavaş yeniden siyasi arenaya çıkmaya ve birbirleriyle çatışmaya başladılar.

1 Mayıs 1977 mitingi ve katliamı oportünist ve revizyonist solun kontrgerilla provokasyonuna alet olabilecek bir yapıda olduğunu çok somut bir şekilde göstermiştir. Diğer önemli bir ders

ise lafızda çok keskin ve birbirleriyle kavga etmekte usta bu solun, düşman saldırısı karşısında kendine güvensiz, halka inançsız olduğunu göstermesidir.

Devrimci bir örgüt, devrimci bir hareket, bağımsız bir kişiliği ancak, ülkesinin devrimci bir analizini yaparak, kendi özgünlüklerini gözardı etmeden, evrensel olanla yerel olanın farkını koyarak şekillendirebilir. Başka ülkelerin ve partilerin birer alt örgütü gibi çalışan örgütler bu ülkelerdeki esen rüzgârlara göre yön değiştireceğinden, asla doğru devrimci çizgiyi bulamazlar. Ve bu nedenle başkalarının aleti olmaktan da asla kurtulamazlar. O günlerde bu söylediklerimiz ne yazık ki ciddiye alınmıyor, herkes bildiğinde ısrar ediyordu. Hatta SBKP'nin, ÇKP ve AEP'nin takipçileri olmadığımızdan, bu partilerin yanlışlarını, sapmalarını eleştirdiğimizden, bu kesimler tarafından biraz da alaycı bir şekilde "orta yolcu" diye adlandırıldık. Kuşkusuz M-L'de orta yol yoktur. Biz M-L sandalyemizde, onlar ise revizyonist ve oportünistlerin sandalyesinde oturuyorlardı, temel fark buradaydı. Bu temel farklılık öylesine çarpıcıdır ki, hemen her süreçte kendini gösterecek, bu kesimleri sürekli bunalıma sürükleyecek, takipçisi oldukları partiler kendilerini inkâr ettiğinde adeta boşlukta kalarak büyük bir bozgun yaşayacaklardı. Yine bu farklılıktan dolayı bu hareketler hemen her zor dönemde sağa biraz daha fazla savrulacaktı. Ve bu, giderek düzenle uzlaşmayı beraberinde getirecekti. Bu gerçekleri o gün söylemek hemen bütün gruplar için anlamsızdı. Ama 74'lerden beri mücadele içerisinde olan devrimciler, bu gerçeklerin hayat içinde hemen hemen her sözcüğüyle kanıtlandığını yaşayarak görmüşlerdir.

Başkalarının takipçiliği ve taklitçiliği, kısa sürede takipçisi olduğu kesimin gücüne dayanarak belli bir güç toplasa da, bu güç esas olarak emek verilerek kazanılmış bir güç olmadığından rahatlıkla kaybedilecek bir güçtür. Nitekim revizyonistler ve çeşitli oportünist grupların arkasındaki bu güç yok olduğunda, ya bir vuruşla tamamen çökerek düzene dönmüş, ya da marjinalleşmişlerdir. Bu anlayışların hiçbir yaratıcılığı ve özgünlüğü yoktur. Taklit, süreci geriden takip etme ve kendi dışlarında yükselen mücadeleye karşı çıkarak objektif olarak düzen güçleriyle birlikte tavır almaları kaçınılmazdır. Kendi dışlarında yükselen her mücadeleye, özellikle de düzen statülerini sarsan silahlı müca-

deleye karşı düşmanlıkları akıl almaz boyutlardadır. Bazen anlaşılmaz nedenlerle de olsa silahlı mücadeleyi sürdüren bir örgütün yaptığı her şeye karşı çıkmak, onu güçten düşürmek, yıpratmak için akla gelen ve gelmeyen her şeyi yaparlar. Anlaşılmaz görünen her şey, özünde düzen savunuculuğu olarak kavranmalıdır. Onların statüleriyle düzen statüleri arasında Çin Şeddi yoktur.

1 Mayıs 1977 önümüzdeki süreçte oligarşinin devrimcilere ve halka yönelik nasıl bir politika izleyeceği, solun durumu, sınıf mücadelesinin ihtiyaçları açısından çok öğretici bir deney sunmuştur. Bunun gerekleri mutlaka yerine getirilmeli ve 1 Mayıs '77'de henüz oluşturulan birlik ve ilk sayısı yayınlanan DY dergisi bu misyonu oynamalıydı. Ancak aradan geçen bir yıla rağmen böyle bir çaba görülmediği gibi, hareketin örgütlenmesi, ideolojik birliğin sağlanması konusunda bile hiçbir çaba gösterilmiyordu.

Tıkanan, artık söylemlerin etkisiz olduğu ve açmazlarla karşı karşıya kaldığımız durumu çözmek için son bir adım daha atmaya karar verdik. İleri gelen, kitlelere önderlik eden tüm kadrolarımızla konuşarak '73-'74'lerden beri süreci omuzlamış önder insanlarımızın görevlerini bırakarak, "bu tür sorunlar hemen tartışmaya açılıp, bir sonuca ulaşılır ya da gelinen aşamada bu belirsizlikle, bu anlayışla Devrimci Yol ismi altında faaliyet sürdürmemiz mümkün değildir" şeklinde bir yaklaşım içerisine girerek baskı unsuru olma kararına vardık.

DY yazarları bu kararımıza çok sevindiler. Görevlerini bırakan yoldaşlarımızın yerine hemen Ankara'dan insanlar atayarak, her şeyi kendi denetimleri altına almaya ve kendi sağ yaklaşımlarını uygulamaya başladılar. Mücadele gerçeğimize, militan çizgimize yabancı, bürokrat kafa yapısına sahip bu şahıslar bilir bilmez her konuda konuşuyor, emirler yağdırıyor, insanları hiçe sayıyor ve tepki topluyorlardı. Aslında bu durum, THKP-C perspektifiyle yetişmiş kadrolarımızın gözünde, özde KSD ve diğer oportünist sağ anlayışlardan farklı olmayan inkarcı bir yaklaşımın pratikte ortaya çıkan ve artık gizlenemez hale gelen bir görünümüydü. DY yazarları görevlerimizi bırakmış olmamızı, tasfiyeciliklerini hızlandırmak için kullanmaya çalıştılar. Son kez başvurduğumuz bu yaklaşım da olumlu bir sonuç yaratmamış ama DY tasfiyeciliğinin maskesini düşürmeye hizmet etmişti.

DY'nin sağ çizgisine eleştirilerini sürdüren bizler var oldukça, sivil toplumculuktan esinlenen, gıdalarını sivil toplumcu Birikim dergisinden alan inkârcı yaklaşımlarını açmaya cesaret edemeyeceklerdi. DY hareketi örgütlü bir yapı olmasa da ideolojik birliğin sağlanması çerçevesinde grup içerisinde kalarak sorunları tartışmak, THKP-C birliğine ulaşmak ve potansiyeli tek bir merkezde toplamak gerekiyordu. DY'nin korktuğu ve kaçtığı platform tam da burasıydı. Onun sorunu THKP-C düşüncelerinin savunulması ve birliğinin örgütlenmesi değildi. Özellikle DY başyazarının bütün çabası kendi içlerinde ve giderek dışa açılacak bir şekilde bürokrat, yasalıcı, sivil toplumcu düşüncelerini adım adım yerleştirerek ve bu doğrultuda bir kadrolaşmayı yaratarak, tasfiyeci sağcı bir hareketi ve buna uygun örgütlenmeyi dayatma taktiğinin hayata geçirilmesi olmuştur. Bu nedenle can alıcı sorunlar tartışılmamış, cevap verilmemiş ve hareketin kendiliğindene! bir rotada sürüklenmesi kaçınılmaz hale gelmiştir. DY başyazarının önündeki tek engel THKP-C mirasını sahiplenene ve muhalefet eden Marksist-Leninist kadrolardır. Bu kadrolar tasfiye edilmeden ideolojide, örgütlenmede, pratikte ileri bir adım atmaları olanaksız görünüyordu. Bunun için tüm çabalarını ideolojik ve fiziki tasfiye üzerine yoğunlaştırmışlardı.

Yeni gelişmeler değerlendirilerek son bir kez daha DY yazarlarıyla konuşuldu. Mevcut duruma çözüm bulunması istendi. Ama onlar artık önlerindeki engellerin yok edildiği düşüncesiyle kendilerini dayatıyor ve kendilerine biat etmemizi istiyorlardı. Kopuş, daha doğrusu DY'nin tasfiyeciliği sonuçlanıyordu. DY yazarları ülke sol kamuoyuna ve halka DY içerisinde hiçbir sorun olmadığını, tüm bölge ve alanlara egemen olduklarını gösterebilmek için 1978 1 Mayıs miting ve yürüyüşünü gövde gösterisi olarak değerlendirmeye karar verdiler. Geline tarihse kesitte bütün birlik girişimleri sonuçsuz kalmış, ayrılık kaçınılmaz olmuştur. Tüm ülke genelinde kadrolarımızın ortak kararıyla Devrimci Yol'un tasfiyecilik oyununun bozulmasına, gövde gösterisine, halk kitlelerinin ve devrimci kamuoyunun aldatılmasına izin verilmemesi kararına varıldı. Bütün tasfiyeci DY önderleri 78 İstanbul 1 Mayıs mitinginin organizesi ile uğraşmaktaydılar. Ama 1 Mayıs günü tüm Türkiye halkı ve sol kamuoyu İstanbul ve Anadolu'nun birçok kentinin Devrimci Yol'dan ayrı düşündüğünü, Devrimci Yol tasfiyeciliğine

ortak olmadığını açık bir şekilde görmeliydi. On binlerce işçi, gençlik, memur ve çeşitli halk kesimleri Devrimci Yol'un özgün sloganlarını ve pankartlarını reddederek, büyük bir disiplin altında kırmızı-sarı zeminde yazılmış ve devasa büyüklükte yüzlerce "Yolumuz Çayanların Yoludur" pankartlarını taşıdılar. DY tasfiyecileri on binlerce insan içerisinde Ankara'dan gelmiş 40-50 kişilik bir grup olarak kaldı ve yalnızlaştırıldı. Tasfiyeci başları yıllardır uyguladıkları burjuva politikacılığının, hilelerin sonuçlarını istedikleri gibi alamamaktan dolayı hırçınlaşıp, provokatif tavırlar içerisinde girdiler. Hatta bu provokatif tavırlar mitingde kavga çıkarma, silah patlatma girişimlerine kadar vardı. Ancak yoldaşlarımızın sağduyulu, olgun ve yaşadığımız tarihsel kesiti kavrayan bilinçli davranışları sonucu bu provokatif çabalar istedikleri sonuca ulaşmadı.

78 1 Mayıs mitingi ve yürüyüşü, henüz Devrimci Sol adı konmamasına karşın, halklarımıza tasfiyeciliği boşa çıkarttığımız, THKP-C mirasını savunduğumuz ve artık DY'li olmadığımız mesajını çok çarpıcı biçimde verebildiğimiz bir olaydır. Böylece DY'nin gizlemeye çalıştığı "Hareket içerisinde bir sorun yok, sorunlu olan birkaç insandır, onlar da ayrılmıştır." yalan ve sahtekârlığı ortaya çıkartılmıştır.

Artık halklar ve sol nezdinde ayrılık somutlanmıştır. Ayrılık noktalarını halka duyurmak, perspektif ve yaklaşımlarımızı sunmak, buna uygun iç eğitimimizi tamamlamak, örgütlenmede, ideolojide, politikada, çalışma tarzında her şeyi yeni baştan ele alarak DY'nin ideolojik ve kültürel etkilerinden temizlenmek görevlerini yerine getirmek durumundaydık.

Baskı ve terör süratle tırmanmakta, oligarşinin sivil sıkıyönetimi, sıkıyönetime doğru evrilmekteydi. Ve cuntaya doğru gidiş görülebilir bir duruma gelmişti. Bu yanılla içinde bulunduğumuz örgütsüz durumu aşmak, yeni bir perspektifle silahlı savaşa göre örgütlenmek, kendiliğindenci, yasalıcı DY çizgisini terk etmek ve tortulardan temizlenmek zorundaydık. Nispeten baskı ve terörün daha az olduğu koşulların doğurduğu kısmi yasallık ortamı her gün biraz daha ortadan kalkıyordu. DY'nin burjuva politikacılığı ve tasfiye için zamanlaması bize yıllar kaybettirmişti. Şimdi, baskı koşullarında ve de DY tasfiyeciliğinin çeşitli etkilerini taşıyarak, ama onlarla mücadele ederek, örgütlenerek, savaşılarak devrimin her türlü sorununu göğüsleyebilecek ve koşullar ne olursa olsun

sağa-sola savrulmayacak bir örgütlenmenin adımlarını atmalıydık.

Yeni bir örgütlenmeyi ve yeni bir yaklaşımı ancak kendi içimizde demokratik bir işleyişi esas alarak, iç eğitimi ve bilinçlenmeyi bu esas üzerinde yükselterek başarabilirdik. Hareketimizde, özellikle de partileşme sürecinin bu evresinde iç demokrasimiz geniş bir katılımcılıkta ifadesini bulmalıydı. Bu katılımcılık sahiplenmeyi, ideolojik birliği, yeni bir atılım ruhunu ve attığımız yeni adımların sağlamlığını beraberinde getirecekti.

Kendi kadrolarına güvenmeyen, sorunlarının çözümüne ortak etmeyen bir hareketin gelecekte de fazla şansı olmayacaktı. Biz geleceği yaratacaksak, farklı süreçlerde çok çeşitli biçimler kazansa da, öncelikle hareketin kadrolarının katılımcılığını, giderek halkın sahiplenişini ve katılımcılığını esas alan bir politika izlemeliydik.

Bu perspektiften hareketle, Türkiye genelindeki tüm kadrolarımızla yaklaşık 50 kişilik bir toplantı yapılarak Devrimci Yol içerisindeki gelişimimiz, eleştirilerimiz, dayatılan tasfiyecilik, ne yapılması gerektiği üzerine tartışma açıldı. Bunun sonucunda tasfiyeciliğe geçit verilmeyeceği, THKP-C mirasının savunulacağı, bu perspektifle her alanda yeniden hızla örgütlenileceği, ayrı, bağımsız bir örgütlenme olarak siyasi arenaya çıkılacağı ve bu görüşleri içeren bir broşür taslağının hazırlanarak kadrolara dağıtılacağı kararına oy birliğiyle varıldı.

Kısa sürede "Devrimci Yol Hareketinde Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi" adlı broşür taslağı hazırlanarak, kadroların tartışıp katkı ve onaylarını sunmasıyla yayınlandı.

Bu süre içerisinde hareketin merkezi organizasyonunun oluşturulmasına (MK), bölge ve alanlardaki istihdamların yeniden düzenlenmesine, Gençlik Merkezi Yayın Organı DEV-GENÇ dergisi vb. faaliyetlerinin yeniden düzenlenmesine hız verildi.

Devrimci Yol çevresi büyük bir panik içinde kadrolarımıza, taraftarlarımıza karşı saldırıya geçme kararı aldı. Dövme, yaralama, pusu kurma, tartışma yasakları, yalan-demagoji, çamur atma vb. her türlü yöntemi kullanarak gelişimimizi engellemeye, tartışmanın önünü tıkamaya çalıştı. Tartışmanın önüne geçemeyen ve kan kaybını durduramayan DY, elinde kalanları kemikleştirebilmek için inkarcı, maddi temelini sivil toplumculuktan alan sağ gö-

rüşlerini hızla açmaya başladı. Artık DY içerisinde bu sağ görüşlere karşı çıkacak kimse yoktu. DY başyazarı kendi görüşleri doğrultusunda bir kadrolaşma yaratmış ve belirli kilit noktalara yerleştirmişti. Doğabilecek olası tartışmaları da şiddet yöntemine başvurarak engellemeye çalışıyorlardı. Bütün saldırılara ve çamur atma kampanyalarına rağmen, Devrimci Sol düşüncesi ve pratiği kısa sürede ülke geneline dalga dalga yayıldı. Devrimci Sol artık siyasi arenada THKP-C mirasını sahiplenmiş ve mücadele bayrağını dalgalandıracağına söz vermiştir.

ARTIK TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN TOPRAKLARINDA BİR DEVRİMCİ SOL VARDIR

Düşmanın ve oportünizmin tüm okları hareketimize yöneldi.

Sivil-resmi faşist teröre karşı mücadele yükseltilerek faşist terörü etkisiz kılma, oligarşinin halkı teslim alma oyununu bozma tespiti örgütlü olduğumuz hemen her yerde hayata geçirilmeye çalışıldı. Devrimci Sol şimdiye kadar yaptığı yüzlerce anti-faşist, anti-emperyalist, anti-oligarşik temeldeki eylemlerini daha bir üst düzeye çıkartarak, ilk olarak faşistlerin işgal altında tuttuğu İstanbul Gültepe merkezini 25 kişilik bir savaşçı birliğiyle basarak düşman odaklarını teslim aldı, tahrip etti, karşı-devrimcileri cezalandırdı. Bu eylem bu süreçte oligarşiyi korkutan, Türkiye halklarına ve sola Devrimci Sol gerçeğinin ne olduğu mesajını veren bir eylem olmuştur.

Yükselerek süregelen eylemliliğimizle düşman güçleriyle sürdürdüğümüz dışı dış çatışma, düşman için "önemle üzerinde durulması gereken bir örgüt" olduğumuz tespiti yapılmasına neden olurken, DY hezeyan halinde saldırmaktan vazgeçmiyordu. Varlığımızdan rahatsız olan diğer bir kesim ise oportünist bloktu. Yıllardır THKP düşüncelerine savaş açmasına rağmen, ideolojik, politik, askeri hiçbir alanda onunla rekabet edemediğinden, geriletemediğinden, Devrimci Yol ağızıyla hareketimize karşı saldırıya geçtiler. Daha önce Devrimci Yol'la hiçbir konuda anlaşamadıkları halde Devrimci Yol'un bizi siyasi arenadan tecrit etme çabalarına ortak oldular. Oportünizmin THKP-C düşmanlığı ve korkusu bir kez daha ortaya çıkmıştı. Onlar esasta savaşı ilerletip yükseltecek, statükoları bozacak bir örgütün varlığını istemiyorlardı.

Çünkü THKP kısa süreli mücadelesiyle düzenin ve oportüniz-

min kokuşmuş statülerini yıkıp bir kenara itivermiştir. Bu nedenle oportünist blok da Devrimci Sol'a karşı saldırıya geçti.

Düşmanın, oportünizmin ve Devrimci Yol tasfiyecilerinin saldırılarına karşın yolumuza devam etmek zorundaydık.

SIKIYÖNETİM VE FAŞİZMİN KİTLESEL KATLİAMLARI

Oligarşi cunta öncesi bir geçiş aşaması olarak sıkıyönetime başvurdu. Bu olağanüstü koşullarda örgütlenmemizi tamamlamak ve mücadeleyi yükseltmek göreviyle karşı karşıyaydık. Sıkıyönetimin ilan edilmesiyle birlikte, bütün oportünist ve revizyonist blok bir şaşkınlık geçirdiler. Aylarca süren siyasal faaliyetsizlik içine çekildiler. Bekle-gör politikası izlediler. Hareketimiz ilan edilmiş sıkıyönetim ile birlikte süreci tekrar değerlendirerek, gelişmelerin cuntaya doğru gittiğini, buna karşı hazırlıklı olmak gerektiğini ve sıkıyönetime karşı tüm anti-faşist, anti-empyralist güçlerin birliğinin eylem ve güç birliği temelinde sağlanması gerektiğini vurgulayarak mücadele çağrısı yaptı. Kendini beğenmiş, ama düşmana karşı bilinen klasik faaliyetlerden öteye hemen hiçbir şey yapmayan sağ statükocu sol, bu çağrılarımızı duymazlıktan geldi.

Oligarşi Maraş katliamı ile yeni bir sayfa daha açmış ve devrimci-demokrat halk potansiyelini sindirme, pasifize etme yöntemlerini gerçekleştirmeye başlamıştı.

Faşizmin kitlesel olarak katlederek sindirme taktiğini, Alevi-Sunni vb. çeşitli mezhepsel ve ulusal temelde yaratacağı provokasyon ve çatışmaları engellemeliydik. Oligarşi bütün çatışmaları ve provokasyonları, özellikle Alevi ve Sünni halkımızın iç içe yaşadığı bölgelerde yaygınlaştırmayı hedefliyordu. Oportünist sol bütün bu gelişmelerle açık faşizme doğru tırmanan faşist teröre karşı ilgisizdi. Örgütler arası bir türlü sonuçlanmayan ve aylar, yıllar sonra kavgalarla, küfürlerle son bulan birlik çıkırtkanlıklarıyla, adı var kendi yok cephe çağrılarıyla oyalanıyordu. Bu, siyasal arenada düşmana karşı varlık gösteremeyenlerin, giderek varlığını korumakta güçlük çekenlerin, varlıklarını korumak için birlik özlemlerini sömürerek kitlelerle oynamalarıydı. Bunun için yaptığımız "Birlik mücadele içerisinde olur, birlik her alanda mücadeleyi yükseltmekten geçer." çağrılarımız sonuçsuz kalıyordu.

Kahramanmaraş katliamı ve sıkıyönetim ilanı karşısında sol sessizliğini ve şaşkınlığını korurken, Devrimci Sol tarafından kitle-

sel ve devrimci şiddet temelinde yüksek öğrenim kurumlarında, liselerde, işyerlerinde, fabrikalarda on binleri kapsayacak şekilde işgal eylemleri gerçekleştirildi. Ülke genelinde birçok izinsiz gösteri düzenlendi, faşist odaklar tahrip edildi.

Faşizmin halk kitlelerini sindirme taktiğini etkisiz kılmak ve devrimci saflaşmayı sağlıklı bir temelde gerçekleştirme çabalarımız sürerken, oligarşinin artan bir şekilde yeni bir saldırısıyla karşı karşıya kaldık.

İstanbul Üniversitesi'ndeki 16 Mart katliamı, faşizmin İstanbul'da da kitlesel katliamlar düzenleyeceğinin ilk işaretlerindendi. Bu katliam karşısında duyarlılık gösteremeyen, faşizmin ne yapmak istediğini ve faşizmi yeterince kavrayamayan solun tavırsızlığıyla faşizmin taktiklerinin önü açılmış ve giderek Kahramanmaraş vahşetine varılmıştır.

Kahramanmaraş katliamıyla oligarşi, sivil faşist terörün tek tek devrimci demokratları katletmesiyle halk kitlelerini sindiremesinden dolayı, bölüp parçalayarak, mezhepsel ve ulusal çatışmalar yaratarak, yani yapay saflaşmalar yaratıp bu ülkeyi bu temelde bölerek, bir iç savaşa götürmeyi ve devrimci halk güçlerini ezmeyi amaçlıyordu. Özellikle Alevi inançtaki halk kitlelerine saldırarak ve bunları komünist diye lanse ederek, büyük çoğunluğu oluşturan Sünni inançtaki kitleleri karşı-devrim safına çekmeye çalışıyorlardı. Genel olarak yanlış bir kitle çalışması ve propaganda anlayışına sahip solun, tarihsel olarak devrimciliğe daha yatkın Alevi halk içerisinde çalışma yapması, diğer halk kesimlerine fazla gitmemesi sonucu, oligarşinin böl ve parçala oyununun Alevi-Sünni temelinde şekillenmesi zor olmamıştır. Kahramanmaraş katliamını bu tür başka katliamların takip edeceği artık bir sır değildi. Özellikle Elazığ, Malatya, Sivas, Tokat, Çorum, Amasya yöreleri faşizmin bu temelde katliamlar yapmasına elverişli bir zemindi.

1974'lerden bu yana yeniden yükselen devrimci potansiyeli etkisiz kılmak için devrimcilerin ve halk kitlelerinin üzerine sivil faşistleri saldırtan oligarşi, bunların etkisiz kaldığı, sonuç alamadığı noktada, artan oranda resmi devlet terörüne başvurmaktan çekinmemiştir.

Sivil ve resmi faşist terörün genel amacı, hangi biçime bürünürse burunsun, sınıf mücadelesinin engellenmesi veya ezilme-

siydi. Oligarşi resmi güçlerinin desteğindeki sivil faşist terörü artırdığında devlet olarak tarafsızlık demagojisi yapıyor, sağ-sol çatışıyor şeklinde bir propagandayla halk kitlelerinde bilinç çarpıtması yaratmak istiyordu. Bunda kısmen başarılı oldular da diyebiliriz. Bunun nedeni, esas olarak oportünist ve revizyonist solun, sivil faşist hareketin örgütlü gücü MHP'nin ve onun yan kuruluşlarının kuruluş ve amaçlarını, saldırılarını devletten bağımsız olarak ele alması ve değerlendirmesidir. Genel olarak birçok sol grup MHP'yi bu şekilde değerlendirdiğinden, onun kontrgerilla ve CIA tarafından kurulmuş, bizzat yönlendirilen bir parti olduğunu görmediğinden, onları devlete şikâyet ederek faşist saldırıların kendi kendine teşhir olacağı ve saldırıların etkisiz kalacağı gibi ham hayallere kapılmışlardı. Solun en aktif görünenleri ancak kitlelerin can güvenliklerini sağlamak hedefli bir savunma çizgisi izleyebileceklerini belirterek, bunun dışında faşist odakları dağıtma, katilleri cezasız bırakmama, faşist saldırıları önceden görüp oyunlarını bozma ve halk kitlelerini bu temelde örgütleyerek savaştırma taktiğini "provokasyona gelme ve terör" olarak adlandırmışlardır. Halk savaşını savunduğunu iddia eden Devrimci Yol'dan, açık revizyonistlere kadar uzanan bir çizgide iddialar ne olursa olsun, bütün oportünist ve reformistler bu anlayışı korumuş, savunmuş ve faşizme karşı, devrimci şiddet temelindeki mücadeleyi savunanlara karşı çıkmışlardır. Bu anlayış sahipleri, bu nedenle faşizme karşı silahlı halk savaşını örgütlemekten uzak durmuş, baskı ve zorun daha da katmerleşmesi durumunda büyük oranda sol söylemlerini de bir kenara bırakarak, faşizme teslim olmuştur.

Ülkemizdeki faşizmin örgütlenmesini, faşist devlet biçimi ve taktiklerini Marksist-Leninist bir dünya görüşüyle çözümlenemeyenler, kaçınılmaz olarak teslimiyete varacaklardı. Bunu o günkü koşulların tozu dumanı içinde ve hemen herkesin "Halk savaşı-silahlı ayaklanma" tezlerini dillerinden düşürmedikleri koşullarda, kimseye anlatmak mümkün değildi. Gerçeğin bu olduğunu on küsur yıl sonra hep birlikte görecektik. Kendi gücüne güvensiz, ülke gerçeğini doğru çözümlenemeyen, M-L'yi kavramamış bu sol gruplar, esas olarak teorik gıdalarını revizyonistlerden ve sivil toplumlardan almışlardır. Bu sapkın akımlar güç aldıkları, güvendikleri dayanakları yok olduğunda bir bir yok olarak düzene entegre olmakta gecikmemişlerdir.

YÜKSELEN FAŞİST TERÖR, ŞEHİR VE KIRDA GELİŞEN MÜCADELE

Sivil faşist saldırılar artık devletin "Sağ ve sol çatışıyor" demagojisini de etkisiz kılarak, doğrudan faşist devlet saldırılarına dönüşmüş ve her gün artarak sürmektedir. Faşizm tüm saldırılara rağmen halk kitlelerinin bilinçlenmesini ve devrimci saflarda yer almasını engelleyememektedir. Kitlel katliamlarla da sonuç alamadıklarında, açık faşizm başvuracakları son çare olacaktır.

Faşist saldırıları engellemek, açığa çıkartmak, "böl ve parçala" oyununu bozmak ve de hemen tüm kısmi özgürlüklerin rafa kaldırıldığı, düşman güçlerinin yoğun saldırı ve operasyonlarının sürdüğü ortamda örgütlenmemizi geliştirmek, açık faşizm koşullarına hazırlık yapmak ve savaşı yükseltmek gerekiyordu.

Devrimci Yol'un kendiliğindenci bir tarza dönüşmesi, stratejik ve taktik doğrultuda iradi hiçbir girişimde bulunmaması, stratejik adımların atılmasında bize uzun yıllar kaybettirmiştir. Açık faşizm kendisini dayatırken, biz hala her koşulda ayakta kalabilecek ve savaşı sürdürecektir ciddi bir örgütlenmeden yoksunduk. Her şeyden önce genç bir hareket olup, gerekli tecrübelerden ve olması gereken profesyonellikten yoksunduk. Yaptıklarımız, yapacaklarımız daha çok zorunlu olarak karşı karşıya kaldığımız, mutlaka çözmemiz gereken, biraz da el yordamıyla oportünizmin ve hainlerin yanlışlarını görerek kavradığımız şeylerdi diyebiliriz.

Devrimci hareket, ihanet eden eskiler sayesinde bir kez daha açık faşizm koşullarına yeterince hazırlanamadan savaşma zorunda kalma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Yıllardır süren mücadeleye rağmen, savaşı şehirde ve kırdaki örgütleyerek, giderek halkı savaşa katacak halk savaşı çizgisini hayata geçirecek örgütlenmelerden yoksunduk. Kentlerde hayata geçirdiğimiz ve olumlu sonuçlar aldığımız "Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri"ni kırsal alanlara da yerleştirmeliydik. Stratejik alan olarak değerlendirdiğimiz Kürdistan ve Karadeniz'e bu amaçla silahlı birlikler çıkarttık. Bu silahlı birlikler, gerek donanım ve gerekse teknik olarak henüz kır gerillasını yaşama geçirecek özelliklerden yoksundu. Türkiye devrimci hareketinin tarihinde, bize miras kalan ve onun üzerinde yükseleceğimiz herhangi bir deney de yoktu. Bu birlikler kırsal alanda yaşamayı, hareket etmeyi öğrenmeli, faşizmin bu alandaki taktiklerini bizzat görerek birikim sağlamalıydılar. Zorunlu olmadık-

ça belirli bir hazırlık yapıp, birikim oluşturma kadar düşman güçlerine saldırmaktan kaçınacak, ancak saldırıya uğradığında kendini savunma perspektifinde hareket edeceklerdi. Şehir gerillacılığı konusunda adını gerilla koymasak da, esas olarak bu taktiklerle savaşılan silahlı birliklerimiz küçümsemeyecek düzeyde birikim sağlamıştı ve bu birikim üzerinde daha kapsamlı, artık amatörlükten kurtulmuş şehir gerillalarını örgütlememiz mümkündü. Ama açık faşizme doğru giden süreçte düşman güçleri şehirlerde her gün biraz daha yoğunlaşırken, şehir gerillasına ve şehirde çalışma yapan kadrolarımıza nefes borusu olabilecek kırsal alanlara yayılma kanallarını mutlaka açmalıydık. Bu çizgiyi stratejik doğrultuda de-rinleştiremediğimizde, şu veya bu şekilde savaşımızın şehirlerde boğulması veya büyük darbeler yemesi kaçınılmaz hale gelecekti.

FAŞİST TERÖRE KARŞI, DEVRİMCİ ADALET

Kitlelere devrimci adaletimizi bugünden göstermeliydik. Faşizmin kadın, çocuk, yaşlı demeden insanlarımızı katletmesi, rastgele sıradan halkın oturduğu yerleşim alanlarının, kahvelerin bombalanıp taranması, tam bir kaos ortamı yaratmaktaydı. Devrimciler, koşullar ne olursa olsun, yarınki devrimci iktidarın kurucuları olarak devrimci adalet konusundaki hassaslıklarını gösterebilmelidirler. Bu anlayışımız nedeniyledir ki, hemen tüm soldan farklı bir çizgi izleyerek bastığımız, silahsızlandırdığımız karakollarda dahi suçlu, suçsuz ayrımı yaptık. Bu devlet gücüdür diyerek insanları taramadık. Yoldaşlarımızı katleden faşist devlet güçleri içerisinde bizzat katilleri bulup cezalandırdık.

Örneğin 1979'da İstanbul Kağıthane'de fabrikalara bildiri dağıtmaktan dönen bir grup arkadaşımızı silah çekerek teslim alan Kağıthane Jandarma Karakol Komutanı Başçavuş faşist Erdal Görücü, teslim olmasına rağmen arkadaşlarımızdan Hüseyin Aksoy'u şehit etmiştir. Bu olay üzerine bölgede geniş bir kampanya açılarak faşist Erdal Görücü'nün cezalandırılacağı halka duyurulmuş ve tüm kamuoyuna ilan edilmiştir. Bir süre sonra bizzat Erdal Görücü bulunarak cezalandırılmıştır. Yine hareketimizin "Emperyalizme, Faşizme, Pahalılığa ve İşsizliğe Karşı Mücadele Kampanyası" sürecinde, kampanyanın hedefleri arasında olan stokçulara karşı mücadelede bir yağ kamyonunun kaçırılıp halka dağıtılması sırasında Şişli Emniyet Amirliği'ne bağlı bir ekibin müdahalesiyle karşı-

laşılır. Ekipteki üç polis silahlı müdahaleyle katletme yanlısı olmazken, ekipte bulunan İsmail Top adlı polis, Hüseyin Taş adlı yoldaşımızı şehit etmiştir. Yoldaşımız tel örgü barikatı ile karşılaşp kaçamadığı için İsmail Top'un kurşunlarına hedef olmuş ve şehit düşmüştür. Hareketimizin devrimci adalet anlayışını bildiklerinden, bizzat bu ekipte bulunan polisler gerçek katilin ismini hareketimize ulaştırmışlardır. Katil İsmail Top da halka duyurulmuş ve cezalandırılacağı belirtildikten sonra, başka kimseye zarar verilmeden bulunup cezalandırılmıştır.

Bu tür örnekleri çoğaltmak mümkündür. Bu yaklaşım biçimi savaşın çok daha farklı biçimler kazandığı ve boyutlandığı günümüzde biraz lüks görülebilir. Ama devrimci bir hareketin doğuşunda, halka kendini kabul ettirmesinde ve esas olarak kadroların devrimci adaleti içselleştirmesinde, devrimci iktidarın adalet anlayışını yansıtmada çok önemli role sahip olmuşlardır. Bu anlayış geliştirildiğinde dost ve düşman seçiminde, dost güçlere değer vermede, insanları kazanmada, halka yaklaşımda olgunluğu, kendi özgücüne güveni, şiddete ve güce tapmamasını da beraberinde getirecektir. Tersi düşüncede olanlar ise, ellerine şiddet araçlarını ve gücü geçirdiklerinde suçlu suçsuz ayrımı yapmadan, giderek karşı-devrimci yöntemleri kullanmaya, halka ve kendi dışındaki devrimci, sol güçlere değer vermemeye kadar varırlar. Politikayı silahların belirlediği, devrimci olmayan bir çizgiyi devrimci görünümle uygulayarak halkı terörize ederler. Bu yolda geçici başarılar kazansalar da, içten içe güvensizliği besleyen koşullar oluştuğunda rahatlıkla karşı-devrimciliğe dönüşecek potansiyeli içlerinde taşırlar.

M-L anlayıştan, devrimci adaletten yoksun olan oportünist, reformist ve de Kürt milliyetçiliği şeklinde karşımıza çıkan birçok sol grup, bu nedenle, enerji ve güçlerini düşmana karşı savaşta kullanmak yerine birbirlerine karşı kullanmaya başlamış ve sadece bu nedenle yüzlerce devrimci ve yurtsever kendilerine komünist, devrimci adını veren örgütlerin, kişilerin kurşunlarıyla katledilmiştir. Oligarşinin faşist terörü ve açık faşizm hazırlıkları hızla sürerken, bu sol grupların ve milliyetçilerin birbirlerini katletmesi, tam da oligarşinin arayıp bulamadığı bir şeydi. İdeolojik mücadelede, örgütlenmede, silahlı savaşta kendilerine güvenmeyenler, düşmandan önce birbirlerini fiziki olarak tasfiye edip, halk nezdinde

kendi yanlışlarına karşı çıkacak herhangi bir gücün kalmasını istememişlerdir... Bu durum öylesine bir hal almıştır ki, politize olmuş halk kitleleri yer yer sırf bu nedenle moral bozukluğuna, inançsızlığa düşmüş, devrimcileri terk etmiştir. Halk onlarda geleceği, devrimci iktidarı görememeye başlamıştır. Hareketimiz kendi özgücüne güveni esas alarak halk kitlelerini örgütlemeye ve silahlı savaşı yükseltmeye çalışmıştır. Oligarşiyle savaşmak için önce arenadaki solu temizlemek anlayışını ideolojiye güvensizlik olarak görmüştür. Bu nedenle, kadrolarımızı ve taraftarlarımızı katleden gruplara karşı bile misilleme anlayışıyla hareket etmeyerek, sorunu halk kitlelerine götürmeye ve devrimci olmayan bu anlayışları teşhir etmeye ağırlık vermiştir. Solun bu saldırılarında Kurtuluş, Kemal Karaca'yı; MLSPB, Mehmet Büçkün'ü ve bir taraftarımızın on yaşındaki oğlu Hasan Bülbül'ü; TKP-ML, Mustafa Albayrak'ı; Aydınlık, Turgut İpçioğlu'nu katletmiştir. Ayrıca onlarca yoldaşımız ve taraftarımız dövülmüş, silahlı saldırıya uğramış, yaralanmış ve birçoğu katledilmekten tesadüfen kurtulmuştur. Bütün bu cinayetlere rağmen, hareketimiz büyük bir olgunlukla devrimci kanının dökülmemesi için çaba sarf etmiş, bütün sol gruplara, çatışmayı engellemek için her ne sebeple olursa olsun herhangi bir bölge ve alanda çıkabilecek olumsuz bir durumu görmek, çözüm yolları bulmak için, tüm sol yapıların onayıyla seçilmiş bir komisyonun kurulması ve bütün sorunların bu komisyona getirilerek çözüm bulunması istenmiştir. Ama tüm bunlar diğer sol tarafından reddedilerek 12 Eylül sabahına kadar devrimci kanı dökülmeye devam edilmiştir.

VE AYDINLIK İHBARCILARI

Oportünizmin düşmanlığının en uç noktası, Aydınlık'ın (PDA) hareketimize yönelik düşmanca, karşı-devrimci saldırıları olmuştur. Aydınlıkçı oportünistler "Ne Amerika Ne Rusya" sloganı ve "sosyal emperyalizm" teorileriyle, bu kesimdeki hemen tüm oportünist solun ideolojik babalığını üstlenmiş durumdadır. Emperyalizmi, revizyonist yönetimleri M-L bir bakışla yorumlamaktan uzak bu anlayış sahipleri, giderek burjuva milliyetçilerinden daha milliyetçi bir propagandayı esas alarak, devrimcilerle aralarına kalın duvarlar örmeye başladılar. Başını Aydınlık'ın çektiği, halk kitlelerine yanlış hedef gösteren, oligarşinin yardımcı gücü rolünü oyna-

yan bu provokatif çizgi, her gün biraz daha sistemleşerek oligarşiyle birlikte devrimcilere saldırılar düzenlemeye, faşizme karşı mücadeleyi tıpkı oligarşi gibi sağ ve sol çatışması olarak niteleyip buna karşı çıkmaya, emperyalizme karşı mücadele etmek, emperyalizmi hedef göstermek yerine "En büyük tehlike sosyal emperyalizm tehlikesidir" diyerek SSCB'yi hedef göstermeye başladı. Aynı anlayış oligarşiden, artık gerçekleşeceğine kesin gözüyle baktıkları SSCB'nin saldırısına karşı önlem alınmasını ve bu amaçla dördüncü ordunun SSCB sınırına gönderilmesini de istiyordu vb. Böylesi teoriler savunan bu anlayış, kendi dışındaki tüm solu (Devrimci Yol hariç) "sahte sol" ilan ederek, karşı-devrimci çizgiye ulaştı. Faşizme ve emperyalizme karşı mücadelenin olduğu her yerde Aydınlık yanlıları devrimcilerle karşı karşıya gelmeye başladılar. Öğrenim kurumlarında, mahallelerde, fabrikalarda, köylerde hemen her yerde faşist yuvaların dağıtılması, faşistlerin tecrit edilmesi savaşında faşistleri koruyan bir tavır aldılar. Bu mücadeleyi "Anarşi, milli bütünlüğü bozucu ve sosyal emperyalistlerin provokasyonu" olarak değerlendiriyorlardı. İstiklal Marşı'na karşı çıkıldığı, şovenizmin protesto edildiği her yerde, oligarşinin güçleriyle birlikte burjuvazinin milliyetçilik bayrağını sallandırıdılar. Amerikan emperyalizmine tavır alındığında, "En tehlikeli emperyalist Rus emperyalizmi gizleniyor" diyerek, emperyalizme karşı mücadeleyi saptırmak istediler.

Emperyalizmin ve oligarşinin sol içindeki uzantısı olarak uzun yıllar sol görünüm altında, sol saflarda kabul edilen bu provokatif örgüt, devrimci mücadele geliştikçe, oligarşinin artan oranda saldırılarına paralel olarak, kendi saldırılarını da artırarak gelişen mücadeleyi engellemek istiyorlardı. Bu amaçla provokasyonlar düzenleyerek devrimcilere saldırmaya başladılar. 1978 Kasım'ında Liseli DEV-GENÇ önderlerinden Turgut İpçioğlu yoldaşımızı provokatif faaliyetlerine karşı çıktığı için katlettiler. Elazığ ve daha birçok yerde polislerin korumasında yoldaşlarımızın üzerine ateş açtılar. Doğrudan polise hedef göstererek ihbarlar yapıldılar. Bu tavırları yalnız hareketimize karşı değildi. Silahlı mücadeleyi sürdüren hemen her örgüte karşı çeşitli biçimlerde bunu yapıyorlardı. Hedefleri olan siyasetlerden biri de PKK idi. PKK, Aydınlık'a göre "Kürdistan'ın MHP'siydi" ve bu anlamda onlar için de her şey mubahtı. Hareketimiz, Aydınlık'ın bu karşı-devrimci politikasını geliş-

tirmesi üzerine artık sol içerisinde görülemeyeceğini, burjuva milliyetçisi, provokatif bir çizgiyi sistemleştirdiğini, bu nedenle tecrit edilmesi gerektiğini belirterek, tüm devrimci, yurtsever kesimlere çağrı yaptı. Ama sol örgütler bu çağrımıza ilgisiz kaldılar. Bunun üzerine özgücümüzle faaliyet sürdürdüğümüz tüm bölge ve alanlarda, öğrenim kurumlarında bu provokatif çizgiyi her türlü yöntemle teşhir ederek, halktan tecrit etmeyi başardık. Sol gruplar bu tavır alışlarımıza çoğunlukla sessiz kalsalar da, Aydınlikla ilişkilerde mesafeli olup, ilişki geliştirmemeye çalışıyorlardı. Buradaki tek istisna Devrimci Yol'un tavrı olmuştur. Devrimci Yol hiçbir tavır almayarak, çeşitli alanlarda Aydınlik'la ittifak yapmaya devam etmiştir. Aydınlik, Devrimci Yol'daki reformist çizginin verilerini ve SSCB'ye bakışta kendine yakın görüşlerini iyi izlemektedir. Esas olarak da Devrimci Yol'un yasalci düzen sınırlarını aşmayan, iktidar hedefi olmayan çizgisi nedeniyle onu kendine yakın görüyor ve kazanmaya çalışıyordu. Devrimci Yol'la Aydınlik dostluğunun kökleri bu çizgi yakınlığındadır.

Doğrudan burjuva ideolojisinin savunucusu olan ve devrimcilere karşı mücadele etme görevini benimsemiş Aydınlik, devrimci mücadele ve oligarşinin saldırıları artıp, yeni bir cuntanın tezgâhlandığı görüldüğünde, devrimcilere karşı saldırılarını büyük bir cüretle yoğunlaştırdı. "Bilinmeyen sol", "kırk dokuz sol grup" diyerek çıkardıkları günlük Aydınlik gazetesinde esas olarak silahlı mücadeleyi savunan örgütler olmak üzere, şu veya bu oranda hemen tüm solu açık isim ve soyadlarla, adres ve krokilerle oligarşiye ihbar etmeye başladılar.

Aydınlik kendisinin düzene saldırmadığı, iktidarla bir sorunlarının olmadığı, o günkü hükümetlerin milli özellikler taşıdığı, esas tehlike Sovyetler'den geleceği için tüm üçüncü dünya ülkelerinin sosyal emperyalizmin saldırılarına karşı birleşmesi gerektiği tespitleriyle, burjuva partilerine milli koalisyon öneriyordu. Bu hedefi benimsemeyen tüm solu "sahte ve provokatör" ilan ederek, faşizmin önlem almasını istiyordu. Bu politikasıyla Aydınlik, herkesi şaşkırtan bir pervasızlıkla MHP'li faşistlerden bile daha şoven bir çizgiyi savunuyordu. Aydınlik, kendini oligarşiye ispat etmek istemektedir. Nitekim uşaklıklarına rağmen bazı noktalarda (kontrgerilla yayını gibi) oligarşiye rahatsız edici yayınlar yapmanın bedelini ödemek üzere Mamak'a atıldıklarında, mahkeme kürsülerinde

oligarşiye ne kadar hizmet ettiklerini, düzeni yıkmak isteyen sola karşı nasıl kahramanca savaştıklarını kanıtlayabilmek için epeyce çırpınmışlardır.

"Sahte sol" yayınıyla birlikte, hemen hemen tüm sol Aydınlık'la ilişkilerini keserek, genel olarak "burjuva milliyetçis"i saptamasında bulundu. Hareketimizin Aydınlik provokatif çizgisine tavır alış ve sonraki yıllarda, oportünizmin yeniden bu karşı-devrimci çizgiyle flört edişini, devrimcileri ihbar etmesini unutmaları ve bu çizginin her dönem çeşitli kılıflar altında ortaya çıkarak mücadeleyi hedefinden saptırıcı bir rol oynadığını görememesi ve yine hareketimizin istikrarlı, ilkeli tavrı, üzerinde önemle durulması gereken bir noktadır. Bu tavır yalnız Aydınlik provokatif çizgisine karşı değil, mücadeleyi rotasından saptıracak, çizgisini belirsizleştirecek tüm oportünist ve revizyonist sapmalara alınması gereken kararlı bir tavrın ifadesidir. Bu örgütsel ve ideolojik bağımsızlığın ve ideolojik sağlamlığın mihenk taşına vurulduğu andır. Bu sınavlardan geçemeyenler esen rüzgara göre sağa-sola savrulmaya, günlük faydacı politikalar içinde boğulmaya mahkumdurlar. Önümüzdeki süreçte bütün bunları yaşayarak gördük.

HAREKETİMİZDE İLK KOMPLO VE AÇIKLIK, DEMOKRASİ ANLAYIŞIMIZIN ZAFERİ

Hareketimiz sıkıyönetimin ilan edildiği, kitlesel katliamların, faşist terörün ve operasyonların yoğunlaştığı, oligarşinin açık faşizm hazırlığı yaptığı koşullarda siyasi arenaya çıkarak, örgütsel sorunlarını aşip, mücadeleyi yükseltme ve halklarımıza önderlik etme misyonunu yüklenirken, bu misyonu kavrayamayanlar, Devrimci Yol'dan kopuşumuzun tarihsel ve siyasal önemini anlayamayanlar, yavaş yavaş sağcı yüzlerini göstermeye ve ayak diremeye başlamışlardı. Devrimci Yol tüm sağcılığına ve şekilsizliğine rağmen yaygın bir hareketti. Bu yaygınlığı ile oportünist solu etkileyerek dize getiriyor ve hareketimizi soldan tecrit etme çabalarını yoğunlaştırıyordu. Bununla da yetinmeyerek fiziki saldırılara başvurmaktan çekinmiyordu. Bir yandan da 12 Eylül'ün ayak sesleri duyuluyordu. Daha önce de izah ettiğimiz gibi, THKP-C mirasını savunmamız ve de oportünist, revizyonist solun THKP-C'yi göstermek istediği gibi sadece silahlı eylem yapan, sınırlı sayıda insan olmadığımız, tersine devrimci şiddetle kitle hareketini birleştirmiş,

kitlesel bir hareket olmamız, sağ ve sol sapmaların etkisinde kalmayarak doğru bildiğimiz yolda ısrar etmemiz, eski ve yeni, yakın devrim hayalleriyle yola çıkmış, bir atımlık barutu olanları oldukça korkuttu. Hareketimizi yolundan döndürmek için, çok daha sinsi, farklı hesaplar içerisine girerek komplo düzenlediler. Hareketimiz içerisinde belirli alanlarda yeniden istihdam edilen ve DY ayrılığında başından beri birlikte tavır aldığımız ama hiçbir zaman bu tavır alışın önemini yeterince hissetmemiş, devrimciliği, devrimi günlük uğraş gibi kavramış bu insanlar (üç kişi), farklı alanlarda ve bölgelerde çalışmalarına, birbirleri ile hiçbir ilişkileri olmamasına rağmen, örgütten habersiz bir araya gelerek kumpas kurdular. Bu şahıslar, değil bir grup veya örgüt yönetmek, devrimciliği içselleştirip içselleştiremedikleri bile tartışılır haldeydiler. Bu tür şeyleri yapacak siyasi cesarettten de yoksundular. Onlara bu cesareti şırınga eden, THKP-C mahkemelerinde emperyalizme övgüler dizmiş, oyuna geldiklerini söylemiş, faşizme yaltaklanmış Ertuğrul Kürkçü'dür. Bu durumda olan Kürkçü yıllarca gelişen mücadeleye ilgisiz kaldıktan sonra, THKP-C'nin ve onun ortaya koyduğu silahlı mücadelenin kendi küçük dünyasına sığmayacak kadar büyük olduğunu gördüğünde yüz seksen derece çark ederek, emperyalizmin provokasyon teorilerini unutup, hiçbir özeleştiriyapmadan, genel olarak "THKP-C devrimci bir hareketti" diyerek, burjuva gazeteleriyle röportajlar yaparak siyasi arenaya çıkmak istedi. Önce Kurtuluş ve DY ile flört etti. Fakat kesin olarak kimseye angaje olmadı. Lekeli de olsa THKP-C'deki ismini kullanmanın peşindeydi. Hareketimiz içindeki bu. komplocular onun için bulunmaz fırsat oldu. Bu komplocuları yanına *alarak* güç oluşturup, kendini meşrulaştırmak istedi. İleri sürülen teori oldukça ilginçti. Devrimci Yol, Devrimci Sol ve Kurtuluş'un birleşmesi gerektiğini, aralarında temel bir fark olmadığını ileri sürdü. Tabii burada baz aldığı görüşler Devrimci Sol'un görüşleri değildi. Hedef Devrimci Yol'la Kurtuluş'un eklektik bir birleşimi ve Devrimci Sol'un yok edilmesi idi. E.Kürkçü'nün "THKP-C devrimci bir hareketti" demesine rağmen, Kurtuluş çevresindeki sağcı görüşleri ve THKP-C'yi değerlendirişi biliniyordu. Devrimci mücadelenin geldiği nokta, saflaşmanın kazandığı boyut göz önüne alındığında bu yapay teorilerin hayata geçmeyeceği çok açıktı.

Bu teoriyi savunanlar hareketimiz içinden çıktığından, saldırı

hareketimize yönelikti. Başka bir biçimde bu saldırı Ertuğrul'un kişisel niyetleri dışında Devrimci Yol ve KSD'nin doğrudan bir saldırısıydı. Çünkü tartışılan Devrimci Yol ve KSD değil bizdik. Gerçekten bu insanlar üç siyasi yapının birleşmesini düşünecek kadar iyi niyetli olsalardı, örgütten ayrılmadan, komplo düzenlemeden, örgütsel görevlerini sürdürerek, bu düşüncelerinin ideolojik takipçisi olurlardı. Fakat onlar gizlice bir araya gelmiş, örgüt ilişkilerini deşifre etmiş ve bağlı oldukları sorumluluk mekanizmalarına dahi haber vermeden ayrılık yolunu seçmişlerdi.

Yeni oluşan genç bir hareketin geçmişin izlerini ve tortularını taşıyarak, zaman içinde bunları geride bırakarak yoluna devam etmesi gerçeğini biliyorduk. Devrimci Yol kültürünün yarattığı etkileri ve olumsuz sonuçları çok çeşitli biçimlerde yaşayacaktık. Ayrıca bu süreçte, sol siyasi arena adeta parsellenmişti. Devrimci Sol, bu arenada kendisine yer açmak durumundaydı. Bunun zorluklarını da göğüslemek zorundaydık. Devrimci Sol adına layık olduğumuzu, mevcut, bilinen solun dışında farklı bir misyonla yüklü olduğumuzu mutlaka göstermeliydik. Bu farklılık bizim yaşam biçimimize, çalışma tarzımıza, eylem anlayışımıza, üslubumuza, her şeye yansımalıydı.

Açıklığı Gorbacov'la keşfetmiş bir hareket değildik. Kadrolarımıza ve özellikle de genç kadrolara güveni esas almış, katılımcılığı bir eğitim faaliyeti olarak kavramış bir harekettik. Bu güvene dayanarak, komplo faaliyetini kısa bir broşürle tüm kadrolara ve taraftarlarımıza duyurduk. Birkaç ayda, kendilerine "platformcu" diyen bu komplocu çete hemen hiç kimseyi yanına alamayarak kadro ve taraftarlarımızın büyük bir tepkisiyle karşılaştı ve bozguna uğradı. Hareketimiz içindeki karizmalarına güvenen bu unsurlar, büyük bir telaş içinde sığınacak liman aradılar. Biri Devrimci Yol'a, biri KSD'ye sığındı. Bir diğeri ise, bireysel çıkarları için gasp yapan bir çete örgütlemeye kalktı ama bu çete de kısa sürede birbirleriyle kavga ederek dağıldı. Sonraki yıllarda, birisi kısa bir cezaevi yaşantısından sonra düzene dönerken, diğer ikisi Avrupa'da mültecilik hayatını seçtiler.

Hareketimizin devrimci işleyişi, demokrasi anlayışı, kadrolara güven politikası pratikte kendisini kanıtlamış ve kadrolar hareketi sahiplenmenin onurunu yaşamışlardı. Bu sahiplenme duygusu hareketimizin tarihi boyunca hep sürececek iç ve dış düşmanları-

mızın her türlü komplolarına karşı yeni bir ruh ve anlayışın habercisi olacaktır. Bu komploda olumlu bir sınav veren kadro ve taraftarlarımız, hareketimizde hizip ve komplolara yer olmayacağını, çıktığı her koşulda ezip geçeceğimizi, ideolojik saflığımızı koruyacağımızı göstermiştir. Bu sonuç aynı zamanda hareketin çizgisini sağa ve sola saptırmak isteyenlerin, hizip ve kompo kuranların ha-'reket içerisindeki karizmaları ne olursa olsun etkili olamayacaklarını gösteren önemli bir kriter olmuştur.

Komploculuğun bozguna uğramasıyla, gerçeklerimizden habersiz eski tüfek E. Kürkçü sessizliğini koruyarak, bir yerde yeni bir ihanetine izin verilmemesinin yenilgisini yaşadı ve bir daha bu tür girişimlere cesaret edemeyerek küçük burjuva aydını olmayı tercih etti.

Genç Devrimci Sol, genç kuşaklarla, statükolarını dayatan, devrimci hareketi dumura uğratmak isteyen, pasifist, bürokrat, devrimci dinamikleri ölmüş, bireysel kaygılarıyla hareket eden onlarca eskiyi ezip geçecek ve yoluna devam edecek güce sahiptir artık.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTMEİYDİK

Oligarşinin "sağ ve sol çatışıyor" demagogilerini de bir tarafa bırakarak, açıktan halka saldırarak katliamlar düzenleyip, kitle pasifikasyonunu geliştirmesi üzerine, mücadeleyi daha da üst boyuta sıçratmaya karar verdik. Faşist terör karşısında kitlelerde doğabilecek moral bozukluğunu engellemek, faşizmin programlı saldırı planlarını bozmak ve kitleleri silahlı mücadele etrafında birleştirmek için oligarşiye daha güçlü vuruşlar yapmaya başladık. Oligarşinin resmi güçlerini, işkencecileri doğrudan hedef alarak birçoğunu cezalandırdık. Bazı karakolları silahsızlandırdık. Bazı sivil faşist üsleri tümünden imha ederek ortadan kaldırdık.

Bu öylesine etkili, öylesine çarpıcıydı ki, öncelikle Türkiye solunun statüleri bozulmaya başladı. Türkiye devrim tarihinde ilk defa bu denli açık bir şekilde oligarşinin hemen tüm kurumlarına, resmi faşist güçlere karşı, devrimci şiddet temelinde bir mücadele yükseliyordu. Faşist terör karşısında devrimcilerin cenazelerini kaldırmaktan yorulmuş ve pasifize olmaya başlayan halk kitleleri yeniden umut ve moral kazanmaya başladılar.

En büyük paniği oportünist sol yaşıyordu. Öyle ki, hayattan kopuk, karanlık odalarında çıkardıkları dergi sayfalarını hareketimize

saldırı için ayırdılar. Oligarşi, oportünizm, revizyonizm, küçük burjuva aydınları, hemen herkes terör edebiyatıyla saldırıyordu. Oysa daha yolun basındaydık ve bu gördükleri henüz küçük ateşlerdi.

Devrimci Sol artık gündemi belirleyen, söylediklerini yapan, mücadelesiyle halk kitlelerine seslenen, onları savaşa davet eden fiili önderlik konumuna doğru yavaş yavaş yükseliyordu.

Şehirlerde giderek ivme kazanan silahlı mücadelemize, kırlarda da bir atılım ile eşlik edilmeliydi. Kırsal alanlarda bir başlangıç olarak ele aldığımız silahlı birliklerimizin ateş gücünü yükseltmeli ve oligarşinin güçlerinin zayıflığını, kararlı olduğumuzda yapamayacağımız şey olmadığını göstermeliydik. Dersim'de Pertek Dere Nahiyesi Karakolu'nu oldukça zayıf silahlarla donanmış bir gerilla birliğimiz basarak, karakol komutanı başçavuşla birlikte on iki eri silahsızlandırarak silahları kamulaştırdık. Savaşçılarımız aldıkları eğitim gereği sadece direnmekte ısrar eden ve teslim olmak istemeyen bireri cezalandırarak geri çekildiler.

Bu baskın ve silahsızlandırma hareketi bugünkü koşullarda küçük bir eylem gibi görülebilir. O günkü koşullarda ise gerek oligarşi, gerekse halk kesimlerinde büyük yankılar uyandıran ve hareketimize büyük dersler kazandıran önemli bir eylem olmuştur. Çünkü bu eylem 1938 Dersim Kürt isyanından sonra gerçekleştirilen ilk jandarma karakolu baskınıdır. Bu yanı sıra Kürt halkının isyan ve özgürlük bayrağının yeniden kaldırılmasının mesajı olmuştur.

Oligarşi bu mesajı aldığı anda günlerce bu eylemimizi kamuoyuna açıklayamadı. Çünkü tehlikeyi görmüştü. Eylemciler şiddetle cezalandırılamazsa bu kıvılcım tüm Kürdistan'ı tutuşturabilir, tehlikeli bir hal alabilirdi. Büyük bir süre avına başladılar. Binlerce asker, ağır silahlarla donanarak seferber oldular. Oligarşi bu eylem için "yeni bir '38 başlangıcıdır" diyerek, halk kitlelerini katliamla korkuturken, oportünist sol da "halkı katlettireceksiniz, bu provokasyondur, önceden bize niye haber vermediniz" vb. vb. garip, abuk sabuk şeyleri halka empoze ediyordu.

Oligarşinin tüm baskı ve tehdidi sonuçsuz kaldı. Silahlı birliğimiz zarar görmeden üssüne döndü. Halk kitleleri ise başlangıçta kısmen de olsa oportünizmden etkilenmelerine rağmen, oligarşinin zavallılığını ve korkusunu gördüğünde hareketimize karşı büyük bir sempati duymaya başladılar. Sol içi çatışmadan ve cinayetlerden bıkmış Dersim halkı oportünist sola bu tür eylemleri Ör-

nek gösteriyordu.

Oligarşi artık doğrudan sivil faşistlerle birlikte ülke genelinde devrimci potansiyelin gelişkin olduğu her yerde kitle katliamları hazırlığına başlamıştı. Özellikle Alevi-Sünni halkın birlikte yaşadığı Çorum, Tokat, Amasya çevresi katliamlarla karşı karşıyaydı. Faşizmin bu planını bozmalıydık. Sadece faşistler saldırdığında can güvenliği temelinde kendini ve halkı savunma gibi edilgen, pasif bir mücadele çizgisi faşizmin oyunlarını bozamazdı. Faşizmin planını bozacak, onun planlarını ortaya çıkaracak ve halkı saldırıya karşı duyarlı kılacak, mücadele azmini yükseltecek devrimci bir taktik uygulamalıydık. Bu nedenle sivil faşistleri sarsacak, asla ilgisiz kalamayacakları, ilgisiz kaldıkları noktada demoralizasyona uğrayacakları, faşizmin en önde gelen kurmaylarından birini cezalandırmalıydık. İkinci MC hükümeti döneminde Gümrük ve Tekel Bakanlığı da yapmış, toprak ağası ve sivil faşist hareketin 6n önde gelenlerinden biri, faşist katliam ve saldırıların hemen tümünde birinci dereceden sorumlu olan MHP yöneticilerinden faşist şef Gün Sazak'ı cezalandırdık. Sivil faşist hareket ve hükümet böylesi bir saldırıyı beklemediğinden büyük bir şaşkınlık içerisindeydiler. Faşist terörle halk kitlelerini sindirme taktiklerine en üst düzeyde cevap verilerek pasifikasyonun önüne geçilmiş ve faşist harekete katliamlara devam edilirse daha üst boyutta misillemeler yapılacağı gösterilmiş ve tüm dünya halklarına ilan edilmiştir.

Bazı hareketler gibi eylem yaptıktan sonra siyasi arenadan çekilme, tehlike geçene kadar sessiz bekleme gibi bir taktik izlemedik. Tersine, örgütlü olduğumuz hemen birçok bölge ve alanda faşistlerin toparlanmasına fırsat vermeden cezalandırma ve saldırı eylemlerimizi sürdürdük. Faşist hareket hazırlıksız yakalanmış, karşı bir saldırıya dahi geçemiyordu. Sol her zamanki gibi yine sinmiş, korkmuş ve provokasyon edebiyatını biraz daha yüksek sesle yapıyordu. Hatta Gün Sazak gibi birinin öldürülemeyeceğinden yola çıkarak, eylemin MİT ve CIA tarafından yapıldığını söyleyebilecek kadar ahmak ve mücadeleden habersiz çokça grup vardı. Çünkü onlar, faşist devlet, faşizme karşı mücadele ve faşizmin oyunlarının bozulup, halk savaşının örgütlenmesi gerçeğini hiçbir zaman anlayamamış, tüm devrimci söylemlerine karşın iktidar bilincinden yoksun, protest hareketler olmaktan öteye geçememişlerdi.

Meclis, hükümet, bürokrasi, partiler hemen her kurum derin bir kriz yaşıyordu. MHP aldığı ağır darbenin etkisiyle meclis grubunda sine-i millete, dönme kararları alıyor ama bunu hayata geçiremiyordu. Tam bir bunalım yaşıyorlardı. Çok güç bir şekilde Çorum'un Alevi, devrimci-demokrat halkına saldırı kararı alarak eylemimizin etkilerini nötralize etmeye çalışılsa da bunu başaramadılar. Çünkü eylemden sonra faşist saldırıları bekleyen devrimciler ve halk hemen her yerde savunma önlemlerini almış ve hazırlıklıydı. Çorum'a saldırdıklarında halkın direniş barikatlarıyla, büyük bir moral ve coşkuyla faşizme karşı savaşıyan geniş bir halk kesimini karşılarında buldular. Çorum'u Maraş yapamamışlardı. Çorum halkı direnmiş, hatta faşistler ummadıkları kayıplar vererek geri çekilmek zorunda kalmışlardı. Gün Sazak'lı cezalandırmamız sonrasında faşist yuvalara yaptığımız saldırılar sonucu faşist hareket moralmış, devletin tüm gücü ve desteğine rağmen belirgin bir biçimde gerileyiş sürecine girmiştir.

Taktik çizgimiz ve somut hedeflerimiz yaşam içerisinde kanıtlanıyor, belirginleşiyordu. Faşist terör ancak devrimci şiddetin daha yüksek boyutlarda uygulanmasıyla etkisiz kılınabilir, dahası halk kitleleri o günün koşullarında bu temelde halk savaşı çizgisine çekilebilirdi.

Mücadeleyi yükseltmemizle birlikte, 12 Mart 71 sonrası yeniden oluşan devrimci potansiyeli geriletmek için CIA ve kontrgerilla tarafından bizzat örgütlenip devrimciler üzerine salınan, devrimcileri pasifikasyona uğratmakla görevli sivil faşist hareketin başarısızlığa uğraması durumunda oligarşinin ve emperyalizmin uygulamaya sokabileceği yöntem olarak açık faşizm kalıyordu. Açık faşizm koşullarında da mücadeleyi artan bir ivmeyle yükseltebilmek, şehirde ve kırdaki gerilla savaşını yaygınlaştırmak ve halk kitlelerini geniş bir cephe içerisinde faşizme ve emperyalizme karşı savaştırabilmek için örgütlenmemizi geliştirmek ve parti adımlarımızı hızlandırmak zorundaydık. Bu amaçla merkezi yayın organı olarak Devrimci Sol dergisi ve çeşitli görüşlerimizi açan broşürlerin yayınlanmasına hız verilerek, ideolojik birliğin sağlanmasında mesafe alınmaya çalışıldı. Bölge ve alan komitelerimiz, silahlı birliklerimiz yeniden gözden geçirilerek güçlendirildi. Ama içinden geldiğimiz kendiliğindenci-yasal bir çerçeveye kendisini oturtmaya çalışan bir hareketin olumsuz etkilerini büyük oranda taşıyor-

dük. Yüzlerce insanımız deşifreye uğramıştı. Devrimci Yol'dan kopuşumuzla birlikte, Devrimci Yol bilinçli bir şekilde dedikodu ve spekülasyonu sürdürerek birçok kadromuzu deşifre etti. Ve yine kendiliğindenci mücadelenin doğası gereği yeraltı örgütlenmesi sağlıklı bir tarzda geliştirilemediğinden, deşifre olmuş insanların yeraltına çekilmesi çeşitli açmazlar yaratırken, yeraltı kültürünün kendi evrimi içerisinde içselleşmemesi, açık faşizm koşullarında zorlanacağımızın göstergeleriydi.

Silahlı devrimci bir örgütün savaşı sürekli kılabilmesi için kullanabileceği, gerektiğinde geri çekilebileceği ve yeniden güç toplayıp saldırıya geçeceği, hatta hareketi maddi ve teknik olarak besleyen bir cephe gerisine ihtiyaç vardı. Çok zaman kaybetmiştik. Açık faşizm eşikteki tehlikeydi. Yine de hızla, ileri bir kadromuzu Ortadoğu'ya göndererek, başta Filistin Kurtuluş Hareketleri olmak üzere dünyadaki devrimci-yurtsever örgütlerle dostluk ve dayanışma ilişkileri kurmaya, onların deneylerinden öğrenmeye, birliklerimizin savaş gücünü artırmak için silah ve cephane bulmaya çalıştık. Biz 1970'lerin mirasını taşıyan, devrimci saflıkla yoğrulmuş, pragmatizm denilen şeyi hiç tanımamış bir örgüttük. Enternasyonalizmi, önyargısız, çıkarsız, uluslararası devrimci bir dayanışma olarak öğrenmiştik. Biz Türkiye devrimini diğer dünya halklarının devriminden hiçbir zaman ayrı düşünmeyen, en zor koşullarda hiçbir karşılık beklemeden, asla faydacı olmadan siyonizmin cellatlarından Efraim Elrom'u cezalandırarak enternasyonal dayanışmayı en üst boyuta çıkaran, devrimlerin sadece yerel düzeyde milicilik batağına saplanarak gerçekleştiremeyeceğini haykıran ve bunu pratiğiyle kanıtlayan Mahir Çayan'ın yoldaşları, THKP-C'nin mirasçılarıydık.

Denilebilir ki, biz Türkiyeli devrimciler, genel olarak 1971 silahlı devrim atılımının büyük bir coşku ve moralle, faşizme ve emperyalizme meydan okuyan, M-L saflığını yitirmemiş ve revizyonizm bataklığından çıkarak ona karşı savaşmış devrimci bir hareketin olumlu etkileri nedeniyle, başını SBKP'nin çektiği faydacı politikalardan etkilenmemiş ya da çok az etkilenmişizdir. Özellikle bizim genç bir hareket oluşumuz, her gün biraz daha sosyalizmin değerlerini çürüten, ilkelerini yok eden revizyonizmi yeterince tanımayışımız, hızlı adımlar atmamızı engelleyici bir faktör haline geldi. Oysa SBKP revizyonizmi, ÇKP oportünizmi ve AEP ve

benzerleri enternasyonalist dayanışmadan farklı olarak ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerinin desteklenip desteklenmeyeceğini kendi çıkarlarına göre belirtiyorlardı. M-L düşüncelerden uzak, enternasyonalist anlayışa yabancı bu yaklaşımlar hemen her düzeyde milliyetçiliği körüklemiş, hemen hemen tüm dünya sol hareketlerini kapsayacak şekilde kaba bir faydacılığı hakim olgu haline getirmişti. Bir yerden sonra bu gerçeği görsek de, örgütleri içten içe çürüten, bencilleştiren bu durumu olumluluğa dönüştürmek gücünden yoksunduk. Güç, revizyonist ve oportünistlerin ellerindeydi. M-L de, enternasyonalizm de güce kurban edilmişti. Bu faydacılık batağında devrimimizi ilerletecek, her şeye rağmen gücümüze güç katacak olanakları yaratan ve geleceğimizin önünü açan bilinçten yoksunduk. Oysa nesnel durumu değiştiremeyeceğimize göre, bu nesnellik içerisinde devrimimizin çıkarlarını düşünerek hareket etmenin yol ve yöntemlerini bulabilmeliydik.

Yine cephe gerisi faaliyetinin bir adımı olarak ve açık faşizm koşullarında doğabilecek büyük olumsuzluklar, örgütlenmemizin dağılması, bozguna uğraması durumunda örgütü yeniden toparlamak ve cephe gerisini güçlendirmek için bir MK üyemizi Avrupa'ya gönderdik. Bu MK üyesi misyonunu yerine getirmediğinden, giderek ihanet içerisine sürüklenmesinden dolayı bu alanda da istenen gelişme sağlanamadı. Bu ihanete daha sonra değineceğiz.

Örgütlenmede, çalışma tarzında, ideolojik birikimde, maddi olanaklarda bir dizi eksiklik ve olumsuzluğa rağmen faşizme karşı savaşmak, örgütü savaş içerisinde büyütmek ve geliştirmek ve savaş içerisinde öğrenmek ve öğretmekten başka hiçbir yolumuz yoktu. Savaş içerisinde öğrenilmeyen gerçekler savaş dışında öğrenilmeye çalışıldığında, yeniden savaş alanına dönen kişi ya da kurum kendi çarpıklığını ve soyutluğunu deneyele acı bir şekilde de olsa yaşayarak görecektir. Bunun için savaş dışında öğrenmeyi hiçbir zaman gündemimize almadık. Halkımızın bağrında, kadrolarımızla birlikte, belki kafamızı gözümüzü yara yara da olsa savaş gerçeğini öğrenecektik.

Özellikle faşist şef Gün Sazak'ın cezalandırılmasından sonra ve faşistlerin Çorum katliamının başarısızlığına uğratılmasıyla birlikte oligarşinin sivil faşist terör alternatifi iflas etmişti. Gündemde açık faşizm vardı. Oportünist ve revizyonist sol bu gerçeği kavra-

yamadığından ve görmek istemediğinden, hala provokasyon teorileriyle uğraşüyor, devrimci eylemlerimizle faşistlerin pasifikasyona hizmet eden eylemlerini özdeşleştiriyor, oligarşi cephesinden bize küfrederek gelecek cuntadan sorumlu olacağımızı belirtiyorlardı. Sanki Türkiye'de yaşamıyormuşcasına, oligarşi hükümetlerinin ekonomik, politik olarak yaşadıkları krizi, emperyalizmin Ortadoğu'da Türkiye gibi bir işbirlikçisini kaybetmek istenmeyişi, gelişen devrimci mücadelenin oligarşi ve emperyalizmi nasıl tehdit ettiğini, onların büyüyen devrim korkularını hemen hiçbir şeyi görmüyorlardı. Öyle ki, Devrimci Yol'dan TKP'ye kadar hemen herkes açık faşizme davetiye çıkaracak eylemlerden uzak durulması ve açık faşizmi engellemek için kitlesel hareketlerin örgütlenmesi gibi öneriler yapmaktan geri durmuyorlardı. Ama her ne hikmetse, bütün çağrılara rağmen, bunları da hayata geçirmiyorlardı. Hatta Devrimci Yol gibileri faşist bir cuntanın geleceğinden bile kuşkulu olup, "açık faşizm oligarşinin tek alternatifi değildir" gibi başka güçlere bel bağlayan umutları gizlice yaşıatıyordu. Kurtuluş gibilerinin zaten böyle bir derdi yoktu. Onlar neredeyse siyasi tarihleri boyunca bütün enerjilerini "Türkiye'de faşizm yok" tartışmasına ayırmışlardı. TKP vb. ise herhalde SSCB'nin gücüne dayanarak "Faşizme Geçit Yok" sloganını atıyordu. Ne trajiktir ki, açık faşist rejimi hemen her konuda ilk destekleyenler bu revizyonist devletler olmuştur. TKP vb. daha sonra açık faşizme karşı savaşıma yerine cunta içerisinde ulusal ve ilerici kanatlar aramaya başlamış, bunlar arasındaki çelişkilerden faydalanarak cuntayı adeta tarafsız ve anti-faşist olarak değerlendirip, bilinen faşistleri cezalandırmasını istemiştir.

Faşizm, cunta öncesi çeşitli suikast eylemlerine devam ederek pasifikasyonu ve demoralizasyonu sağlayarak, cuntanın daha kolay hareket edebileceği bir ortam sağlamak istiyordu. İşkenceler, tutuklamalar, karizması olan belirli kişilere yapılan suikastler hızla tırmanarak sürmekteydi. Buna ek olarak, devrimci potansiyeli gelişkin olan köy ve kasabaları sivil faşistlerin kılavuzluğunda günlerce ablukaya alarak yapılan arama, tutuklama gibi pasifikasyon operasyonları devam ediyordu. Türkiye solu, özellikle Devrimci Yol bu konuda olumsuz bir sınav veriyordu. Tarihe geçen Demirel'in Fatsa operasyonunda, Belediye Başkanlığı dahil, hemen birçok kurumun devrimcilerin egemenliğine girdiği ve büyük

bir halk potansiyelinin olduğu Fatsa'da, halkın bu tür operasyonlara karşı direnişini engellenerek teslimiyet bayrağı çekilip, oligarşinin güç kazanmasına, halkın sindirilmesine yardım ediliyordu... Elbette devrimci bir hareketin çeşitli zaman kesitlerinde güçler dengesini iyi değerlendirerek yeniden saldırmak için geri çekileceğı, güç toplayacağı taktikleri de olmalıdır. Ama Devrimci Yol'un amacı bu değildi. "Devrimci meşruiyet sınırları" diyerek burjuva yasallığına teslim olmuş, bu anlayışla kitleyi örgütlemeye çalışmıştır. Burjuva yasallığının geçici ve sahte olduğunu anlayamayanların, faşizmin çıplak zoruyla karşı karşıya kaldığında ve gerçeğı gördüğünde savaşıma yerine teslimiyeti seçmesi kaçınılmaz olur. Mantığını sivil toplumculuktan alan, bütün keskin lafızlarına rağmen, faşizm gerçeğini kavrayamamış, halkın savaşına inanmamış bu düşüncenin savunucuları, tüm siyasi yaşamları boyunca bu burjuva yasallığı içerisinde manevralar yapmaya çalışacak, giderek kişisel kaygılarını ön plana çıkararak dayatacak ve on binlerce devrimci, yurtseveri düzene angaje ederek örgütsel varlıklarına son vereceklerdir.

Ekonomik kriz oldukça derindir. Demirel hükümeti, bu krizin faturasını halka ödetmek istemektedir. Bu nedenle, emperyalizmin dayattığı ve bağımlılığı biraz daha artıran 24 Ocak kararlarını gündeme sokmak istiyordu. İşten atılmalar, yoksulluk, toplum ahlakının dejenerasyonu her gün artarak derinleşmekteydi. Hareketimiz, halkın bu tepkilerini değerlendirerek ve halkın gücünü ortaya çıkarmak için 14 Şubat '80'de, tüm İstanbul esnaflarının işyerlerini kapatması çağrısı yaptı. İstanbul'da hayat durmuştu. Resmi ve sivil faşist güçler, tüm çabalarına ve zor kullanmalarına rağmen kepenkleri açtıramıyorlardı. Bu eylem, gerek oligarşi, gerekse halk nezdinde önemli dersler çıkarılması gereken bir olaydı. Talepler doğru tespit edildiğinde, doğru önderlik yapıldığında, güven verildiğinde, halk kitleleri devrimcilerin emir ve talimatlarıyla hareket etmeye hazırды. Oligarşi ve sol yine şaşkıındı. Oligarşi TV'si, basınıyla tüm iletişim araçlarını kullanarak, esnaflara çağrı üstüne çağrı yaparak Devrimci Sol'dan korkmamalarını, devlete güvenmelerini öğütüyordu. Başta Devrimci Yol olmak üzere, oportünist sol da halkla gerçekte ilişkileri olmadığından, halkı örgütleyip yönetemedikleri ortaya çıkınca -ilk günlerin şaşkınlığı geçer geçmez- oligarşiyle aynı ağızdan konuşarak " esnafların

zorla kepenk kapattığını, kepenkleri kapatmamaları gerektiğini" belirten çağrılar yayınlamaya başladılar. Devrimci Yol, bunun için İstanbul genelinde özel bir yazılama yapmayı bile ihmal etmedi. Çıkardıkları "Demokrat Gazetesi'ndeyseniz, bu doğrultuda sürekli yayınlar yapmaya devam ettiler. Her türden oportünizm ve revizyonizm, devrimci eylemliliğimiz karşısında, oyuncağı ellerinden alınmış çocuklar gibi çaresizleştiklerinden, oligarşiyle birlikte hareketimize saldırmaktan geri durmuyordu.

Halkın üzerine tüm ağırlığıyla çöken yoksullaşma ile birlikte artan işkence, baskı ve kitlesel pasifikasyon operasyonlarına karşı oligarşiye güçlü bir cevap vermeliydik. Bu amaçla açtığımız "İşkenceye ve Teröre Karşı Mücadele Kampanyasında, işkencecilerin cezalandırılması, faşist yuvaların dağıtılmasının yanında, 12 Mart faşizminin başbakanlarından, işkenceci, katliamcı, halk düşmanı Nihat Erim'i cezalandırdık. Cezalandırmadan sonra devletin faşist güçlerine ve faşist odaklama saldırmaya devam ederek, geleneksel statüleri bir kez daha yıkıp, kitlesel boyutta eylemlerimizi sürdürdük. Bu süreçte kitlelere sokak çatışmalarını öğretme taktiğini hedeflemiştik. Bu amaçla büyük silahlı kitlesel eylemler düzenliyorduk.

Solun statükolarının sarsılması, faşizme karşı mücadelenin ivme kazanması anlamında, bu eylem bir dönüm noktasıydı. Karşı-devrim, halka yönelmiş terör ve katliamların cevabını en üst boyutta devrimcilerden alacaktı. Kuşkusuz sınıflar mücadelesinin gerçeği olarak oligarşi baskı ve terörünü daha çok artıracak, oligarşinin baskı ve terörüyle devrimci şiddetin birbirini etkileyerek gelişmesi ortamında halk kitleleri devrimci savaş çizgisi etrafında toplanarak savaşacak ve giderek her gün biraz daha büyüyen, halkın güvendiği, desteğini sunduğu, giderek bizzat savaştığı halk savaşı çizgisi hayata geçecekti. Bu savaşta geçici yenilgiler, darbeler almamız mümkündü. Ama her koşulda halkın direniş gücünü artıran bir tarih yazılmasını esas almalıydık. Yeniliriz, darbe alırız diyerek halkın mücadelesini örgütlememek, onu her gün bir adım daha devrime doğru taşımamak devrimcilerin yöntemi olamazdı. Bu düşüncüyü taşımayanlar, sürekli olarak halkı mücadeleden alıkoymaya, kendilerini korumaya ve giderek savaş ve devrim gerçeğinden uzaklaşarak, burjuvazi ile uzlaşmacı bir yol seçerek teslim olmaya mahkumdurlar. Kanla, direnişle tarih yazmış,

ama çok çeşitli nedenlerle yenilmiş hareketleri hiçbir güç halkın belleğinden silemez. Bu anlamıyla toplumlar tarihi, yüzyıllar geçmesine rağmen unutulmayan ve kimileri hala devrim yürüyüşümüzde bize ışık olan bu tür örneklerle doludur. Halkımızın toplumsal gelişimi içerisinde, despotizme ve zulme karşı çok çeşitli motiflerle ortaya çıkmış çokça direniş vardır. Bütün bu direnişlerin temeli ve onları unutulmaz kılan, yüzyıllar boyu yaşatan, dev gibi görünen despotik güçlere karşı başkaldırmaları ve bu uğurda özverili bir yaşamı seçmeleri, tüm baskı ve zorbalığa karşı gerçekleri haykırmada ısrarlı oluşları, hayatlarını feda ederken dahi doğru bildiklerinden geri dönmemeleridir. Devrimci hareketimiz tarihini, köklerini bu zemine dayandırmalıdır. Bu zemin, koşullar ne olursa olsun, halk için mücadele etmek, yılmamak, direnmek ve teslim olmamaktır. Ancak bu anlayışla halkı örgütleyebilir ve savaşı uzun süreli sürdürebiliriz.

12 EYLÜL, ŞÇLUN BOZGUNU, KAÇIŞ VE HAREKETİMİZİN CUNTAYA KARŞI DİRENİŞİ

12 Eylül geldiğinde, solun faşizme ve mücadeleye bakışı, gerek düşünsel gerekse de pratik olarak, savaş gerçeğinden çok uzaktı. Savaş gerçeğini düşünmemiş, buna uygun gelenekler, ilkeler ve kurallar yaratarak savaşçı ruh haliyle donanmamış bir örgütün savaşıması mümkün değildir. Nitekim teorik olarak çokça örgüt "halk savaşı, faşizme karşı savaş" çığırkanlığı yaparken, bunun gereklerini hiçbir zaman yerine getirmeyerek, esas olarak oportünist bir hat izleyip, düzen sınırları içerisinde mücadeleyi temel alan bir mücadele tarzını seçmişlerdir. Bu çalışma tarzı, kendilerini içten içe çürüterek, güvensizliğin büyümesini, korkuyu, yapaylığı beraberinde getirmiştir.

Bu nitelikteki sol, 12 Eylülle birlikte büyük bir suskunluğa gömüldü. Daha sonradan öğrenildi ki, birçoğu daha 12 Eylül'ün ayak sesleri duyulurken "geri çekilme taktiği" adı altında, kendilerini yurtdışına atmanın, savaş alanını terk etmenin hazırlığını yapmıştı.

Kimileri ise, herhalde 12 Eylül açık faşizminin geleceğine daha önce inanmıyor olsalar gerek ki, 12 Eylül'den hemen sonra hızla kaçış hazırlığına başladılar. Sözde keskin, aslında ikiyüzlü sol, savaş alanını, ülkeyi, halkı, birçok kadro ve taraftarlarını fa-

sizimin saldırıları ile baş başa bırakıp resmen kaçıyordu. Özellikle belirli bir kitleselliğe sahip DY, Kurtuluş gibi hareketler büyük bir bozgun yaşıyordu. Neyi, nasıl yapacağını bilmeyen, örgütsüz bırakılmış binlerce insan kendi başlarının çaresine bakmaya çalışıyordu. Savaşmak isteyenler de az değildi. Ama örgütsüz ve olanaksız kalan ve nasıl mücadele edileceğini bilmeyen bu insanlar dağda-şehirden gruplar halinde yakalanmaktan kurtulamıyorlardı.

12 Eylül, ilk darbesini psikolojik üstünlüğü ele geçirerek vermiş, bozgunu yaratmayı başarmıştı. Bu durumda biz ne yapacaktık? Örgütsel olarak, donanım olarak birçok konuda eksiktik. Ama tüm bunlara rağmen savaşı savaş içerisinde geliştirmek ve öğrenmek, açık faşizmin baskı ve terörle halkımızı teslim almasına izin vermemek, en azından bir direniş tarihi yazmak zorundaydık.

12 Eylül faşizmine karşı savaşaçağımızı, ülkemiz ve halkımızı terk etmeyeceğimizi, daha 12 Eylül'ün ilk günlerinde Türkiye ve dünya kamuoyuna açıkladık. Dost ve düşmanlarımızı yeniden tasnif ederek, faşizme karşı mücadelede düşman cephesini daraltmaya, demokratik anti-faşist cepheyi genişletmeye çalıştık. Cuntaya karşı savaşmak isteyen, kendisine devrimci, sol, yurtsever, demokrat diyen herkese savaş çağrısı yaparak, eylem ve güç birlikleri önerisinde bulunduk. Düşman hedefi oldukça daralmış olup, açık faşizmle, yani cuntayla sınırlanmıştı. Hiçbir koşul dayatmadan TKP reformistlerinden Devrimci Yol'a kadar herkese seslenmeye çalıştık. Ama olumlu veya olumsuz hiçbir cevap alamıyorduk.

Açık faşizm silahlı örgütleri, giderek silahsız örgütleri, reformistleri ve nihayet aydınları, demokratları da içine alan geniş çaplı tutuklamalara devam ederek, muhalif tüm güçleri sindirerek, açık faşizmin kurumlaşma programının engelsiz uygulanmasını önüne hedef olarak koymuştu. Bu oyunu bozmaya çalışmalıydık. En önemlisi de, 12 Eylül öncesinden başlayan devrimci potansiyeli sindirme operasyonlarının çok daha üst boyutlarda süreceği açıktı. Eksik veya yanlış mücadele taktikleri uygulasalar da devrimcileri her zaman yanı başında gören ve onlara güvenerek faşizme karşı şu veya bu şekilde direnmiş, mücadeleye katılmış, onu desteklemiş halktan, oligarşinin hesap soracağı açıktı. Halkın içinde ve koşullar ne olursa olsun mücadeleyi sürdürdüğümüzü

halka duyurmalı ve giderek halkı cuntaya karşı savaştırılabilmeliydik. Tersi durumda halkta, baskı karşısında sinme, teslim olma ve devrimcilere lanetler yağdırma beklenen bir sondu. Devrimciler halka verdikleri sözlerinin gereğini yerine getirmeliydiler. Kaçış, ülkeyi terk etme ve hangi kılıfa bürünürse burunsun savaşmama ihanetle özdeşti. Örgütümüz, önderliğinden en sıradan sempatzanına kadar faşizme karşı savaşa motive olmalıydı. Savaşmama, savaşta en ufak bir tereddüt durağanlığı, durağanlık paniği, panik kaçışı getirecekti.

Örgütümüz "CUNTA 45 MİLYON HALKI TESLİM ALAMAZ" şiarıyla cuntaya karşı savaş ilanı yaptı. Halk düşmanlarını cezalandırma, karakollarını basma şeklinde gelişen silahlı eylemlerimiz, bütün ülke genelinde yoğun bir ajitasyon, propaganda çalışması ve kitlesel protestolarla desteklenerek sürüyordu. Ülkenin hemen tüm bölge ve alanlarında, yüz binlerce el ilanı ve bildirinin dağıtıldığı, bir anda aynı gün ve saatte ülkenin dört bir yanında pankartların asıldığı, onlarca düşman hedefinin aynı anda bombalandığı -cuntaya karşı-görkemli bir karşılayış ortaya koyabilmıştık. Siyasi arenada sadece düşman güçler ve biz vardık. Kalan sol sessiz ve suskunduk.

Faşist cuntaya karşı mücadele kararı, halkımızın gözünde verdiğimiz bir sınavdı aynı zamanda. Bu karar, halka ve devrime bağlılığımızın, bu amaç için çekinmeden kendimizi feda edebileceğimizin göstergesi olmalıydı.

Mücadele çok daha sert koşullarda geçecekti. Eksiklerimizi, açmazlarımızı biliyorduk. Cuntanın ilk haftalarında, bir çözümme nedeniyle, bir MK üyemiz ve bazı ileri kadrolarımız tutsak düştü. Bunların yerleri telafi edilerek savaşa devam edildi. Daha önce tartışılan ama sonuçlandırılmayan, beş yoldaşın, önderliği de içine alan operasyonların gelişmesi durumunda hareket yönetimini üstlenmeleri ve savaşı sürdürmeleri Sinan yoldaşa anlatıldı. Savaşımız ve oligarşinin operasyonları devam ettiğinden, her an birçok tehlikeyle karşılaşabiliydik. Her koşulda örgütün varlığını sürdürebilmeliydik. Ülke toprağında çok ileri bir savaş sürdürülemezse de, halkın içerisinde ve her an yanı başında örgütsel bir gücün varlığını halk anlayacak ve hissedecekti. Bunun için mültecilik değil, ülkede kalmak esas alınmıştır. Ve savaşı olanaklar ölçüsünde sürdürme kararının geçerliliğini korumasına vurgu yapılmıştır. Kı-

sa bir süre sonra hareketin önderi de tutsak düştü. Bu 12 Eylül'le birlikte aldığımız büyük bir darbeydi. Örgütümüz yeni bir MK öncülüğünde ve Niyazi yoldaşın sorumluluğunda savaşı sürdürüyordu.

Bu operasyonda oligarşı, hareketimize vurduğı fiziki darbe yanında, M.K. adlı kadromuzu da ideolojik etki altına alarak, hareketin geçmişini inkara yönelen, menşevik-oportunist türden, biraz da ne dediğı belirsiz bir unsur yaratmış oldu. Oligarşı ve oportünizm bu şahsa düşünemeyeceğimiz ölçüde önem vererek, propagandasını yapmaya, yönlendirmeye ve hareketimizi bölmeye çalıştı. Bu hain, 12 Eylül öncesi Silahlı Devrimci Birliklerimizde görev almış, hep sol düşünen bir anlayışa sahipti. Birkaç eyleme girince kendisini farklı yerlere koymaya başlamış, bu nedenle de kendisine özel önem verilmesini isteyen biriydi. Bu sol kafa yapısına ve birkaç eylem yapınca kendini dayatan zaaflı kişiliğe taviz verilmeyince, gayri memnunlaşmaya, yapay sorunlar yaratmaya başlamıştı. Hareketimizin politikalarını, perspektifini, ilişki ağını kavramayanlar, hareketi sol bir bakışla, programlarından, taktiklerinden, örgütlenmelerinden soyutlayıp, yalnızca kendisinin de içinde bulunduğu eylemin sesini görenler, giderek kronik bir hal alacak tarzda hareketi yıpratmaya, hatta hizipleşmeye kadar varacak davranışlar içerisine girebilirler. Bu yanlış kavrayışın, bu zaaflı düşünce tarzının temelinde küçük burjuvazinin güce tapma anlayışı vardır. Gücü ele geçirdiğinde kendisini dünyanın fatihi görecektir kadar kendine tapmaya başlar. Gücünü yitirdiğinde ise tam bir zavallılık örneğı göstererek, ideolojik, psikolojik her şeyle güçlü olanın etki alanına girer. M.K. haini de tastamam böyle bir tipti. İşkence tezgahlarında başlayan burjuvazinin etki alanına girme süreci, cezaevlerinde devam ederek, görünüşte de olsa devrimci hiçbir yanı kalmayana kadar sürecekti.

Cunta yüzlerce kadro ve taraftarımızı tutsak almasına ve birçok olumsuzluk yaşamamıza rağmen, hareketimizin bölüneceğı ve yok olacağı hayallerini gerçekleştirememişti. Cuntanın işkencecileri, sıkıyönetim savcıları, cezaevi müdürleri koordineli, programlı bir tarzda hareketimiz içerisinde sahte bir kahraman yaratarak mutlaka bir bölünme gerçekleştirmek istiyorlardı. Yoğun bir propaganda kampanyasına başladılar. Kampanyanın temel propagandası, DK'nın kötü bir önder olduğu, M.K.'nın ise bu hareket

içerisinde, belki de bir daha rastlanmayacak kadar önderlik niteliklerine sahip bir insan olduğuydu.

Bir kısım oportünistler de bu saldırıya katılmakta gecikmedi. Birçok siyaset, büyük bir hızla Devrimci Sol'un bölündüğünü yaydılar. Bununla da yetinmeyerek, yaklaşık bir yıl boyunca M.K.'nm notlarını, gerek cezaevi içinde, gerekse diğer cezaevlerine taşıyıp durdular. Aslında her şeyiyle bitmiş, tükenmiş bu zavallıya umut bağlayan oportünistler, gerçekte siyasi yaşamları boyunca devrim davasına inanmadıklarından, devrimin sorunlarını da kavrayamadıklarından, oligarşiye karşı bir güç olamayınca Devrimci Sol'un parçalanmasından ve yıpranmasından büyük fayda görmeye başlamış ve tüm tarihleri boyunca hakkımızda cadı kazanları kaynatarak, yalan ve spekülasyon yayarak hareketimiz üzerinde tartışmayı iş edinmişlerdir. Oportünizmin bu tavrı yıllardır sürüyor olup, günümüze kadar gelmiştir. Faşizmin korkusunu anlıyoruz. O düzenin temellerine yönelmiş devrimcileri, deney ve sezgilerle tanımakta ustalaşmıştır. Oportünizmin düşmanlığını ve bizimle uğraşmasının nedenlerini de bu temelde aramak gerekir. Varlığımız karşısında hep ezilmiş bu yapılanmaların faşizme karşı devrimci savaştan uzak, oportünist kafa yapılarını ortaya çıkardığımızdan, onların statükolarına ortak olmadığımızdan, uzlaşmayı reddettiğimizden, dahası başka partilerin yan kuruluşları gibi çalışmadığımızdan hareketimize olan düşmanlıkları çok köklü boyutlardadır.

Devrimci Yol tasfiyeciliğine tavır alıp, siyasi hareket olarak ortaya çıkmamızla, tasfiyecilerle birlikte hareketimize tavır alan oportünizm, bu kez de M.K. gibi bir haini cuntanın işkencecileri, cezaevleri müdürleri ve savcılarıyla birlikte destekleyerek, hareketimizi bölmeye çalışıyorlardı. Oysa, tükenmiş M.K.'nın değil oportünizme, kimseye yararı olabilecek hiçbir, olumlu yanı kalmamıştı. Oportünizm, hareketimizin yarattığı gelenekleri, ideolojik sağlamlığını, güven ilişkilerini hiç ama hiç anlayamamıştı. Bu nedenle M.K.'ya büyük umutlar bağladılar. Ve M.K. tek kişiyken oligarşinin sözcüleri ve oportünizmle birlikte "yüzlerce" kişi oluverdi. Oportünizm böyle bir durumla karşı karşıya kalsa, hiç şüphe yok ki kolayca birkaç parçaya bölünebilirdi... Bizim de böyle olacağımızı düşleyenler, Devrimci Sol'un oportünist olmadığı gerçeğini anlayamamışlardı. Onca çaba, onca uğraşa rağmen M.K. bıraka-

lım hareketimizi bölmeyi, yanına bir tek kişi dahi alamadı. Oligarşinin ve oportünizmin sırtını sıvazladığı bir hain olarak, önce bağımsızlara gidip cezaevi idaresinin direnişi kırmada yardımcılığı rolünü üstlendi. Sonra TKP ideolojisine angaje oldu. Sonuçta hiç kimsenin işine yaramayan birisi olarak düzene döndü. Ve yaşıyor...

Tutsak düşmelerle birlikte, örgütlenmemizdeki eksiklikler, savaş için hazırlıklardaki yetersizlikler, amatörlükler hemen tüm çıplaklığıyla açığa çıkmıştı. Açığa çıkan ilişkilerimizi ve kadro boşluklarını telafi edebilmek, kısa sürede tüm örgütlenmeleri yeni duruma göre yeniden gözden geçirerek, eksik ve zaaflyı yanlarımızı gidermemiz gerekiyordu. Geçmiş yaygın ilişkileri mümkün olduğu kadar daraltarak açık faşizm koşullarında gizliliği sağlamak, esas olarak da tüm örgütlenmeleri, cuntaya karşı silahlı mücadeleyi sürdürecektir silahlı birliklerin gizliliğini ve hareket kabiliyetini artıracak şekilde yoğunlaştırmak gerekiyordu. Yediğimiz ilk darbeye birlikte, savaşı sürdürmemize rağmen, belirli oranda bir moral düşüklüğü ve panik gözlenebiliyordu. Bu düzenlemeleri yapabilmek için, belirli bir zamana ihtiyaç vardı. Bu zamanı kazanabilmek için, cuntanın operasyonlarının üzerimizde yoğunlaşmasını engelleyecek geçici bir taktiğe ihtiyacımız vardı. Yeni düzenlemeyi sağlayana kadar yapılacak silahlı eylemlerde, Devrimci Sol'u çağırıştırmayacak yeni bir örgüt ismi kullanarak (Türkiye Halk Kurtuluş Savaşçıları) bu isim altında, özel seçilmiş düşman hedeflerine karşı, yine itina ile seçilmiş özel bir-iki silahlı birlikle silahlı eylemleri sürdürerek halk kitlelerinde moral düşüşü engellerken, bu zaman zarfında örgütlenmelerimizi yeniden gözden geçirip koşullara uygun hale getirebilirdik. Tutsaklık koşullarında dışarıya yapılan bu öneri yeterince anlaşılamadı ve bu isim hemen tüm kampanya faaliyetlerinde kullanılarak amacın dışında kullanılmış olduğundan hiçbir işe yaramadı. İstanbul Emniyet Müdür Muavini Mahmut Dikler ve koruma polisinin cezalandırılması eylemi THKS ismiyle üstlenilmişti. Ama THKS ismi diğer eylemlerde de kullanıldığından, yakalanmalar da olduğundan artık polis tarafından biliniyordu. Oysa bu isim bu tür tekil eylemler için düşünülmüştü. Her şeye rağmen cuntaya karşı savaşımız sürüyordu. 12 Eylül öncesi, çeşitli bölge ve alanlardan sürgün ettiğimiz, etkisiz hale getirdiğimiz birçok muhbir ve ajan 12 Eylül'den aldıkları güç-

le yeniden yerlerine dönmeye başladılar. Ajan muhbir faaliyetine izin vermemek için bunlara karşı da devrimci şiddetle yönelerek cezalandırdık. İrili ufaklı birçok halk düşmanının cezalandırılması, faşist kurumların ve tekeli holdinglerin tahrip edilmesinin yanında, Mahmut Dikler ve koruma polisinin cezalandırılması cuntaya karşı savaşımızda en ileri eylemler olmuştur. Bu süreçte kır gerillamız faaliyet halinde olmasına karşın şehire nefes borusu olabilecek şekilde düzenlenemedi. Yakalanma tehlikesi büyük birçok yoldaş kıra aktarılamadı...

SAVAŞI YENİDEN ÖRGÜTLEMEKTE ISRAR VE DİRENİŞ YILLARI

Operasyon ve tutuklamalarla olumsuzluklar birbirini takip ediyor, hareket güç yitirmeye devam ediyordu. Cunta hemen hemen ilk altı ay içerisinde hareketimiz de dahil tüm örgütlere darbeler vurarak, moral bozukluğu ve panik ortamı yaratabilmişti. Cuntaya karşı ilk altı aydaki direnişimiz ve silahlı mücadelemiz Türkiye halkında ve "geri çekilme taktiği" diyerek ülkeyi ve örgütlerini terk edip giden sol tabanda büyük bir sempati yaratmıştı. Birçok siyasi gruptan çokça insan savaşmak için hareketimize başvuruyordu. Ama biz onları savaştıracak, istihdam edecek, örgütlenme ve olanaklardan yoksunduk.

'81 Kasım'ına gelindiğinde 2. MK'dan da yurtdışı sorumlusu hariç hemen herkes tutsak düşmüştü. 2. MK'nın siyasi sorumlusu Niyazi yoldaştı. Niyazi yoldaşın da '81 Kasım'ında tutsak düşmesiyle hareket yeni bir bunalım içerisine girdi. Savaşma gücü oldukça düşmüştü. Hareket yönetimi daha geri düzeyde yoldaşların elindeydi. Harekette, görünüşteki yönetime rağmen büyük bir otorite boşluğu doğmuştu. Yakın denetimden uzak ve otoriteyi ele geçirdiğini sanan bazı kişiler dağılan ilişkileri süratle toplayıp, savaşı sürdürme yerine, kendi kişisel kaygılarıyla kendilerini koruma temelinde hareket etmeye başladılar. Zaten cuntanın ilk altı ayından sonra moral yitimine uğrayan devrimci potansiyel ve kadrolarımız, yöneticilerine güven vermeyen, kararsız, ürkek tavırlarıyla cuntanın psikolojik üstünlüğünü büyötmeye ve korkuyu yaymaya başladılar. Bazı yoldaşların özverili çabalarıysa süreci aşmaya yetmiyordu. Zor dönemlerde harekete müdahale etmesi için yurtdışına çıkarttığımız Paşa Güven ise misyonunu tamamen

unutarak, her gün biraz daha mültecilik batağına gö - mülmekte, ihanete doğru yol almaktaydı.

Yüzlerce kadro ve taraftarımız cezaevlerindeydi artık. Cezaevlerinin baskı koşullarında dışarıya müdahale edebilmenin olanakları ya çok zor ya da hiç yoktu. Haydar Başbağ yoldaşın ve bir kısım yoldaşların hareketin örgütsel varlığını devam ettirme çabaları sürmesine ve cuntaya silahlı temelde tavır alma anlamında alt düzeyde eylemlere rağmen, istenilen sonucu yaratmaktan uzaktık. Bununla birlikte, ülkede kalma ve direniş hattında ısrar etmek kararlılığı korunmuş, 15 Marj 1982 Ana Dava duruşmasında içeriden ve dışarıdan, cuntaya beklemediği bir cevap verilmiştir. Dışarıda açılan "Cunta Devrimcileri Yargılayamaz" kampanyası sıkıyönetim mahkemesinde de yankısını buldu. Büyük bir sessizliğin hüküm sürdüğü, yaprağın dahi kımıldamadığı, cuntanın her alanda hakimiyetini sağlamlaştırdığı, "devrimcileri ve kitleleri sindirdik" diye propaganda yaptığı koşullarda, mahkeme kürsülerinde örgütümüzün savunulup, cuntanın yargılanması, sempatizanımızdan kadromuza kadar cuntanın kuşatması altında, Türkiye halklarına devrimci savaşımızın devam ettiğini, cuntanın bizi tutsak almakla hiçbir şeyi değiştiremediğini, düşüncelerimizden vazgeçiremediğini, sloganlarımızla bir kere daha haykırmamız tüm sola, demokrat kamuoyuna ve halka büyük bir moral oldu. Hemen tüm örgütlerin önder ve ileri gelenleri, kadroları (kaçanlar dışında) cezaevlerindeydi. Cuntaya karşı mücadele ve direniş objektif olarak cezaevlerinde odaklaşmaya başlamıştı. Cunta da dünyada yaşanan olaylardan dersler çıkarmıştı. Devrimcileri tutsak almakla ve idam kararlarıyla mücadeleyi ancak geçici durdurabileceğini biliyordu. Ve sonuçta çok daha tehlikeli - yüksek boyutta- devrimci mücadelenin doğabileceğini düşündüğünden, tutsak aldığı devrimcilerin, özellikle önder konumda olanların düzene teslim olduklarını, pişmanlık getirdiklerini halka göstermek için yoğun bir propaganda savaşına girdiler. Baskı ve terörle sindiremedikleri, teslim alamadıkları halkı, psikolojik savaşla sindirmek ve teslim almak istiyorlardı. Bu oyunu bozmalıydık. Tutsaklık koşullarında da olsak, sadece kişisel onurumuzu kurtarmak için bir direniş değil, tüm baskı ve zor koşullarına rağmen, teslim olmadığımızı, devrimci düşüncelerimizi yaşattığımızı ve faşizmin bizi teslim alamayacağı mesajını verebilecek direniş bi-

çimlerini ve bunu halka ulaştırmanın yollarını bulmalıydık. Cuntanın halka devrimcileri yanlış tanımasına, sindirilmiş göstermesine fırsat verecek tavır ve davranışlardan kaçınmalıydık. Direnişi tek tek devrimcilerin direnişi olmaktan çıkarıp, on binlerce devrimci yurtseverin tutsak olduğu cezaevlerini, cuntanın teslim alamadığı direniş kalelerine dönüştürebilmeliydik. Ve direnişi halk kitlelerine yansıtarak yeniden bir moral ve coşku yaratıp, örgütlenmemizi yeniden geliştirmeliydik. İçeride ve dışarıda direnmeyen bir hareketin bütün moral değerlerini ve ideallerini yitirerek sağa savrulması ve düzene dönmesi çok zor olmayacaktı. Her şeyden önce tutsak da olsak, birçok olumsuzluk da yaşamış olsak, inançlarımızı koruyabilmek, yaralarımızı tedavi edebilmek ve yeniden nyağa kalkıp, halk kitlelerinin mücadelesini yönlendirebilmek için inatçı ve kararlı bir direniş sergileyebilmeliydik. Cuntanın psikolojik üstünlüğünü ortadan kaldıracabilmek, örgütsel varlığımızı koruyabilmek ve yenilgi ortamında her türlü sağ, reformist ve ne idüğü belirsiz emperyalist teorilerden etkilenmemek için, sağımıza, solumuza duvarlar örüp, insanlarımızı, çok somut ve çarpıcı etkilerini ancak yıllar sonra görebileceği, tutsaklık koşullarındaki mücadeleye motive etmeli ve eğitmeliydik. Bir yerde tutsaklık koşullarındaki mücadelemiz halkla aramızda kurulan sağlam bir köprü olacak ve bizi geleceğe taşıyacaktı. Bu geleceği göremeyenler, ona inanmayanlar bu köprüyü kurmaktan çekindiler ve yok olmaktan kendilerini kurtaramadılar.

Bir parti, örgüt önderliğiyle, tüm savaşçı ve kadrolarıyla tutsak düşebilir, büyük yenilgiler yaşayabilir. Buralar devrimcilerin sınav yerleridir. Bu sınavları başarıyla geçenler halka ulaşmakta güçlük çekmezler. Faşizmin mahkeme kürsülerini haklılığımız ve devrimi haykırdığımız, faşizmi yargıladığımız kürsülere dönüştürebilmeliydik. Cezaevleri direnişimiz ve mahkemeleri devrimci kürsüler olarak kullanmamız, şube tavi Harındaki olumsuzluğun üzerine çıkan ve onu aşan, insanların yeniden ayağa kalkmasını sağlayan ve giderek tüm cezaevlerindeki tutsaklara önderlik eden bir pratiği örgütlememiz sonucu, örgüt tarihimizin eh parlak sayfaları yazılmıştır. Bu parlak sayfaların yazılmasında en büyük özveri ve emek, örgütleri için yaşamlarını feda etmekten çekinmeyen Abdullah Meral, Haydar Başbağ, Hasan Telci'nindir. Onları büyük bir güven, saygı ve sevgiyle anıyorum.

1982 yazında Haydar Başbağ yoldaşın da tutsak düşmesiyle, hareketin genel durumu, başında kimlerin bulunduğu konusunda tam bir bilgisizlik içerisindeydik. Bu süre içerisinde cezaevinden firar eden bir yoldaşımızın sorumluluk almasıyla hareketin belirli ölçüde dağılan ilişkileri yeniden toparlanmaya başlandı. Hareketimizin içerisinde bulunduğu durum dışarının ve cezaevinin katkılarıyla belirlenmeye çalışılıyordu. Hala ciddi sayılabilecek bir potansiyelimizin var olduğu, bunların koşullara uygun örgütlenmesi durumunda direniş çizgisini sürdürebileceğimiz kararına varılmıştı. Yine bu süreçte, hareketin kadroları tarafından tartışılmak üzere, hareketin içinde bulunduğu durumu ve sürecin nasıl aşılabileceği konusunda genel bir değerlendirme yapılmıştı. Hareketin o günkü durumu, düzenli bir geri çekilme taktiği veya pratik yansımaları bulacak herhangi bir taktiği hayata geçirebilecek durumda değildi. Bu nedenle bu süreci geri çekilme olarak adlandırmak da mümkün değildir. Geri çekilme, ancak bir örgütlülüğün başarılabileceği bir taktiktir. Biz bu örgütlenmeden yoksunduk. 1982 Aralık'ına gelindiğinde Amerikancı faşist cunta, kendisine muhalefet eden başta silahlı örgütler olmak üzere hemen tüm devrimci, yurtsever örgütleri etkisizleştirip, sendikaları kapatıp, aydınları, herkesi tutuklayarak ya da susturarak kurumlaşmasını sağlamıştı. Bu hakimiyetini, zorla susturulmuş bir halka açık faşizmi kurumlaştıracak Anayasayı onaylatarak güçlendirmek istiyordu. Artık cunta programına engel olabilecek hiçbir muhalefet kalmadığından, programlarını uygulamaya sokmuşlardı. Anayasa oylaması bu konuda önemli bir adımdı. Faşist cunta anayasasına hayır demek, boykot etmek, boş oy atmak gibi farklı tavırlar solda şekillendi. Gerçekte ise, solun bu tavırlarını hayata geçirebilecek herhangi bir güçleri yoktu. Hareketimiz toparlanma çalışmalarını sürdürürken, halkın duyarlılığının arttığı Anayasa oylaması gibi bir konuda tavırsız kalamazdı. Bu süreçte hareketimiz "Faşist Anayasaya Hayır" temelinde ülkede ve yurtdışında bir kampanya açtı. "Anayasaya hayır oylarının faşizme hayır demek olduğu" şeklinde bir propaganda sürdürerek, halk kitlelerini politize etmeye çalıştı. Ülke içerisinde gündemi belirleyecek ileri düzeyde eylemlilikler örgütlenemese de, çok çeşitli biçimde propaganda sürdürüldü. Halk kitlelerine ulaştırılmaya çalışıldı. Esas olarak kampanyaya damgasını vuran ve halk kitlelerinde büyük yankı uyandıran, bütün

dünya kamuoyunun dikkatlerini Türkiye üzerine çeken, Türkiye'nin Almanya'daki Köln Başkonsolosluğunun basılıp, konsolosluk çalışanlarının rehin alınması eylemi olmuştur. Bu eylemi yurtdışına dayatarak adeta zorla yaptırdık. Yapmamak için öne sürülen hemen her gerekçeyi ortadan kaldırdık. Bu nedenle eylemde kullanılan silahların bir kısmı ülkeden gönderildi. Bu eylem yurtdışında da olsa örgütümüzün politikalarının her koşulda, her türlü zeminde halka götürülebileceğini göstermiştir. Faşizmin, koşullar gerektirdiğinde her türlü mücadele biçimini kullanarak yurtdışında da teşhir edilebileceğini göstermiştir. Herkese bu konuda bir bakış açısı sunan militanlığı ve kararlılığı taşıyan bir öze sahip olmuştur. Her ne kadar, eylemden sonra emperyalizmin yoğun saldırısıyla karşılaşsak da, bu eylemin etkisini ve önemini azaltmamıştır.

Faşist Anayasa'yı protesto ve halk kitlelerini Anayasa'ya hayır demeye çağırma çabalarımız cezaevleri ve mahkemelerde de sürmüş, Anayasa'ya karşı tavır buralarda da şekillenerek oligarşinin mahkeme kürsülerinde halka duyurulmuş ve dışarı taşınmıştır.

Cezaevleri bu süreçte zorunlu olarak çok önemli misyonlar yüklenmiştir. Tutsak olmamızı, ülkemizde yaşanan gelişmeleri, hareketimizin içinde bulunduğu özgün durumu göz önüne almadan oportünizmin bireysel kaygılarla ön plana çıkartmaya çalıştığı ve ele aldığı "Cezaevleri merkez değildir, buralardan dışarıyı etkileyecek politikalar yapılamaz" şeklindeki safsataları mücadeleye hiçbir yararı olmayan, faşizmin o günkü koşullarında devrimci tutsaklığı "adli mahkumla" özdeşleştiren bir kafa yapısının ürünüdür. Hareketimizin tutsakları, olanaklar ölçüsünde, hemen birçok konuda ülkedeki gelişmelere çeşitli biçimlerde tavır almış, halka örgütümüzün politikalarını duyurmaya, dışarıdaki örgütlenmemizi çeşitli konularda etkilemeye ve yönlendirmeye çalışmıştır. Bu tavır alışlar giderek o kadar çok içselleşmiştir ki, en zor koşullarda da olsa enternasyonal boyutta tavır alışlara kadar gitmiştir. İsrail'in Lübnan'ı işgali karşısında diyebiliriz ki, tek kapsamlı değerlendirme ve ağır cezalar pahasına da olsa dünyada ilk tavır alış, hareketimizin tutsaklarının faşizmin kürsülerinde Amerikan emperyalizmini ve İsrail'i lanetleyen, Filistin halkıyla dayanışma içerisinde olduğumuzu ve faşist cuntanın bu katliam ve saldırılarını

suç ortağı olduğunu haykıran sesimizdir. Ülke ve dünya boyutunda bu tür tavır alışlar ve direniş biçimleriyle mutlaka halkla canlı bağlar kurabilme düşüncesi, cuntanın "tutsak et, sesini kes, sindir ve giderek düzene adapte et" oyununu bozmuştur. Devrimci Sol tutsaklığı dünya genelinde çokça rastlanan ve kanıksanan ne sıradan bir tutsaklıktır, ne de esir statüsünde bir çerçeveye sığdırılabilir. Devrimci Sol tutsaklığı, baş eğmeyen, susmayan yeni bir tutsak tipidir. Diyebiliriz ki, Devrimci Sol tutsaklığı özgür bir tutsaklıktır. Devrimci Sol tutsağının davranış ve direniş biçimleri, zaman içerisinde soldan demokrat aydınlara kadar çok geniş bir çerçeveyi etkileyen ve kimilerinin taklit etmeye kalkmasına rağmen başaramadıkları ve tarihimiz içerisinde çok daha boyutlu ilgilendirilmesi gereken bir olgudur.

Cezaevlerinin içinde bulunduğu koşullarda henüz yoldaşlarımızla konuşma ve tartışma olanaklarının olmadığı yoğun bir baskı sürecini yaşıyorduk. Bu nedenle ülkemiz ve hareketimizin içinde bulunduğu durumun, kadroların geniş bir katılımıyla yapılacak değerlendirilmesini koşulların daha da uygun olacağı bir süreçte yapmayı düşünüyorduk. Ama dışarıdaki yoldaşlarımızın birçok soruya muhatap olmaları ve zorlanmalarıyla yanlış değerlendirmelerin önüne geçebilmek, kısmen de toparlayıcı olabilmek için "1983 Değerlendirmesi" biraz da hızlandırılarak yoldaşlara sunulup tartışıldı ve sonuçlandı. Doğal olarak bir kısım eksiklikleri de içinde taşıdı.

'82 Anayasa oylamasında, Türkiye solunun ve Kürt milliyetçiliğinin ülke içerisindeki durumu, her türlü yazılı sözlü palavralarını bir kenara itersek, tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmıştı. Siyasi faaliyeti sürdürebilecek en küçük bir örgütlenmeye ve güce sahip değillerdi. Sadece Avrupa'da çöreklenmiş onlarca örgüt, ülke gerçeğinden habersiz, halk kitlelerini ve kendi taraftarlarını aldatarak "Faşizme karşı mücadele ediyor-edecek" propagandalarıyla cepheler kurmaya çalışıyor, toplantı üstüne toplantı yapıyor, ayları-yılları boşa geçirmeye devam ediyorlardı. Sözüm ona tüm sol, hatta Kürt milliyetçisi PKK akıllanmıştı, olgunlaşmıştı. Faşizmin balyozunu kafalarına yiyince hemen hepsi bir anda değişmişti. Burunları bir karış havada, hiç kimseyi beğenmeyen, kendi dışındaki herkesi mücadeleye engel ve mutlaka tepelenmesi gereken "üç-beş soysuz" olarak değerlendiren DY ve yine kendi dışında

herkesi sömürgecilerin-Kemalistlerin uşağı, hatta kontrgerilla olarak gören ve fiziki tasfiyeyi teorileştiren PKK aynı yerde buluşmuşlardı. Onlarca devrimcinin kanından sorumlu bu örgütler, hiçbir ciddi özeleştiriyi yapmadan, "Türkiye'de ve Kürdistan'da hiçbir sol yapı yalnız başına halk kitlelerini örgütleyemez" diyerek cephe faaliyetlerine başladılar. Ülke gerçeğinden kopmuş, bozguna uğramış, önderliğiyle, kadrosuyla panik halinde ülkeyi terk etmiş ve terk etmeye devam eden bu insanlar, değil ülkede faşizme karşı mücadele edecek cephesel bir faaliyet örgütlemeyi, yurtdışında ilkeli kurallı bir güç ve eylem birliği dahi yaratamazlardı. Neydi bu durum? Bu durum faşizme ve devrimci mücadeleye gerçek anlamda inanmamış, küçük burjuva muhalefeti aşamayan, iktidar bilinciyle donanmamış sol önderliklerin içerideki şaşkınlıklarının ve şokunun dışarıdaki biçimlenişi, mültecilik ve hariçten gazel okumaydı.

Amerikancı faşist cuntanın yarattığı psikolojik üstünlük sonucu iç dinamikleri zayıflayan ve mülteciliği keşfetmeleriyle birlikte giderek ülke toprağından kopan sol, kısmen de olsa var olan olumlu özelliklerini her gün biraz daha yitiriyordu. Adım adım çürüyen sol, Avrupa'nın sivil toplumcu, Troçkist, anarşist akımlarının düşüncelerinden etkilenecek ve bunları zaman içerisinde demokratlık adına ülkeye taşıyarak, yanlış veya doğru bir çizgide de olsa hala devrim için savaşmak isteyen yüzlerce kadronun yok olmasına, örgütlerin dağılmasına neden olmuşlardı. Faşizme karşı savaşta önderlik misyonlarını yerine getiremeyenler, savaştan kaçış teorilerini ustalıkla yapmış ve binlerce devrimci yurtseverin düzene uyum sağlamasını başarmışlardı. Yaratılan sonuçta "objektif mi, sübjektif mi" tartışmaları çok anlamlı değildir. Sorunun ana halkası örgütlerin dağıtılması ve binlerce devrimcinin yok edilmesidir. Bunun sorumluluğu bu örgütlerin önderlerinin üzerindedir. Binlerce insana acılar yaşatmış, tutsaklıklar çektirmiş, idam sehpalarına çıkarmış ve halka umut vaat etmiş bu insanların birçoğu, bugün, sanki tüm bunları yapanlar kendileri değilmiş gibi, rahatlıkla kendi kişisel yaşamını kurmak için düzene dönebiliyorsa, bunun adını koymak zorundayız. Bunun adı halka ve devrime ihanettir. Er veya geç Türkiye halkları bu ihanetin hesabını sormalıdır.

Avrupa'da büyük bir sansasyonla oluşturulmaya çalışılan

cephenin sadece bir yurtdışı cephesi olabileceğini, ülkeyle hemen hiçbir ilişkilerinin olmadığını, 12 Eylül'ün yenilgi psikolojisi sonucu yapay olarak ortaya çıkarılan geçici şeyler olduğunu ve sonucunun hüsrana olacağını, bu cephenin hiçbir şey yapmadan dağılacığını defalarca vurguladık. Tabii kendini beğenmişliği ve küçük burjuva kibirliliğini hiçbir zaman bırakmayan oportünist solun bizi dinlemeyeceğini biliyorduk. Buna rağmen gerçekleri söylemek, Türkiye halklarını ve sol safları, saflarımızı uyarmak görevimiz vardı. Bu nedenle "Cephe Üzerine" broşürümüzü *yazarak* tavrımızı belirttik. Solun gerçekten hala faşizme karşı savaşmak gibi bir niyeti varsa, olmayacak şeylerle oyalanıp, zaman kaybedip, büyük iddialarla ortaya çıkıp halkı aldatmaması gerektiğini vurguladık. Yapılması gerekenin, ayrılık noktalarını bir kenara bırakıp, en genelde anlaşabildiğimiz, anti-faşist, anti-emperyalist, anti-cunta herkesle asgari programı çizilmiş, genel çerçevesi belirlenmiş güç ve eylem birlikleri örgütlemek olduğunu belirttik. Çağrılarımız cevapsız kalmaya mahkumdu. Çünkü onların ülkede mücadele etmek gibi bir sorunları yoktu.

Uzun tartışmalar, kendilerinin de inanmadığı şaşaalı programlar hazırlandıktan sonra, pratikte tek bir adım atılmadan, başta DY ve PKK olmak üzere, herkes birbirini suçlayarak cephenin esamesi okunmaz oldu. "Biz demiştik" demenin hiçbir anlamı yoktu. Çünkü hemen herkes oynanan oyunun ve kepezeliğin farkındaydı. Öylesine sorumsuzlardı ki, neden dağıldıklarını, neden her şeyi ile anlaştıkları programlarını hayata geçiremediklerini halka açıklamak zahmetinde bile bulunmuyorlardı. Bu sorumsuzluğun, ahlaki düşkünlüğün, bu örgütleri nereye kadar götüreceğini yaşayarak görecektik. Doğaldı ki, attıkları her yanlış adımı, sahte ve yalancı yüzlerini ortaya çıkartan, gerçekleri söyleyen bizler, burjuva ideolojisi ile yoğrulmuş bu solun düşmanlığını kazanacaktık.

Bu partisis cepheye öncülük eden ve istisna olarak daha sonra radikal bir mücadele çizgisini hayata geçiren PKK'nın durumuna da kısaca değinmekte yarar var. PKK, daha 12 Eylül öncesinde (1979) içerisinden itirafçıların çıkması ve hemen hemen bütün Kürt milliyetçi örgütlerle ve diğer sol gruplarla çatışarak büyük oranda gücünü tüketmiş olması nedeniyle bozguna uğramış ve bunun sonucu olarak panik halinde ülkeyi terk etmiştir. Her ne ka-

dar PKK önderliği bu durumu "düzenli bir şekilde geri çekilme" olarak değerlendiriyorsa da gerçeğin böyle olmadığını kendileri de, herkes de biliyor. PKK, genel olarak Türkiye solunun 12 Eylül sonrasında yaşadığı bozgunu ve yenilgiyi 12 Eylül öncesi yaşamıştır. Güçten düşmüş, önderliğini yurtdışına taşımış PKK, 12 Eylül'le birlikte Kürdistan'da estirilen faşist terörle binlerce taraftar ve kadrosunun, halktan insanının adeta toplama kamplarında toplanmasıyla büyük bir moral çöküntüyü yaşamıştır. Düzenli bir geri çekilmenin olmadığı 12 Eylül sonrasında yaşananlardan da açığa çıkmıştır. PKK bu süreçte, ülkede, cezaevinde ve yurtdışında hemen her konuda güçsüzlüğü ve demoralizasyonu yaşamaktadır. 12 Eylül öncesi, kendi dışındaki sol grupları fiziki olarak tasfiye ederek ve bunu teorileştirerek yaptığı saldırılar sonucu hemen hemen tüm soldan da tecrit olmuş ve bu sorumsuzluğunu birçok siyasil yapıyı karşı-devrimci ilan edecek boyuta kadar tırmandırmıştır. Ülkede faşizme bir kurşun sıkacak gücü kalmamıştır. Oysa görev 12 Eylül faşizminin kurumlaşmasını engellemek ve faşizmin programını bozmaktır. PKK bu mücadelede yoktur. İşte PKK, içinde bulunduğu sübjektif durumun sonucu olarak, yeniden moral kazanmak ve toparlanabilmek için, samimi olmayan bir şekilde geçmişte yanlışlıklar da yaptıklarını söyleyip, yeniden solla ilişkilerin kapılarını açmaya çalıştı. Zaten güçsüz, hiçbir şey yapmaya niyeti olmayan diğer sol buna dünden hazırды. Böylece, o adı var kendi yok cephe faaliyetleri ortaya çıktı. Cephe faaliyetleri ortaya çıktığında, PKK'nın Kürdistan'da yanlış taktikleri ve çizgisine rağmen radikal bir hareket olduğunu, revizyonizmin provokasyon teorilerini yıktığını ve bu nedenle desteklenmesi gerektiğini, PKK'nın asıl misyonunun radikalizm olduğunu, ama bu pasifist cephe içerisinde kalırsa, bu radikalliğini yitireceğini belirtmiştik. Pasifist cephenin dağılmasıyla PKK yeniden kendi rotasına girmiş ve koşullarını da iyi değerlendirerek '84 Ağustos'unda atılım yapmıştır. PKK, bu çıkışını 12 Eylül faşizmine karşı mücadele eden tek güç olarak göstermek istemektedir. Bu bilinçli bir çarpıtmadır. 1984 Ağustos'una gelindiğinde, cunta ülkedeki tüm muhalefet güçlerini etkisiz kılmış, '82 Anayasası onaylanmış, '83 seçimleri yapılmış ve cuntanın önüne koyduğu demokrasiye geçiş programı uygulanmaktadır. Bu anlamıyla, PKK'nın çıkış tarihi 12 Eylül faşizminin programını bozan bir taktik olmamıştır. Kuşkusuz halk kitlelerinin

ve solun yeni bir dinamizm kazanmasında çok farklı biçimlerde ve boyutlarda ders çıkarılması gereken etkileri olmuştur. Ama tüm bunlar, PKK'nın 12 Eylül faşizmine karşı mücadele etmediği, daha 12 Eylül gelmeden panik halinde ülkeyi terk ettiği, açık faşizmin kurumlaşmasına diğer sol gibi seyirci kaldığı, oportünist cephelerle oyalandığı gerçeğini değiştirmez.

ZOR YILLAR, ÖZVERİ, BAĞLILIK, KAHRAMANLIK VE İHANET!

1983 Ocak ve Şubat'ında, henüz gerçek anlamda toparlanamışken, yeniden büyük bir operasyonla baş başa kaldık. Potansiyelimizin ve örgütlenmemizin yoğunlaştığı hemen birçok alanda, sorumlu yoldaşlarımızın da içinde bulunduğu birçok yoldaşımız tutsak düştü, birçok olanağımız düşman eline geçti. Bu, saflarımızda büyük bir moral bozukluğu yarattı. Savaşma gücümüzü hemen hemen yitirdiğimiz, hatta dışarıda örgütsel varlığımızı devam ettirememeye tehlikesiyle karşı karşıya kaldığımız bir operasyon yaşıyorduk.

Yurtdışında bulunan MK üyemiz P.G. ise tamamen kendi kişisel kaygıları içerisine gömülmüş, giderek devrimcilikten ve ülke gerçeğinden uzaklaşmıştı. Ülkedeki operasyonlar, şehitlerimiz, tutsakların direnişi neredeyse onu hiç ilgilendirmiyordu. Yurtdışının ülkedeki mücadeleye hiçbir katkısı yoktu; ne maddi ne manevi olarak katkı yapmadığı gibi ülkedeki örgütlenmeye yük oluyordu.

Geride kalan ilişkilerimizi yeniden toparlamak, savaş gücümüzü büyük oranda yitirsek de, örgütsel varlığımızın devamını sağlamak önemliydi. Yönetme tecrübeleri önceki sorumlu yoldaşlara göre geri de olsa, geride kalanların en güvenilirlerine sorumluluk ve yetki vererek toparlanmak için adımlar atmalıydık. Sabo'nun dışarıda hareketin sorumluluğunu yüklediği süreç bu dönemdir. Sabo'nun yakınındaki kişi ise, şimdiye kadarki gelişimi içerisinde genel olarak olumlu bir hat çizen Gülcan'dır.

Bu yoldaşlarımız, hareketimizin en zor dönemi diyebileceğimiz koşullarda sorumluluk yüklenmek zorunda kalmışlardı. Kalan hemen tüm ilişkileri deşifre olmuş ya da şaibe altındaydı. Para, silah, ev, hiyerarşik bir ilişki ağı hemen hemen hiçbir şey kalmamıştı. Dersim'de varlığını sürdüren ama aktivite içinde olmayan

bir silahlı kır birliğimiz, başta İstanbul olmak üzere çeşitli kentlerde tutsak düşmeyen, çoğunlukla tek tek insanlarımız ve vakıf olamadığımız potansiyel ilişkiler vardı. Bütün bu ilişkileri toparlamak, yeniden örgütlenmeyi sağlamak, olanaklar temin etmek gibi oldukça ağır bir yük, bu yoldaşlarımızın omuzlarındaydı. Yoldaşlarımız bu yükün ağırlığına ve deneyimsizliklerine rağmen hareketi büyük bir coşkuyla sahiplenerek, üzerlerine düşen bu sorumluluğu hiçbir kaygı duymadan yerine getireceklerinden endişe etmememiz gerektiğini belirterek göreve başladılar. Sabo bu süreçte birinci dereceden sorumluluk üstlenmesiyle, sahiplenme duygusu, inancı ve görev bilinciyle çok hızlı bir yükseliş grafiği çizerek, yönetme sanatını öğrenecekti. Kendisine yol gösterecek hiç kimse olmadan, kendi bilinci, sezgileri, uyanıklığı ve deneyleriyle doğruyu bulmak zorundaydı. Cezaevinden yardımlar olmasına karşın, bunlar sürekliliği olmayan sınırlı katkılardı, Sabo bu sorumluluğu üstlendiğinde ilişki kurduğu insanların birkaçı hariç, onun gerçek kimliğini de bilmiyorlardı. Hareketimizin bu sürecinde, saflarımızda bugün olduğu gibi henüz kadınlarımız savaş içerisinde kendilerini kanıtlayacak konumda değildiler. Kadınlara, erkek egemen toplumun düşünceleri ile yaklaşmak, küçümsemek ve dolayısıyla daha çok yardımcı işlerde kullanmak ağır basan düşünceydi. İlişkilere girerken, yönetirken kadın olarak bu gerçeğe de mücadele etmek ve kendisini kabul ettirmek zorundaydı. Belirttiğimiz gibi bugünler tek bir ev, ceplerinde dolmuş parası dahi bulamadıkları bir süreçtir. Cezaevinden komün masraflarını kısarak yaptığımız katkılar ancak çok kısa bir süre ayakta kalmalarını sağlayabiliyordu. İstanbul cezaevlerinde ulaşabildiğimiz bütün tutsaklarımız arasında yaptığımız araştırmamızda geçici de olsa evlerini kullanabileceğimiz yakını ve tanıdığı olanlar çıkartılarak dışarıya iletildi. Bunların bir kısmı geçici de olsa sokakta kalmalarını engelledi. Bu örnekleri uzatmak hatta bu süreci çok daha farklı biçimlerde kahramanlık, özveri, sorumluluk ve dramatik boyutlarıyla anlatmak mümkündür, ama gereksiz olur. Sadece sürecin biraz daha iyi kavranması için bu örnekleri verdik.

Devrimci mücadelenin zorlukları teoride olmayan, akla gelmeyen öylesine aşamalar geçirebilir ki, bu süreçleri klasik, bilinen teoriler ve şemalarla anlatmak mümkün olmaz. Hatta bazen düz bir yazımla anlatmak da olanaklı olmayabilir. Her devrimci hare-

ketin özgünlükleri kavranmadan, teorik şemalara sığdırılmaya çalışıldığıında sapmalar kaçınılmaz hale gelir.

Sabo, cuntaya karşı direnişi üst boyutta sürdürmek için kendisinin başında olduğu bir ekiple intihar eylemi önerdi, ama bir intihar eylemi önemli sonuçlar doğurmazdı. Önemli olan örgütü yeniden toparlamaktı. Bu nedenle reddettik. Onun bu özverisi ve bağlılığı hep saygı ile anılacaktır.

Yurtdışı sorumlusu P.G. misyonunu tamamen inkar ederek, yoldaşlarımızın ülkeye dönme talebini reddeder. İnsanlarımız yatacak yer, dolmuş parası bulamazken, o yoldaşlarımızdan habersiz ülkedeki eşine ve ailesine sürekli para yardımıyla bulunur. Örgütlülük içinde bulunması gereken eşini de yine yoldaşlarımızdan habersiz bir şekilde Avrupa'ya yanına aldırır. Tükeniş ve ihanet, her türlü ahlak kuralını reddederek sürüyordu. Avrupa örgütlülüğünün başına oturmuş bu hain, buradaki taraftarlarımızı da bir türlü gelmeyen savaşma günleri hikayeleriyle aldatarak, hareketin maddi olanaklarını kendi yaşamını idame ettirmek için kullanıyordu. Her türlü ahlaksızlık, mafyacılık işlerine boğazına kadar batmıştı. Tüm bunları yaparken hareketimizin adını kullanıyordu. P.G. haini ile kaçınılmaz olarak hesaplaşacaktık ve ihanetinin cezasını mutlaka ödeyecekti. Kendine verilen görevleri yerine getirmeyen, hareketimizin en zor döneminde genç ve tecrübesiz yoldaşlarımızın yanı başında bulunmak istemeyen bu hain, hareketimizin önder kadrolarının tutsak düşmesini fırsat bilerek, dışarıdaki yoldaşlarımızın üzerinde kendi karizmasını kullanarak, kimsenin kendisine bir şey yapamayacağı ve hareketin olanaklarını istediği gibi kullanabileceği düşüncesine kapılarak, bildiğini yapmaya devam ediyordu. Biz tutsakların doğal olarak müdahale etme olanakları yoktu. Her şeyden önce yurtdışına müdahale edebilecek koşulları yaratmalıydık. Yurtdışında ne olup bittiği de tam olarak bilinmiyordu. Arada bir tesadüfen ülkedeki arkadaşların ellerine geçen yurtdışı dergisi, Avrupa koşullarında çıkmasına rağmen, ilkel, bir o kadar da ülke gerçeklerinden uzak, yasak savmak için çıkarılan bir kağıt parçasıydı. Önce ülkede toparlanabilmeliydik. Dışarıdaki yoldaşlarımızın mevcut ortamda yurtdışı sorununu çözmeleri kısa vadede olanaksızdı. Genç, tecrübesiz insanlarımız, yıllarını günlere ve aylara sığdırarak, hızla büyük bir olgunlaşma süreci yaşayarak, hayat içerisinde öğrenerek polis denetiminin dışına çıkmayı başardılar.

Cunta, demokrasiye geçiş programını uygulamaya devam ediyordu. Programını aksatacak hiçbir engel yoktu. Cuntacılar zorla da olsa, 1982 Anayasası'nı oylamayla halka onaylattıktan sonra, bu zaferlerinin balayısı olarak 1983'te seçimleri yapmakta sakınca görmediler. Seçimin hangi ortamda yapıldığı, kurulan partilerin niteliğı, getirilen yasaklar, on yılların burjuva partilerine dahi duyulan tahammülsüzlük seçimin sonuçlarının ne olacağını gösteriyordu. Esas olarak çeşitli iç ve dış etkenler sonucu uzun süre cunta biçiminde yaşayamayacak olan rejim, kamuoyunu seçim yutturmacasıyla yanıltarak, ekonomik ve politik açmazlara çare bulmak istiyordu. Seçim gibi bir olgu her şeye rağmen kitlelerin politik duyarlılığının arttığı, devrimci örgütlerin tavır belirlemesi gereken bir olaydı. Yine mahkeme kürsülerinden ve cezaevlerinden tavrımızı belirlerken, dışarıda bildiri, broşür, el ilanı dağıtılarak ve klasik yöntemlerle halka ulaşmaya çalışıldı. Halkın oy verebileceğı, destekleyebileceğı hiçbir parti yoktu. Bunun için halk kitlelerine "seçim sandığına gitmeyin, seçimleri boykot etmeliyiz, oy verebileceğiniz, destekleyebileceğiniz parti ve kişiler yoktur" şeklindeki tavrılarımızla cuntanın seçim oyununu teşhir etmeye, halk kitlelerini eğitmeye çalıştık. Kuşkusuz bu tavır aktif bir boykot değildi. Ama pasif de olsa bir boykottu. Örgütümüz çok sancılı bir süreç yaşamasına rağmen örgütsel varlığını devam ettiriyordu. Bu arada bazı silahlı eylemlilikler için Dersim Kır Birliğinden silahlı olarak şehre indirdiğimiz bazı kişiler ihanet ederek kaçtılar. Kırdaki hareketsizlik, durağanlık, faşizme karşı görevleri yerine getirmeme tavrı korkuyu büyötmüş ve bu korku şehirlerdeki yoğun baskıyla karşılaşınca ihanete dönüşmekte gecikmemişti.

Hareketimizin sorunlar yaşadığı, güç yitirdiğı hemen her dönemde hareketi içten yıkmak isteyen provokatör ve hainler çıkmıştır. Bu süreçte ortaya çıkan hain de daha sonra cezalandırdığımız Ali Akgün'dür. Ali Akgün 12 Eylül öncesi Akdeniz Bölge Sorumlusu konumunda olan birisiydi. Bölgede hareketin programlarını ve talimatlarını uygulamaması, sürekli tayfacı bir anlayışı, eski bulunduğu bölgenin işlerine karışması, olanaklarını kullanması nedeniyle eleştiriliyordu. Akdeniz Bölgesi önem verdiğimiz, gelişmeye açık bir bölgeydi. Ama Ali Akgün'ün anarşizan, kendi başına buyruk, tayfacı anlayışı nedeniyle bir türlü programlarımız hayata geçemiyordu. 12 Eylül arifesinde kendisinden ciddi olarak

hesap sorulmuş ve inandırıcılığını yitirmeye başladığı, hemen gidip bölge komitesinin bölgedeki durumumuzu açıklayan bir raporunu getirmesi istenmiştir. O ise bölgeye gidişinin ikinci günü, örgütten habersiz, bölge komitesi üyelerine de yalan söyleyerek bir kuyumcu soygunu girişiminde bulundu. Ve hepsi birden yakalandılar. İşlediği suçun gereği olarak sıradan sempatzan konumuna düşürüldü ve tüm yetkileri elinden alındı. 1982 yazında Elazığ Cezaevi'nde bir kısım siyasetlerle ortak hazırlanan ve iki yoldaşımızın yer aldığı bir firarla o da dışarı çıktı. Ali Akgün'ün firara dahil edilmesi, ağır cezalı olduğundan diğer siyasetlerin ortak kararıyla olur. Cezaevi çıkışından sonra karşılıklı olarak farklı iddia edilmesine rağmen, kişisel kaygılar ve başka nedenlerle, Ali Akgün diğer iki yoldaştan ayrılır. Ve bireysel hareket eder. Diğer yoldaşımızın harekette sorumluluk almasıyla, bu yoldaşa düşmanlığını belirten ve hareketi yönetme sorumluluğunun kendisine verilmesini isteyen bir notu cezaevine ulaştırdı. Kendisine suçları ve konumu hatırlatılarak hiçbir sorumluluk verilmeyeceğini, kendisini ancak sıradan bir sempatzan olarak istihdam edeceğimizi ve kendisini yeniden kanıtlaması gerektiğini belirttik. O da kendisine birçok küçük burjuva gibi büyük değerler biçmiş olacak ki, hareketin bu kararını dinlemeyerek, yanına da lümpen nitelikli, maddiyat derdi içerisinde olan, hareketimizle ilişkisi olmayan üç-dört kişiyi bularak, gasp, tokatçılık gibi her türlü pis işlere girerek, devrimci hiçbir faaliyet yapmadan mafya türü bir yaşam sürdürmeye başladı. Dışarıdaki yoldaşlar ve '83 operasyonunda içeri gelenler, .bu şahsı"83 Ocak operasyonunda polisin yakalama durumu olduğu halde bilerek yakalamadığını belirttiler. İnsanlarımızın polisle köşe kapmaca oynadığı bu koşullarda, Ali Akgün polisin cirit attığı, hemen her yerde, uluorta, gerçek Devrimci Sol'un kendileri olduğunu belirterek, yönetici olarak tahmin ettiği ve bildiği kadroları her şeyiyle deşifre ediyordu. Polisin kendisine dokunmamasını ise kendisinden korktuğu şeklinde ifade ediyordu. Oligarşi hareketimizi bölmede bu kez de bu haine umut bağlamıştı.

Ali Akgün'ün "Gerçek Devrimci Sol biziz" diye ortaya çıktığı ve pervasızca ortalıkta dolaştığı bu ortamda, dışarıdaki yoldaşların P.G. hainiyle neredeyse hiçbir ilişkileri kalmamıştı. P.G. kendi ihanetini meşrulaştırarak Ali Akgün'ü bulmuş ve onunla işbirliği yapmaktaydı. İki hain hareketi parçalamakta anlaşmıştı. Bu par-

çalamanın planlarını oluşturmak için Ali Akgün yurtdışına çıkma hazırlıkları yaparken, kaldığı DHB'li bir sempatzanın evine karakol polisinin bir çağrı tutanağı getirmesi üzerine, bunu görüp paniğe kapılır, pencereden atlayıp kaçmaya kalkar ama yakalanır. Etrafına topladığı lümpen serseri çetesi de dağılır. P.G. haini, artık son kozunu da kaybetmiş ve artık düzene dönmeye karar vermiştir. Aslında yalnız komplosu bozulan P.G. ve Ali Akgün değildir. Komplonun esas sahipleri oligarşi ve oportünizmdir. Oportünizm hareketimizi bölme çabalarında yenilgiye uğradığından, bu yenilgilerin acısını unutmayacak ve her fırsatta düşmanlığını kusmaya devam edecektir. Paşa Güven ve Gâvur Ali hainleri cezalandırıldığında koparılan fırtına bunun sonucudur.

SİLAHA DÖNÜŞEN CESETLERİMİZ

Hareketimiz yaralarını sararak, faşizme karşı devrimci şiddet temelinde bazı adımlar atıyordu. ANAP'ın iktidar olmasından sonra ANAP iktidarına karşı mücadele ederek, onun faşist yüzünü teşhir propagandası sürdürdü. Bu amaçla, klasik propaganda biçimleri yanında, İstanbul'da ANAP'ın 10 ilçe binasını bombalayarak tahrip etti. Sessizliğin hüküm sürdüğü o günün Türkiye'sinde, bu tür şiddet eylemleri iktidarın bütün şiddetini üzerine çeken, büyük yankı uyandıran eylemlerdi. Tabii ki, istikrarı olmayan, kalıcılaşmayan, artan bir ivmeyle yükselmeyen bu tür eylemler gündemi belirlemiyor, geçici etkiler bırakmaktan öteye gidemiyordu.

Cuntanın psikolojik üstünlüğü devam ediyordu. Cezaevlerindeki direnişler muhalefet odağı olma özelliğini hala koruyordu. Tutsakların direniş potansiyelini ve gücünü, tutsakların onur ve kimlik mücadelesinden öte, halk kitlelerini etkileyen, moral kazandıran, cuntanın yarattığı pasifikasyonu belirli oranda etkisiz kılabilen bir tarzda ele alan politik taktiklerle savaşmalıydık.

12 Eylül'le birlikte, Türkiye solunun büyük bir kesiminin "geri çekilme taktiği" adı altında mültecileşmesi ve bu mülteciliğin yarattığı ruhsal yapılanmanın da etkisiyle büyük bir sağa savrulma gündeme gelmiştir. Bu kesim, siyasi arenada var oluşlarından beri faşizm, devlet, strateji, taktik ve nasıl bir mücadele konularında devrimci düşüncelere sahip olamamıştır. 12 Eylül yenilgisinin yarattığı şaşkınlık, güçsüzlük ve emperyalizmin teorileştirip devrimcilere empoze etmeye çalıştığı ülke gerçeğimize ve devrime ya-

bancı burjuva ideolojileri solu şu veya bu biçimde yönlendirmeye başladı. Oportünizm bu anlayışı gereği, 12 Eylül'ün başlangıcında cuntanın tüm gövde gösterilerine karşın, ülkede ve dış kamuoyunda çok zayıf dengeler üzerinde ayakta durduğunu göremeyerek, cuntanın gücünü mutlaklaştırıyor, "yenilmez ve mücadele edilmesi gereksizdir" anlayışını sistemleştirerek, genelde ve de cezaevlerinde ya anti-direnışçiliği körüklüyor ya da direnişı, sadece düşüncelerini koruduğunu göstermek temelinde pasif, edilgen bir çizgide meşrulaştırmak istiyordu.

Teslimiyet çizgisinin, en uç ifadesi hemen tüm cezaevlerinde TKP ve yandaşlarıyla Aydınlık çevresinde somutlaşmıştır. Diğer birçok sol grup ise, direnişı çizgimizle TKP'nin teslimiyet çizgisi arasında istikrarsız bir şekilde gidip gelmiştir. Devrimci Yol'un tavrını, bağlayıcı olarak Mamak Cezaevi'ni ele aldığımızda, Devrimci Yol merkezi kadrolarının ve önderlerinin burada bulunması ve cezaevinin büyük çoğunluğunu oluşturduklarından Mamak'ın yaratılmasından Devrimci Yol sorumludur. Mamak, cuntanın tüm tutsakları rehabilite etmek amacıyla adeta kedinin fareyle oynar gibi oynadığı bir rehabilitasyon merkezi olmuştur, ikinci rehabilitasyon merkezi genellikle Kürt milliyetçilerinin tutsak edildiği Diyarbakır Cezaevi'dir. Cunta, bu rehabilitasyon merkezlerinden çıkardığı derslerle diğer cezaevlerindeki tutsaklara saldırmış, buralardan aldığı sonucu almak istemiştir. Diyarbakır ve Mamak tutsakları oligarşinin başarılı sonuçlar almasını engelleyememiş, en önemlisi de tüm halklarımıza ve dünyaya Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimcilerin cuntanın politikasına teslim olduğu, pişmanlık getirdiği propagandasını etkili bir tarzda işlemiş ve halk kitlelerinin olumsuz etkilenmesine neden olmuştur. Öyle ki, Mamak ve Diyarbakır cezaevleri halk kitlelerini korkutan, pasifikasyonu sağlayan bir işleve sahip olmuştur.

Cunta, iktidara el koyduğu günden itibaren, siyasi tutsaklar henüz şaşkınlığını atamadan yoğun bir şekilde saldırarak cezaevlerini teslim almak istedi. Ve bu taktiğinin sonuçlarını almakta gecikmedi. Teslimiyeti sağlayan, şaşkınlığı yaratan, sağlıksız düşüncenin temelleri, 12 Eylül öncesi yaşanan süreci ve 12 Eylül'de açık faşizmin zayıf ve güçlü yanlarını, açmazlarını, devrimcilerin özgücüne dayalı gücünü yeterince ve devrimci bir biçimde çözümleyememekten kaynaklanıyordu. 12 Eylül cuntasının ilk saldı-

rılarında, cuntanın büyük katliamlar yapacağı endişesiyle cunta, kadri mutlak bir güç olarak ele alınıp paniğe kapılındı, daha büyük teslimiyetlerden korunma adına teslimiyetin küçük adımlarına ayak uyduruldu, dayatmalar parça parça kabul edildi. Her kabul ardından yeni bir saldırıyı, her saldırı yeni bir dayatmayı getirdi. Cunta bu taktikle, kısa sürede Mamak ve Diyarbakır cezaevlerini her şeyiyle teslim aldı. Ve bu teslimiyeti cunta, başarılı bir propaganda ile halka yansıttı. Cuntanın bu propagandasının önüne geçmek, devrimcilerin teslim olmayacağını göstermek, devrimci tutsakların önündeki esas görev olmalıydı. Şehitler pahasına da olsa bu teslimiyet politikasının önüne geçerek solu ve halkı etkilemek gerekiyordu.

Kararlı ve radikal direniş çizgimiz, solun tüm geri çekme çabaları, yer yer direniş kırıcılığına rağmen 1983 seçimlerine kadar başarılı oldu. Cezaevlerinde direniş çizgisi mahkeme kürsülerinde taviz vermeyen tutumumuzla birleşerek, soldan küçük burjuva aydınlarına kadar hemen herkesi etkileyen bir rol oynamıştı.

Devrimci düşünceyi ve ülke gerçeğimizi içselleştirmeyen oportünizm, cuntanın ilk yıllarında cuntanın güçlü olduğu, hemen hiçbir taviz vermeyeceği vb. nedenlerle basit hak alma mücadelesine dahi karşı çıkarken; cuntanın programı gereği 1983 seçimlerinin yapılmasıyla birlikte, bu kez de demokrasi rehabetine kapılarak artık demokrasiye dönüldüğünü düşünüp, cuntanın tutsaklar üzerindeki baskı ve terörü gevşeteceği ve giderek de ortadan kaldıracağı hayallerine kapıldı. Bunun sonucu olarak cezaevlerinde her şeye karşı çıkmanın bir anlamı olmadığı, özellikle siyasi tavır alışların dışarının görevi olduğu, cezaevlerinin merkez olmadığı gibi demagojilere başvurmaya başladılar. İdeolojik sağlamlığın olmadığı yerde sağa ve sola savrulma kaçınılmazdı.

Oportünizm, bu ham hayallerle yaşarken, cunta oportünizmin bu yüksek sesli düşüncelerini duymuşçasına tek tip elbise dayatmasını gündeme getirdi. Oportünizm yeniden bir şaşkınlık yaşıyordu. Demokrasi beklerken, geçmişe kıyasla daha katmerli bir saldırı gelmişti. Cunta açık faşizme geçiş programını tamamlarken, tutsakları rehabilite etme programından da vazgeçmemiştir.

Türkiye'de faşizmin demokrasicilik oyunuyla biçimlendiğini göremeyenler, kafalarını taştan taşla vurarak açtıkları deneylerle de olsa faşizm gerçeğini tanıyabilecekler miydi? Oportünizmin bu ham

hayalciliği yalnız cezaevlerine özgü değildi. Öyle ki, daha 12 Eylül'den önce "cunta geliyor" deyip dışarı kaçan ve cuntanın '83 seçimlerini yapmasıyla demokrasinin geldiğini zanneden Kurtuluş gibi bazı hareketler, bu demokrasiye güvenerek yeniden örgütlenmek için ülkeye geldiklerinde umdukları gibi bir tablo bulamadılar. Hayalleri çok büyüktü. Tüm sol, devrimci örgütler yok olmuş veya tutsak edilmişlerdi. Ülkede yaprak kımıldamıyordu. Kendileri büyük bir taktik uygulamış, geri çekilmiş, güçlerini kırdırmamıştı. Bu güçleriyle ülkede fırtına gibi esecek ve kısa sürede tüm devrimci potansiyeli toparlayacaklardı. Olası engelleri de düşünerek hareketimize ideolojik saldırıları ihmal etmediler. Üzücüdür ama hiçbir zaman ülke toprağına sağlam basmamış, halka yabancı, küçük burjuva aydınlarının soyut ve karmaşık düşüncelerinden, istikrarsızlığından kurtulamayan, inançsızlığı ve yılgınlığı sürekli içinde yaşatan bu insanlar, Avrupa'nın sağ rüzgârlarından da bir şeyler alıp, bu bilinen özelliklerine ekleyip ülkeye geldiklerinde ancak birkaç aylık ömürleri olmuştur. Daha ülkeye dönmeden "Herkes çökertildi, yalnız biz kaldık" sevinç çığlıkları atan Kurtuluş, birkaç ay sonra kafasını cezaevinin duvarlarına vurup kendine geldiğinde (gerçekten geldi mi?) "Herkes darbeler yedi, biz de bundan nasibimizi aldık." diyorlardı. Hayat öğretecek miydi?

Yenilgi yılları her türlü ideolojik sapkınlığın, yozlaşmanın, ah-laksızlığın, halktan kopuşun, kendini inkârın, felsefi idealizmin boyverdiği bir ortamdı. Burjuvazinin saldırılarla, teslim alma politikalarıyla ortaya çıkardığı gerçek ve sonuç buydu. Örgütsel varlığımızı koruyabilmek ve yeniden güçlü bir şekilde ayağa kalkıp, halklara önderlik edebilmek için, öncelikle ideolojik saflığımızı yozlaştırmak isteyen, ideolojik sağlamlığımızı çürüten, oligarşinin pompalamaya çalıştığı yenilgi ruh halinin beslediği, oportünizmin gönüllü olarak taşıyıcılığını üstlendiği her türlü oportünist akıma, bizi tasfiye etmek isteyen, adım adım farkına varmadan çürüten, düzene bağlayan, statükoları kurumlaştıran her şeye karşı çıkmalıydık. Burjuva ideolojisinin çok çeşitli biçimlerde ve kılıflarda sağ, sol, oportünist, revizyonist, uzlaşmacı şeklinde içten ve dış tan bizi etkilemesine izin vermemeliydik. Aramıza kalın çizgiler çekmeliydik. Bu tavırda ayrıntıların fazla bir anlamı olmayıp, tereddütlere de yer olmamalıydı. Örgütsel varlığımızın devamı, ideolojik sağlamlığımızı da koruyarak bu süreçten çıkıp çıkamayaca-

ğımıza bağılıydı. Bu aynı zamanda geleceğimizin olup olmayacağı demektir. Tutsaklık koşullarındaki direniş çizgimiz ve mücadele biçimlerimiz aynı zamanda iç ve dış düşmanlara karşı mücadele etmenin ve etkisiz kılmanın da bir aracı olmuştur. Bu yaklaşım, bu bakış açısı kadro ve taraftarlarımızın özgüvenlerinin gelişmesine ve yıllarca, gerektiğinde herkese rağmen, özgücümüzle direnmemizi ve başarılı sonuçlar almamızı sağlamıştır.

Cuntanın tek tip dayatmasına karşı demokrasi rehabetine kapılmış oportünizm, uzun süreli, özverili direnişleri göğüsleyemezdi. Zaten buraya kadar adeta iteklenerek gelmiş, yorgun ve bitkindi. Demokrasi düşleriyle birlikte bu rehabet daha da artarken yeni saldırı dalgasıyla birlikte, ideolojik güçsüzlüğünün çok somut biçimde ortaya çıkması ve kanıtlanması onları yeniden kadri-mut-lak cunta tahlillerine götürdü. Önceleri kısa süreli genel bir direnişle, oligarşinin dayatmalarından vazgeçeceğini düşünüyorlardı. Düşman ve sol bir kararlılık sınavındaydı. Kararlı olan kazanacaktı. Oportünizm sahip olduğu düşünce tarzı ve taşıdığı psikolojiyle bu kararlılık sınavını geçemezdi. Düşmanın ve solun kararlılık savaşıma dönüşen, yaklaşık bini aşkın tutsağın katıldığı '83 genel direnişi, direnişin doruğa tırmandığı, tutsakların ülkede ve dünyada devrimci demokratik güçlerin büyük desteğini aldığı, cuntanın demokrasicilik oyununun teşhir olduğu ve çok zor durumda kalarak taviz vermeye hazırlandığı noktada inançsızlığı büyüten oportünizm, genel direnişi kırarak cuntaya kolay bir zafer yaşattı. Ve dünya haber ajansları "Cunta tutsakları birbirine düşürerek direnişi kırmayı başardı" diye verdi. Düşman artık rehabilitasyon programına daha güçlü bir şekilde devam edebildi. Direnişi kırdığında düşmanla belli noktalarda uzlaşabileceğini düşünen oportünizm, bir kez daha yanılmıştı. Düşman direnişin kırıldığı ilk andan itibaren saldırıları artırarak, oportünizmin az da olsa kalan umutlarını tümünden yok etti. Ahmaklar deneyle de öğrenmiyorlardı. Oportünizmin yeniden bir direniş örgütleyecek gücü ve morali kalmamıştı. Büyük bir moral çöküntüsüne düştüler. "Direneceğiz, tek tip giymeyeceğiz" vb. lafızlara rağmen bunlar, kendilerinin de inanmadığı sözlerdi. İte kaka buraya kadar getirebildiğimiz oportünizm, direniş hattından geri çekilişi teorileştirmeye başlıyordu. Bir süre sonra, solun dışarıda 12 Eylül'le birlikte keşfettiği geri çekilme taktiğini, aynı ideolojinin takipçisi tutsaklar -içinde

hep yaşattıkları ama bir türlü başvuramadıkları geri çekilme taktiğini- ancak üç buçuk-dört yıl sonra keşfedebilmişlerdi. Kendilerini ve taraftarlarını ikna edebilmek için oldukça zorlanıyorlardı. Geri çekilme taktiği adına çeşitli tarihsel örnekler, Brest-Litovsk, NEP politikaları cezaevi koşullarıyla aynılaştırılarak ikna araçları olarak kullanılıyordu. Aslında tartışılan ve yapılmak istenen basit ve anlaşılırdı. "Direnme gücümüz kalmadı, tek tip elbise giymeliyiz" sözlerini doğrudan söylemek yerine, saçmalık düzeyine de varılsa teorik kılıflara ihtiyaç duyuyorlardı.

Ağrılı, sancılı da olsa bir direniş hattını yakalayabildiğimiz İstanbul cezaevlerinde, oportünizmin bu mevziden geri çekilmesiyle direnmenin bedellerinin çok daha ağır olacağı açıktı. Bu bedelleri ödemeye hazır olmalıydık.

Düşmana, tüm cezaevlerindeki tutsaklara tek tip elbise giydiren, halka göstermek istediği teslim olmuş insan tipini armağan etmemeliydik. Mamak ve Diyarbakır tutsaklarının halk kitlelerinde yarattığı düş kırıklığını güçlendiren, cuntaya propaganda malzemesi sunan tavır ve davranışlardan kaçınmalıydık. "Düşmanın tüm saldırılarına rağmen boyun eğmediler" mesajını nesnel koşullar içerisinde en yüksek sesimizle halka duyurabilmeliydik.

Oportünizmin tek tip direniş mevziinden geri çekilmesinin büyük bir kitlesel düşüşe yol açacağı belliydi. Bu kitlesel kaybı telafi etmek zorundaydık. Gerektiğinde yalnız başımıza, özgücümüze güvenerek, şehitler verme pahasına da olsa oligarşinin bu saldırı dalgasının önüne barikat oluşturmali, teslimiyetin önüne geçmeliydik. Oligarşi, '83 genel direnişinin kırılmasıyla oportünizmin içerisinde bulunduğu ruh halini iyi değerlendiriyordu. Oportünizme karşı psikolojik üstünlüğü ele geçirmişti. Oportünizmin tek tip elbise giyme isteğiyle, faşizmi iyice umutlandırıyor ve kararlılık gösterileri yapmasına neden oluyordu. Ama tüm bu kararlılık gösterilerine, '83 seçimlerine, demokrasibilik manevralarına rağmen, ekonomik ve politik olarak derin bir krizi, içte ve dışta yalnızlığı yaşıyordu. Cuntanın bu açmazları üzerinde ve bedelleri göze alarak kararlı bir direniş ortaya koyduğumuzda teslimiyet dalgasının önüne geçebilir, içeriği ve dışarıyı çok çeşitli biçimlerde olumlu etkileyerek direniş ruhunu dinamikleştirecek bir rol oynayabilirdik. Ve tek tip elbisenin, buna bağlı çeşitli dayatmaların kaldırılması, cuntanın tutsaklar üzerinde uygulamaya koyduğu faşist politika-

nın tümden iflas etmesi anlamına gelecek, faşizmin tutsakları teslim alma politikasında yavaş yavaş baskıların azaldığı, bir kısım hakların verildiğı bir sürece girmemizi sağlayacaktı. Bu sonucu almak, esas olarak direnişteki kararlılığımıza ve devrimci politikalarımıza bağılıydı. Sürecin başından beri oportünizmle farklı politikalar izlememizi, direnişini sağı çekmeye çalışan politikalara karşı koyuşumuzu bizzat yaşayan kadro ve taraftarlarımız bu tarihsel görevi omuzlamaya hazırđı.

Ölüm Orucu bu koşullarda gündeme geldi. TİKB dışında hiçbir sol grup ne yeniden genel bir direnişini ne de 'yu kabul etmeyince, TİKB ile birlikte , kitlese, kadrosal ve  gönüllüleri aşamaları şeklinde programlanarak, 13 Nisan 1984'te başladı. Kararlılığını sürdüren oligarşı, daha ilk günden direnişine saldırıyla karşılık verdi. 75 gün sürecek bu direniş, hemen her gün fiziki, ideolojik ve psikolojik saldırılar altında sürmüştür. Bu direnişte ve oligarşinin saldırılarında oportünizm, ölümü de göze alan bu direnişine rağmen, direniş süreci boyunca tek tip giyme tartışmaları yaparak bunu oligarşıye duyurmuş, direniş sayesinde gevşemiş baskı koşullarında, hiçbir şey olmamış gibi yaşayarak dedikodu ve spekülasyonla oligarşinin saldırısına ortak olmuş, direnişin yenilgiyle sonuşlanmasını büyük bir zevkle beklemiştir.

Bu direnişte ABDULLAH MERAL, HAYDAR BAşBAĞ gibi nder yoldaşlarımızı, kadromuz HASAN TELCİ'yi ve TİKB nderlerinden M.FATİH KTLMş' şehit vermemize rağmen tek tip elbiseyi şimdilik kaldıramamıştık. Ama tek tip elbise grnmde tüm dünya kamuoyuna yansıyan ve dört şehit veren bu direnişle, cuntanın tutsaklar üzerindeki baskı politikasının önüne barikat oluşturulmuş ve devrimcilerin ölümleri pahasına teslim olmayacakları anlayışını halk kitlelerine taşıyarak, cuntanın halk kitlelerinin bilinçleri şarpıtmasına engel olunmuştur. Tarih, Devrimci Sol tutsaklarının direnişini "ldler ama teslim olmadılar" diye yazmalıydı.

Bu direnişin işte ve dışta önemi, o günkü koşullarda geniş kesimler tarafından tüm yönleriyle grleliyordu. Ama zaman içerisinde her şey şok daha berrak ve yalın bir şekilde ortaya çıkacaktı.

Bu direniş aynı zamanda kitleleriyle, kadrosuyla, nderliğıyle hemen herkesin yeniden sınavdan geştiğı, ideolojik sağlamlığımı-

zın sınındığı bir süreç olmuştur.

Bu direniş somut haklar anlamında belki çok şey kazanamamıştı. Direnişin esas amacı da bu olmayıp siyasal kazanımlardı. Siyasal kazanımlar anlamında ise bir zaferdi. Bu zaferi somut kazanımlarla taçlandırmak, elde ettiğimiz siyasi kazanımlar üzerine yeni direniş biçimlerini geliştirerek direnişi sürdürmekten geçiyordu. Tek tip giymeyecek, hiçbir yaptırıma uymayacak ve direnişi sürdürecektik.

Oportünizmin tek tip elbise giymesiyle, 12 Eylül'ün cezaevleri tarihinde ilk defa bu denli belirgin bir ayrışma yaşandı. Oportünist geri çekilme taktiği, Brest-Litovsk, NEP demagojileriyle ve de insanların bireysel yanlarını okşayarak büyük bir huzur içerisinde ambalajlandı. Cezaevleri tarihinde ibretle anılacak ve bugün biraz da acı bir tebessümle anacağımız bu kesitte oportünizm "CUNTA BİZE TEK TİP ELBİSE GİYDİRMEK İSTEMİYOR" deyip, tek tip giymelerini adeta bir zafer gibi sundular. Oportünizm tek tip giyme tavizini cuntaya verince, rahatlayacağını, baskılardan kurtulacağını umuyordu. Oportünizmden büyük bir taviz almış olan cunta, yeni tavizler için baskılarını sürdürüyordu. Oportünizm yine şaşkıncı. Biz ve TİKB tutsakları ise, tek tip elbiseyi giymediğimizden mahkemelere gitme dahil her türlü haktan yoksun, cezaevi içerisinde de herkesten tecrit bir konumdaydık. Ama üzerimizde mavi kefenler yoktu ve tutsaklıkta özgürlüğü yaşıyorduk. Tek tip giymememiz ve bu mevsimin korunması, cuntanın tek tip giyenlere daha yoğun saldırmasını engelleyici bir işlev görüyordu. Bu kesime yapılacak yoğun saldırı, oportünizm nezdinde kazandığı başarıyı kaybettirebilirdi. Bu nedenle cunta, oportünizmi okşayarak, sürekli olarak "böl ve parçala" politikasına başvurarak, onları tek tip mevzisinde tutmaya çalıştı.

İki yılı aşkın süredir tek tip elbise nedeniyle mahkemelere dahi çıkamayan tutsakların durumunu iç ve dış kamuoyuna izah etmek cunta için çok güçlü. Bu süreçte ailelerimizin örgütlülüğü daha da gelişmiş ve tutsakların direnişlerini dışarıya taşıyan sesleri olmuşlardı. Demokrasicilik oyunundan vazgeçmeyecek olan cunta, daha uzun süre bu saldırılara devam edemezdi. Direnmeliydik. 15 Kasım 1985'ten itibaren cunta direniş karşısında pes etmeye başladı. Ve cuntadan tüm haklarımızı alarak, '86 Ocak'ında tek tip elbiseyi tümünden kaldırttık, cuntaya tutsaklar cephesinden

büyük bir yenilgi yaşattık. Direnişimizin tarihsel önemi ortaya çıkmıştı. Artık oportünizmi de, bağımsız da, herkes mavi kefenlerini çıkarabilirdi. Bu tarihi dört şehit vererek yazmıştık.

İdeolojik sağlamlığımız, örgütsel kararlılığımız, yalnız tutsaklar cephesine önderlikle daraltılamayacak kadar geniş, bugün dahi üzerinde önemle durmamız gereken, politik derslerle dolu bir süreç olarak ele alınmalıdır.

Dışarıda, yurtdışındaki Paşa haini hemen tüm ilişkilerini ülkeyle kesmiş, tamamen kendi kişisel yaşamını kurmuştu. Ülkede ise, yeniden yakalanmalar olmuş, Sabo yalnız kalmış ve yetemiyordu. Yönetici ihtiyacı kendisini şiddetle hissettiriyordu. ÖO direnişimiz kadrolarımızda ve taraftarlarımızda, genel olarak devrimci potansiyelde büyük bir sempati yaratmıştı ama bu sempatiyi toparlayabilecek örgütlenmemiz çok zayıftı. 12 Eylül süreci boyunca mücadelede varlığını hissettirmeyen kır gerilla birliklerimizden Karadeniz birliğimiz, 1981'de düşmanla çatışarak birlik komutanı Necdet Pişmişler'i ve bazı yoldaşlarını şehit vermişti.

Yine 1981'de Sivas-Tokat Kır Birliği de tutsak düşmüştü. Dersim Kır Birliği ise, en deneyimli ve devrimci potansiyelin yoğun olduğu bölgede olmasına karşın, kendini korumayı esas aldığından, ciddi bir aktivite içerisinde olmadan, alt düzeyde birtakım eylemliliklerle yetinerek '84 sonlarına kadar hayatta kalabilmeyi başardı. '84 sonundaki yakalanmalarla burada da gerilla faaliyetimiz son buldu.

RİCAT ZORUNLULUKTU

Bu ortamda, 12 Eylül'den sonra MK üyeliği görevinde bulunmuş M.A.'nın tahliye olması büyük şanstı. M.A. ile dışarıdaki sorunlarımız, yapmamız gerekenler, güncel politikalarımız üzerine çok ayrıntılı konuşulduktan sonra büyük bir moralle gönderdik. Sabo'yla birlikte güvenebileceğimiz bir yöneticiye daha sahip olacağımızdan hızla örgütleneceğimizi düşünüyorduk. Ama M.A. kendisine duyulan güveni, kendi kişisel kaygıları için kullanarak aylar geçmesine karşın bir türlü görev almıyordu. Arada bir de olsa gelebildiği randevu yerlerini kendisini meşru zeminde tutacak yerlerde önererek, en ileri insanlarımızı riske ediyordu. Sağlık sorunları, aile ziyaretleri vb. gerekçelerle süreci uzattıkça uzatıyordu. Aylar sonra, bu gerekçelere bir de "kabuslar görüyorum" ge-

rekçeleri eklenmeye başlandı. M.A. ihanet yolundaydı. Bir süre de kabuslar gerekçesiyle oyaladıktan sonra, korktuğunu ifade ederek, devrimci yaşamını noktaladı. Bu yıllarda devrimcilik yapmaya niyeti olmayanların genel olarak izledikleri bir çizgidir bu. Bu kişiler artık devrimcilik yapmadıklarını polise, çevrelerine, herkese kanıtlamak zorundadırlar. Bunun için her türlü çirkefliliği ve ahlaksızlığı yapmaktan geri durmazlar. Polis de bunların ne yapıp yapmayacağını izleyerek kontrol altında tutar. Devrimcilik yapmak istemediklerini ve bunun için çırpındıklarını gördüğünde, kendilerine çalışmaları için ilişki kurup, gerektiğinde baskı yaparak ajanlaştırmaya, en azından muhbir faaliyetlerinde kullanmaya çalışır. Polis M.A.'ya da böyle yaklaşmıştır. M.A. kendi işkencecileriyle yemek yiyip, içki içecek kadar alçalmıştır. Polisin bir ajanı ya da muhbiri olmasa da, bir daha devrimcilik yapmayacağına yeminler ederek onları inandırdığı kesindir.

Yenilgi yılları, zor yıllar, aynı zamanda ihanetin yıllarıdır. İhanetlere rağmen yolumuza devam etmek zorundaydık. Tutsaklık koşullarında faşizmin işkence ve baskılarına dayanmak bir yerde kolaydır. Çünkü düşman açıktır, ama her türlü değeri bir anda reddederek ihanet edenlerin acısı çok daha büyük oluyor. Yine de bu ihanetler özgürlük tutkumuzu kamçılayan, hareket ruhumuzu bileyen bir rol oynayarak, dışarıda olma arzumuzu güçlendirmiştir.

Cezaevlerinin hep iki yüzü olmuştur. Bir yüzü okul olması, diğer yüzü ise değirmen taşı gibi insanları öğütmesidir. Özellikle de örgütün dışarıda güç yitirdiği, düşmanın psikolojik üstünlüğünün sürdüğü koşullarda değirmen taşı daha hızlı öğütmeye başlar, insanların yaşamları tehlikeye girmedikçe, çok zorlanmadıkça kolektif yaşam, kolektif direniş belirli bir süre insanları direniş hattında tutabilir. Ama gerçekte devrim ve karşı-devrim ikileminde güçlü hesaplaşmalar yapılmamış, ideolojik olarak düzenden gerçek bir kopuş sağlanmamışsa geriye dönüş, yeniden düzene yerleşmek zor olmayacaktır. İşkenceyi, tutsaklığı yaşamış insanlar, duvarların ötesine çıktığında, oligarşinin esas olarak devrimci kişiliği yıkmak ve sindirmek için başvurduğu işkence, baskı ve tutsaklığın zorluğu yeniden kişinin karşısına dikilir. Devrimcilik yapmak, bunları yeniden göze almak demektir. Hatta mücadelenin yükselmesiyle birlikte, karşı-devrim de şiddetini artırdığından, bu müca-

delede ölmek de yakın bir olasılıktır. Düzen mi, devrim mi çatışması çok hızlı bir biçimde yeniden yaşanmaya başlanır ve düzenle gerçek bir kopuş sağlayamamış ikircikli kişilik, bir yandan yoldaşlarının ve halkın kendisinden bekledikleri, bir yandan da oligarşinin baskı, işkence ve ölüm tehditleri karşısında bir tercihle yüz yüze bırakılır. Devrim gibi yüce bir davanın inancını taşımayanlar veya zayıf olanlar, düşmanın baskı ve zoruna yenilerek, halkı ve yoldaşlarını satarak düzene dönerler. Bu tür bir kişilik küçük burjuvazinin kolaycı, özveriye katlanamayan, hep yakın devrim beklentisi içinde olan, zafer günlerinde en keskin, yenilgi yıllarında ise düşmana kendini ispat etmek için yaltaklanan, ihanete her an hazır tiplerdir. Bu tipler devrime ihanet potansiyelini de hep taşırlar...

1985 Ekim'inde, 1970'ten beri hareketimizin gelişiminin hemen her aşamasında özveriyle çalışmış, ne düşmanın, ne de çokça insanın bilmediği ve hala açığa çıkmayan mücadele anılarıyla dolu ve her koşulda güvenilirliğini kanıtlamış, hiç çekinmeden, gözümüz arkada kalmadan çok şeyimizi teslim edebileceğimiz ve 12 Eylül'den sonra MK'nın siyasi sorumluluğunu yapmış olan Niyazi yoldaş tahliye oldu. Niyazi yoldaş, bir M.A değildi. M.A gerek geçmişte, gerekse tutsaklık koşullarında, gerçek anlamda hiçbir zaman düzenden kopmamıştı. Niyazi yoldaş ise çok daha farklıydı. Çocukluğu yoksulluk içerisinde geçmiş, daha çocuk yaşlarda çalışarak hayatını kazanmaya başlamış, halkın en yoksul kesimleri içerisinde büyümüş, aydın kişiliği yanında, düzenle hiçbir bağı olmamış, bunları çoktan koparıp atmış, hareketimizin önderlerindendi. Özgürlüğe kavuşmasının hareketimiz için çok önemli olacağından hiçbir kuşkumuz yoktu. Moral ve güven doluyduk. Sanki yalnız Niyazi değil hepimiz, yüzlerce tutsak özgürlüğe kavuşmuş gibi bir ruh halindeydik. O, ideallerimizi, duygularımızı, kavga ruhumuzu, öfkemizi, kinimizi dışarıya götürecekti. Bu atmosferde Niyazi'yi dışarıya yolladık.

Niyazi'yi dışarıda büyük sorunlar bekliyordu. Örgütlenmeyi yeniden geliştirmek, yurtdışı ihanetiyle hesaplaşmak, yeniden harekete şekil vermek, merkezi yapıyı yaratmak ve mücadeleyi yeniden yükseltmek gibi devasa sorunlardı bunlar. Mevcut örgütlülük, ilişki ağı, olanaklarla gündemi belirleyecek bir şekilde mücadeleyi kısa vadede, istikrarlı bir şekilde yükseltmemiz olanaksız-

di. Açık faşizm ise, sürmesine rağmen gerileme sürecine girmişti. Dolayısıyla, mevcut gücümüzle ve yapımızla direniş hattında ısrar edip, daha fazla güç kaybetmek anlamsızdı. Güç toplayarak yeniden bir atılım sürecine girmek için '84 sonlarında başlayan geri çekilme taktiği tartışmalarını artık sonuçlandırmalıydık. Niyazi çok kısa bir süre sonra polis denetiminden çıkarak göreve başladı. Hareketimizin başında Niyazi ve Sabo vardı artık.

Hareketin içinde bulunduğu durum tüm ayrıntılarıyla yeniden gözden geçirilerek ve de birinci dereceden kadrolarıyla tartışılarak, geri çekilme taktiğinin hayata geçirilmesine karar verildi. Bu taktik, her şeyiyle pasif, edilgen bir süreci kapsamayacaktı. Propagandada, eylemlilikte, güç toparlamamızı engellemeyecek bir biçimde yer yer aktivite kazanacaktı. Ama bu süreç, esas olarak toparlanmamızı, güç biriktirmemizi, silahlı mücadeleye istikrarlı bir tarzda yeniden başlamamızı sağlayacak ve partileşme sürecimizi hızlandıracak bir tarzda şekillenmeliydi.

Artık kangren olmuş yurtdışı örgütlenmemizi kendi çıkarları doğrultusunda kullanan P.G haininin tüm ilişkileri kesilerek, işlediği suçların hesabının sorulacağı kamuoyuna açıklandı. Yurtdışında hareketi bölmek için yaptığı tüm girişimler boşa çıkartılarak tecrit edildi. Devrimci hareketi ve kitleleri kişisel aile ve yakınları için kullanamayacağını anlayınca, Fransız polisinin denetiminde, eşiyle birlikte mafya işleriyle uğraşarak yaşamaya başladı. Hareketimizin kadro ve taraftarları, düşman ateşi altında en zor dönemlerimizde bizi yalnız bırakan, hareketimizin olanaklarını kullanan bu haine karşı büyük bir öfke doluydu. Onu asla affetmeyecektik...

Çok sağlıklı olmasa da, yurtdışına da müdahale edilerek, toparlanmanın adımları atılmaya başlandı. Birçok olaktan yoksun, oldukça daralmış ilişkiler yavaş yavaş toparlanmaya ve genişlemeye başladı.

ANAP iktidarı çok kısıtlı da olsa bir kısım demokratik açılımlar yapmak zorundaydı. Cuntanın baskı ve terörle oluşturduğu pasifikasyon, belirli oranlarda da olsa kalkmaya başlamış, çeşitli sınıf ve tabakalar, tutsak aileleri, öğrenci gençlik, işçi sınıfı, hatta kimi burjuva partileri reformist yaklaşımlarla da olsa yavaş yavaş seslerini yükseltmeye ve hak aramaya başlıyorlardı. Yıllardır cunta'nın baskı ve yasakları altında susturulan kitlelerin taleplerine ter-

cuman olabilmeliydik. Kitlelerin mücadelesini ve kendi örgütlenmemizi birlikte ele almalıydık. Bir kitle potansiyeli ortaya çıkarmadan, sağlıklı ve yaygın bir kadrolaşma yapmak olanaksızdı. Yeraltı örgütlenmemizi deşifre etmeden, her gün biraz daha güçlendirerek, legaliteye teslim olmadan, ideolojide, politikada, kitle örgütlenmelerinde cesaretli kararlar alarak, ekonomik, demokratik talepler doğrultusunda, yeniden ayağa kalkmaya çalışan kitlelere önderlik etmeliydik. Sürece, her olanağı değerlendirerek, radikal ve hızlı bir tarzda girmeliydik. Ne faşizmi yenilmez bir güç olarak gören, ne de seçimlerin yapılmasıyla demokrasi hayalleri kuran bir örgüt değildik. Kitlelerin ve egemen güçlerin durumunu iyi değerlendirerek sağlıklı adımlar atabilir ve kısa sürede kitle hareketlerinin önderi konumuna yükselerek kadrolaşmamızı geliştirip ricattan çıkabilirdik. Bütün bunlarla birlikte şehir ve kır gerillasını daha profesyonel bir tarzda sürdürebilmek için askeri eğitim olanaklarını yaratmak, kır ve şehir gerillasına başlamak ve giderek hareketin cephe gerisini oluşturmak gibi ana hedeflerimiz vardı. Kitle hareketlerine yön vermek, yenilginin, oportünizmin ve dünyada esen sağ oportünist akımların önüne geçebilmek, ideolojik birliğimizi geliştirmek için, düzenli ve yasal olarak çıkan, en geniş kitlelere ulaşabilecek bir yaygın organının çıkartılması vazgeçilmez bir görevdi. Yayın organı dışında, kitlelerin toparlanmasına hizmet edecek, nefes borusu olacak her türlü demokratik örgüte ihtiyaç vardı. Tutsak aileleri kitlesel bir güç oluşturmuştu. Bunları demokratik örgütlenmeler içerisinde toparlamak ve etkilerini güçlendirmek gerekiyordu. Türkiye'de ilk defa tutsak ailelerinin demokratik platformda örgütlenmesi için hemen tüm siyasi hareketlere ve gruplara, hatta kişilere çağrı yapıldı. Çağrılarımıza cevap vermeyen oportünist ve reformist bütün sol, bu girişimimiz karşısında hızla ve büyük bir beceriyle bir araya gelerek, hiç düşünmedikleri halde, aynı muhtevada demokratik bir örgüt kurmaya karar verdiler. Düşmanca da olsa bir işe yarıyorlardı. Bize düşmanlıkları nedeniyle bu tür bir örgüt kurmaları her şeye rağmen sevindiriciydi. Aynı alanda iki farklı örgüt kurulmuş oldu. Gelenek bozulmamıştı. Oportünistlerin ve reformistlerin hemen hepsi bir aradaydı. Üstelik birbirlerine Maocu Bozkurt, Goşist, Rus uşağı, karşı-devrimci-ihbarcı diyen herkes, birbirlerine tek bir kelime özeleştiriy yapmadan büyük bir "olgunlukla" birleşmişlerdi. Ölüm

Orucu gibi bir eylemi birlikte göğüslediğimiz, tutsakların ve ailelerin dayanışma örneğini gösterdiğimiz TİKB dahi, kendi geleceğini bizimle ittifakta görmemiş olacak ki, onlar da bu saflara katılmakta gecikmediler.

CEZAEVLERİNDE DURUM AYNIYDI

Biz farklı yerdeydik.

Cunta, direnişte uzlaşmaz olmamız nedeniyle -oportünizmin uzlaşmacı, statükocu çizgisini etkileriz korkusuyla- Devrimci Sol tutsaklarını ayrı bölümlerde toplayarak tecrit siyaseti uyguluyordu. Cuntanın bu tecrit politikasını yararlı hale getirebilirdik. '86 başında, bu tecrit politikası nedeniyle İstanbul cezaevlerindeki tüm Devrimci Sol tutsakları, büyük çoğunlukla cezaevinin en sağlıksız bölümünde bir araya getirilmişti.

Belirli bir kısmımız hala oportünist bölümlerde olsa da, bir arada olmanın koşulları yaratılmıştı. Bu fırsatı değerlendirmeliydik. Yıllardır ayrı cezaevlerinde, aynı cezaevinin farklı bölümlerinde, birbirleriyle organik bir ilişkileri olmadan Devrimci Sol direniş hattında savaşmış insanlarımızı yeniden bir eğitime tabi tutmak, ideolojik birliğimizi pekiştirmek, geçmişten bugüne tüm politika ve taktiklerimizi gözden geçirmek, hayat içinde sınanıp sınanmadıklarını kontrol etmek ve geleceğe ilişkin düşüncelerimizi bilince çıkartmak için aylarca süren ve çok canlı bir atmosfer yaratan, Devrimci Sol demokrasi anlayışını içselleştiren bir tartışma süreci yaşadık.

Bu yıllar, yenilginin getirdiği her türlü kokuşmuşluğun, yozluğun, davaya inançsızlığın çeşitli biçimlerde ortaya çıktığı, içerde ve dışarda solu kasıp kavurduğu yıllardı. Bu kasırgadan kendimizi kurtarabilmemiz, en azından derin yaralar almadan ayakta kalabilmemiz, bir yerde ideolojik netlik ve bilinçle orantılıydı. İdeolojik netliğimizi geliştirmeliydik. Yenilgi yıllarının yarattığı ideolojik ve psikolojik çürümüşlüğe ek olarak dünya genelinde revizyonist SBKP, oportünist ÇKP ve AEP arasında var olan ideolojik farklılıklar, emperyalist ideolojilere teslim olma ve var olanı da inkar etme doğrultusunda hızla geliyordu. Özellikle Gorbaçov'un başında bulunduğu SBKP, "sosyalizmin eksiklerini giderme, açıklık, yeniden yapılanma" adı altında kapitalizme dönüşün teorisini yaparak, bu emperyalist teorilerle sosyalist ülkelerdeki ve dünyadaki

tüm sosyalist, komünist partileri, yeni bir tartışma içine çekerek büyük bir komployu örgütleyordu. Emperyalizm ve kapitalizmin artık eski emperyalizm ve kapitalizm olmadığı, kendisini yenilediği ve ihtilallerin ve proleter devrimlerin artık geçersiz olduğu, emperyalizmle uzlaşılarak sosyalizme geçileceği gibi, burjuva teorileri bir anda bütün dünya devrimcilerinin gündemine girmiş oldu. Bu teoriler 1950'lerde Stalin sonrasında Kruşçev ve Brejnev'le geliştirilen, SBKP'yi adım adım alt ve üstyapıda çürüten, sosyalizm ruhunu yok eden, kapitalist bireyci kültürü geliştiren, yeni devrimler ve kurtuluş hareketlerine ihanet eden revizyonist politikaların en olgunlaştırılmış şekliydi. Kapitalizme dönüş, emperyalizme teslimiyet için her türlü koşul hazırlanmış ve son vuruşu yapma görevi, dünya devrimler tarihinde belki de en büyük hain olarak anılacak olan Gorbaçov'a verilmişti. Emperyalizmin tüm propaganda araçları Gorbaçov'un emrindeydi. Gorbaçov'un ne çok yetenekli bir önder olduğu, hatta Lenin'den bile büyük bir önder olduğu propagandaları biktırırıcısına yapıyordu. Emperyalizmin bu en büyük komplosu sosyalist söylemi bırakmadan tezgâhlanıyordu.

On yıllardır SBKP revizyonistlerinin söylediklerinden tek kelime ayrılmamış ülkemizdeki reformist ve revizyonistler, dünya çapında hazırlanan komplonun bir uzantısı olarak, cuntanın uzantısı ANAP iktidarıyla uzlaşmaya, teslimiyet yollarını aramaya başlayarak ihanet sürecine girdiler. Komplo öylesine büyüktü ki, bu un-'surlar bir yandan birçok örgüte çağrı yaparak, düzene karşı mücadele deyip "sol birlik" adı altında birlikler oluşturuyor, bir yandan da Özal'la ilişkiler sürdürerek, düzene dönüşün protokollerini yapıyorlardı. Özal emperyalist komplonun işbirlikçilerinden biri olarak, revizyonist de olsa, on yıllardır komünist adını kullanan SSCB kuyrukçusu TKP'yi tamamen yok etmek için, Osmanlılardan kendisine miras kalan entrikacılığı ve de emperyalistlerden öğrendiği pasifikasyon yöntemlerini iyi kullandı. Ve sonuçta bu partiyi faşizmin demokrasicilik oyununu güçlendirecek tarzda bir operasyonla gündemine alıp tasfiye etmeyi başardı. Kuşkusuz TKP kendi kendini tasfiye etmek istiyordu. Ama bunu, uzun sürece yayarak sosyalizm söylemini terketmeden ülkeye dönüp, çeşitli sol grup ve partileri de ikna ederek, büyük gösterilerle yapmayı düşünüyordu. Osmanlı mirasçısı ve kendi gücüne, kültürü-

ne çok fazla güvenmeyen oligarşinin sözcüleri ise, uzun vadeli programları göğüsleyebilecek cesaretle değillerdi. Bunun için, TKP önderlerinin işlerini kısa sürede bitirerek, programlarını engellediler.

Gorbaçov'un emperyalist damgalı teorileri, ülkemizde sol dahil, hemen herkesi içine alarak kendini tartıştırmaya devam ediyordu. Kapitalizme dönüşün teorisinin yapıldığının açık göstergelerine rağmen, siyasi yaşamları boyunca SBKP'nin dışında hiçbir şey düşünmemiş, hiçbir şey yaratmamış örgütler, aniden kapitalizmin iyilik ve güzelliklerini keşfederek övgüler yağıdırıyorlardı. Emperyalist ideologların bile, revizyonist solun davalarına bu kadar inançsız olduğuna, temellerinin bir vuruşta yıkılacak denli çürüklüğüne inanası gelmiyordu.

Dünyada sosyalizmin içerisinde bulunduğu durumu, Gorbaçov politikalarının sosyalizmi nereye götürmek istediğini, açık ve net bir şekilde ortaya koyarak tüm dünya halklarına duyurmalydık. Geçmişten günümüze SBKP, ÇKP ve AEP politikalarını eleştiren, bunların yanlışlarına ortak olmayan, daha çok kendi devrimimizde, mücadelemizde yoğunlaşan kadro ve taraftarlarımızın bu politikalarımızı içselleştirmesi sonucu, bu ihanete karşı tereddütsüz tavır alışımız kolay olmuştur. Devrimi de yapmış olsalar, on yıllardır yüz milyonları yöneten tecrübelerle de sahip olsalar, moral ve maddi olarak büyük bir gücün taşıyıcısı da olsalar, M-L'nin evrensel tezlerinin reddedildiği koşullarda bir örgüt, bir parti dahi olmasak, kişisel düzeyde bile M-L bayrağını kaldırmak görevini yerine getirmeliydik.

Türkiye solu revizyonist reformistler dışında, büyük çoğunlukla Gorbaçov politikalarını alkışlamamakla birlikte, oportünistçe bir yol izleyerek Gorbaçov politikalarında temel olanla tali olanı ayırt etmeden, "Olumlu ve olumsuz yanlar" diyerek, teslimiyet politikasını gizlemeye, belirsizleştirmeye çalıştılar. Kimileri de "SBKP'nin yanlışlığı kanıtlandı, AEP haklıydı" diyerek, özde SBKP'den hiç de farklı olmayan solu yeni bir batağa çekerek tasfiye etmek istediklerinin farkında bile değillerdi. Tavrımız bu yanlışların üzerinde, hiçbir tartışmaya yer vermeyecek ölçüde açık ve netti. Gorbaçov, bütün sosyalist sistemi tasfiye ederek, emperyalizme sunmak istiyordu.

Başlattığımız iç eğitim tartışmaları bütün koşullarda çok canlı

biçimde sürüyordu. Bu tartışmaların ilk somut sonucu, dünyada sosyalizmin içinde bulunduğu durum ve Gorbaçov politikalarına ilişkin görüşlerimizin bilince dönüşerek açıklanmasıdır. Yıllardır birbirleri ile tek kelime tartışmamış, konuşmamış insanlarımız büyük bir ideolojik açlık içerisindeydi. Cezaevlerinin olanaksızlıklarla dolu koşulları göz önüne alındığında, süreci izleyememiş, kendini geliştirememiş birçok insanımız Devrimci Sol'a her şeyleriyle bağlı olmalarına karşın, Devrimci Sol'la ilgisi olmayan, onun genel politikalarıyla bağdaşmayan, oportünist, revizyonist, küçük burjuva aydın teorilerinden, burjuva hümanizmasından, farkında olmadan birçok noktada etkilenmişti. Her gün bir adım daha atarak farklılıkları, belirsizlikleri, yanlışlıkları yok ettiğimiz, ideolojik güvenin, yoldaşlık ilişkilerinin ve coşkunun biraz daha geliştiği bu koşullarda, kendimizi yeniden keşfediyor, güzelliklerimizi, bu güzelliklerimizi korumadaki direncimizi gördükçe coşuyor ve yarın, dünyayı bir kez de Türkiye'den sarsacağımız duygularını taşıyorduk.

Dünya genelinde M-L'yi savunmanın, "Ben M-L'yim, sosyalistim" demenin çok daha güç olacağı, halk kitlelerinde sosyalizme karşı büyük bir inançsızlığın yaşanacağı, geçici de olsa burjuvazinin ideolojik üstünlüğünün yaşanacağı bir sürece giriyorduk. İdeolojik eğitimi hızlandırmalı, ideolojik, felsefi, politik, tarihsel boyutlarıyla nesnel koşullarda yeniden kavramalı ve savunmalı, bu doğrultuda enternasyonal görevleri de omuzlamalıydık. Kadrolarımız bu bilinçle donandığında, sosyalizmi her şeyiyle yok etmeyi hedeflemiş bu emperyalist komployu bozabilir, ülkemizdeki mücadeleyi yükseltip, dünyadaki kardeş örgütlerin olumlu etkilenmelerine, güçlenmelerine katkıda bulunabilirdik. Emperyalizmin halk kitlelerini yoksulluk ve sefaletten kurtarması, onlara özgürlük bahşetmesi mümkün değildi. Emperyalizmin ve kapitalizmin sömürüye dayanan sistemi, zulmü ve sömürgeciliği her şeyiyle ayakta duruyordu. Hangi teorik kılıf altında gelirse gelsin bu gerçekleri yadsıyan, temelden inkâr eden her görüş, emperyalist ve kapitalist sistemin yaşamını uzatmaya yönelik düşünceler olarak kabul edilip, tavır alınmalıydı. Emperyalist kapitalist sistemin tek alternatifi sosyalizmdir. Emperyalist kapitalist sistem ayakta durdukça, sosyalizm alternatifi de, inişli çıkışlı bazı süreçler izlese de, tek alternatif olma özelliğini korumaya devam edecektir.

Burjuvazinin geçici ideolojik hegemonyası ve dünya solunun bu ideolojik saldırılara karşı direnerek ideolojik sağlamlığını koruyamaması, M-L ile ilgisi olmayan kurtuluş hareketlerinin ve sosyal dönüşümlerin önünü kesen bir konuma sürüklenen SBKP gibi revizyonist partilerin yarattığı sonuçtu. Revizyonizm nihai sonucunu yaşıyordu. Bu yanıyla, görünüşte sosyalizm mücadelesinde büyük bir gerileme olmasına karşın, özde ve uzun vadede halklar revizyonist politikaların sosyalizmi nasıl çürüttüğünü, emperyalistlerin sosyalizmi sabote etme faaliyetini üstlenerek bu görevi nasıl başardıklarını, sosyalist sistem emperyalistlerin bakir pazarları haline geldiğinde çok daha sağlıklı bir biçimde görecektlerdi. Revizyonist partilerin halktan kopmaları, halkın-devrimin sorunlarını bilerek sorunlarının çözümüne katılmasının sağlanmaması, giderek devrimi, halkın devrimi olmaktan çıkarmıştır. Bu, halka yabancılaşmış, halka rağmen sosyalist politika yapmaya çalışan partiler, giderek halkın üstünde, halkın sorunlarına yabancı bir kast konumuna geldiklerinde, halk devrimden kopmuş ve başka arayışlara yönelme sürecine girmişti. Kendi sorunlarının çözümünde katkısı olmayan, toplumun sorunlarını kendi sorunu olarak görmeyen ve çözüm aramayan bir halktan, özveri ve yaratıcılık beklenemezdi. Revizyonist, bürokratik kast haline gelmiş bu partiler, halk kitlelerini ve proletaryayı devrimin dışına ittiklerinden, alt ve üstyapıda emperyalist-kapitalist sisteme karşı kısa sürede büyük başarılar kazanan sosyalizm, gerileyiş sürecine girmekten kurtulamadı. Revizyonist yönetimler doğru çözümlemelerle M-L'yi yenileyerek, halkı sorunların çözümüne ortak ederek ve tüm dünyadaki kurtuluş hareketlerini daha fazla destekleyip, emperyalist-kapitalist sistemin yıkılmasını sağlamak yerine, kurtuluş hareketlerinin Önüne geçmeye, emperyalizmle uzlaşmaya başladılar, içte ise, burjuvazi, burjuva kalıntıları ve emperyalistlerin sosyalizmi yutma girişimlerine karşı varlığını sürdüren devlet mekanizması, revizyonistlerin yönetiminde kitleleri ezen, susturan, yasaklarla yöneten bir işleve büründü. Sosyalizm, enternasyonalizm, yeni insanın yaratılması vb. hemen her konuda büyük bir yozlaşma ve çürüme artarak devam etti.

Sosyalizm adına onunla ilgisi olmayan her türlü ekonomik-politikanın uygulandığı bu koşullarda, halkların ve proletaryanın sosyalizm konusunda umutlarının yıkılması ve burjuva ideolojile-

rinden etkilenmesinden daha doğal bir şey olamazdı. Halka, dünyada ve ülkede yaşanan gerçekleri doğru yansıtmayanlar, halkın yeni arayışlarını zor ve baskıyla, yasaklarla uzun süre önleyemezler. Kaldı ki, iletişimin büyük boyutlarda geliştiği dünyamızda, bu çok daha güçtür. Nihayet, tüm yasaklara ve zora rağmen halk kitleleri emperyalistlerin yalan ve demagojilerinin etki alanına girerek, sosyalizmde bulmak istedikleri yaşamın kapitalizmde bulunabileceği gibi bir bilinç çarpıklığını yaşayarak, emperyalizmin önderliğinde ve revizyonistlerin işbirliğiyle sosyalizmi yıkmıştır. Halk kitlelerinin gerçekte yıktığı, yıkmaya çalıştığı sosyalizm değil, kendine yabancılaşmış revizyonizmdi. Bu gerçeği anlayabilmesi ve sosyalizm adına mücadeleye başlayabilmesi için emperyalist kapitalist sistemin, revizyonizmin tanıttığı gibi değişmediğini, en vahşi sömürünün sürdüğünü ve insan değerinin metalaştığını yaşayıp görmesi gerekiyordu. Hatta yalnız halklar değil, kendilerine komünist, Marksist-Leninist sıfatlarını layık gören onlarca örgüt bu deneyi yaşayarak, Marksizm-Leninizm silahına yeniden sarılacaktı. Emperyalist kapitalist sistem içerisinde yeşeren ve büyüyen sosyalizmin sorunsuz olması mümkün değildir. Dünya halklarının ve Marksist-Leninist örgütlerin yaşadıkları bu deneylere rağmen sosyalizm mücadelesi, kapitalist altyapının ve emperyalist ideolojilerin etkileriyle çok daha uzun süre sorunlu olmaya devam edecektir. Belirli zikzaklar yaşasa da revizyonist deneyden çıkarılan tecrübelerle her gün biraz daha ilerleyerek çok daha sağlıklı ve hızlı devrimci bir yükseliş dönemine gireceğimiz kesindi.

Dışarıda kitlelere önderlik etme politikamız ve bunun araçlarını yaratmamız hızla geliyordu. Gençlikte, işçi sınıfı içerisinde, hemen her alanda kısa sürede kitle potansiyelini toparlayarak yönlendirebiliyorduk. Yayın faaliyeti ideolojik açıklık içerisindeki insanlarımızda ve genelde büyük yankı yaratmıştı.

Sol gruplar ürkek ve cılız bir tarzda da olsa yeniden "biz de varız" dercesine yayın çıkarma vb. girişimlerde bulunuyorlardı. Ama devrimci politiklardan uzak, daha çok kendi iç sorunlarını tartışan bir yayın faaliyeti izliyorlardı. 12 Eylül sürecini çoğunlukla ülke topraklarında yaşamamış, özverili bir mücadeleyi göğüslememiş bu siyasi yoğunluklar devrimin, kitlelerin, örgütlerin yakıcı sorunlarından daha çok, Avrupa metropollerinde oluşmuş, devrim

diye bir derdi olmayan, Marksizm-Leninizm'in düşmanı akımların düşüncelerini kendi örgütlerine taşıyarak hegemonya kavgası veriyorlardı. Devrimin çıplak, basit ve yakıcı gerçeklerini tam da küçük burjuva aydınına yakışır bir biçimde, içinden çıkılmaz karmaşık bir hale getirerek, birbirlerini her gün biraz daha çürüterek, birbirlerinden uzaklaşarak kendi kendilerini yiyip bitiriyorlardı. Örgüt, hiyerarşi, güven, yoldaşlık ilişkileri vb. hiçbir şey aralarında kalmıyordu. Kendi örgütlerini sabote ediyorlardı. Bu örgütlerin en önde gelenleri TKP çevresi, Kurtuluş ve Devrimci Yol'du. Demokrasi adına başkalarını despotlukla suçlayan bu çevreler, "tartışma özgürlüğü" diyerek, bizzat kendi elleriyle yarattıkları, emek verdikleri örgütlerini parçalayarak, yok ederek huzura kavuşmuşlardır. Devrimci Sol böyle bir örgüt olamazdı. Evet, biz de her şeyi tartışıyorduk, hem de oportünizmin büyük bir iştahla beklediği "tartışıyorlar, parçalanacaklar" bakışları ve spekülasyonları arasında, onlarla alay ederek, dünyayı, ülkemizi, örgütümüzü, tek tek insanlarımızı, kendimizi, her şeyi tartışıyorduk. Ama asla bölünmeyecektik. Yüzlerce yoldaşımızın katıldığı ve aylarca süren bu tartışmalarda 12 Eylül faşizminin, mahkemeler tarihinin altın sayfasını oluşturacak ihtilalimizin yolunu, devrimci halk iktidarının nasıl şekilleneceğini, dünümüzü, bugünümüzü, geleceğimizi kapsamlı bir biçimde ele alan, tanımlayan ve bir eğitim, başvuru eseri olma özelliği kazanan "HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ"ın temelleri bu tartışmalarla atılarak gelişti ve zenginleşti. Bu tartışmalar, emperyalizmin ve 12 Eylül faşizminin ideolojik bombardımanı altında, ideolojik birliğimizin daha üst bir boyuta çıkartılarak geliştirilmesini sağladı. Ve sonuçta sosyalizme yönelen bu ideolojik bombardımanın etkilerini, kendi özgölümüzde büyük oranda etkisiz kılmıştır. Faşizmin kürsülerinde haykırılmasıyla Türkiye ve dünya halklarına, tüm devrimci ve dost örgütlere, kurtuluş hareketlerine iletilen devrimci ihtilalin süreceği mesajı, emperyalistlerin ve oligarşilerin saldırılarına verilen bir cevap olmuştur. Örgütümüzün bu tavrı, 12 Eylül faşizminin karanlığında geleceği aydınlatan bir ışık, önümüzdeki engelleri temizleyen çok önemli bir işlev görmüş, hiçbir örgütün ulaşamayacağı bir seviyede kararlılık sınavı olmuştur.

12 Eylül öncesinde ideolojik erozyonu ve çürümeyi yaşamaya başlamış birçok oportünist grup, 12 Eylül'ün baskı koşullarında bu çürümüşlüklerini hemen her alanda derinleştirerek sürdürdüler.

Bu alanlardan biri de mahkeme kürsüleriydi. Faşizmden hesap sormamız, halka güven vermemiz ve bizlerin egemen güçleri yargıladığımız kürsüler olması gereken mahkemeler, bu siyasi yapılar nezdinde dolaylı ve dolaysız oligarşinin icazetine sığınıldığı, af dilendiği kürsülere dönüşmüştür. Kendilerinin asla devleti yıkmak gibi bir görevle yola çıkmadıklarını, sadece sivil faşistlere karşı can güvenliği temelinde meşru-yasal bir mücadele verdiklerini, devletin halkın can güvenliğini sağlayamaması nedeniyle halka kendilerini korumak için yol gösterdiklerini, bunun için de yasal dergilerde yazı yazmaktan başka hiçbir şey yapmadıklarını, örgüt olmadıklarını söylemekte sakınca görmüyorlardı. Faşizmin savcı ve yargıçlarının ve de 12 Eylül generallerinin "sağ ve sol çatışarak halkın can güvenliğini ortadan kaldırmıştı, demokrasi elden gidiyordu"¹ şeklindeki 12 Eylül faşizmini haklı çıkartan demagojilerine hak verircesine, faşizmi, emperyalizmin ve oligarşinin dışında ele alarak 12 Eylül faşizminin geliş nedenleri arasında, sivil faşistlerin ve solda bizim gibi örgütlerin eylemlerinin de olduğunu söylüyorlardı. SBKP'nin Türkiye'de birinci dereceden sözcüsü ise, kendilerinin düzene kabulü için adeta çırpıyordu. Mahkeme kürsüsünden bizleri kastederek "Biz teröristlere karşı önlem alınmasın demiyoruz, sadece idamlara ve işkenceye karşıyız" sözlerini, utanmadan faşistlere söyleyebiliyordu. Sonuçta, devrim diye bir sorunlarının olmadığı veya bu amaçlarla eylemlerde bulunmadıkları temelindeki savunmalarıyla faşizmin yargısından kurtulmayı esas alan, bireysel kaygılarını ön plana çıkaran, misyonlarını inkar eden bir tavır ortaya koymuşlardır. Tek tek bu tavırların her biri inançsızlığı besleyip büyütürken, kendini inkarı ve örgütsel tasfiyeyi doğurmuştur. Bizim mahkeme kürsülerindeki devrimci tavrımız bu platformda irdelenip ele alındığında ve de geleceğe uzanan zaman sürecinde tespitlerimizin doğruluğunun tek tek doğrulanmasıyla tarihsel değeri çok daha iyi anlaşılacaktır. Bazen olayların ve olguların tarihsel değerini anında kavramak mümkün olmayabilir. Bu tarih sayfalarının yazıldığı o günlerde devrimci tavrımıza "ucuz keskinlik" diye dudak bükenler, bugün kendilerini tasfiye etmelerinin finalini çoktan yaptılar. Biz ise tarih sayfalarının yazımına devam ediyoruz.

İçerde başlattığımız ideolojik netliğimizi sağlama ve revizyonist gelişmelerin önüne set oluşturmak için sürdürdüğümüz tatış-

maları, dışarıyla birlikte düşünerek daha kolektif olarak programlamıştık. Ama, tartışmaların hiçbir aşamasında dışarının katılımını sağlayamadık. Bu bir olumsuzluktu. Bu olumsuzluk çok farklı biçimlerde ortaya çıkabilirdi. Nitekim çıkartılan legal dergide ideolojik belirsizliği taşıyan, çeşitli biçimlerde sağdan etkilenmiş düşüncelere başlangıçta rastlamak mümkündü. Ancak belirli bir sayıdan sonra içeriğinin fiili müdahalesiyle, büyük yanlışlıkların önüne geçilmiş, reformizm ve her türlü sağcılığa cepheden savaş açılarak dergi olması gereken misyonuna kavuşturulmuştur.

Kolektiftik her yönüyle başka platformlarda da yeterince işletilemediğinden, giderek gelişen demokratik kitle hareketleri ile yetinme, stratejik hedeflerin unutulması veya üzerinde yoğunlaşılması şeklinde bir tehlikenin belirtileri görüyordu. Oysa zorluklarla karşı karşıya olduğumuz bu süreci pratik içindeki önderliğin zayıfladığı, kadrolaşmanın oldukça güdüklediği, ideolojik olarak her yandan saldırıya uğradığımız koşulları, ancak yoğun bir kolektivizm-katılımcılık, programlı çalışma ve stratejik hedefleri bir an dahi olsa gözden kaçırmamakla aşabilirdik. Yaşadığımız sürecin bu hassas özelliklerinin yeterince kavranamaması, bilince çıkmaması, dar düşüncenin ipuçlarını veriyordu.

Çok cüzi de olsa nispi demokratik açılımların ortaya çıkması ve kitle hareketlerine önderlik etmemizle, hemen her alanda demokratik örgütler kurulup yaygınlaşmaya başlıyordu. Sürecin geliştiğini gören oportünizm de oldukça yoğun yaşadıkları ideolojik bunalımlarına rağmen siyaset sahnesine yavaş yavaş çıkıyordu. Reformizm ise düzenle uzlaşma stratejisini izleyerek, kitleleri uzlaşmalarının bir aracı olarak kullanmak için kitle hareketlerini denetim altına almaya çalışıyordu.

Reformizm ve oportünizmde olmayan bir ideolojik netliğe sahiptik. Bu ideolojik netlik kitle hareketlerinde, kadrolaşmada, örgütlenmede, stratejik hedeflere varmada hemen her konuda bizi hızla ileriye taşıyacak ve kısa sürede yoğun bir güç birikimini sağlayabilecekti. İçeride yoğun bir katılımı sağladığımız ideolojik netlik, pratik içinde vücut bulup, geliştirilip zenginleştirilmezse soyut teori olarak kalmaya mahkumdur. Lafızda ideolojik birliğe rağmen, mücadele içerisinde iradi ve programlı bir şekilde ideolojinin takipçisi olunmadığında, hedeften sapma çok zor olmaz. Programa ve hedeflere varmada ısrarlı olunmadığında, bu süreçte

olumluluklar ve olumsuzluklar yeterince tartışılıp, zengin dersler çıkartılıp, yeniden pratiğe sokulup sınanmadığında, istenen sonucu almak olanaksız hale gelir. İstenen sonuç alınmayınca da giderek verimsizlik, kendini tekrar etme, yaratıcılığın körelmesi yavaş yavaş boy vermeye başlar. Açık eleştiri, özeleştir, tartışma, kolektiflik ve pratikten çıkan derslerle yeniden pratik şekillendirilerek bu olumsuzluğu aşmak mümkündür. Bunu yapabilmek ise, her şeyden önce neyi, nasıl yapacağımız, içinde bulunduğumuz koşullar, ülke ve dünya genelinde oynamamız gereken rol ve stratejik hedefler konusunda net ve her şekilde kararlılık gösteren, güven veren bir düşünce ve davranış biçimine ihtiyaç vardır. Bunlardaki herhangi bir belirsizlik, kafa karışıklığı kısa sürede giderilmezse, programın hayata geçirilememesine ve ortaya çıkan, çıkması muhtemel her türlü olumsuzlukta yavaş yavaş gerekçelere sığınmaya, "nesnellik" diyerek olumsuzluklar teorileştirilmeye başlanır. İradilik, programlı çalışma, kolektiflik ve buna bağlı olarak bir dizi ilke ve değer gerçek anlamlarını yitirerek, içleri boşaltılmış, soyut sözcükler haline gelirler. Gerekçecilik, nesnellik edebiyatı yukarıdan aşağıya hızla gelişerek, örgüt iradiliğini ve merkeziliğini ortadan kaldırarak, alan ve bölgelerdeki sorumlu yapıların, hatta giderek tek tek bireylerin kendilerini dayatmalarını, ben bilirimciliğini, disipline gelmemeyi gündeme getirerek, örgüte anarşizan bir yapı özelliği kazandırır ve işlemez hale getirir.

Bizim gibi ülkelerde, özellikle de kendi özgünlüğümüzde, ricat süreci durağan, hantal, alabildiğine hareketsiz uzun bir sessizlik sürecinden sonra birdenbire hareketliliğe dönüşen bir süreç değildir. Kitle hareketleriyle ideolojik eğitim, ideolojik eğitimle kadrolaşma ve örgütlenme, örgütlenmeyle orantılı olarak yavaş yavaş yükselen eylemlilik şeklinde bir mücadele hattı izler. Bu süreç, çok özenle ele alınması, hemen her konu üzerinde hassasiyetle durulması gereken özel bir öneme sahiptir. Stratejik hedefler doğrultusunda örgütlenebilmek, geçmiş hataları tekrar etmemek ve eksikleri giderebilmek için, özellikle yeniden eğitilen kadroların her şeyiyle tanınmasını ve bununla orantılı olarak stratejik hedeflerde yoğunlaşmayı, güç biriktirmeyi özenle takip etmek, adım adım denetlemek gerekir. Bu denetleme ve İradilik, eğitilen, istihdam edilen her kadro için gerekli olduğu kadar, savaşmak için silah, cephane, çeşitli maddi olanaklar yaratma, eğitim yerleri bula-

bilme gibi tüm faaliyetler için geçerlidir.

ideolojik, psikolojik, örgütsel hemen her konuda 12 Eylül'ün etki alanından yavaş yavaş çıkılmaya başlandığı bu süreçte, 12 Eylül faşizminin yarattığı ağır tahribat da kendini gösteriyordu. Oligarşiden başlamak üzere, reformistlerden çeşitli oportünistlere ve küçük burjuva aydınlarına kadar hemen herkes büyük bir koro halinde örgüt düşmanlığını işliyor, insanların örgütlenerek tekrar mücadele etmesini engellemeye çalışıyorlardı. Bu propaganda öylesine etkiliydi ki, insanlar, yasal zeminde kalabilmek, oligarşiye her an hesap verebilecek durumda olabilmek için akıl almaz rollere girebiliyorlardı. Bu çarpıklık, pasifikasyonun yarattığı bu anlayış bize de yansıyor, herhangi bir polis operasyonunda veya alt düzeyde silahlı eylem sonrası paniğe kapılma, örgütsel ilişki ağı dışına çıkarak kendini koruma, kendini riske edecek herhangi bir şey olmadığını anlayana kadar örgütü aramama vb. tavırlar gündeme gelebiliyordu. 1987'de İstanbul'da gerçekleştirilen bir ANAP ilçe binasının basılıp bombalanması sonrasında gelişen operasyonla birlikte bu durumun tipik bir örneği yaşanmıştır. Öyle ki, ileri düzeyde sorumlulukları olan birçok insan randevularına bile gelmeyerek, kendini örgütsel ilişkilerin dışına atarak sağlama almaya çalışmıştır. Denebilir ki, bu operasyon süresince çok az sayıda insan dışında, örgüt ve yoldaşlık bilinciyle hareket eden pek kimse kalmamıştı.

Bu durumun nedeni, bir yanıyla 12 Eylül'ün yarattığı pasifikasyon ise de, bir diğer yanı bu pasifikasyon gerçeği bilinerek buna uygun bir kadro eğitiminin gerçekleştirilememesi ve istihdamın yapılmamasıdır. Bir kısım ipliği pazara çıkmış cazip şöhretler oligarşiyle işbirliği yaparak, yükselen devrimci mücadeleyi engellemek için yoğun bir çaba içerisine girer ve bunun için legalitede sürekli anti-örgütçülük, anti-devrimcilik propagandası yaparken, bu cazip şöhretler, bu unsurların dergi bürolarına uğrayarak boy göstermeyi, burjuvazi nezdinde meşruluk sağlamanın aracı olarak kullanırken, doğal ki risklerle dolu örgütsel bir işlevden kaçacaklardı. Bu tür, dava kaçkınılığı ortaya çıkmış, örgütü kendi çıkarları için kullanmaya çalışan insanlarla ciddi bir hesaplaşmaya girerek ya dönüşmelerini sağlayacak ya da kritik noktalarda görev vermeyecektik. Bu durumun sancılarını çok daha sonra, boyutlu olarak yaşayacaktık.

STATÜKO DAYATMALARI VE KUMAR

Cezaevinde sürdürdüğümüz ideolojik netlik tartışmalarında, teorik düzeyde hemen her konuda birlik sağlanırken, genel olarak sosyalist anlayışımızla tutsaklık koşullarında yaşam tarzının nasıl biçimleneceği, nasıl yaşayacağımız, sosyalizmin sanatta, günlük yaşamda, adalet anlayışımızda, yoldaşlık ilişkilerinde hemen her konuda nasıl biçimleneceği üzerine yapılan tartışmalarda farklı görüşler ortaya çıkmıyordu. Ama küçük burjuvazinin, her vesileyle kendi statükolarını dayattığı - düşüncede birliğe rağmen- görülüyordu. Hareketimizin tarihinde ilk defa bu kadar insan bir araya gelmiş ve kolektif bir yaşamı paylaşıyordu. Çok çeşitli bölgelerden, çeşitli kültürlerden gelmiş insanlarımızın farklı biçimlenişleri, yaşamdaki farklı davranışları doğru bir eğitimle giderilebilirdi. Öyle de oldu. Sosyalizmi yanlış ve eksik kavrayışlarından kaynaklanan, farklı kültürlerden etkilenen bu farklı yaklaşımlar, biraz emek ve çabayla kısa sürede giderildi. Asıl kendini dayatan, değişmemekte direnen önde görünen kadrolardı. Bunlar, yıllardır içeride yatmışlıklarına ve de sorumlu düzeyde görev yapmalarına güvenerek, kurallı devrimci yaşamı bozmaya, kendi statükolarını dayatmaya devam ettiler. Kitlenin devrimci yaşama uyum sağladığı bu koşullarda onlar bilinçli veya bilinçsiz bu yaşamı sabote etmeye çalışıyorlardı.

Küçük burjuvazinin statükolarına karşı mücadele etmeliydik. Bu statükolar kırılmadan, parçalanmadan gerçek bir yeraltı örgütü yaratmak ve hedefe yürümek olanaksızdı. Bu statükolara savaş açtığımızda küçük burjuva popülizmi, kariyerizmi ve gururu tehlikeli bir biçimde karşımıza çıkmaya başladı. Küçük burjuvazi geçen tutsaklık yıllarında "ben" duygusunu büyütmüş, popülizmi geliştirmiş ve kendini vazgeçilmez sanarak, kitlenin üstünde ayrıcalıklı, dokunulmaz statüleri olan, hep popülaritesinin okşanmasını isteyen bir yaşamı bize dayatmaya başladı. Bunu kabul edemezdik. Bunu kabul etmek örgütü özerk eğilimlerle, giderek dükalıklarla doldurmak ve merkeziyetçiliğin yok olduğu, örgütün kararlarını uygulayamadığı, çeşitli birim ve alanların kendini dayattığı, örgütün kendini objektif olarak yok ettiği bir tablonun ortaya çıkması beklenen son olurdu. Israrla bu statükoların ve küçük burjuva gururun üzerine gittiğimizde, küçük burjuvazinin bencilliği ve bu bencilliğin yarattığı ruh haliyle, örgüte ne tür zararlar verebileceği çok

çarpıcı bir şekilde açığa çıktı. Cezaevi birçok yönüyle insanları eğitirken, bencilliği, kariyerizmi de büyümüş, tehlikeli noktalara kadar tırmandırmıştır. Bu tür unsurlar genellikle devrim davamızı yeterince içselleştirememiş, 12 Eylül koşullarında ise şu veya bu biçimde sağ rüzgarlardan etkilenmiş ama bunları sistemleştirip savunma cesaretini gösterememiş, hesaplılığı geliştirmiş, fırsat kollayan, giderek otorite tanımayan, kendi başına buyruk tiplerdi.

Yabancı akımlardan, yenilgi psikolojisinden şu veya bu biçimde etkilenen, yanlış düşünen insanlarımızı ikna etmek, dönüştürmek zor değildir. Bunlar, hayatın içerisinde sorumluluklar aldığında, mücadelenin birçok sorununu göğüslemek durumunda kaldığında mücadeleye yabancı, dört duvar arasında oluşturulmuş soyut düşüncelerin yanlışlığını görerek, kendilerini süratle yenileyebilirlerdi. Ama ihtiras temelinde hareket edenler, küçük burjuva gururunu dayatanlar, kendileriyle çok köklü bir hesaplaşmaya girmedikçe kendilerini dayatmaya devam edecek, sarsılan küçük burjuva gururlarıyla kin ve öfkeyi taşıyarak fırsat kollayacaklardı. Bu unsurlardaki "ben" duygusu öylesine derin ve köklüdür ki, kendi benleri için yapamayacakları şey yoktur. Düşmana karşı mücadelede, günlük yaşamdaki yoldaşlık ilişkilerinde, örgütsel ilişkilerde çok kaba bir biçimde de olsa kendilerini dayatmanın, göstermenin bir yolunu bulurlar. Kendilerinin örgütümüz gerçeğiyle ancak var olabildiklerini, örgütsel gücü kaybettiklerinde yok olacaklarını hiç düşünmezler. İhtiras ve hezeyan, gerçeği görebilmelerini sürekli engeller.

Tarihimize "'89 Tartışmaları" adıyla geçen sorunlar, bu tarihlerde görülür biçimde ortaya çıkmaya başlamıştır.

Dışarıda kendini dayatan, dokunulmaz sayan, özerk eğilimleri güçlü bir kısım insanlar (darbeci Asaf gibi) harekete kendini sürekli dayatıp, hantal, kararların uygulanmadığı, bürokratik, kendini koruyan bir ilişki ağı yaratıp, örgütün içten içe çürütmesine neden olurken, bu insanlarla sağlıklı bir hesaplaşmanın yapılmaması, gelecekte çok daha büyük zararlar görmemize neden olacaktı. İçeride ortaya çıkan bu tür zaafırları şu veya bu şekilde etkisiz kılıp, zarar vermesini önleyebilirdik. Ama, dışarıda her şeyiyle bir anlamda yeniden inşa etmeye çalıştığımız örgütümüzün, bu tür insanlarla kuşatılmasına izin vermemeliydik. İçeride esas olarak, sonradan darbe şefi olacak Bedri'nin kendini dayatması, otorite tanımaz, gö-

revlerini yapmaz, düşmana ve yoldaşlık ilişkilerine karşı "ben" duygusuyla hareket etme tavrı zarar verici bir duruma gelince, kadrolarla önderliğin daha yakın ilişkiler içerisine girmesi ve önemli bir kısım görevleri üstlenmesi zorunlu hale geldi. Ayrıca, saflarımızda bu tür eğilimlere ve zaafılara karşı bir eğitim kampanyası başlatmamız ve bu zaafıları etkisiz kılmamız gerekiyordu. Aynı zaafıları taşıyan insanlar, bu zaafılar konusunda insanlarımızı eğitemezdi. "Küçük burjuva ihtirasını ve gururunu ezeceğiz" tespitimiz kadrolarda yeni bir ruh ve bilinç yaratırken, Bedri gibilerinin "ben" duyguları daha da yükselerek huysuzlaşmaya, kendisinin yavaş yavaş tasfiye edildiği fobisine kapılmaya başladı. Örgütümüz Bedri ile birlikte var olmamış, onun varlığıyla yaşıyor değildi. Tersine büyük emek verilen, elinden tutulan, zaafılarını aşması için sürekli mücadele edilen ve bu nedenle çocukça birçok davranışlarına ve kaptislerine katlandığımız biriydi. Bu tartışma içinde yer alan Sinan yoldaş ise sağdan, soldan zaman zaman etkilenen ve bu düşünceleri eklektik bir tarzda bilinçsizce savunmasına karşın, ihtirasın ve bencilliğin yönlendirdiği bir insan değildi. Sinan, çoğu kez yanlış düşünceleri tartışan bir insan olmasına karşın bilimsel namusunu koruyan biri olmuştur. İhtiras, hizip gibi olgular ona yabancıdır. Hatta çoğu kez kendisinin de ifade ettiği gibi, başkalarının nasıl yorumlayacağını hesap etmeden "Ben düşündüğüm gibi konuşmak isterim" diyebilecek kadar politik mücadelede saflıkları da taşımaktadır. Elbette yoldaşlar arasındaki ilişkide bu bir olumluluktur. Ama dışımızdaki güçlerle yapıldığında yanlış anlamalara, yorumlara, hatta spekülasyonlara neden olabilir. İşte Bedri, Sinan'ın çeşitli konulardaki düşüncelerini ve bu düşüncelerle oluşan psikolojisini değerlendirek onu yönlendirmiş, kendi egoları doğrultusunda kullanmıştır.

'89 Tartışmaları iyi incelendiğinde görülecektir ki, sürekli kendini ön plana çıkarmaya çalışan, dayatan, önderlikle kendini kıyaslayan, dolayısıyla kendini çok beğenen bir kişilik sırtıtmaktadır. Bu kişilik, onlarca insanımıza uygulanan cezalara ses çıkarmazken, kendisi söz konusu olunca hak-hukuk tartışması yapmaya başlayarak tasfiye fobisini yaşamıştır. Bu duygu ve düşüncelerle, geniş şekilde kadrolarla tartışılın anlayışıyla önderliği teşhir etme, başarabilirse otoritesini yıkma şeklinde bir güç denemesine başvurmıştır. Her küçük burjuva gibi o da siyasi olarak uzun va-

deli düşünmüyor, kendini objektif olarak değerlendirmiyor ve abartıyordu. Keza küçük burjuva gururuna ve ihtirasına karşı başlattığımız mücadelede küçük burjuva gururları kırılan bazı yoldaşların isyan ederek, kendi duygu ve düşüncelerine herkesin tercüman olacağını sanıyordu. Bu nedenle, sorunu en geniş kadro platformunda tartışarak bir güç denemesi yapmaya karar verdi. En geniş kadro platformunda sorunu tartışıp, bir eğitim faaliyeti olarak ele alabilirdik. Ama insanlarımızda bir demoralizasyona da neden olabileceği kesindi. Bu dayatmayı kabul etmeyerek, sorunun daha fazla derinleşmemesi ve bunalımın sona erdirilmesi için seçkin bir grup arkadaşla toplanarak sorunu tartıştık. Bu toplantı, Bedri'nin hareket önderliğine karşı başlattığı, önderliği gözden düşürme, teşhir etme ve kendini biraz daha ön plana çıkartma amacıyla düzenlenmiş bir kumardı. Devrimci bir insan kumar oynamazdı. Hareketle kumar oynamaya kalkanların bu oyunu kazanamayacaklarını göstermek, insanlarımızı bu doğrultuda eğitmek, duyarlı kılmak birincil görevimizdi. İkincisi, bu insanların da zaafı ve eksik yanlarını düzelterek, mücadeleye engel olabilecek yanlarını ortadan kaldırarak veya etkisiz kılarak değerlendirmeliydik. Üçüncüsü, hareketimizde önderlik dahil her şeyin tartışılabilmesini ama statülere, dayatmalara, küçük burjuva ihtirasına izin verilmeyeceğini göstermeliydik. Devrim yürüyüşümüze katılmış, emek vermiş veya bu yürüyüşe katılacak binlerce insan, bu gerçeği bilerek saflarımızda yer almalıydı.

Önderliğe kendini dayatan, açıkça güvensizliğini ifade edenlerle önderliğin birlikte yürümek zorunluluğu yoktur. Bu düşünce tarzıyla, bu toplantıyı fazla uzatmadan "bize güvenmeyenlerle yollarımız ayrılmıştır" deyip bitirmek çok kolaydı. Ama devrimci hareketimiz, henüz emekçi halk tabanına oturmamış, daha çok küçük burjuva sınıf ve tabakalara dayandığından, bu sınıf ve tabakaların davranış biçimlerini büyük oranda üzerinde taşıyordu. Bunlara ek olarak 12 Eylül gibi ağır bir süreç yaşamış ve bu yenilginin çok çeşitli biçimlerde ortaya çıkan olumsuz etkilerini içimizde barındırıyorduk. Bütün bu nedenlerden dolayı, uç biçimde de olsa yer yer ortaya çıkabilecek bu tür eksik ve zaafılarla uğraşmalı ve dönüşümlerini sağlayabildiğimiz oranlarda görevler vererek, mücadeleyi yükseltmeye çalışmalıydık. Cezaevlerinin yastık, ranza, zincir edebiyatı ve yaşamı içerisinde oluşmuş çarpık ve soyut düşünce-

ler, sıcak pratik içerisinde ya giderilecek ya da çok dramatik sonlarla da olsa kendini yok edecekti. Biz olumluluğun geliştiricisi olmalıydık. Bu olumsuz tabloyu olumluluğa dönüştürebilmek için toplantı dahil, toplantıdan sonra da toplantıya katılan yoldaşlarımızı özel olarak görevlendirerek, bu insanların içinde bulunduğu psikolojiden çıkmaları ve bir özeleştirici sürecine girmeleri için çaba sarfetmelerini istedik. Çabalarımız, yoldaşlarımızın uzun süren kişisel çabaları ve de Bedri nezdinde, şimdilik oyunu kaybettiğini görmesi, özeleştirici sürecine girmesini sağladı. Kuşkusuz o günlerde sözlü yaptığı, daha sonra yazılı hale dönüştüreceği özeleştirisinin zaman kazanmak ve fırsat kollamak için yapıldığını bilemezdik. Bedri, bu fırsatı ve zamanı 13 Eylül 1992 de yakaladığını sanarak, '89'da oynadığı kumarı yeniden oynamak istedi.

Sinan'ın iyi niyetinden, inancından, bilimsel namusundan hiçbir kuşkumuz yoktu. '89 platformunun unsurlarından biri olan Sinan, şehit olduğunda hareketimiz ilişkilerinin yaklaşık 2/3'ünü yöneten, denetleyen ve o günkü sürecin politikalarının oluşturulmasında önemli katkıları olan bir MK üyesiydi. '89 platformuna yaklaşım tarzımız, sabrımız, güven anlayışımız bize Sinan'ı kalıcı bir biçimde kazandırırken, Bedri ihtiras fırtınasıyla ihanete savrulmuştu.

Kitlelerin hak arayışları ve devrimci hareketlerin gelişimi istenildiği gibi olmasa da gelişmeye devam ederken, oligarşi bu durumu iyi izleyerek, 12 Eylülle birlikte elde ettiği mevzileri kaybetmemeye çalışırken, örgütlü bir mücadelenin yeniden yükselmesini engellemek için yoğun bir çaba içerisine giriyordu. MİT ve polis bürokratik ilişkileri ile çoğu zaman işlemez hale gelen devletin istihbarat mekanizmasındaki ilişkileri gidermek için, polisin MİT'e ihtiyaç duymadan hareket etmesini sağlayacak, Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı, Türkiye genelinde faaliyet sürdüreceği yeni bir istihbarat teşkilatının kurulması bu sürece rastlar. Bu istihbarat teşkilatı takip yöntemleriyle, saldırılarıyla devrimcileri bunaltmaya, polis fobisi yaşatmaya ve giderek infazları sağlamaya kadar varan bir şekilde gelişecek ve kontrgerillanın vazgeçilmez bir dayanağı olacaktır.

Oligarşi 12 Eylül öncesinden çıkardığı derslerle kendini yenilemeye çalışıyor, 12 Eylül öncesi gibi devrimci mücadelenin yükseldiği dönemlerde, istihbarat teşkilatlarının, devlet güçlerinin çaresiz kaldığı gibi bir durumla karşı karşıya gelmek istemiyordu. 12 Eylül

öncesi devrimci yükselişi cuntayla başarabilmişlerdi. Yeni bir devrimci yükseliş durumunda, yeni bir cuntayla mücadeleyi engellemelerinin öznel ve nesnel koşulları yoktu. Bunu bilerek, 12 Eylülle birlikte rejim yeniden şekillendirilmeye çalışılırken, hemen hemen attıkları her adım ve ortaya koydukları açık faşizmin demokrasiye geçiş programı, yeniden bir devrimci yükselişi engellemeye göre belirlenmişti. Kısaca bu 12 Eylül'ün faşizmi kurumsallaştırma programıydı.

Devrimci hareketimiz de ricat sürecinde, her alanda yeniden inşa ve daha profesyonelce bir mücadele programını önüne koyarken, adımlarını buna göre atmak zorundaydı.

Legalitede, yasal kitle hareketlerinde gelişmemiz sürerken, yeraltı örgütlenmesinde, profesyonelleşmede, silahlı eylemde, stratejik hedeflerde yoğunlaşmada programsızlığımız ve geriliğimiz devam ediyordu. Sürecin tüm zorluklarının üstesinden gelebilecek, her koşulda tüm örgütü yönetebilecek ve her türlü mücadele biçimini yaratıcı bir şekilde hayata uygulayabilecek bir yeraltı örgütü inşa edilmeden, süreci aşmamız mümkün değildi. Böyle bir örgüt inşa edilmeden, kitlelerin ekonomik ve demokratik talepleri doğrultusunda oluşan kitle potansiyelini politize etmek ve uzun süre ayakta tutmak olanaksızdı. Oligarşi esas olarak kitlelerin bu tür ekonomik-demokratik talepli hareketlerinden çekinmez. Bu kitle hareketlerinin politize olup, düzene yönelme tehlikesini gördüğünde onu pasifize edebilmek, dağıtmak için her türlü baskı ve zor yöntemini uygulayacaktır. Bu durumda oligarşinin kitlelere yönelik şiddetini göğüsleyecek, faşizmin şiddetine devrimci şiddetle cevap verecek, kitlelerin mücadelesini daha üst boyuta sıçratabilecek bir yeraltı örgütü yoksa, kitlelerin pasifikasyonu kaçınılmazdır.

Yaklaşık olarak 1988'e kadar kitle hareketlerinde, demokratik faaliyetlerde, belirli oranda ideolojik alanda yükselişimiz devam etti. Düşmanın ve oportünizmin tüm saldırılarına, örgütlü mücadeleyi inkâr çabalarına, sabotör tavırlarına karşın örgütlü bir güç olarak ayakta kalmayı ve yeni sürece uyum sağlamayı öğrenmeye başladık diyebiliriz. Ama hedeflerimize varmada, programlı çalışmada, büyük düşünmede, düşünüldüğü gibi işlerin yürümediği ve gelecekte bizi çok daha zor durumlarla karşı karşıya bırakabilecek, bedellerini mutlaka ödeyeceğimiz bir kendiliğindencilik ve şeksizliğin ipuçları görülebiliyordu. Dışarıyla kolektif bir çalışmayı

oturtamasak da, mahkemelere gelen hemen her kesimden insanlarımızdan, yeni tutsak düşen kadrolardan içinde bulunduğumuz durumu daha açık kavramaya, görmeye başlamıştık. Bu durumlar özgürlük tutkumuzu biraz daha kamçılıyor, yaratıcı gücümüzü geliştiriyordu.

OLİGARŞİNİN BÜYÜK KORKUSU FIRARLAR

Özgürlük için kazdığımız, yoldaşlarımızın üstün bir zeka, yaratıcılık ve emeğinin ürünü olan tünellerimizin arka arkaya patlaması ile tünel faaliyeti üzerine yoğunlaşmayı şimdilik gündemden çıkararak, farklı yollar üzerinde yoğunlaşmaya başladık ve özgürlüğün kapısını araladık. '89 yılı, hareketimizin tutsaklarının faşizmin zindan duvarlarını yararak özgürlüğe koştukları, mücadeleye katılmak için yanıp tutuştukları bir yıl oldu. Ardı ardına gerçekleştirdiğimiz birçok firarla, oligarşinin ve halkımızın dikkatleri hareketimiz üzerine çekildi.

Firalar oligarşiye büyük korku yaşatırken, hemen tüm sol taban ve politize olmuş halk nezdinde büyük sevinç yaratıyordu. Oligarşi firarları "Devrimci Sol'un yeniden diriliş çabası" gibi başlıklarla verirken, bir yerde, 12 Eylül'ün teslimiyet politikasının başarısızlığa uğradığını da teslim ediyordu. Oligarşinin korkusu o kadar büyüktü ki, firarın halk kitlelerinde bıraktığı olumlu etkiyi azaltabilmek için ideolojik, psikolojik saldırılara başvurmakta gecikmedi. Firarın bir sır özelliğini koruması onlar için daha da ürkütücüydü. Aslında firarın olmadığı, başka siyasetlerin öldürüp sakladığı, kendi arkadaşlarının öldürdüğü, MiT'in kaçırdığı vb. haberler sıkça gazete manşetlerini süslüyordu. Oportünizm de bu propagandaya katılmakta gecikmeyecekti. Hazımsız ve hırçındılar. Statükoların bozulması, basit kıskançlık duygularını onları dengesizleştiriyor, oligarşinin ağzından konuşurmaya kadar götürüyordu. Öyle ki, firarların sır özelliğini ortaya çıkarabilmek için, her türlü provokasyonu yapmaktan çekinmiyorlardı.

Firalarla birlikte kadrolarımız, kitlemiz büyük bir coşku, moral ve sevinçle dolmuş, yeni bir atılım beklentisi içine girmişti. İçerden edindiğimiz izlenimler pek de olumlu değildi. Ama, gerçek durumu somut haliyle dışarıda görecektik, içerde düşündüklerimizi hayata uygulamanın koşullarını yakalamıştık ve bu koşulları çok iyi değerlendirmeliydik. Yenilgi yılları, yıllar süren tutsaklığımız, geçen

süreç, olumluluk ve olumsuzluklarıyla bize birçok deney kazandırmıştı. Artık 12 Eylül öncesinin genç, tecrübesiz yöneticileri değildik. Her şeye rağmen, tutsaklık koşullarında geçen yıllar düşünceleri soyut kılabilirdi. Soyut düşünceleri pratiğin sınavına sokmalıydık.

Öncelikle içinde bulunduğumuz koşulları, nesnel durumu, hemen her alandaki gücümüzü, yaptıklarımızı ve yapmadıklarımızı, ayrıntıları ile öğrenmeden müdahale etmek ve yeni şeyler söylemek anlamsız olurdu. Bu nedenle sürece yönetici olarak katılmış ve hala yöneten en ileri konumdaki yoldaşları, uzun süre dinleme yolunu seçtik. Ama yoldaşların bu tür bir anlatıma da fazla motive olamadıklarını gördük. Fırar edişimin ilk haftasında ülkede kalmanın anlamsız olacağı, bu nedenle yurtdışına gitmem gerektiği söylendi. Hareketin içinde bulunduğu durum, programsızlık, neyin ne olduğunun belirsiz hale geldiği, bir türlü atılım ruhunu yakalayamadığımız bu süreçte ülkeyi terk etmek, mevcut durumu, gidişatı onaylamak ve sonu ne olacağı belli olmayan bir gidişata ortak olmak demekti. Oysa yoldaşlarıma, halkıma yeni bir atılım sözü vererek duvarları aşmıştık. Hareketimiz yeniden ayağa kalkıp toprağa sağlam basmadıkça," silahlı mücadele bayrağını yeniden yükseltip, halkımızın, şehitlerimizin, tutsaklarımızın umutlarını diriltmedikten sonra, benim kişisel güvenliğimin sağlanması ve yurtdışında olmamın hiçbir anlamı olamazdı. Hareketimiz ne durumdaydı? Ricattan ne zaman ve nasıl çıkacaktı? Nasıl örgütleniyorduk? Örgütlenmemizin boyutu neydi? Silahlı mücadeleyi ne zaman ve nasıl yükseltecektik? Bunun için eğitim, silah, cephane ve maddi olanaklarımız neydi? Hemen her Şey tartışılmaya muhtaçtı. Her şeyden önce de 12 Eylül'den sonraki, özellikle de '83'ten günümüze kadar olan sürecin bir hesaplaşmasını yapıp, önümüzdeki sürecin program ve taktiklerini belirleyip, ne yapacağımıza karar vermeliydik. Oldukça kabarık ve yüklü sorunlarımızın olduğu, dünyada sağcılığın alabildiğine geliştiği bu koşullarda ideolojik çizgimizi korumak ve bu doğrultuda mücadeleyi yükseltmek kolay olmayacaktı. Bizzat ülkede hareketin başında bulunarak, mevcut duruma sorgulayıcı bakarak, yakın bir denetimle sorunlara vakıf olmaya, çözmeye, yavaş yavaş silahlı mücadele çizgisini hayata geçirmeye başlamalıydık. Bu koşullarda yurtdışına çıkmak lükstü.

Hareketin durumunu, sorunlarını öğrenmek için uzun süre din-

lediğimiz yoldaşlarımızın anlatımlarından çıkan sonuç; içinde bulunduğumuz durumun, izleyebildiğimiz kadarından daha da olumsuz olduğuydu. Programsızlık, örgütsüzlük, legaliteye teslim olma, yeraltı örgütlenmesini inşa edip geliştirmeme, silahlı mücadeleye göre örgütlenmeme, çizgide belirsizlik, kadrolarla hesaplaşmama, yönetici kademede bulunan birçok insanın kendini dayatması, özerklik eğilimleri, statükoculuk, ufuk darlığı, bunun sonucu olarak küçük şeylerle yetinme, günü birlik tavırlar vb. noktalar sürece damgasını vuran özelliklerdi.

Atılıma geçmek için birçok sorunla boğuşacağımız ve oldukça zorlanacağımız kesindi. Sürecin zorluklarını daha kolay göğüsleyebilmemiz için öncelikle, önderlikle kadrolar arasında güçlü bir güven bağı olmalıydı. Önderlik kararlar alırken, uygulamaya sokarken kadroların güven ve desteğini arkasında hissetmeden, onların bu güven gücünü taşımadan ve bu güven temelinde süreci belirleyecek çeşitli konularda çeşitli kararlara, kadroların katılımı sağlanmadan, sorunların üzerine kararlıca gitmek, radikal kararlar almak çok zordu.

Hareketin, kadrolarımızca ve halkımızca bilinen doğal önderi konumundaydım. Ama, yeni süreçte kadrolarımızı yönetmek ve politikalarımızı uygulayabilmek için kadroların güven ve desteğini yeniden almalıydım. Bir yenilgi süreci yaşamıştık. Nesnel ve öznel koşullar ne olursa olsun, hareketin önderi olarak olumluluk ve olumsuzluktan birinci dereceden ben sorumluydum. Dahası, örgütsel eksik ve hatalarımızın dışında bireysel olarak da eksik, yanlış ve zaafı durumlara düşmüştüm. Bunun eleştiri ve özeleştirileri gerek kadroların nezdinde, gerekse halka karşı yapılmış, bu eksik ve zaafı aştığımız kabul edilmişse de, yaşayacağımız yeni süreçte düşman saldırılarına karşı daha güçlü durabilmemiz ve güçlü vuruşlar yapabilmemiz için, önce içte güçlü olmalıydık.

Yazılı bir metinle eski olumsuzlukları da ortaya koyarak, önderliğin de bir insan olduğu gerçeğine vurgu yaparak, geçmişte yaşadıklarımız ve yapmamız gerekenler üzerinde durarak, bu süreçte sorumluluk konumunda ve kadro düzeyinde bulunan büyük çoğunluktan örgütü yeniden yönetmek için güven ve onay istendi. Birçok kadromuz "Böyle bir şeye gerek yoktu" diyerek mevcut durumu yadırgasa da, büyük bir coşku ve güvenle önderliğe onay verdiler. Örgütümüz henüz seçimle yöneticilerin işbaşına geldiği

bir işlerliğe kavuşmamıştı. Sürecin hassaslığı ve zorlukları göz önüne alındığında kadroların iradesini demokratik bir işlerlelikle ortaya çıkartmanın başka bir yolu yoktu. Bu işlerlik bizim aynı zamanda kadrolara ve halka karşı açıklık politikamızın bir sonucuydu. Kadrolardan açıklık ve güven isteyen önderliğin önce kendisi açık olmalı ve kadrolara güven vermeliydi. Harcı açıklık ve güven olan bir hareketi hiçbir güç, demagoji, hile ve yalanlarla çöktemez. Bu ilkemiz olmalıydı.

Ulaşılabilen kadrolar büyük bir coşku ve güven içerisindeydiler. Böylesi bir demokratik işlerleliğe başvurulduğu için de ayrıca büyük bir haz duyuyor, onurlanıyorlardı. Atılım için ilk adımı atmıştık. Oluşan güven ve coşkuyu güce dönüş-türebilmemiz için uğraşmamız gereken çokça sorun vardı.

Önce hareketin içinde bulunduğu durumu ayrıntılarıyla öğrenebilmek için hemen tüm bölge ve alanlardan rapor istendi. Hareketin haritası ortaya çıkmalıydı. Örgüt disiplini ve alışkanlıklarının çok geri olduğu, çeşitli insanların kendisini dayattığı ve yerlerini dokunulmaz gördüğü, hantal bir işlerleliğin egemen olduğu koşullarda, rapor almanın da güçlüğü vardı. Bunlar yapılırken, hareketin en ileri konumunda bulunan üç yoldaştan, kendilerinin sorumlu bulundukları sürecin muhasebesini yapmaları istendi. Bu sürecin birinci dereceden sorumlusu Niyazi yoldaştı. Hemen altında, Asaf ve Engin diye bilinen kişiler vardı. Engin cezaevinden çıktığı süreçte, hemen hiçbir şey yapmayarak, mücadeleden uzak, kişisel yaşamını idame etmekle meşguldü. Ama bu şahıs, anlaşılabilir bir anlayışla, hala örgütsel ilişki ağında önemli bir konumda görölüyordu. Bu durumunu böyle süremeyeceği belirtilerek, devrimcilik yapıp yapmayacağını netleştirilmesini istedik. Yeniden göreve başlamasıyla, kısa sürede yakalandı ve tekrar tahliye oldu. Asaf ise, bulunduğu yeri dokunulmaz sanan, kendini hatasız kabul eden, günde bir-iki insanla görüşmekle çok şey yaptığını zanneden, kendini dayatan, bencil biriydi. Toplantıda mevcut durumun genel bir değerlendirmesini yapmaları istendi. Bu süreç içinde programlarının ne olduğu, ricat taktiğini nasıl uyguladıkları, ne tür olumlu ve olumsuz sonuç aldıkları, gücümüzü, olanaklarımızı, hemen her şeyi sorgulayıcı bir tarzda açıklamaları istendi. Hareketin genel bir değerlendirmesi ortaya çıkmıyordu. Uzun süren tartışmalara rağmen, bilimsel anlamda bir sonuç alamadık. Ancak kişi-

lerin birbirlerini suçlaması temelinde eleştiriler oldukça yoğun ve dikkat çekiciydi. Niyazi yoldaş açıkça diğerlerini korkaklıkla, kendilerini korumakla, bencillikle suçluyordu. Tartışmaların hemen hemen bütününü, bu tür olaylar etrafında cereyan eden suçlamalar almıştı. "Biz şu programı önümüze koyduk, şu taktiği uyguladık ve şu sonucu aldık" diyemiyorlardı. Çünkü ortada böyle bir program ve taktik yoktu. Bu nedenle, tartışmalar suçlama düzeyini aşıp, geleceğe ışık tutacak bir rotaya girmiyordu.

Yine anlaşılmasız nedenlerle, yıllardır doğru dürüst eleştirilmemiş, eksik ve zaaflı yanlarına parmak basılmamış, idare edilmiş bu insanlar hareket içerisinde kendilerini adeta dokunulmaz görüyorlardı. Davranış biçimleriyle, üsluplarıyla, mevcut ilişkileriyle bize çok yabancıydılar. Sanki bizim olmayan, bize yabancı birileriydiler. Eleştiriler karşısında sağlıklı bir hesaplaşma sürecine gireceklerine, fevri bir halde karşı suçlamalara geçerek kendilerini savunuyorlardı. Hareketin durumu ve geleceği özellikle bu iki şahsı pek de ilgilendirmiyordu. Onlar sarsılan statülerinin, yıkılan dokunulmazlıklarının peşindeydiler. Yeni bir sürecin başlayacağını, artık kendilerini dayatamayacaklarının farkına varan bu iki şahıs, ama özellikle de Asaf sancılıydı.

Bu tartışmanın sonunda Engin, ileri konumda bir devrimcilik yapamayacağını, korktuğunu belirterek, legal düzeyde sorumluluklar alan bir görev istedi. Reddettik. Asaf ise statükosunun bozulması kaygısıyla, ihtirasının bunalımını yaşıyordu. Ve Niyazi'yi kendisine komplo yapmakla, harcamakla suçluyordu. Doğal ki, bu tür küçük hesaplara prim verilmedi. Böyle bir komplo yoktu, tersine anlamsız bir şekilde statükolar kabul edilmiş, liberal davranılmış, bir sürü eksik ve zaaflı, bencilliği biline biline bu insana prim verilmişti. Bu primler, liberal davranışlar bu kişileri alabildiğine şımartmış ve kendilerinin vazgeçilmez olduğunun hayallerine kapılmışlardı. Hareket bu insanların sorumluluğunda ve yöneticiliğinde değil ricatı aşmak, her gün biraz daha gerileyip, yozlaşıp çürümekten kurtulamazdı. Yukarıdan aşağıya doğru, hiçbir konuda hiçbir politika üretmeme, hatta kendi yayınlarımızı bile doğru dürüst okumama, bürokratism, ruhsuzluk, programsızlık açıkça görülüyordu. Süreçte oynamamız gereken misyonun farkında bile değillerdi. Kendiliğindenci tarzda süren birkaç demek ilişkisi, illegalite adına ne iş yaptıkları pek de belli olmayan birkaç insanla

sürdürülen ayaküstü görüşmeler ve para bitince sağdan-soldan birkaç insanın bir araya getirilmesiyle yapılan kamulaştırma eylemleri... İşte onların faaliyet anlayışı buydu.

Bu insanlara neden güvenildiği, neden başka insanlara sorumluluk verilmediği kolayca anlaşılabilir şeyler değildi. Bu iki insan da cezaevinden çıktığından beri, sürekli kendisini dayatmış, meşru zeminde olmak için çırpınmış, ayak direyen tiplerdi. Bu özelliklerinin yanında, hemen hiçbir konuda özel bir yeteneğe, performansa sahip değillerdi. İnsanlarımızı olumlu değil, olumsuz etkileyecek tiplerdi. Bu insanlara en sorumlu görevler verilirken, en zor dönemlerde sorumluluklar üstlenmiş, olumlu sınavlar vermiş ve belli konularda hiç de küçümsenmeyecek yetenekleri olan bazı insanlarımız yine anlaşılmaz bir nedenle hiçbir görev verilmeyerek yıllardır eve hapsedilmişti. Bunların başında Sabo geliyordu. Keza o günkü koşullarda Gürcan, G... de sözü edilen bu iki insandan çok daha olumlu özelliklere sahiptiler. Keza daha alt düzeyde çalışan birçok insanımız, yetenek ve güvenilirlik anlamında bunlardan daha geri değildi. Yanlış istihdamlar, kolektizmden yoksun bir anlayış, liberalizmi, kendine güvensizliği, politikasızlığı, hantallığı doğurmuştu. Bu insanlar da dahil, hemen hiç kimse nereye gidiyoruz sorusunun cevabını veremiyordu. Bu sorunun cevabını bulmak zorundaydık.

Ricat sürecinde kadrolarla yakın bir denetim içerisinde bulunarak, eğilimleriyle özel ilgilenerek, özellikle de denenmiş, kendini kanıtlamış insanlarımızı kilit noktalara getirerek, genç kadroları bunlarla eğitip, kadro yoğunlaşması sağlayıp, örgütlenme ve mücadeleyi daha sağlıklı bir tarzda geliştirebilirdik. Asaf gibileri kendini bir yerlere koyan, hemen hemen hiçbir işe yaramayan, kadro yetiştirmeyen, kendisi iş yapmayan, başkasının yapmasına da engel olan, kendi kariyerlerinin ve dokunulmazlıklarının sarsılmaması için kendilerinden çok daha yetenekli ve hızla gelişebilecek insanları çeşitli ayak oyunları ile engelleyen tiplerdi. Onların hala devrimci olarak kalmasını sağlayan, devrime inançları ve hareket ruhu değildi. Bu tipler, genellikle 12 Eylül öncesi sınırlı sorumluluklarda bulunmuş, hareketin şurasında veya burasında yer almış insanlardı. Yıllarca Anadolu cezaevlerinde, denetimden uzak, kendi özerk yaşamlarını kurmuşlardı ve Devrimci Sol'un içeriğini boşaltarak kendi yaşamlarına uygun yeni bir Devrimci Sol tipi çiziyorlar-

di. Bu Devrimci Sol tipi, bir anlamda hesaplaşmaların yapılmadığı, sağdan soldan gelen çeşitli sağ akımlardan etkilenen, bireyci, riske girmeyen, yeraltı örgütlenmesi yerine yasalıcılığı, merkeziyetçilik yerine demokratizmi, silahlı mücadele yerine demokratik örgütlenmeyi ön plana çıkartan bir tiptir. Bu tiplerin kendi anlayışları doğrultusunda, hatta daha da karikatürize edilmiş bir biçimde, alta doğru yansıtacağı kesindi.

Yönetme kapasiteleri gerçek anlamda ortaya çıkmamış bu tipler, sadece cezaevlerinde kaldıkları uzun yıllarda, yılların getirdiği, hemen hiçbir değeri olmayan kof bir karizmaya-sahiptiler. Çokça zaaflarına, bencilliklerine, yeteneksizliklerine rağmen bu karizmalarına dayanarak kendilerini dokunulmaz görüyor, insanlara emek vermeden, eğitmeden, despotik tavırlarla insanları yönetmeye kalkıyorlardı. Düşünce üretiminin, kolektivizmin, yeni bir atılım için coşku ve moralin olmadığı, yaşatılmadığı bu ortamda eleştiri ve özeleştirinin olması mümkün değildi, idare-i maslahatçılık hakim olgu olmuştu.

Tüm alan ve bölgelerden sorumlulardan alınan raporlarla, özgeçmişlerle, hareketin haritası çok daha net ortaya çıkacaktı. Ama sürecin nasıl bir seyir izlediği ve ne durumda olduğumuz esas olarak ortaya çıkmıştı.

12 Eylül'le birlikte, mücadelenin dışında yapay bir karizma edinmiş, yeni ve "biz" olmayan bu Devrimci Sol tipi insanlar, örgüt disiplininden, denetiminden, hiyerarşik bir ilişkiden hoşlanmayan, hesap sorulmasını istemeyen, devrimciliği bir ideal olarak değil de sanki yapacak başka bir şeyi olmayanların işi gibi kavramışlardı. Bu yanıyla, sorumsuz, ukala ve bencilidiler. Rapor ve özeleştirileri öncelikle bu sorumlu insanlardan almakta güçlük çekiyorduk. Yıllardır hiçbir rapor yazmamış, hesap vermekten hep kaçmış, denetimden uzak bu insanlar için, kendilerini denetletmek ve hesap vermek, yok oluşları gibi geliyordu. Hesap dahi soramayan, rapor alamayan bir hareketin, programlı bir çalışma tarzını önüne koyması, siyasi faaliyet sürdürmesi ve silahlı mücadeleyi sürdürerek giderek partileşen bir örgüt olması mümkün değildi.

Hareketin hangi alanında, ne tür kadrolarımız var, nitelikleri, olumluluk ve olumsuzlukları kitle potansiyelimiz, olanaklarımız, çok genel boyutlarıyla biliniyor olup, "hareket tanınmıyordu" demekle abartmış olmayız. Kadroların birbirleriyle arada bir ayaküs-

tu yaptıkları görüşmelerle aktardıkları şeyler dışında, hemen hiçbir yazılı rapor yoktu. Politik-teorik üretimden ise hiç söz edilemezdi. Bir istisna, cezaevlerinden gelen raporlar ve çeşitli teorik eğitim çalışmalarıydı. Bunlar da okunmadan bir yerlere atılarak unutulmuştu.

Hemen hiçbir alan ve çalışma üzerinde, gerçek anlamda bir merkezilikten ve hiyerarşiden söz etmek mümkün değildi. Yayın faaliyeti tam bir belirsizliği yaşarken, uyarıların bir şey ifade etmemesi durumunda, ancak cezaevinin fiili müdahalesiyle ideolojideki kaos ve karmaşanın, önüne geçilmeye çalışılmış, sürece hizmet eden, kısmen de olsa eğitici olabilecek bir yöne girmesi sağlanmıştı.

Birçok alanda, çokça demokratik örgüt kurulmasına karşın, programlı bir çalışmadan yoksun, yeraltı örgütlenmesine hizmet etmekten uzak, devrimciliği yasallık olarak algılayan ve bunu meşrulaştırmaya çalışan bir niteliğe bürünmüş, her türlü yozluğun boy verdiği, yeraltı örgütlenmesinin önünü tıkayan, dernekçiliği devrimcilik olarak kavrayan bir statü yaratılmıştı.

Yeraltı örgütlenmesi diye bilinenler ise, komite yapılarından, askeri alanda ise birliklerden uzak, çoğunlukla tek tek insanlardan oluşmuştu. Yeraltında diye bilinen bu insanların genel olarak ne yaptıkları, işlevleri ve programları belirsizdi. Yeraltı kültürü gelişmemişti. Hareketi sahiplenmek, yönetmek, insanları her konuda eğitmek, kadrolaşmayı yoğunlaştırmak, her gün biraz daha yeraltını sağlamlaştırıp güçlendirmek yerine, kendini korumayı esas alan bir anlayış gelişmişti. Fazla insanla değil, sınırlı sayıda insanla yapılan görüşmeler de sokakta olup, ayaküstü kısa bilgi alışverişlerinden öteye geçmemekteydi. Kapalı yerleri güvenceli bulmayan (ev, büro gibi), sokakta görüşmeyi tercih eden bu kafa yapısının ortaya çıkardığı çalışma tarzı, istenilen yeraltı örgütünü inşa edemezdi. Bu çalışma tarzı yukarıdan aşağı atılmalı, cüreti ve coşkuyu öldüren, polis takibini ve çeşitli polisiye önlemleri abartan insan tipleri yetiştirdi. Bu anlayışla yetişen kişiler, bu polis fobisiyle donanmış, hantal, bürokratik, eylem ve kitlesellik anlamında olumlu sonuç ortaya çıkarmayan, polis takip öyküleri ve sudan gerekçelerle, nesnel koşullar edebiyatıyla her şeyin nedenini kendince bulup izah edeceklerdi. Gerekçelerde daha cesur davrananlar, hemen tüm olumsuzlukların sonucu olarak sosyalizmin yıkılmasını

göstererek, inançsızlığı ve umutsuzluğu açığa vuruyorlardı. Bu inançsızlık ve umutsuzluk öylesine tırmanmıştı ki, yapılması gerekenler söylendiğinde ve yapılması gerekip de yapılmayanların hesabı sorulduğunda, yıkılan sosyalizm ve polis edebiyatı öne sürülen hazır reçete olmuştu. Dünyanın, ülkemizin, halkımızın, kadrolarımızın ve içinde bulunduğumuz durumun tanımlanmasında ve bu sorunları nasıl aşacağımızın tartışmasında umutsuzluk, kadercilik eğilimlerini görüp karamsar olmamak hemen hemen olanaksızdı. Bu umutsuzluk ve kaderciliğin, karamsarlığın nedenleri, yoldaşlarımızın dünyanın ve ülkemizin içinde bulunduğu koşullarda Devrimci Sol olarak misyonumuzu yeterince kavrayamamaları ve kendilerini bu misyonu yerine getirecek önderler olarak motive etmemelerindendi.

Elbette 1970'lerin atak, coşkulu, devrimci saflığını yitirmemiş, büyük, genç bir potansiyeli bugün yoktu. Dünyada devrim dalgası, hemen birçok ülkede yükselerek devam etmiyordu. Sosyalist sistemin yıkıldığı, burjuvazinin halk nezdinde ideolojik üstünlük sağladığı, M-L ideolojinin her yönden saldırıya uğrayıp, belirsizleştirilmeye çalışıldığı bir dünyada yaşıyorduk. Dahası, 12 Eylül gibi bir yenilgi süreci yaşamış, pasifikasyonun etkilerini, devrimci kadrolar ve halk olarak üzerimizde taşıyorduk. Bütün bunlar çokça tekrarlanan, bilinen genel doğrulardı. Bizim devrimciliğimiz, Devrimci Sol misyonumuz, yönetme sanatımız bu nesnelliği değiştirebilecek, onun üzerine çıkabilecek performansı gösterip gösteremeyeceğimize göre şekillenecekti. Nesnelliği değiştiremeyen, emperyalizmin ve oligarşinin saldırılarıyla oluşmuş bu statükoları kıramayan bir örgütün devrimci bir örgüt olmasından söz edilemez. Devrimcilik, en genel anlamda mevcut kurulu düzeni yıkip, daha ileri bir sistemi kurmaksa, düzenin yarattığı ve bizi teslim almaya çalışan, zaman zaman kuşatan, ekonomik, ideolojik, politik, fiziki her alanda, bu nesnelliği değiştirecek bir taktik ve program ortaya koymazsak, bu taktik ve programı hayata uygulayabilecek ideolojik birikim ve dinamiğe sahip kadrolar yetiştirmesek, düzenin yarattığı bu nesnelliklerin üzerine çıkıp, devrimi geliştirmek mümkün değildir. Devrim, bir oldu bittiyle ortaya çıkan ve bir anda gerçekleşen tesadüfi bir olgu değildir. Devrim, birçok süreçte stratejilerin, taktiklerin, programların uygulanışı sonucu ortaya çıkan, düzenin nesnelliklerini ve statükolarını yıkarak onlarca küçük devrimler diyebile-

ceğimiz olguların sonucu oluşur. Sorunun özü şudur; düşüncede, dolayısıyla davranışta, her şeyiyle düzenden tam bir kopuş sağlanamadığında; yenilgi, baskı ve zor koşulları ile M-L'nin, sosyalizmin ideolojik ve maddi olarak yıprandığı, güç yitirdiği bu tür süreçlerde, M-L düşüncüyü sağa-sola sapmadan, içini boşaltmadan taşımak, çok güç veya imkansızdır. Belirsizliğin, şekilsizliğin nedenini, sorulan ve açıklanamayan soruların cevabını bu temelde aramak gerekir. Sağa sola savrulan, oportünistleşen, devrimciliğe inançsızlaşarak reformistleşen, hatta bencilleşen, sıradan veya halka yabancı küçük burjuva aydınının yaşamını seçen binlerce devrimci, kötü ruhları taşıdıklarından bu yolu seçmemişlerdir. Onları buraya sürükleyen M-L'yi yanlış kavrayışları, yanlış uygulamış-ları sonucu doğan kötümserlikleridir.

Mutlaka bu nesnelliğin üzerine çıkacak bir programı ve bu programı hayata uygulayacak örgütlenmeleri ve bu örgütlenmelerin ana unsuru kadroları yaratmalıydık.

Tanımlanan bu nesnellik, bizi bize öylesine yabancılaştırmıştı ki, çoğu kez 15 yılı aşkın süredir emek verdiğimiz, bir çocuk gibi büyüttüğümüz hareketimizi tanımakta güçlük çekiyorduk. İnsanlarımız bencilleşmiş, yaratıcılıktan yoksun, özveriden kaçan, ahlak olarak dejenere olmuş, hemen birçok olumsuz özelliği üzerinde taşıyarak kendilerini harekete dayatmaya ve bu statülerini daha da sağlamlaştırmaya devam ediyorlardı. Bu insanlarla hesaplama yerine, liberalizm anlayışı egemen olmuştu. Hemen birçoğu, hareketin yükünü omuzlamak yerine, harekete kene gibi yapışmış, onun kanını emen, sömüren bir ağır yük durumundaydılar. Hareket bu yükleri taşıyarak bir arpa boyu bile yol alamazdı. Bu durumun kafalarda biraz daha açılması ve anlaşılması için bir iki örnek vermekte fayda vardır. Bölge ve alanlarda çalışan, kitleler içerisinde bulunan profesyonel kadrolarımız, resmen hareketten maaş almaktadırlar. Bu maaş sistemi aksatılmaksızın işletilmektedir. Bu maaşa ek olarak, halka satılan dergi ve çeşitli yayınların paraları geri dönmekte, bu kadroların denetiminde kullanılmaktadır. Kitlelerden alınan bağışlar, bu paraleldeki çeşitli gelirlerin hemen hepsi, hesapsız ve denetimsiz bir biçimde bölge-alan çerçevesinde harcanmaktadır. Yayın faaliyeti esas olarak kendi kendini finanse etmesi gerekirken, hemen her dergi sayısına ve çıkacak başka yayınlara doğrudan hareket tarafından ödeme yapıl-

maktadır.

Bunlar sadece sınırlı örneklerdir. Yaşamın içerisinde yukarıdan aşağıya hazırlopçu, bir şey üretmeyen, yaratıcılıktan ve özveriden yoksun bu anlayışın çok daha karikatürize biçimlerde onlarca örneğine rastlamak mümkündür. İdeolojik belirsizlik nesnellik edebiyatını, bu edebiyat ise, hazırlopçuluğu, yaratıcılıktan ve özveriden yoksunluğu geliştirerek, devrimciliği adeta bir düzen mesleği gibi kavrayarak, maaşlı devrimciliği bize dayatmıştı. Bölge ve alanlarda kitleleri örgütlemekle görevli bu kadrolar, kitleler içerisinde kendi yaşamını dahi sürdürüyorsa, sözler ne denli parlak olursa olsun, özde yapılan bir şey yoktur demektir. Bu kafa yapısının, her şeyden önce kendisi devrimci değildir. Kendisi devrimci olmayanlar devrimci yetiştiremez, kitleleri örgütleyemez.

Hareket görünüşteki merkeziliğine rağmen, esasta merkezilikten yoksun, alan ve bölgelerin ne yaptıklarının belirsiz olduğu, demokratik örgütlerin legalizmi ve demokratizmi körükleyen, yozlaşmada büyük katkıları olan kuruluşlar haline geldiği, cezaevlerinin izleyebildikleri ve görebildikleri oranda yayın faaliyetine müdahale etme ile, sınırlı koşulları içerisinde tutsak düşen genç insanları eğitme ve mahkemeler çerçevesinde ilişkili olan insanlara genel perspektifleri verme şeklinde kendiliğinden faaliyetleri vardı. Hareket merkeziliği, bir yerde her ay maaş vermek ve çıkan yayınların maddi sorununu karşılamak için alan ve bölgelerden toplanmış bir grup insanla yapılan kamulaştırmalarla sınırlanmıştı. Devrimci bir hareketin merkeziyetçiliği, önderliği, özellikle de ricat gibi bir süreçte bu denli anarşizan, kendiliğindenci bir gelişime izin vermemeliydi. Devrimci bir hareketin önderliği, özellikle de evrensel boyutta, ülkede ve de özgün koşullarımızda birçok olumsuzluk yaşadığımız "nesnellik" diye ifade edilen tabloda, merkezi otoriteyi sağlamak, kadroları disipline etmek ve radikalliği geliştirmek için, hemen her konuda çok daha özenli ve ısrarlı olmak zorundadır. Tersî, bile bile tükeniş ve yok oluşturmaktır.

Bazı ileri kadrolar yeni sürece uyum sağlamamakta, bunun başlangıcı olarak da istenen raporları vermemekte, sudan gerekçelerle direniyordu. Ya bu dayatmalara teslim olacağız, hareket belirsizliklerle dolu, kendini her gün biraz daha tüketerek karanlık bir yolda yürüyerek kaybolacak ya da yeni bir kadro anlayışı ve yeni bir disiplinle merkezi otoriteyi yeniden yaratarak egemen kıla-

çaktık. Hareketi her bireyine kadar tanıyarak, kadroların olumlu ve olumsuz yanlarını bilerek, kaybolmaya yüz tutmuş Devrimci Sol düşüncesini yeniden hakim kılarak, tersyüz olmuş hareketi ayakları üzerine yeniden oturtup, atılım koşullarını yaratıp, artan bir ivmeyle Türkiye'yi sarsacaktık. Şehitlerimize, halkımıza, ülkemize karşı yerine getirmekle yükümlü olduğumuz bu görev bilinci bünyemizin her hücresine işlemeli ve bizi ayağa kaldırmada büyük bir kaldıraç görevi görmeliydi.

Atılım sürecinin koşullarını oluşturmanın daha başlangıcında ayak direyen bu kültüre vereceğimiz her taviz, daha büyük tavizleri getirerek, geçen süreçteki gibi bizi de kuşatıp teslim alarak, "biz demedik mi, bu nesnel koşullarda farklı bir şey yapılamaz..." şeklinde kendini teorileştirerek statükoları devam ettirecekti. İleri kadrolar bu konularda tekrar tekrar uyarıldı. Disiplinli olmaları, kararları uygulamaları, yaşam biçimlerini değiştirmeleri, her yönüyle uzun uzun anlatıldı. Anlatımlar dokunulmaz zırhlara çarpıp geri dönüyordu. Pratikte fazla değişen bir şey yoktu. Hiç alışmadıkları, kendilerine ilişkin düşünmedikleri, hep kendi altlarına uyguladıkları cezalar zorunlu olarak gündeme geldi. Cezalar insanları eğitecek miydi? Çok zordu. Küçük burjuva kültürünü içselleştirmiş, devrimciliği sıradan bir düzen mesleği gibi kavramış bu tür insanlar devrimciliği herkes için kendi kavradıkları gibi düşündüklerinden, er veya geç pes edeceğimizi ve eski statüye döneceğimizi düşünüyorlardı. Denilenleri, istenenleri yapmayarak veya yarım yamalak yaparak, hata yapmamızı bekleyerek, çirkin bir tarzda yaşam içerisinde söylediklerimizin geçersizliğini kanıtlama peşindeydiler. Önce içimizdeki engelleri aşmak, iç devrimimizi yapmak zorundaydık. Bu konuda en azından belirli mesafeler almadan veya sonuç alıcı, önümüzü açıcı bir süreç başlatmadan atılım ruhunu yakalamak imkansızdı. Atılım ruhunu yeniden yaratmak, yalnız başına bu iç eğitimle ve hesaplama ile de mümkün değildi. Bu iç eğitim, hesaplama yanında, statükolardan kurtulmak için devrimci pratiği de yükseltmeliydik. Dahası, karşımıza "nesnel koşullar" diyerek, "olmaz, yapamayız" diyerek, "olanaklar yok" diyerek getirilen her şeyin pratikte olabilirliğini gösterecek deneyler yaşatmak zorundaydık. Çünkü nesnellik edebiyatı ve ruhsuzlaşmış bir kültür, hemen her kesime sirayet etmişti. İç eğitim, hesaplama ancak böylesi bir pratikle anlam kazanarak, giderek gelişip kendini

dayatan statükocu anlayışları bir kenara iterek yavaş yavaş da olsa yeni bir kültürle donanmış, atılımın coşkusunu taşıyan, nesnelliği reddeden, kendine güvenen, "ne yaparsak biz yapacağız" diyen kadrolar yetişebilirdi. Bu halkayı bırakmamalıydık.

Biraz uzun ve sonuçlanması bizi epeyce uğraştırırsa da, hemen tüm bölge-alanlardan raporlar toplandı. Bu süre içerisinde, yıllardır yurtdışında ne yapılıyor, kimler var, hemen hiçbir şey bilinmiyor olup, tam bir esrarengizlik özelliğini koruyordu. Yıllardan sonra yurtdışında ilk defa Devrimci Sol faaliyeti içerisinde aktif faaliyette bulunan hemen herkesten rapor alınarak, mevcut durumun anlatılması, kendilerini tanıtmaları, eleştiri, öneri ve düşüncelerini sunmaları istendi.

Hareketi ve insanları tanımama, merkezi düzeyde öylesine boyutlara ulaşmıştı ki, bir kısım şeyler mizah özelliği kazanıyordu. Ülkede mutlaka sorgulanması gereken Ali Akgün olayına bulaşmış diye aradığımız ve kadrolara duyurduğumuz birileri, Avrupa'nın herhangi bir yerinde sorumlu bir düzeyde karşımıza çıkarılıyordu. Bu tür örnekleri çoğaltmak mümkündür. Ülke içinde yurtdışına kıyasla biraz daha farklı olmasına karşın genel tablo, hareketin ilişkisi ve olanaklarına vakıf olunmadığı, bu ilişki ve olanakların çeşitli kişi ve alanlar tarafından bir amaca hizmet etmeden kullanıldığı biçimindeydi. Tüm alan ve bölgelerde tek tek küçümsenmeyecek bir kadro ya da kitle potansiyeline sahiptik. Sorun, bu ilişkilere vakıf olmak, kimle, neyi-ne kadar yapabileceğimizi, nereye kadar gidebileceğimizi netleştirmek, genç kadroları atılım ruhuyla eğitmek ve olanakları merkezileştirmekten geçiyordu.

Önce, yıllardır birikmiş, önümüzü tıkayan, hatta kangren olmaya yüz tutmuş hesaplaşmaları yapmak durumundaydık. Bu hesaplaşmalarda küçük burjuvazinin kendini dayatacağını, statülerinin bozulması durumunda tasfiyecilik ve "gururum" feryatları kopartacaklarını deneyimlerimizle biliyorduk. Yine bu unsurların birçoğu açık ve samimi özeleştiriler yerine günü kurtarmaya çalışacaklardı. Kimileri de bozulan statülerinin ve küçük burjuva gururlarının öfkesi ve kiniyle fırsat kollayarak düşmanlaşacaktı. Bütün bunları göğüslemek durumundaydık. Başkalarının liberalliklerinin, gevşekliklerinin tanımı iyi insanlar, bizimkinin karşılığı ise despotluk olacaktı. Hareketin çıkarları ve geleceği için "despot" olmayı yeğlemeliydik.

Çok kapsamlı görevlerle karşı karşıyaydık. Bu görevlerden önce birini, sonra diğerini yapaalım şeklinde uzun bir zamanımız da yoktu. Hızla ve radikal bir tarzda sürece girip, hemen her alanda ve her konuda birçok altüst oluşlar, yıkılıp, yeniden yapılanmalara rağmen, örgütlenmede, yayın faaliyetinde, politikalarda, hesaplaşmalarda, cephe gerisinde hızlı ve yeni adımlar atmalydık.

Bu süreci kimlerle, nasıl aşacaktık? Kime, nereye kadar güvenebiliridik? Farklı bir kültürün getirdiği bir dizi olgunun bütün radikal adımlarımıza rağmen, daha uzun süre süreceği, ayak direyeceği, özellikle de olumsuz durumlarda daha boyutlu olarak karşımıza çıkacağı kesindi. Fakat, radikal adımlar atmaktan başka da bir alternatif yoktu. İyi veya kötü, olumlu veya olumsuz, süreci şu veya bu şekilde omuzlamış bu insanları hiçbir liberalliğe düşmeden, yoldaşlık ilişkilerini zedelemekten açıkça eleştirmek, dönüştürmek ve,yeniden istihdam ederek, denetleyerek, ortaya koyacağımız, program ve taktiklerin, perspektiflerin hayata geçirilmesini isteyecektik. Kuşkusuz kurulan statükoları yıkacaktık ve kimse kendisini dokunulmaz görmeyecekti. Bu gerçeği bilmelerine rağmen yeniden bu statüleri elde etme özlmlerini yaşatacaklarını unutmadan, çok geniş bir yelpazede, savaşmak isteyen herkesi değerlendirmek zorundaydık. Kendimize güvenmeliydik. Savaşanların, hareketin isteklerini bilince çıkartıp özveriyle çalışanların, kendilerini yenileyenlerin önünü açmalıydık. Emir ve talimatları dinlemeyenler, programları uygulamayanlar, devrimciliği sıradan bir meslek durumuna indirgeyenler, yükselerek sürececek savaşın şiddeti içerisinde çelikleşerek hareketin kalıcı kadroları olmayacaklar ve kaçınılmaz olarak döküleceklerdi. Savaşın gelişimi ara yol bırakmayacaktı. Devrimci yaşamı lafızlardan çıkartıp, savaş içerisinde kimin gerçekte devrimci olup olmadığını görmeliydik. Bunu çok kısa sürede göreceğimiz kesindi. Akıllıca, sonuç almayı hedefleyen, iyi düşünülmüş istihdamlarla atılım sürecini hızlandırabilirdik. Herkesi yeteneklerine ve yapabileceklerine göre değerlendirmeliydik.

Yurtdışı sorumluluğuna atanan kişi tam bir dukalık kurmuştu. "Nasıl olsa hesap soran yok" diyerek, hareketin kendine verdiği yetki ve sorumluluğu kötü kullanarak insanları sindirmiş, susturmuş, neyi nasıl yaptığı, ne yaptığı tam bir belirsizlik içindeydi. Bu şahıs, geçmişinde de tutarsızlık ve kararsızlık olmasına karşın, Paşa ihanetinin ortaya çıkmasıyla biraz da ehvenişer mantığı ile

ele alınarak sorumlu olarak atanmıştı. Paşa ihanetinin tasfiye edilmesinde ve yurtdışının kısmen de olsa yeniden toparlanmasında önemli bir rolü olmuştur. Ama bu alanda neler yapılması gerektiği, nelerin neden ve niçin yapılmadığı denetlenmediğinden, giderek yeni bir Paşa ortaya çıkmaya başlamıştı.

Her şeyi kendi merkezinde düşünen, eleştiren-tartışan, herkesi susturan bir anlayışı hakim kılmış ve hemen hiçbir ciddi örgütlenme adımı atmamıştır. Hareketi uluslararası düzeyde tanıtmak, dayanışmayı geliştirmek, teknik-maddi birçok konuda hareketi desteklemek vb. hemen hiçbir şey yapılmamaktadır. Yurtdışı sorumlusu müdahalemizle birlikte huzursuzlaşmaya, yapay tavırlar içine girmeye başladı. Uzun yıllardır yurtdışında olduğunu, yıprandığını, bu nedenle ülkeye dönüp savaşmak istediğini belirtiyordu. Şimdilik denilenleri yapmasını, yeni sorumlu arkadaşları atadığımızda kendisini ülkeye alacağımızı belirttik. Kendisine yapılan eleştirilerden ve süreç değerlendirmelerimizden kendi payına düşeni kabul etmeyerek, sorumluluğu başkalarına yıkarak, samimi olmayan bir tavır sergiliyordu. Ülke gerçeğinden kopmuş, her şeye yurtdışının penceresinden bakan, bireysel kaygıları oldukça derinleşmiş bir ruh hali içerisindeydi. Bu kafa yapısıyla sorun olmaması mümkün değildi. Yurtdışı bu insanın önderliğinde gelişemezdi. Yeni sorumlu bir yoldaş hazırlayana kadar göreve devam edecekti.

Kimle, nereye kadar sorusu en tepeden en aşağıya kadar geçerliydi. Sürecin önde gelenlerinden Engin devrimciliği bırakmış, Asaf ise uzun vadede güvenilemeyecek, zaafı oldukça yüklü ve yeteneksiz biriydi. Bu süreçte yine de 1970'ten beri her şeyiyle yakından tanıdığımız, güvenilirliğinden kuşku duymadığımız, bireysel kaygı ve düzen diye bir derdi olmayan, hareketimizin en olumsuz süreçlerinde özveriyle öne atılmış, sahiplenmiş Niyazi yoldaşımıza güvenmek ve süreci onunla omuzlamakta bir tereddütümüz yoktu. Bu sürecin olumluluk ve olumsuzluklarından birinci derecede o sorumluydu. Onun hata ve eksiklikleri, içine düştüğümüz durum, bireysel zaaflarının ya da kişisel kaygılarının bir sonucu değildi. O yanlış bir anlayışın, liberalizmin, örgüt perspektifinde darlığın sonucuydu ve içinde bulunduğumuz sürecin önemini, yapmamız gerekenleri yeterince kavrayamamış, kavramak için de kolektif bir çaba içerisine girmemişti. Bu nedenle içinde bulunduğumuz durumu aşmak için birtakım bedeller ödemek durumundaydık.

Gerek kendisine yöneltlen eleştirilere, gerekse hareketin içinde bulunduğu durum, nedenleriyle çözüm yolları üzerine hemen her şeyiyle eleştirilere katılıyor ve kendi özeleştirisini diye kabul ediyordu. Güvenmeliydik. Değişeceğine, yeni bir ruhla atılım sürecine gireceğine inanmalıydık. Bilgi ve yetenekleriyle, tecrübeleriyle, cesur, soğukkanlı ve olgun kişiliğiyle "çok olumlu işlevler göreceği kesindi. Yılların alışkanlıkları sonucu ortaya çıkan çarpık anlayış, bir anda değilse de kısa sürede giderilebilirdi. Niyazi yoldaş MK işlevinde olmalıydı. Yeni süreci onunla göğüslemeliydik.

Denilebilir ki, Sabo bu süreçte MK'da neden yer almadı? Sabo'yu kuşkusuz ki en zor dönemlerimizde hareketi sahiplenmiş, yöneticilik sanatını daha çok kendi deneyleriyle öğrenmiş, her şeyiyle hareketin olan değerli bir yoldaşımız olarak görüyorduk. Ama daha önce de belirttiğimiz gibi yaklaşık üç yıldır hemen tüm ilişkilerden kopartılarak evde oturmaya mahkum edilmişti. Bilinç olarak, moral olarak mücadeleyle yanıp tutuşurken, üç yıl gibi bir süre hayattan uzak kalması en üst düzeyde bir görevi göğüslemesine engeldi. Daha alt düzeyde, ama hemen yanibaşımızda olmasını sağlayıp pratik içerisine sokarak ve yardımcı olarak, yeniden kendisini görmesini sağlayarak geliştirebilirdik.

Sinan yoldaşı ise bilinen-doğal olan sorunlarımızı, dışarının koşullarında yeniden tartışarak, sürece adapte edip, yakın denetimde tutup, yönlendirerek daha üst görevlere hazırlamalıydık. İyi niyetinden, harekete bağlılığından hiç şüphemiz yoktu. Ama öğrenmesi gereken çok şey vardı. Bu süreci yaşamalı, cezaevinin soyut, çarpık, eklektik ve aydınca düşüncelerinden kurtulmalıydı.

MK vb. organlara ise, ne kişi sayısı ne de mekanik ve şematik olarak bakan yaklaşımlar içerisinde değildik. 13 Eylül'den sonra karşımıza çıkacağı biçimde bir yaklaşımı ise hiç düşünmedik ve önemsemedik. Bizim sorunumuz kişisel yetki, hak-hukuk sorunu değil, süreci nasıl aşacağımız sorunuydu. Hak-hukuk vb. sorunlar içerisinde kendimizi, yapmamız gerekenleri yitiremezdik.

Bedri ise, oldukça eleştiri aldığından, kendisini yeniden kanıtlayacağı bir süreç yaşayacağını biliyordu. Geçmiş, gelecek ve günümüz, kendisiyle yaklaşık iki ay boyunca, aynı mekanda, tekrar, uzun uzun konuşuldu. Harekete layık bir eleman olacağına söz verdi. Savaşmak isteyen herkesi değerlendirmek, dönüştürmek ve yeteneklerini değerlendirmek anlayışıyla, bizim için o günkü koşul-

larda büyük önem ifade eden Ortadoğu'ya açılma, kamp faaliyetlerini örgütleyerek askeri eğitim olanaklarını geliştirme görevi ona verildi.

1983'ten beri kadrolarımızın askeri eğitiminin daha profesyonelce yapılması üzerinde ısrarla durmamıza karşın bu olanakları yaratamamıştık. Ricat döneminde bu konu üzerinde ısrarla durmamıza rağmen, hiçbir adım atamamıştık. Geline aşamada savaş bizim dışımızda gelişerek yükselmiş, biz bu sürecin çok gerisinde kalmıştık. Özgün tavrımızla, hızlı bir tempoyla sürece girmeliydik. Savaşçılarımızın, özellikle kır gerillası için eğitilmeleri yanında, mutlaka bir cephe gerisi yaratmalıydık. Cephe gerisi, askeri, ideolojik, politik hemen her konuda karargah faaliyetini de içeren bir tarzda ele alınmalıydı. Aynı zamanda, savaşın yedek güçlerini barındırma, zor durumlarda geri çekilme işlevlerini de görmeliydi. Kısa vadede savaş yükseltmemiz için askeri eğitim, silah ve cephane temininde önemli bir rol oynayacaktı. Çok geç kalmıştık ama bir yerden başlamalıydık.

Ülkede olduğu gibi, Anadolu cezaevleriyle de hemen hiçbir hesaplaşma yapılmamıştı. Dahası, yıllardır doğru dürüst bir ilişki bile geliştirilmemişti. Cezaevindeki bu insanlarımız hareketin nereye gittiğini, hangi strateji ve taktikler izlediğini, mevcut durumumuzu, gücümüzü hemen hiçbir şey bilmiyorlardı. Bilgileri esas olarak legal yayın organı, basın ve sağdan soldan duyumlardan öte değildi. Hesaplaşmadan daha önemlisi, bu alanların hareketle ilişkilerini geliştirip, sürece dahil etmek, kolektif ilişkiler ağını yaratarak, tutsak da olsalar yapabilecekleri şeyler olduğuna inanarak önem vermeliydik. Önem verilmeden, süreç konusunda aydınlatıp görüş ve düşünceleri alınmadan, insanların hareketi sahiplenme ve katılımlarını geliştiremeyiz. Cezaevleri, hareketimizin tarihinde her zaman önemli bir role sahip olmuştur. Onların coşkularının, morallerinin, tutkularının insanlarımız ve halk üzerinde önemli etkileri vardır. Atılım sürecinde tutsaklarımızın da tüm enerjilerini, yeteneklerini, sürecin zorluklarını aşmada değerlendirmeliydik. Bu ilişki doğru bir işlerlik ve katılımcılıkla ele alınıp geliştirildiğinde, hareketi birçok konuda besleyen, zor dönemlerde ayakta tutan bir güç olur.

Cezaevlerinden, bütün alan ve bölgelerden, yurtdışına kadar hemen tüm kadrolarımıza katılımcılık anlayışımızla süreci kavrata-

rak, yapmaları gerekenleri, kendilerinden istenenleri bilince çıkartarak, sürecin sorgulanmasını daha sağlıklı yapabilir ve atılımı daha güçlü, daha hızlı yaşatabilirdik. Atılımın ve geleceğimizin esas unsuru kadrolardı. Bütün kadrolarımız kendisini sürecin dışında hissetmeden örgüt iradesinin sürdürüldüğü, tahrip edilmesine izin verilmediği ve kendilerine doğru bir perspektifle yaklaşıldığında nesnel koşulların oluşturduğu karamsarlık, hantallık, vb. davranış ve düşünce biçimleri süratle ortadan kalkacaktı. Bunun yerini çok daha canlı, moralli, tartışılan, bir şeylerin yapılması için yanıp tutuşulan bir süreç alacaktı.

İnsanlarımız bizi yanıltmadı. Kendilerinden yıllardır hiçbir şey istenmeyen tutsak kadrolarımızla yılların hesaplaşmasını yaparken, bir yandan da süreç konusunda aydınlatıp hemen her önemli konuda düşüncelerine başvurduk. Hızla sıradan tutsaklık yaşamını bir kenara bırakıp, üretmeye, düşünmeye başladılar. Düşünceleriyle, üretimleriyle, dışarıdaki insanları etkilemeleriyle, destekleriyle büyük moral oldular, iyi ve güzel olanın yanında, her alanda olduğu gibi buralarda da kendi egolarına yenilenler, kendi karizmalarını dayatanlar vardı. Aylarca süren sorgulamalarla ve geniş demokrasi uygulayarak, hareketle sağlıklı bağların olmadığı koşullarda, özellikle sorumlu düzeylerdeki insanlarımızın eksik ve zaafı, yanlışları araştırıldı. Kendini dayatanlara, karizmaları ve konumları ne olursa olsun devrimci adaletimizle cevap verildi. Ayrıcalıklarla donatılmış, eksik ve zaafı hoş görülmüş insanlarla kadrolaşma yapmak, dahası mevcut koşullarda hareketi yeniden ayakları üzerine oturtmak mümkün değildi. İnsanlarımız, adalet ölçülerimize, moral değerlerimize, tutarlılığımıza vb. hemen her konuda inanarak yürümeliydi. Yürürken kafasında hiçbir kuşku kalmamalıydı. Bunun için, geçmiş hesaplaşmalarda, bir yerde acımasız da olmak zorundaydık. Örgütün çok daha güçlü olduğu, savaşın yükseldiği aşamalarda, belki çeşitli eksik ve zaafı daha esnek olunabilir. Çünkü örgüt, gücüyle, gelenek ve ilkelerini yaygınlaştırmasıyla çok daha sağlam yere basmakta olup, onu tek tek bireylerin zaafı sarsacak durumda değildir. Bunları kolayca zararsız hale getirip, yoluna devam eder. Ama günümüz koşullarının böyle olmadığı açıktır. Bu alanda da, bir kısım insanlarımız daha geri konumlarda istihdam edilerek, kendilerini yenilemeleri istendi ve tüm tutsak insanlarımızın geçmişleri, hata ve zaafı,

olumlulukları boyutlu olarak ele alınıp, herkes yeniden konumlandırıldı. Adeta insanlar örgütsel ilişkiyi yeniden kuruyorlardı. Küçük burjuva gururları kırılan, statükoları sarsılan çok az insan dışında, tüm tutsaklar atılım sürecine coşkuyla katılmışlardı. Bütün cezaevlerinde, kolektif örgütlenmeler yeniden yaratıldı. Resmi ilişkileri sağlanarak, daha canlı, programlı ve atılıma hizmet edecek bir yaşam tarzı geliştirmeleri istendi.

Niyazi, Sinan, Sabo hepimiz pek de sağlıklı olmayan aynı evde yaşıyorduk. Daha rahat çalışabileceğimiz, daha güvenli bir ev olanağı yaratmakta dahi güçlük çekiyorduk. Bu durumumuz bir yıl kadar sürecekti. Harekete vakıf olmakla, bu tür sorunları biraz daha kolay aşacaktık. Kendimize daha uygun yaşam ve çalışma koşullarımızı yaratabilmemiz, süreci hızla aşmamıza bağlıydı. Bunun dışında "yap, et, neden" söylemlerinin bir şey ifade etmediğini anlamıştık.

Hareketin tüm alan ve bölgelerde, yurtdışında, cezaevlerinde içinde bulunduğu durum ortaya çıkmış, insan gücümüz, bu gücün niteliği, olanaklarımız belirlenmişti. Elimizdeki bu gücü iyi değerlendirdiğimizde, doğru örgütlenmelerle ve taktiklerle yönlendirerek, büyük hatalar yapmazsak, yavaş yavaş gündemi belirleyecek, tüm dünyada dost ve düşmana varlığını gösteren ve çok geniş bir kesimi etkileyen bir örgüt olmamız için hiçbir neden yoktu. Süratle örgütlenme çalışmalarına başlamalıydık.

Hareketin geçmiş sürecinin kapsamlı bir değerlendirmesini o süreçte sorumluluk taşıyanlar yapmalıydı. Bunu istiyorduk. Aylar geçmesine rağmen hala ortada somut bir şey yoktu. Alışkanlıklar kendini dayatmaya devam ediyordu. Zaman kaybedemezdik. Atılımın coşkusunu yaşayan insanlarımızı yeniden istihdam edip, ileri atılmalıydık. Bu amaçla, tüm alan ve bölgelerin yeniden nasıl örgütleneceği, nasıl bir anlayışla çalışacağımız, içinde bulunduğumuz durum, askeri birliklerin yeniden örgütlenmesi, komiteler ve hücrelerin oluşumu, işlerlik, suçlar, cezalar ve bir bütün olarak çalışma programımızı kapsayan "Komiteler, Hücreler ve Silahlı Ekipler, İşlerlik ve Bazı Kurallar" yazı taslağı hazırlanarak önde gelen kadrolara dağıtıldı, düşünceleri alınarak onaylandı.

Bu yazı aynı zamanda, yeni bir örgütlenme ile yeni bir işlerliğin, aynı zamanda örgütün program ve tüzük taslağı niteliğindeydi.

Ve bir kısım noktalara özenle vurgu yapılmıştı.

Örgütün artık, 12 Eylül öncesinde olduğu gibi bir partileşme süreci izlemeyeceği, daha merkezîyetçi, kimin örgüt üyesi, kimin aday üye, kimin sempatizan olacağının belirleneceği, örgüt üyesi, bilincinin yaratılacağı,

Örgütümüzde hiziplere ve dükallıklara yer olmayacağı,

Mevcut durumu klasik örgüt şemalarıyla açıklayamayacağımızı, kendimizi çeşitli kalıplara mahkum etmeyeceğimiz, güven ve merkezîyetçiliğin esas olacağı, güvenin olmadığı yerde hak-hukuk arayışlarının zaafa dönüşeceği ve bu zaafı da hiçbir yazılı kuralın engelleyemeyeceği,

Bu sürecin merkezi iradenin yönetiminde ve denetlemesinde şekilleneceği, bu merkezi iradeyi kabul etmeyen ve ideolojik farklılıkları olanların sürecin ve saflarımızın dışına düşeceği belirtilmiştir.

Getirilen bu yaklaşımlar hareketimiz için yenidir ve yeni bir aşamanın içinde olduğumuzun göstergeleridir. Tüm bunlar, artık 12 Eylül öncesi olduğu gibi esnek, gevşek bir örgütlenmeyle ve kurallarla bugünkü savaşı sürdüremeyeceğimizi, partileşmede yeni bir süreci yaşayacağımızın kadrolara anlatılması ve bu konuda yeni bir anlayışın yaratılması için yazılmıştı. 12 Eylül öncesi partileşme sürecini tekrar etmeyecektik. Henüz parti de olamazdık, hızlı bir geçiş sürecinin özellikleriydi bunlar. Aynı zamanda, biraz popülerleşince kendini dayatan, kendini dokunulmaz gören, hak-hukuk sözlerini dillerinden düşürmeyen kariyerist küçük burjuvalara, cepheden açık bir saldırı ve çağrıydı. Örgütümüzde küçük burjuva kariyeristler hak-hukuk diyerek, hizip faaliyetleri için fırsat kollayarak veya "farklı düşünüyorum" diyerek sürecimizin önünde engel olmaya çalışanlar veya bunu düşünenler varsa, yol yakinken saflarımızı terk etsinler, aksi halde hayat hakkı tanımayacağız demek istiyorduk. Evet, özgünlüğümüz buydu, içindabulduğumuz nesnel koşulları ancak böyle aşabilirdik. Ne pahasına olursa olsun atılımımızı geciktirecek, önümüzü tıkayacak hiçbir gelişmeye izin vermemeliydik. Bu nedenle, içinde bulunduğumuz tarihsel koşulları kavramamış, devrim diye bir dertleri olmayan küçük burjuva aydınlarının dogmatik düşüncelerini bir kenara bırakıp, demagojisinin yapılacağını bile bile bu riskleri göze alıp, doğru bildiğimizde ısrar etmeliydik. Hiçbir devrim hareketi bir baş-

ka devrimin örgütlenme şeklini ve işlerliğini taklit ederek gerçekleşemez. Çeşitli düşünceler ve başkalarının deneyleri ancak bizi ilerlettiği, her gün biraz daha devrime yaklaştırdığı koşullarda bir anlam ifade ederler.

Kadrolarımız örgütlü çalışmadan uzaklaşmıştı. Örgütlü çalışmanın, merkeziliğin, üyelik sorumluluğunun, hesap vermenin, hesap sormanın ne olduğunu kavratmalıydık. Dahası, partiye giden yolda, program ve tüzükle çalışmayı da yavaş yavaş öğrenmeliydik. "Komiteler, Hücreler..." yazısı bir anlamda, bir tüzük taslağı denemesi şeklinde kabul edilmelidir. Bu şekilde, tüzükle faaliyetleri yönlendirmeye ve kadrolarımıza bu tür bir anlayışı kavratmaya çalıştık. Tarihimize "90 Mart Kararları" olarak geçen bu yazı metni, atılımımızın fiilen başladığı yeni sürecin önemli bir adımıdır.

Bu tür tüzük çalışmalarından biri de "Geçici SDB'ler Organizasyonu için Asgari Kurallar ve İşlerlik" adlı yazı taslağıdır.

Süreci esas olarak silahlı savaş boyutuyla geliştirmeliydik. Bunun için SDB'lerimizi yeniden oluşturup, silahlandırıp, işlerliklerini, nasıl kurulacaklarını, nasıl yönetileceklerini kural altına almalıydık. Kuşkusuz her tüzük ve kural gibi, savaşın gelişmesiyle birlikte bu da ihtiyaca cevap vermeyecek ve ihtiyaç oranında değişecek, yetkinleşecekti. Bize geçici de olsa, başlangıç için, asgari kurallar ve işlerlik şeklindeki bir tüzük gerekiyordu.

Savaşçı bir ruhla yeniden örgütlenmek, şekilsizleşen ideolojimizi yeniden şekillendirmek, stratejik alanlarda ve bölgelerde yeniden örgütlenmek ve savaşı yükseltmek, partinin inşasının da yavaş yavaş yükselmesi demekti.

Başlangıçta, yıllardan beri tanımlamaya çalıştığımız, içinde yaşadığımız somut koşulları, açmazlarımızı, yaşadığımız sorunları haklı olarak bilemediği için yeterince göremeyen bazı kadrolarımız, bu süreçte parti beklentisi içerisine girmişti. Bu dönem neden parti olamadığımızın cevabı, yaşadığımız sürecin ne kadar sancılı geçtiğidir. Parti, sadece insan sayısı ile ele alındığında, neden parti olamadığımız sorusu haklıdır. Ama biz, partiyi hiçbir zaman şekilsiz, ruhsuz, ideolojiden ne anladığı be-lirsiz insanların oluşturduğu, şematik olarak oluşturulmuş, her gün bölünüp parçalanan, didişen, kendini dayatan, hiziplerin cirrit attığı, savaşmayan, bürokratik bir yapı olarak algılamadık. Çizdiğimiz tabloda

oluşturulacak bir partinin nasıl bir parti olacağı belki o gün yeterince görülemezdi ama yazdıklarımızla bu çok çarpıcı bir biçimde ortaya çıkmıştır. Parti her şeyden önce, neyi nasıl yapacaklarını bilen, bir davaya kendini adanmış, denenmiş, savaştan ve savaştıran ruh ve davranış birliğidir. Parti, lafızların ve karizmaların da ötesinde ortak bir kültür ve savaşçı ruhtur. Bu savaşçı ruh hali ve kültür yaratılmadan, pratikte sınanmadan şematik olarak kurulacak her parti yıkılmaya mahkumdur. Bu yanıyla parti, hiçbir şemaya ve kalıba sığdırılmaz. Savaş kültürüyle donanmış, sarsılmaz bir şekilde ideolojik birliğini sağlamış ve savaşma azmini kaybetmemiş örgütlenmeler, geçici bir süre savaşma kapasitelerini yitirseler de, tüm örgütlenmeler dağılsa da parti olma misyonlarını yitirmezler.

12 Eylül'ün hemen arifesinde partiyi oluşturma aşamasına gelmiştik. Savaşta, ideolojik birlikte, yaratılan ortak ruh birliğinde, kadrolaşmada hemen birçok konuda parti öncesi bir havayı soluyorduk. En önemlisi de, örgütümüz, yaptıklarıyla ve gördüğü fonksiyon açısından örgütsel biçimlenişi, ilişki ağı ne olursa olsun, halk kitlelerinin her türlü mücadelesine önderlik eden, mücadele çizgisiyle siyasi sonuçlar yaratan bir konumdaydı. Artan bir ivmeyle yükselen mücadeleyi yönetme ve önderlik etmeyi öğrenmişti. Bu işlev ve fonksiyonu gören bir örgüt, adı ne olursa olsun iktidar alternatifi özelliği' kazandığında muhtevası partidir. 12 Eylül'le birlikte kaçırdığımız bu momenti bir daha yakalayabilmek için uzun yıllar geçecekti. 12 Eylül ve sonrası gelişmeleri ise hepiniz biliyorsunuz. Alabildiğine bir düşüşten tekrar yükselişe geçmek çok farklı aşamalardan geçerek, ağırlı, sancılı bir süreç izleyecek ve günümüze kadar gelecekti.

YENİDEN AYAĞA KALKIŞ: ATILIM

Atılım ruhu tüm kadro ve taraftarlarımızı sarmış, insanlarımız büyük bir beklenti içindeydi. Hemen her alanda ve her konuda, önce örgütlenmeleri tamamlayarak, sonra silahlı mücadeleyi gündeme getirmek gibi bir yaklaşım, bize uzun zaman kaybettirebileceği gibi atılımı hızlandırıcı, güçlendirici bir rol de oynayamazdı. Bekleme yerine, bir yandan örgütlenmeleri oluştururken, bir yandan da ihtiyatlı bir şekilde kendi örgütlülüklerimizi ve de düşmanın tepkilerini ortaya çıkartacak silahlı bir eylem hattı oluşturabilir-

dik. Yeni dönemin ilk silahlı eylemi, içimizde ve dışımızda atılımın fiilen başladığı düşüncesini yaratacaktı. Bu yanıyla çok dikkatli, özenli ve ihtiyatlı olmalıydık. Daha atılımın ilk evresinde, bizi hareketsizliğe sürükleyecek bir olumsuzlukla karşı karşıya kalmamız, bütün emeklerimizin boşa gitmesi demektir. Zaten geçmiş sürecin bir kısım önde gelenleri, yaratılacak bir atılıma inanmıyordu. Hatta Asaf gibileri, 12 Eylül'ü kastederek "Birincisinde trajedi oldu, ikincisinde trajikomik olabilir" diyerek uç noktada inançsızlığını belirtebiliyordu. "Şimdiye kadar neden silahlı eylem çizgisi izlenmedi" sorusuna verilen cevap, oldukça ilginç ve düşündürücüydü. İnsanların durumu, nesnellik edebiyatı yanında, illegalite ve sokak takip öyküleri almış yürümüş, illegalite ve takip, yeraltında çalışan hemen birçok yoldaşı derinden etkilemişti. Bu anlayış çok sınırlı sayıda insanla ve sokakta, ayaküstü görüşmeyi tercih ederek, ev, büro vb. yerlerden uzak durmayı getirmişti. Bu anlayışın etkisiyle ev, büro vb. kurumlaşmalar geliştirilmekten kaçınılmış, hemen hemen herkes sokakta görüşüp, sorunlarını halletmeye çalışıyordu. Yaratılan bu sonuçtan hareketle, ciddi silahlı bir eylemlilikte hemen herkesin sokakta olduğu ve ağırlaşan koşulları kaldıramayacağı düşüncesi, gizli veya açık bir biçimde ifade ediliyordu. Tüm bu nedenlerle, bu eylem mutlaka başarıyla gerçekleşmeli ve eylem sonrası bir darbe almamalıydık. Ancak polisin gücünü mutlaklaştıran ve bunun sonucu sağ bir çizgiye savrulan anlayışı yavaş yavaş yıkabilirdik. Dahası, eylem hedefi hiçbir belirsizliğe ve tartışmaya yer vermeyecek kadar açık ve net olup, devrimci adaletimizin ve halk düşmanlarını asla affetmeyeceğimizin bir adımı, ama önemli, belleklerden silinmeyecek ve hep hatırlanacak bir adımı olmalıydı. İşte 1 Mayıs '89'un teşhir olmuş, M. Akif Dalcı'nın katili Kazım Çakmakçı'nın istihbaratı halkımız tarafından bugünlerde getirildi. Olanakları zorlayarak, olumsuz düşünceleri bir kenara bırakarak, bu halk düşmanını mutlaka ortadan kaldırmalıydık. Saflarımızdaki atılım ruhu biraz daha güçlenirken, tüm soldan demokratlara kadar geniş bir sempati doğuracak, toparlanma hızımıza hız katacaktı. Biraz zorlamayla da olsa hedef ortadan kaldırıldı. Alt kadrolarımızın, taraftarlarımızın, tüm devrimci potansiyelin "hak etmişti" şeklinde adaletimizi yansıtan sözleri ve sevinci yanında, ileri düzeydeki bir kısım insanlarımız, darbe yiyeceği-

miz beklentisiyle, bu coşku ve morali yaşamıyordu. Ancak geçen zaman içerisinde ve de yükselerek süren eylemlerden sonra, düşmanın hiç de düşündükleri gibi sarsılmaz bir güce sahip olmadığını, sorunun kendi beyinlerinde olduğunu anladılar. Bu eylem ortadan kaldırılan hedefin çok önemli olmamasıyla, yapılış tarzıyla, organizesiyle çok basit ve küçük bir eylemdi. Ama o günkü olumsuz düşünceleri yıkmak ve daha büyük hedeflere vurmaya hazırlanmak için çok önemli role sahipti. Bu, aynı zamanda kadrolar karşısında verdiğimiz küçük bir sınavdı. Bütün yazılı ve sözlü ifadelerin ötesinde, kadrolarımız da, halkımız da bizi, söylediklerimizi ne kadar yapıp yapmadığımıza göre değerlendirecekti. Onlardan bize inanmalarını isterken, inandırıcı olduğumuzu pratikte kanıtlamalı ve güven sağlamalıydık.

Askeri olanaklar, silah, cephane, teknik bilgi konusunda bir savaş örgütüne yakışmayacak düzeyde olanaksızlıklar ve bilgi-sizlikler içerisindeydik. Sağdan soldan bulunmuş küçük çaplı birkaç tabanca dışında hemen hiçbir şey yoktu. Bunların birçoğu da denenmemiş olup, çalışacakları da meçhuldü. Silahla kamulaştırma eylemine giden kadro, çalışıp çalışmadığı belli olmayan, denenmemiş silahla gidebiliyor ve yaşamları boyunca tek kurşun sıkmamış, silah sesi duymamış bu insanlar çoğu kez silah sesini eylem içerisinde duyuyorlardı. Bu vahim tablo mutlaka değiştirilmeliydi. Önümüze çıkartılan ve kabul etmemiz istenen yoklar, olmazlar gerekçelerini mutlaka açmalıydık. Bir yandan hemen her ilişkiyi zorlayarak Ortadoğu'da kamp inşa faaliyetlerini hızlandırıp, askeri eğitim ve silah olanaklarını yaratmaya çalışırken, ülkede de asgari de olsa savaşçıların kullandđı silağı tanıması, denemesi için eğitim yerleri bulmalıydık. Küçük çaplı silağları ülkede bulamamanın fazla inandırıcı bir nedeni olamazdı. Sorun savaşa göre düşünüp dşnmemekti. Atılım coşkusunu yaşayan kitlemizin, istenen her şeyi bulacağına emindik. Bu dönemde küçük bir silah, küçük bir ev, büro olanağı, bir kadronun istihdamı vb. hemen her şeyle özel ilgilenmek ve emek vermek gerekiyordu. Aksi halde sürecin tekrar geriye dönüp, kendiliğindenci bir rotaya girmesi çok kolaydı. Sürecin zorluğunu yaratan ve çok daha uzun sürecek olan büyük olumsuzluklara neden olacak ana etken, bu kendiliğindene! sürecin oluşturduğu kltrd. Düşüncede, kurallarda, çalışma tarzında, günlük yaşamda, yoldaşlık ilişkilerinde is-

tenilen düzeye gelebilmek için sürdürülen çabalar, zamanımızın ve emeğimizin büyük bir kısmını alıyordu. İpin ucunu bırakmamak, gevşememek, deyim yerindeyse doğru bildiğimizi, olumlu sonuçlar alacağımıza inandığımız doğrularımızı dayatmaya devam etmeliydik.

Bu eskiye dönme isteği, olmazlar, yoklar tablosuyla her gün biraz daha gelişecek, "olmaz, yok diye bir şey olamaz, sorun isteyip istememekte" şeklinde biçimlenen ve oldukça uzun sürecek bir iç savaştı. İç savaşı, düşmana karşı mücadeleleyi yükselterek ya kazanacak, iç düşmanı yenecek ya da olumsuz sonuçları çok daha ağır bir şekilde yaşayacaktık.

Stratejik alan diye ifade ettiğimiz ülkemizin kırlarında gerilla faaliyeti örgütleyebilmek için hiçbir ilişkimiz yoktu. Kırdan öte, Anadolu'da, birkaç ildeki dergi ilişkisi dışında, bir ilişki vardı denemez. Bu koşullarda kır gerillasını örgütlememizin maddi koşullarını yaratırken, kırdan mutlaka var olmak ve gelişmek için bir an dahi olsa gevşetmeden hazırlıklarımızı sürdürüp, şehir gerillasını süratle örgütleyebilmeliydik. İçinde bulunduğumuz koşullar, hemen her cephede silahlı savaşı bize emrediyordu. Silahlı savaşı sürdürmeyen, onu bilinmez bir geleceğe erteleyen, "hazırlık bitmedi" diyerek bir türlü silaha başvurmayan örgütlerin ülkemiz koşullarında halk muhalefetine önderlik yapmak ve alternatif olmak anlamında, hiçbir şansları yoktu. Silahlı savaş bizim dışımızda yükselmiş, gelişmişti. Biz ise çok geç kalmıştık. Çok hızlı bir tempoyla genel politik çizgimiz çerçevesinde yaratıcılığımızla şehirde, şehir varoşlarında, dağda, koşulları yakalayabildiğimiz ve bizi ileriye taşıyan bir perspektifle düşmana vurmalıydık. Bu anlattığımız özgünlükler kapsamı içerisinde, önce şehir mi, kır mı tartışmasını yapmak, pratiğe ışık tutmayan, anlamsız ve yersiz bir tartışma olduğundan böyle bir tartışmayı hiç yaşamadık.

"Savaş, savaş içerisinde öğrenilir" genel kuralını unutamadık. Her ne kadar geçmiş deneyimlerimizin bir birikimi olsa da, çok farklı koşullarda, çeşitli amatörliklere rağmen olumlu sonuçlar yaratan bir süreç yaşamıştık. Günümüz Türkiye ve Kürdistan'ında ise, düşman tamamen iç savaşa göre örgütlenmiş ve kapsamlı bir savaş sürüyordu. Biz de daha profesyonelce ve kapsamlı düşünüp, ona göre Örgütlenmeliydik. Ayrıca, geçmiş süreçten farklı olarak partiye doğru hızla evrilen bir partileşme süreci

ve modeli önümüze koymuştuk. Bu anlamıyla, oluşturacağımız yeni SDB'ler, yukarıdan aşağıya savaş kültürünü yaşayan, yaşatan, emir-talimatla hareket eden, giderek askeri kurmaylığı yaratan bir perspektifle ele alınmalıydı. Silahlı savaşın ve örgütlenmenin gelişmesiyle örgüt bir bütün olarak savaşa göre biçimlenmeliydi.

Savaş, savaş kültürü, emir ve talimat vb. konularda oldukça geriydik. Kaçınılmaz olarak sorunlar yaşayacaktık.

Yeraltı örgütlenmesi ve silahlı savaşa göre gelişmemiş, büyük oranda legalize olmuş, büyük bir kitleselliği kapsamayan mevcut kitle ilişkilerinde gerillanın, klasik teoride "denizde balık" örneğinde olduğu gibi düşmana vurup kaybolması mümkün değildi. Düşman, marjinalleşmiş ve de legalize olmuş, bilinen bu kitleyi de pasifize edebilmek için hemen her fırsatta operasyonlar yaparak, darbeler indiriyordu. Silahlı savaşın gelişmesiyle birlikte, zaten yaygın olmayan bu kitleyi etkisiz kılması fazla zor olmayacaktı. Kitleliler olarak bizi güçlendirecek, düşmanın yaptığı onlarca operasyona rağmen savaşçılarımıza ve örgüt merkezine darbeler indirtmeyecek farklı bir örgütlenme biçimi bulmalıydık. Bu silahlı örgütlenme biçimi, yukarıdan aşağıya merkezi olarak askeri bir komite tarafından yönlendirilen, bilinen kitle ilişkilerinden ayrı, kendi iç işlerliği kurallara bağlanmış, silahlı birlikler olabilir. Kitlelerden soyutlanmış, kitle motivasyonu taşımayan savaşçıların uzun sürede savaş motivasyonunu yaşamayacağı hatta giderek bunun düşeceği bir tehlikeydi. "Daha hızlı koşma" esprisi içerisinde silahlı eylemliliklerle var olan potansiyeli geliştirme ve örgütlenme ile yeraltını güçlendirerek daha farklı biçimlere geçilebilirdi. Ama öncelikle, büyük darbeler yemeden, silahlı savaşı yükselterek, devrimci bir hava yaratılmadan, yaygın bir kitleselliğe ulaşmak imkânsızdı. SDB yapılanmasında doğabilecek olumsuzlukları yakın denetim, eğitim ve özel ilgi ile aşabilirdik. Silahlı birliklerimizle, onların eylemlilikleriyle yaşayacağımız bu süreçte kır gerillamız da faaliyete geçecek, bu da şehirlerdeki tüm faaliyetlerimize, özellikle de SDB faaliyetlerine nefes aldırıcı bir durum yaratacaktı. Savaşın şehirde ve kırdaki geliştiği bu boyutta SDB'lerin kitlelerden soyutluğu kendiliğinden anlamını yitirecek, farklı örgütlenme biçimlerini zorunlu olarak gündeme getirecekti.

Başlangıçta şehir SDB'lerini ancak İstanbul'da örgütleyecek

olanakları yaratabilirdik. Örgütlenmemizin gelişmesiyle birlikte, diğer büyük kentlere genişlemeyi hedeflemeliydik. Önce askeri konularda biraz da olsa deneyimli, savaş kültürüne yatkın kadrolarımızdan oluşan, askeri bir komite kurmalıydık. Cavit yoldaşın siyasi sorumluluğunda, Ferit yoldaşın da içinde yer aldığı üç kişilik Askeri Komite kuruldu. Merkeze bağlı, onun emir ve talimatlarıyla hareket eden ve silahlı savaşı yönetecek olan askeri bir komitenin kurulması, işlerliğinin, görev ve yetkilerinin asgari de olsa belirlendiği bu tarz bir askeri örgütlenme, hareketimizde ilk defa gerçekleşmekteydi. O günkü koşullarda bu tarz örgütlenmelerin, partiye giden yolda ve savaşı yükseltmede önemli köşe taşları olduğu gerçeğinin yeterince kavrandığı söylenemez. Bu koşullarda attığımız her adım, yaptığımız her örgütlenme, tüm enerjimiz savaşı yükseltmek ve partiye varmak içindir. Bunu yeterince kavratmış isek söylenemez.

SDB komitesinin her bir üyesi, aynı zamanda, oluşacak birliklerin komutanlığını yapacaktı. Henüz savaşçıların eylem konusunda yeterince kendilerine güvenmedikleri, deneyimlerinin çok sınırlı olduğu bu aşamada, komite üyeleri kendi deneyimlerini birlik üyelerine aktarmak ve bizzat eylemlilikler içerisinde bulunarak güven vermek zorundaydılar. Her komite üyesinin, komutanlığını yaptığı üç silahlı birliğin oluşmasını tamamlayacaktık. Birlik üyelerinin bölge ve alanlardan bulunması, yeraltı kurallarına ilişkin eğitimlerinin yapılması, silahlandırılması, belirli bir zamanımızı alsa da, artık örgütlenmeye fiili olarak başlamıştık ve devam ettirecektik.

Ülkede çalışmalar bu yönde devam ederken, yurtdışı sancısı devam ediyordu. Sorumlu olarak bulunan şahıs, atılım sürecinin anlamını kavramak istemiyor, hiçbir katkıda bulunmuyordu. Yurtdışının örgütlenmesini yenilemek ve müdahale etmek kaçınılmaz bir hale gelmişti. Şaban yoldaşı bir arkadaşla birlikte gönderme kararı alındı. Kısa bir süre sonra, bir arkadaş daha gönderip, Şaban'ın sorumluluğunda üçlü bir komite olarak müdahale etmelerini sağlayacaktık. Yeni müdahalede bulunacak arkadaşlara Avrupa'daki örgüt-lülüğümüz, yapmamız gerekenler, atılım sürecimiz, tüm boyutlarıyla anlatılarak, gitme hazırlıklarına başladıklarında, eski sorumluya da ülkeye gelmesi için hazırlanması talimatı verildi. Ülkeye dönmeye niyeti olmadığı ortaya çıkmaya başladı. Şa-

ban'lar Avrupa'ya çıktığında yapay sorunlar yaratarak ilişkileri gerginleştirmeye çalışıp, devretmemek için zorluklar çıkartıyor, süreci uzatıyordu. Bu süreçte, Süleyman da Avrupa'ya istihdam edilerek Avrupa Komitesi oluşturulmuştu. Eski sorumlu ise (Remzi) derhal görevlerini devredip gelmesi talimatına rağmen hastalık, tedavi vb. gerekçelerini sıralayıp, hemen gelemeyeceğini belirtiyordu. Oysa başarılı bir ameliyat olmuş, sadece arada bir yaptıracağı doktor kontrolü kalmıştı. Doktoru bu kontrolü ülkede de yaptırabileceğini söylüyordu. Son bir kez daha uyarılarak ülkeye derhal gelmesi, aksi halde hiçbir ilişkimizin kalmayacağı belirtildi. Kısa bir süre sonra geldiğinde herhangi bir riskle karşılaşmayacağı bir eve yerleştirilerek konuşmamız için beklemesi istendi. Bu günler silahlı eylemlerimizin ülkede yankılandığı, peş peşe eylemlerin yapıldığı günlerdi. Son olarak ise, Kürdistan kasabı Hulusi Sayın cezalandırılmıştı. Ruhen ülkeden ve mücadeleden kopmuş, mücadeleyi sadece uzaktan izleyen ve kendi yaşam derdine düşmüş Remzi büyük bir korkuya kapılarak, haber dahi vermeden yerleştirdiğimiz evden ayrılıp, bir otele yerleşti. Örgüt evi olduğundan, ne olur ne olmaz diyerek, daha güvenceli bir yerde kalmak için yapmıştı. Yerleştiği otelden haber bırakarak gidiş dönüş bileti aldığını, iki gün sonra Avrupa'ya döneceğini belirtti. Kendisini otelde bulup sorguladığımızda, tamamen bitmiş, tükenmiş bir haldeydi. Ne yaptığının bilincindeydi aslında. Daha baştan kalmak ve savaşmak için değil, dönmek için gelmişti. Daha doğrusu "belki ihanetimi meşrulaştırırım" diye gelmişti. Kendini dokunulmaz sayanlardan biri de Remzi'ydi. İhanet meşrulaşamazdı. Otelde kalmasının bir yanı oligarşinin olası operasyonlarından kurtulmakken, diğer bir yanı da ihaneti açıklandığında güvencede olmak istemesiydi. İhaneti anlatılarak hareketimizden ihraç edildiği anlatıldı. Avrupa'da da artık bu şahsın örgütümüzle hiçbir ilişkisinin kalmadığı, ihanet suçu işlediği saflarımıza açıklandı. Avrupa Paşa'dan sonra ikinci haini de çıkarmıştı. Avrupa hain üretiyordu. Yayın faaliyetimize yeni bir öz ve biçim vermeliydik. Daha eğitici, yol gösterici ve hızla kadrolara ulaşan, kendi başına buyrukluğu, programsızlığı ortadan kaldırarak sürece hizmet eden faaliyeti, daha kısa süreli periyodik bir yayına dönüştürmeliydik. Ayrıca yayın faaliyeti kendisini finanse eder bir işlerliğe kavuşmalı, asalaklıktan kurtulmalıydı. Bölge ve alanlar dergi paralarını kendi

ihtiyaçlarına harcayamazlardı. Logosundan içeriğine kadar, cezaevleri de dahil geniş bir katılım sağlanarak, nasıl bir dergi sorusuna cevap verilerek, kısa süreli bir periyotla dergi çıkması sağlandı. Bu dergi atılım yıllarında, özellikle de başlangıcında büyük rol oynayacak, hareket merkezini kadrolara, kadroların düşüncelerini, pratiklerini ise merkeze taşıyacaktı. O, kadrolarla aramızda sürekli işleyen ve hiç susmayan canlı bir iletişim ağıydı. Özenle büyüttüğümüz, üzerine titrediğimiz bir çocuk gibiydi. Her çocuk gibi emekleyerek de olsa kendi başına yürümeyi öğrendi ve denebilir ki, ülkede ciddiye alınıp okunan ve bugün küçümsenmeyecek bir tiraja sahip oldu. Bu yayın tüm ihtiyaçlarımıza cevap veremezdi. Legal ve illegal çeşitli broşürler çıkararak, sapmalara karşı ideolojik mücadeleyi yükseltmek, kadrolarımızı eğitmek gerekiyordu. Bu amaçla birçok yayın çıkartıldı. Halk kitleleri ve kamuoyu eylemliliklerimizi, çeşitli açıklamalarını burjuva basınında değil, doğrudan örgüt merkezinin açıklamalarında görmeliydi. Bu amaçla düzenlemesini şehit Ömer Coşkunırmak'ın yaptığı ve şehit olana kadar çıkan, her satırında onun emeği olan Devrimci Sol Haber Bültenleri yayınlandı.

Gençliğe yönelik olduğu gibi, birçok alan ve bölge özgölünde merkezin denetiminde olmayan çokça yayın ıkarabilmeliydik. Tüm bunlarla birlikte mutlaka merkezi organ işlevinde bir yeraltı yayını ıkartmalıydık. Ama mevcut durumda, bunu hemen hayata geçirecek olanaklardan yoksunduk. Olanak derken, yapılan şeylerde mükemmel, her türlü olanağın hemen aranıp da bulunduğu ve sunulduğu düşünölmemelidir. Yaratılanlar, olmazları, yokları kabul etmeyerek, deney yaşatarak sağlanabilmiştir. Örneğın para verilmezse dergi kendi kendini finanse edemez ve kapanır, insanlara maaş verilmezse görevlerini bırakır giderler şeklindeki düşüncelerin yanlışlığı hayat içerisinde kanıtlanmıştır. Ne dergi kapanmış, ne de bir tek kadromuz maaş verilmedi diye görev yerini terk etmiştir. Tersine daha üretken ve yaratıcı olarak süreci omuzlamaya çalışmışlardır.

Geçmiş sürecin değeriendirilmesi tartışılıp, ortak bir düşünceye varılmasına rağmen, bunları yazılı bir hale getirip, belirli bir sürede kadroların da tartışması, düşüncelerini belirtmesi geçen aylara rağmen bir türlü yerine getirilemiyordu. Oturup yazı yazmak, bir sorun üzerine kafa yormak, uzun uzun tartışmak çok zordu.

Okuma alışkanlığı ya çok az ya da hiç yoktu. Ayrıntılarla dolu, stratejik ve taktik olarak bir şey ifade etmeyen, günlük sorunlarla uğraşmak yaşamlarını dolduruyordu ve bu alışkanlık haline gelmişti. Bu nedenle programsızlık, düzensizlik, sorunlara kafa yormama ve çözüm yolları aramama nedeniyle, süreç değerlendirmesinin yapılması ve kadrolara sunularak sürece ortak edilmeleri tarzında bir düşünceden uzaktılar. Bundan dolayı bu tür çalışmalar bir türlü sonuçlanmıyor ve geleceğe erteleniyordu. Sorunun bir yanı, kadrolarla ilişkide kolektifliğin öneminin kavranmaması ve sürecin zorluklarının ancak kolektif bir ruhla aşılabileceğinin düşünülmemesidir. Diğer bir yanıyla, "kendimizi yenilemeliyiz", "daha hızlı koşmalıyız" şiarımıza karşı çıkılmasa da bunun içselleşmesi ve nesnel koşullar edebiyatının ağırlıkla sürmesidir. Bu şekilde daha fazla bekleyemezdik. Bugünümüzü, geleceğimizi aydınlatacak düşüncelerimizi, kadroların tartışmasına ve onayına sunmalıydık. Bu amaçla "Yolun Neresindeyiz?" broşürü kaleme alındı, taslak olarak o günkü koşullarda, bölge ve alanlarda, cezaevlerinde, komite olan her yerde komitelere, komitelerin olmadığı alan ve bölgelerde ise sorumlu olan kadrolara iletilerek düşünceleri istendi. Kadrolar, içinde bulundukları durumdan habersiz, nereye ve nasıl gittiğimizi bilmeden, kendi kafalarında yarattıkları düşüncelerle günlük pratiğin peşinden koşturduklarından, "Yolun Neresindeyiz?"de gördükleri tablo kafalarında idealize ettikleriyle çelişince önce bir sarsıntı geçirdiler. Kendi yaşadıklarıyla öne sürülenleri birlikte düşünüp, bu sorunlarımızın nasıl aşılabileceğinin cevaplarını bulduklarında, hareketi idealize etmekten kurtulup, kendi gerçeğimizi görüp sahiplendiler. Sorunlar bizimdi, aşmak da bizim görevimizdi. "Yolun Neresindeyiz?" kadroların düşünüp de cevabını bulamadığı birçok soruya açık, net, doyurucu cevaplar veriyordu. Geçmişten çok, bugün ne yapacağız sorusunun cevabı bulunduğu, kadrolar daha yüksek bir moralle işe sarılıyordu. Bugün nereden başlamamız gerektiği, içinde bulunduğumuz dünyada görevimizin ne olması gerektiği, yenilgi yıllarının nasıl geçtiği, ricat dönemi, ricattan nasıl çıkacağımız, örgütlenmemiz gereken stratejik alanlar, ne zaman ve nasıl parti olacağımız, bu süreçte nasıl bir örgüt işlerliğimizin olacağı, parti konusundaki yanlış eğilimler, program ve tüzük sorunları, içinde bulunduğumuz durumda silahlı mücadelenin nasıl şekilleneceği vb. hemen her ko-

nuda bilinemezlik duvarları yıkılarak, hareketin kadrolar nezdinde açıklığı sağlandı. Hareket merkezi kadrolara, kadrolar merkeze güvenmeliydi. Güven açıklıkla pekişebilirdi. Kadroların hareketin gerçek durumunu bilmeden onun program ve taktiklerini kavramaları, yaratıcı olmaları, hatta ısrarlı ve dirençli olmaları çok zordur. Kadrolar, örgütün izlediği programı, çeşitli taktiklerini zayıf ve güçlü yanlarını bilmez, onların temel konularda katkıları sağlanamazsa, giderek örgüte yabancılaşma ve sorunları kendi dışında arama anlayışı hakim hale gelir. Bu durum öyle bir hal alabilir ki, bölge ve alanlardaki sorumlulara, komitelere kadar herkes kendisini hareketin kendisi veya önemli bir parçası görmeyerek, "sorunları hareket çözsün" ifadesinde kendisini bulan, adeta yeri yurdu bilinmeyen ilahi bir güçte hareket aranmaya başlanır. Bu anlayışta hareket kimdir, nedir belli değildir. Bu düşünce tarzı, sorunlardan kaçışı, özverili olmamayı, tembelliği, hatta giderek düzen bağını yaratır. Bu gerçekler ışığında demokratizme, anarşizme düşmeden, merkeziyetçiliği zaafa uğratmadan, kadroları, hareketin sorunları konusunda aydınlatmak ve çözüm yolları konusunda katkılarını istemek, vazgeçilmez bir çalışma biçimimiz olmalıydı.

"Yolun Neresindeyiz?" broşürü, düşüncede hareketin uzağında duran kadroları alıp hareketin tam odağına getirmiştir. Özetle, oldukça ağır, çokça sorunla birlikte "Hep birlikte bu sorunları çözelim, devrim yolumuzu düzleyelim" denmiştir. "Biz devrime, sosyalizme inanıyoruz, bu inancı birlikte büyütelim ve Türkiye'yi sarsalım" denmiştir.

"Yolun Neresindeyiz?", ilk olarak bölge ve alanlarda birinci derecede sorumlulukları olan kadrolarımız tarafından okunup tartışıldı ve bazı katkılarla onaylandı. Birinci grubun hemen altındaki kadrolara ise, birinci grubun tartışması ve onaylamasından sonra sunularak, onların da görüş ve katkıları alınıp, tartışma sonuçlandı. Artık hareket önderliği, içinde bulunduğu durumu tüm açıklığıyla kadrolarla tartışmış, "Komiteler, Hücreler..." ve "Yolun Neresindeyiz?" yazılılarıyla birlikte, hareketin örgütsel işlerliği, yeni durumu, nasıl mücadele edileceği, partileşme sürecinin neresinde bulunduğumuz vb. konularda, kadrolarla ortak düşünce birliğine varılmıştı. Bu önemli bir gücün oluşmasıydı. Bu gücü büyütme, ortak düşünce birliğini, ortak ruh haline dönüştürmekle mümkündü. Bu ise, çizilen programı hayata geçirip, geçirememeye yetene-

ğimize bağılı olarak gelişecekti. Bu yazılar, adları ne olursa olsun, günümüz sorunlarına cevap veren birer tüzük ve program taslağı niteliğindedirler.

Kısa sürede yıllardır boş bekleyen insanlarımızın da atılığına son verilerek, çoğunlukla raporlardan ve özgeçmişlerden tanıdığımız birçok insana, çekinmeden, güvenle sorumlulukları anlatılıp, görevler verildi. Hemen tüm bölge ve alanlarda, askeri alanda, yurtdışında, demokratik platformda, yayın faaliyetinde komiteleş-meye gidilerek, yeraltı örgütünün yeniden inşasına başlandı. Öyle ki, hareket, kamp faaliyetinden kır gerilla çalışmalarına, Avrupa'ya, hiçbir çalışmamızın olmadığı stratejik bölgelere kadar girerek büyük bir sahaya cüretle açıldı. Bu açılım ve inşaa faaliyeti, hareket kadrolarının yeterince tanınmaması ve birçoğunu raporlar üzerinden seçmemiz nedeniyle olumsuzlukları da içerisinde taşıyordu. Bunu bilerek, yine de onlara şans tanıyarak önlerini açmak zorundaydık. Olumsuzluğun diğeri bir yanını besleyen ise, yeraltı kültürünün içselleşmemesi, demokratizm öğelerinin kendini hissettirir oranda güçlü olmasıydı. Savaşın yükselmesiyle birlikte faşizmin başvuracağı karşı-şiddet karşısında dökülmelerin olacağı kesindi. Göze almak zorundaydık.

Örgütümüz çok önemli bir değişimi yaşıyordu. Bu değişimi yaparken, hiç de küçümsenmeyecek sayıda kişinin statülerine dokunulmuş, doğru bildikleri, doğru diye örgütlemeye çalıştıkları birçok şeyin yanlış olduğu gösterilmiş, dahası Devrimci Sol'un bu olmadığını söylemiş ve gerçek Devrimci Sol'u kendi ayakları üzerine büyük oranda oturtmuştuk. Geçirdiğimiz bu aşama, hareketin birliği, bütünlüğü açısından hareketi statü ve dayatmalarla karşı karşıya bırakabilecek tehlikeler de doğurabilirdi. Böyle bir tehlike ortaya çıkmadan bu aşamayı geçmemiz başarıydı.

İlk defa İstanbul'da oluşturduğumuz SDB'lerimizin eylemleri adalet anlayışımız çerçevesinde yankı yaratırken, düşmana korku salıyordu, İstanbul'da başlayan SDB örgütlenmeleri, diğeri büyük kentlere de yayılarak devam ediyordu. SDB'leri önce büyük kentlere yaymak, bu süreçten elde ettiğimiz deney ve tecrübeler ve kadro birikimiyle eylemde daha şiddetli vuruşlar yapmak, kır gerillasını yaratmak ve askeri bir kurmaylığın önderliğinde gerilla ordusunu oluşturmak hedefimizdi. Oligarşinin hiç ummadığı, düşünemediğı hedeflerini vurdukça, halkta ve solda büyük birsem-

pati ve güven gelişirken, eylemlerimizle birlikte halk düşmanları da kendi can güvenliklerinin derdine düştüler. Türkiye devrimci hareketinin tarihinde ilk defa, faşizmin mahkeme kürsülerinde halk düşmanları, suçlular dünyaya tek tek ilan edilmiş ve cezalandırılacakları söylenmişti. Bu halkımızın, şehitlerimizin bize bir emriydi ve biz bunun gereğini yerine getiriyorduk.

Savaşçılarımız şehir gerillasını savaş içinde öğreniyor, tüm dünya devrimci hareketlerine dersler sunacak bir tarih yeniden yazılıyordu.

Faşizmin ve hiçbir şey üretmeyen solun şaşkın bakışları arasında Devrimci Sol vurduğu yerden ses çıkartıyor, gündemi belirleyerek halk kitlelerini etkilemeye devam ediyordu. Mücadelemiz yükseldikçe "Yolun Neresindeyiz?"de ortaya koyduğumuz gerçeklerle, yapılması gerekenler, kadroların kafasında biraz daha aydınlanarak, harekete ve kendilerine olan güvenleri pekişiyordu.

SOSYALİZMİ SAVUNMA ONURUNA SAHİBİZ

Emperyalizmin, sosyalist sistemi yıktığı, sosyalizmin yenildiği masallarını anlattığı bir dünyada, kendisine "devrimci-komünist" diyen birçok örgütün emperyalizmle uzlaşmak ve silah bırakmak için kuyruğa girdiği bir dünyada, "M-L'yiz" diyerek tüm emperyalistlere ve yerli işbirlikçilerine meydan okuyarak, silahlı mücadele bayrağını kaldırmak, deli damgasını yemekle özdeşti.

Emperyalizm, sosyalist sistemi yıkmasının verdiği güvenceyle, revizyonistlere de güvenerek, devrim yapmaya kalkmış çeşitli hareketlerin emperyalizme teslim olmak için arayış içerisine girmeleriyle, artık sosyalizmden korkmuyor ve tüm sosyalist unsurları bir daha ayağa kalkamayacak bir biçimde ezdiğini düşünüyordu. Emperyalizm, gelmiş geçmiş en büyük hain Gorbaçov'la işbirliği halinde, sosyalist sisteme karşı büyük komployu düzenlediğinde, sol, hala büyük bir komplonun farkında olmayıp, emperyalizmin kendi dışında, dünyada farklı bir ses, farklı bir güç istemediğini görmüyordu. Emperyalizmin komplolarıyla yıkılan, revizyonist oportünist de olsalar, en genel anlamda sosyalist sistemde ifadesini bulan ülkelere yönelmiş emperyalist komployu sol adeta alkışlıyordu. Bunun en tipik örneğini Romanya'da Çavuşesku iktidarının emperyalistler tarafından yıkılmasında gördük. Dünya durdukça unutulmayacak, devrimcilik, komünistlik adına utançla

anılacak bir ibret tablosuyla karşı karşıyaydık. Emperyalistler, yerli işbirlikçiler, faşistler, sosyal demokratlar, milliyetçiler, kendine M-L, sosyalist, komünist diyenler tek cephede birleşmişti. Bu cephenin hedefi, emperyalist saldırıya karşı direnme "suçunu" işleyen Çavuşesku'nun, yanlışlıkları da içinde barındıran sosyalist iktidarıydı. Çavuşesku'nun ve yandaşlarının ölümü göze alarak direnişi de, emperyalizmin beyinlerini teslim aldığı solcuların, komünistlerin adalet duygularını ortaya çıkarmaya yetmemişti. Çünkü onların adaleti, emperyalizmin ve burjuvazinin adaletiydi. Revizyonist kültürle beslenmiş, revizyonizmi her hücre sine sindirmiş sözde komünistler ve revizyonizme en uçta karşı olduğunu söyleyen oportünistler, beyinlerini besleyen ve yaşatan gıda kaynakları çürüyünce veya bu kaynaklar emperyalizmle işbirliği yapınca, emperyalizmin iletişim araçları önce bu solcu komünistlerin beyinlerine hitap etti. Emperyalizmin en temel kriterlerini unutarak, Çavuşesku gibilerinin kötülüklerini sayıp döken emperyalist propagandanın, soldaki savunuculuğunu yapmakta gecikmediler. Devrimciler, M-L'ler, ne zamandan beri emperyalist saldırıları destekler bir tutum takınmışlardı sorusunun cevabı yoktu. Ancak bu cevabı Gorbaçov'dan almak mümkündü. Ona göre, emperyalizm artık eski emperyalizm olmayıp değişmiş, ulusal kurtuluş ve sosyalizm savaşları çağı ise çoktan geçmişti. Bu tespit, aynı zamanda emperyalistlere, "Var olan sosyalizmi yıkmakta sizlerle birlikte olacağız", taraftarlarına ise "Boşuna direnmeyin, yıkıma yardım edin" çağrısıydı. Ve bütün dünyanın gözleri önünde, emperyalistler, kendilerine "solcu-komünist" diyenlerle birlikte Çavuşesku iktidarını yıktılar.

Çürümenin, kokuşmanın doruğa tırmandığı, ihanetin alabildiğine ucuzladığı bu sol dünyada, namussuzların, hainlerin, ülkelerini emperyalistlere satanların yanı sıra, bütün dünyanın düşmanlığını kazanma pahasına bile olsa, proletaryanın, halkın, adaletin, özgürlüğün, sosyalizmin savunucusu olmalıydık. İşte, emperyalist komplonun Romanya iktidarını yıktığı koşullarda dünya solu, Çavuşesku iktidarının doğrularının veya yanlışlarının savunulup savunulmamasından öte, emperyalizme karşı olup olmamanın sınavını verdi.

On yıllardır solu içten içe çürüten, kendi denetimi altında tutan revizyonizm, ihanet bayrağını kaldırdığında bu bayrağın arka-

sından dünya solunu da sürükleyebilmişti. Sosyalist sistem yıkılmış ve bu sistemin pragmatizmine göre şekillendirilmiş birçok ülke ve kurtuluş hareketleri bir anda kendilerini boşlukta buluvermişlerdi. Halkların mücadelesini kendi özgüçlerine dayanarak yükseltme bilinci geliştirilmediğinden, emperyalistlerle anlaşip, emperyalist saldırıdan en az zararlı kurtulma ve uzlaşma, tercih edilen yol oldu. Revizyonist SBKP'den başlayarak ÇKP ve AEP ile devam eden ve kendilerine bağlı örgütlerde geliştirilen pragmatizm, emperyalizmle uzlaşma politikasıyla, halklara ve kurtuluş hareketlerine ihanet etme boyutuna varmıştı. Sosyalizmin, enternasyonalizmin yerini çıkarlar almıştı artık.

Emperyalizme teslimiyet yarışına girildiği, çıkarlardan oluşmuş ve bataklık haline gelmiş bu sol içerisinde boğulmayacak, ayakta kalacak, sosyalizmi yeniden yükseltecek siyasal bir çizginin, M-L'nin yalnız ülkemizdeki değil, dünyadaki temsilcilerinden olmalıydık. Bu sol bataklığının şu veya bu şekilde dışında kalmış veya öyle görünen örgütler de, sosyalist sistemin yıkılmasıyla resmen silah bırakmamasına ve barış imzalamamasına rağmen, emperyalizme tavır almayarak, varlığına göz yumarak bir anlamda dolaylı barış ve uzlaşma yolunu seçmişlerdir. Bu politikayla, açıkça emperyalizme "Ben kuracağım iktidarda sana dokunmayacağım, sen beni destekle, ben de seni koruyayım" mesajını vermişlerdir. Bu politikanın temsilcileri, daha çok milliyetçiliği bayrak edinmiş örgütlerdir. Bu milliyetçi anlayış, sosyalist sistemin yıkılmasıyla birlikte daha da artmış ve sosyalist literatürün arkasına gizlenerek, teslimiyetçiliği ve emperyalizmle uzlaşmayı çok güçlü biçimde yaşatarak, emperyalistlerle zımnî anlaşmalar içerisinde, dolaylı ve dolaysız emperyalizmin denetiminde, onun bağışlayıcılığında ve lütfuyla halklar için özgürlük istemektedir. Nasıl ifade ederlerse etsinler, bu özgürlük emperyalizmin bahsettiği sahte bir özgürlük olup, emperyalizmin halkları birbirine kırdırma, devrimci dinamiklerini tüketme hareketidir.

Emperyalizm, M-L sosyalist hareketlerin az da olsa gelişmesine tahammül edemez ve tüm vahşetiyle saldırıp ezmeyp kalkarken, dünyanın hemen her yerinde milliyetçi hareketlen, ulusal haklar görüntüsü altında destekleyip yaşatması bize çok şey öğretmelidir.

Bugün Rusya'dan Ortadoğu'ya kadar dünyanın birçok yerin-

de, emperyalizm, halkların milliyetçilik temelinde bir mücadeleye yönelip birbirlerini boğmalarını büyük bir iştahla, dolaylı veya dolaysız desteklemekte veya izlemektedir. Emperyalizme dokunmayan, burjuva iktidarını hedeflemiş bu hareketler, kendi çıkarları için "Emperyalistlerden faydalanma" adına giderek onların denetimi altına girme ve onların çıkarlarına göre gelişip gelişmemesine izin verilen hareketler olma durumuna gelmiş veya gelmek üzeredirler.

Sosyalist sistemin yıkılmasıyla, milliyetçi hareketler yerden mantar gibi bitercesine ortalığı kaplamışlar, burjuvazi ve onun uzantısı sivil toplumcular, çeşitli anti-Stalinist hareketler, bunun nedenlerini ararken, sosyalizmin milliyetler için bir hapishane olduğu ve bu nedenle sosyalist devrimin yıkılmasıyla bu hareketlerin ortaya çıktığını öne sürmüşlerdir!

Emperyalizme teslimiyet öyle bir duruma geldi ki, hemen tüm dünyada emperyalizm olgusu unutulur oldu.

Hareketimiz her alanda gelişmesini sürdürüyordu. Silahlı yükselişle birlikte, art arda gelişen firar eylemlerimiz bütün dikkatleri hareketimiz üzerine çekiyor, atılımı bir kat daha güçlendiriyordu. Kamp faaliyetimiz sürmekle birlikte, insan sayısı ve eğitim anlamında henüz geriydik. Kır gerillasını yaratma adımlarımızı daha hızlı atmalıydık. Firar eylemleriyle özgürlüklerine kavuşan yoldaşlarımızı bu alanda görevlendirerek, kır gerillasının yaratılmasına önem verdik. Şehirlerdeki mücadelemiz gelişirken, kırlara henüz adım atamayışınız bir kayıptı. Kırlarda daha uzun bir süre gelişmez, şehir gerillasını kır gerillasıyla bütünleştirip şehirlere nefes aldırılmaz, şehir gerillasını yalnızlıktan kurtaramaz ve daha kapsamlı bir mücadele ortaya koyamazsak sorunlar yaşayacaktık. Kampta da istediğimiz performansı yakalayamıyştık. Savaşçı bir örgütün davranış ve disiplini yerine, bireysel dayatmalar, ben bilirimcilik, demokratizm hastalığı, otorite kabul etmeme şeklindeki davranışlar savaş kültürünün gelişmesini engelliyordu. Anlaşılan o ki, hemen her alanda, bu sorunlarla boğuşarak savaşı yükseltmeye devam edecektik.

EMPERYALİZMİN ARAP HALKLARINA SALDIRISI

Emperyalizm, sosyalist sistemi yıkmasının verdiği güçle, ABD emperyalizminin öncülüğünde kendi egemenliğini zaafa uğrata-

çak, denetim altına almakta güçlükle karşılaşabileceği, emperyalizmin uşaklığını kabul etmeyen ülke halklarına karşı, "demokrasi ve özgürlük" adına, "başka ulusların kaderlerini tayin hakkını koruma" adına düzenlediği provokasyon ve komplolarla bunları da dize getirerek tam bir egemenlik sağlama operasyonlarına başladı. Ortadoğu'da "Körfez krizi" diye tarihe geçen ve Irak halkının yüz binlercesinin katledilmesine, zenginliklerinin yerle bir olmasına, Arap halkının ulusal onurunun ayaklar altında çiğnenmesine neden olan emperyalizmin vahşet saldırısı işte böyle bir komploydu.

Saddam bir diktatördü. Kürt ve çeşitli halkları ezmişti, soykırım yapmıştı. Tüm bunlar herkesin bildiği gereklerdi. Ama Saddam tüm bunların dışında, emperyalizmin "yeni dünya düzeni" diyerek tam bir hegemonya kurduğu ve emperyalizmin kendi denetimi dışında en küçük bir hareket istemediği dünyada, emperyalizme rağmen, emperyalizmin çıkarlarını zedeleyerek, kendi ulusal çıkarlarını düşünerek emperyalizmin uşağı Kuveyt'e saldırmaya kalkmıştı. Kuveyt'in yok olması ya da emperyalizmin çıkarlarından öte, emperyalizmin "yeni dünya düzeni"ne başkaldıran bir ses olması, Irak halkının ölüm fermanının çıkarılmasına yetmişti. Emperyalizm, Arap halklarını bölüp-parçalamış, çeşitli biçimlerde kendisine bağlayarak, kendisine muhtaç ederek, birbirleriyle atıştırarak, Arap ulusunun birliğini engelliyordu. Sosyalist sistemin yok olmasıyla emperyalizmin karşısında belirli oranda direnen Arap  lkeleri de "yeni dünya düzeni"ne geçiş sağlayabilmek için, emperyalist cephede yer almakta gecikmediler. Tüm emperyalistler, yerli işbirlikçiler ise çıkarları gereği dünyanın neresinde olursa olsun kendilerine isyan eden her hareketi yok etme biçimindeki emperyalist kuralı çok daha vahşi bir biçimde sürdüreceklerdi.

Dünya ve Türkiye solu, emperyalizmin vahşeti karşısında yeni bir sınav daha veriyordu. Solun Romanya konusunda emperyalistlerle aynı cephede yer almasının herhangi bir gafletin veya yanlış bilgilenenmenin sonucu olmadığı ortaya çıkacaktı.

Siyasi tarihleri boyunca  zg lerine güvenmemiş, revizyonist ve oportünist komünist partilerinin kucağında büyümüş bu sollar, bir kez daha emperyalizmin tüm vahşetiyle Irak halkını katletme ve Irak'ı yerle bir etme saldırısına karşı açık ve net ideolojik, pratik tavır almayarak, emperyalist saldırıya ortak olmuş ve suç or-

taklığı yapmışlardır. "İt dalaşı", "Saddam kötü, emperyalistler saldırgan" şeklindeki bir değerlendirme ile emperyalizme tavır almamak, tam da emperyalizmin istediği bir tavidir. Böylece emperyalizm kendisine yönelmesi gereken güçleri etkisizleştirmiş, safdışı etmişti. Tarafsız bir konuma itmişti. Emperyalizme karşı mücadelede tarafsızlık olmaz. Bu tavır, emperyalizmi cüretlendiren, halkların mücadelesini zayıflatan bir tavidir.

Bu emperyalist vahşete ve zulme tavır almak için, M-L, sosyalist olmak da gerekmiyordu. Namuslu olmak, emperyalizme karşı olmak, halkların dostu olmak yeterliydi. Emperyalizmin komployla, zorbalıkla, propaganda gücüne dayanarak herkesi teslim almak istediği ve çoğunlukla uşaklaştırdığı bu kokuşmuşluk ortamında, bütün emperyalist dünyanın işbirlikçilerinin ve solun düşmanlığını kazanma pahasına özgücümüne dayanarak, bedellerinin ağırlığını göze alarak, Ortadoğu halklarının yanında yer almalı ve emperyalizme darbeler vurmalıydık.

Devrimimiz, diğer ülke halklarının devriminden, özellikle de bulunduğumuz coğrafyada Ortadoğu halklarının mücadelesinden ayrı düşünülemezdi. Bu anlayışı bize, THKP-C en zor koşullarda dahi enternasyonalizm bayrağını taşımasıyla ve bunu kuru sözlerden de çıkararak, emperyalizme ve siyonizme vurduğu darbelerle kanıtlamış ve miras bırakmıştı. Bu miras üzerinde yol alarak, ciddi hiçbir örgütlülüğümüzün olmadığı '74 koşullarından itibaren, dünyanın neresinde olursa olsun halklara yönelmiş emperyalist saldırılara eylemlerimizle tavır almış bir harekettik. Kadrolarımız, taraftarlarımız bu anlayışla yetişmişti. Emperyalizmin tüm Ortadoğu halklarını sindirmek ve tüm dünya halklarına gözdağı verip, tehdit etmek için başlattığı bu vahşete, ülkemiz cephesinden de darbeler vurarak, emperyalizme karşı mücadelenin yok edilemediğini, yok edilemeyeceğini tüm dünya ve sola göstermeliydik. Politik taktik adına, diplomasi adına, daha doğrusu pragmatizm adına emperyalizmin amacı ortadayken "kendi çıkarımı düşüneyim, saldırıdan zarar görmeyeyim, hatta nasıl faydalanabilirim" diyerek emperyalist saldırıya sessiz kalmak emperyalizmin suç ortaklığını yapmaktır. Bu bize yakışmazdı. Bu anti-emperyalistlerin, devrimcilerin, halkların kardeşliğini savunanların tavrı değil, burjuva milliyetçilerinin, gericilerin, çeşitli orta tabakaların tavrı olabilir-di ancak. Bu gericici tavır ülke ve dünya düzeyinde ideolojik ve po-

litik olarak mahkum edilmedikçe, emperyalizm bu zeminde halkları birbirlerine kırdırmaya, yönetmeye ve teslim almaya devam edecektir.

Emperyalizmin Irak halkına saldırı için yığmak yapmaya ve kamuoyu oluşturmaya başladığı süreçte, Türkiye ve Kürdistan'daki tüm sola çağrı yaparak, emperyalizm gerçeği hatırlatılıp, "Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri" çerçevesinde hemen herkesin katılabileceği bir örgütlenmeyle tavır alınması için zorlamaya çalıştık. Gerçekte emperyalizme tavır almakta niyetli olmayanlar, emperyalizmin bu açık saldırısını görmezden gelerek veya görmezden gelerek, çok çeşitli biçimlerde ve zamanlarda provokasyon yöntemleri dahil, hemen her türlü yöntemi kullanarak, böylesi bir birliğin, tavır alışın engellenmesi için tüm güçlerini kullandılar dersek yanlış olmaz. Aylardır süren tartışmalar sonucunda bir kısım örgütlerin etkisiz katılımlarıyla gerçekleşecek küçük birkaç gösteri dışında hiçbir şey yapılamayan ve bu nedenle maskeleri düşen bazı sol siyasi yapılar, ısrarla hala sürdürdüğümüz bu konudaki güç ve eylem birliği toplantılarını bizzat sabote ederek dağıtmıştır. Çünkü, bu toplantılarda hiç kimsenin reddedemeyeceği yaklaşımlar ve platformlar sunuyorduk. Kimin neyi, ne kadar yapabileceği, ideolojik yaklaşımı, gücü, her şeyiyle ortaya çıkıyor, eziliyorlardı. Oportünizmin emperyalist savaşa it dalaşı dedirten tespiti, aynı oportünizmi emperyalizme tavır alışıta güç ve eylem birliğini sabote etmeye kadar götürmüştü.

Oportünizmin gerçek yüzünü kitlelere gösterip, emperyalizme tavır alışımızı sürdürmeliydik.

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere Irak halkına saldıran tüm emperyalistler ve işbirlikçileri, bunlarla ilgili askeri üsler, diplomatik hedefler, tekeller, yardım kuruluşlarının ardına gizlenmiş ajan üsleri hemen hepsi hedefimizdi. Türkiye ve dünya kamuoyuna bu emperyalist hedeflere saldıracağımızı ilan ederek emperyalistlerin, işbirlikçilerinin ve solun inanmadığı ve beklemediği koşullarda, emperyalistlerin en gizli hedeflerini bularak ortadan kaldırdık, cezalandırdık, tahrip ettik. Art arda ve uzun bir sürece yayılarak süren eylemlerimiz, halkımızın ve dünya halklarının emperyalizme karşı olan duygularının ve düşüncelerinin tercümanı oldu. Bir kez daha aykırı olmuş, başkalarının yaptıklarının tam tersini yapmıştık. Emperyalizmin henüz her şeyiyle teslim alama-

diğı dünyadaki bir kısım örgütler, tavrımıza katılmakta gecikmediler, ideolojik tavrımız, eylemlerimizle birleşince, bu aynı zamanda unutulmaya yüz tutmuş anti-emperyalist tavrı alışını yeniden hatırlatan bir kıvılcım olmuştu.

'90 atılımında, adalet eylemlerimizle halk düşmanlarının cezasız kalmayacağını gösterip, her koşulda mücadele edeceğimizi ve bizi yok edemeyeceklerini kanıtladık. Sosyalist sistemin yıkılması komplosuna, emperyalizmin "yeni dünya düzeni" diyerek başlattığı bu saldırılara karşı aldığımız tavrı da dünya ölçeğinde devrimci politikalar üretebildiğimizi ve devrimi yok etmek isteyen güçlere karşı faydacılık batağına girmeyerek devrim yürüyüşümüzü sürdüreceğimizi müjdeliyorduk.

Bu süreç, kadro ve savaşçılarımızın kendilerine güvenlerinin arttığı, oportünist solu daha iyi tanıdığı, örgüt olarak oynamamız gereken misyonun farkına varmaya başladığı süreçti. Devrimci Sol gerçeği çok kısa sürede kendini her alanda tanıtarak, güven vererek alternatif olduğunu göstermeye başlamıştı.

Emperyalizm, kendisine yönelenlere tavrı almakta gecikmeyerek, Devrimci Sofun en tehlikeli örgüt olduğu notunu düşmekte gecikmedi. Mücadele kendi saflarını güçlendirirken, düşman cephesini de genişletiyordu.

Sol, bu aymaz tavrını hiçbir teoriye sığdıramıyordu. Emperyalizmin saldırısına tavrı aldığımızda bizi "Saddamcı" olarak nitelemeye kalkıyordu. Saddam Kürt halkına yönelik saldırıdığında, yüz binlerle ifade edilebilecek Kürt halkının mültileştirilmesi durumunda birkaç kuru sözden ibaret tavrı alıştan öte hiçbir şey yapmayarak, bu vahşete de seyirci kalıyordu. Hatta, hızını alamayan bazı çok keskin Kürt milliyetçileri, Kürt halkının özgürlüğü için savaştıklarını iddia ettikleri halde bizleri "Saddamcılıkla" suçlamayı bir kenara bırakmayarak, Kürt halkının gözlerinin içine baka baka zulmü izleyerek, Arap halklarının ve tüm dünya halklarının gözleri önünde "taktik ittifaklar" diyerek (ne anlama geliyorsa) Saddam'la işbirliği yapmaktan kaçınmadılar. Bu dönemde Saddam'ın bu vahşetine tavrı almak görevi de bize düşüyordu.

Emperyalistler Kürt halkının kurtuluş mücadelesini denetim altında tutmak, Irak halkına saldırıya devam etmek için "barışı koruma" adı altında açıkça Kürdistan'da üslenirken, Kürdistan halkı adına yola çıktığını ifade eden ve birbirlerini emperyalizmin uşağı

olmakla suçlayan Kürt milliyetçi akımlarının hemen hepsi dolaylı veya açıkça, emperyalizmin Çekiç Güç'ünün Kürdistan'da konumlanmasına ve faaliyet göstermesine hiçbir ses çıkarmıyorlardı. Kimileri açıkça savunurken, kimileri de seslerini çıkarmayarak, Çekiç Güç'ün varlığına dokunmayarak ve dokunmamaya da özen göstererek, ABD emperyalizmine gereken mesajı veriyorlardı.

Hangi söylemle yola çıkarsa çıksın, ne tür büyük silahlı bir gücü elinde bulundurursa bulundursun, emperyalizme tavır almayan, onunla, uzlaşan her hareket, nihai sonuçta emperyalizmin denetimi altına girmeye ve ülkesini sömürgeleştirmeye mahkumdur. Emperyalizm, kendisine tavır almayan özelliklerini korudukları sürece, bu örgütlerin dünyadaki politik dengeleri ve çıkarları çerçevesinde yaşamalarına, gelişmelerine izin vermekte bir sakınca görme-yecektir. Bu hareketler, aynı zamanda halkların kurtuluş yolunu saptıran, devrimci potansiyellerini tüketen, milliyetçi-pragmatist ideolojileriyle de sosyalizme karşı inançsızlığı geliştirerek, kapitalist bencilliği körükleyen bir işlev gördüğünden, bu olumsuz yanlarıyla halkların kurtuluş mücadelesinin gelişmesini dolaylı da olsa engelleyici bir rol oynuyorlardı. Bu nedenle, milliyetçiliği de körükleyip, kendi kendini tüketmesini sağlayarak, sosyalizm mücadelesi önünde bir engel olmaları emperyalizmin işine gelmektedir.

Emperyalizm, Irak ve Türkiye Kürdistanı'ndaki Kürt milliyetçi hareketlerin ve Arap ülkelerinin desteğini alıp, Saddam'ı tehlike olmaktan çıkardıktan sonra, Kürt halkına ve Arap halklarına yönelmekte gecikmedi. Emperyalizme en küçük darbe vurabilecek bir gücü kalmayan Saddam'ın, Kürt halkına saldırıp, yurdundan etmesine de seyirci kalacaktı. Bu saldırı gücü Saddam'ın değil aslında emperyalizmin gücüydü. Emperyalizm Saddam'ın bu saldırısına yeşil ışık yakarak Kürt milliyetçi örgütleri her yönden kendine bağımlı hale getirmek isterken, Ortadoğu'da kendi elinde istediği gibi kullanabileceği bir güç haline getirmeyi de istemiştir. Kürt halkını birbirine kırdırarak, emperyalizme hala direnen bazı Arap ülkelerini de "yeni dünya düzeni" çizgisine sokan emperyalizm, Irak halkına saldırısıyla geçici de olsa bir başarı sağlamıştı. Ama bu görünüşte bir başarıydı. Emperyalizmdi bu saldırısı tüm dünya halklarına, emperyalizmin değişmediğini, tersine halklara daha büyük bir sömürü ve zulmü dayattığını ve işte bu yönden de

emperyalizme karşı mücadelenin yapılması gerektiği gerçeğini göstermiştir. Bu gerçeğin ortaya çıkması, emperyalist başarının, kendi içerisinde yenilgiyi taşıyan bir başarı olduğu anlamına gelir. Emperyalizmin denetimine girmiş Kürt milliyetçiliği, hala emperyalizmin Ortadoğu satranç tahtasında bir piyon olmaya devam ediyor. Son olarak bu oyuna geçmişte Filistin halkının meşru temsilcisi plan Arafat da tüm gücüyle dahil olarak, emperyalizmin halklar üzerindeki oyunlarını güçlendirmeye devam etmektedir.

Emperyalizm, Irak halkına saldırısı sonucu ortaya çıkardığı kazanımları kalıcı hale getirmek için, Ortadoğu ve Türkiye'ye Bush'un gelişine ön hazırlık olarak J.Baker'ı gönderdiğinde, emperyalizme karşı olduğunu iddia eden sol ve Kürt milliyetçiliği yine suskundu. J.Baker'ın, bunca vahşetten sonra elini kolunu sallayarak, sessiz sedasız gelip gitmesi, emperyalizme karşı mücadelede şehitler vermiş devrimcilere, halkımıza, Ortadoğu halklarına bir hakaretti. Emperyalistlere ve yerli işbirlikçilerine "Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda anti-emperyalist güçler yok" demekti. Emperyalizmin diplomatik statüsü bu katiline, emperyalist hedefleri tahrip ederek, cezalandırarak "hoş geldin" dedik. Ve bu eylemlilikler içerisinde sevgili yoldaşımız Kahraman Altun'u şehit verdik.

Kürdistan'daki gerilla savaşı Kürt milliyetçiliği temelinde gelişmesine devam ederken, bir yandan kır gerillasını Kürdistan'da da yerleştirmek ve eylemliliğe geçilmesini sağlamak istiyorduk. Kürt milliyetçiliğinin yarattığı ve körüklediği, kendi dışındaki herkesi şovenist olarak niteleyen propagandasını kırmak için de güçlü adımlar atmalydık. Bu güçlü adımlar, Kürt milliyetçiliğinin adaletsizliği yanında adaleti, bulanık hedefleri karşısında da düşman hedefini, herkesin anlayabileceği bir netlikte göstermeliydi. Kürt halkına zulmeden, bu zulmü bizzat örgütleyen, planlayan, tüm Kürt halkınca tanınan faşizmin kurmaylarına yönelmeliydik. Bu hedeflere yönelmemiz milliyetçiliğin anti-propagandasını kısmen de olsa kırarak, Kürt halkı içerisinde daha kalıcı bir çalışma yapmanın koşullarının oluşmasında yardımcı olacaktı. Baskı ve zulmü Temel Cingöz, Hulusi Sayın, İsmail Selen kurmaylığında iliklerine kadar yaşayan Kürt halkı ile, eylemlerimiz sonrasında sıcak bir bağ oluştururken, Kürt halkını yanlış yönlendiren, devrimcilere karşı düşmanlık propagandası yapan küçük burjuva Kürt milliyetçiliği huzursuzlaşmaya, giderek de saldırganlaşmaya başladı. Küçük burjuva milliyetçi-

ligi güç toplayarak silahlı mücadeleyi başlattığında Kürdistan'ı terk etmeye hazır, gerçekte bir varlığı olmayan oportünist solun büyük çoğunluğu alelacele bilinen teorilerini değiştirerek, Türkiye Kürdistanı'nı küçük burjuva milliyetçilerine terk ettiler. Küçük burjuva milliyetçiliği henüz Kürdistan içerisinde ciddi bir eylemliliğimiz olmamasına rağmen hazırlıklarımızı biliyordu. Kürdistan'a yönelik bu eylemliliklerimizle birlikte, Kürdistan'da bizim de söyleyeceklerimizin olduğunu ve bunda ısrarlı olacağımızı da anlamıştı.

Emperyalizm ve oligarşi, gelecekları açısından örgütümüzü tehlikeli görüp, şiddetlerini üzerimizde yoğunlaştırıp, daha büyük baskılar için hazırlık yaparken, biz de içte ve dışta bu saldırıları göğüsleyecek yenilenme adımlarını atmalıydık.

Şehir gerillası büyük şehirlere yayılmış, başlangıç olarak uluslararası etkiler yaratan bir rol oynamıştı. Bu yetmezdi. İdeolojide, eylemde, örgütlenmede daha ileri mesafeler almalıydık. Bu süreçte şehir gerillası düşmanla yüz yüze gelmemeye, çalışmamaya çalışmıştı. Bu taktik artık sürecini doldurmuştu. Gerilla, gerektiğinde düşmanla çatışmayı göğüsleyip, kuşatmayı yaparak kurtulma, güvenli düşman üslerini dağıtma, pusuya düşürme pratiğine yönelmeliydi ve böylece giderek düşman güçlerinin çeşitli yerleşim alanlarında rahat hareketini engelleyerek kendi otoritesini kurmanın adımlarını atmalı, düşman güçlerini bir yerde merkezlere hapsederek inisiyatifi kurmalıydı. Mücadele bu yönde geliştirilemezse gerilla düşman güçlerine görünmeden, çatışmaya girmeden süregelen vurkaç taktiğinden bir türlü çıkamıyor, bu taktiği terk etmeyerek, düşmanla karşı karşıya kalmaya çekinir hale geliyordu. Bu duygu ve düşünce tarzı, savaşçıları risksiz, çatışmasız eylem hedefleri aramaya götürdü. Düşman bu hedeflerin savunma önlemlerini artırıp, daha da organize olunca, eylem hedeflerine yönelmedeki cüret yavaş yavaş yerini gerekçeciliğe terk etmeye başladı. Daha büyük silah, daha çok teknik, geçici bazı başarılar elde etse de, sağlamcı kültür gelişmeye başladığından, cüret yavaş yavaş kaybolacak ve bunu izleyen birçok zaaf gelişecekti. Savaşçı, her gün amaca doğru biraz daha ilerleyen bir tarzda yeni eylemlilikler örgütleyip gelişemediğinde, geçmişte yaptıklarıyla avunmaya ve hatta onlara tapmaya başlar. Genellikle askeri kültür taşıyan savaşçılar, düşmanın şiddeti karşısında ürktüklerini, kendilerini yenileyemediklerini göstermek istemezler. Bu

tarz bir hesaplaşmaya girmelerini, savaşçı misyonlarının ölümü olarak düşünürler.

Savaş, sürdürdüğümüz eylemliliğin amaçlarını yeterince içselleştirememiş kadrolarımız, atılım sürecinin hızla yükseldiği başarılı politikalar ve eylemlilikler yaşadığımız zaman kesitinde, düşmanı ve kendilerini yeniden ve yeniden gözden geçirmedikten, bu başarılı günlerin tatlı sarhoşluğunu yaşayarak, kurallarda, ilkelerde, önlemlerde gevşediler. Önceki "yapamayız, edemeyiz, nesnel koşullar" temelindeki olumsuz, karamsar ve de düşmanın gücünü abartan düşünceler, mücadele içerisinde bir bir ortadan kaldırılıp tersi kanıtlanınca, bu kez de düşmanı küçümseme anlayışı gelişmeye başladı. Günlük yaşamda, kurallarda, ilişkilerde kuralsızlık ve rehabet gözle görülür bir biçimde ortaya çıktı. Bu düşünce ve ruh hali, geleceği tüm boyutlarıyla görmeyen, devrimin zorluklarını ve düşmanı gerçek anlamıyla kavramamış, düşmanın gücü karşısında karamsarlığa kapılıp sağa savrulan, kendisi güç olduğunda veya öyle görüldüğünde kendini her şeye muktedir bir güç olarak gören küçük burjuvazinin dünyasıdır. Bu ruh hali değiştirilip yerine ilkeli ve kurallı bir devrimci yaşam konulmaz, pratik içerisinde sürekli geliştirilmezse, düşmanı ve kendimizi iyi tanıyıp kendimizi dönüştüremeyiz. Düşmanın ve bizim yaptıklarımızı, yapmak istediklerimizi tarih ve sınıfsal bilinçle kavrayamazsak, küçük zaferlerle yetinmek, sabırsız olmak ve hedefe varmakta kararsızlığa düşmek doğabilecek olası sonuçlardır. Uzun yıllardan sonra yükselen eylemliliğimiz, artan pratiğimiz iktidar perspektifinden henüz oldukça uzak olan birçok kadromuzu, yukarıdan aşağıya doğru olumlu etkilerken, aynı zamanda zafer sarhoşluğuna kapılmalarına neden oluyordu. Oysa, zafer henüz çok uzaklardaydı. Yaptığımız, başardığımız, yıllar sonra da olsa kurtuluş yolunda yeniden bir ayağa kalkış ve başlangıçtı. Tehlikeli bir sürece giriyorduk. Önder konumunda olan insanlarımıza işledikleri hatalar, kuralsızlıklar ve ilişki tarzları konusunda yapmaları ve yapmamaları gereken konularda defalarca uyarı götürerek, yavaş yavaş bizi kuşatan tehlikenin önüne geçmeye çalıştık. Bunun için önder görülen insanlarımızı daha yoğun denetleyebilmek amacıyla yöntemler geliştirmeye çalıştık. Hemen her konuda daha sık ve ayrıntılı bilgi almaya, mevcut ilişkileri nasıl sürdürdüklerini daha yakından tanımaya çalıştık ama bu tür önlemlerin çok kısmi etki-

leri oluyor, sorunu temelden halletmiyordu.

Hareket atılıma başladığından günümüze kadar, yeni örgütlenme biçimini, taktiklerini düşmandan gizleyebilmiş ve bu gizli avantajlarını kullanarak başarılı bir grafik çizmişti. Düşman şaşkıncı, çünkü örgütlenmemizi bilmiyor ve başarılı eylemlerimizden dolayı da önemli kimseyi yakalayamıyordu. Devlet prestijini yitirmiş, kendi kurmaylarını koruyamaz hale gelmişti. Emperyalizm nezdinde ise, anti-emperyalist eylemlerimizin niteliği dolayısıyla, oligarşinin uşaklık rolü yara almıştı. Örgütümüz, halkla oligarşi nezdinde bir efsane özelliği kazanmaya başlamıştı. Bu tablo karşısında uyarılarımız etkili olmayarak, "biz hayatın içerisindeyiz, bu işler böyle olur" diye düşünüp bizim abarttığımız varsayılarak, kuralsızlığa devam ediliyordu. Adana, Ankara ve İzmir operasyonları, tehlikenin yaklaştığının önemli işaretleriydi. Kuralsızlıklar zinciri içerisinde ortaya çıkan bu operasyonlardan, yazılı talimatlara ve uyarılara rağmen, kuralsızlığın boyutlu olarak sürdüğü ve kuralsızlıklar nedeniyle itiraz edeceğimiz düşünülmekle bir kısım şeylerden haberdar edilmediğimiz ve bu kuralsızlıklara karşı önlemler alınmadığı ortaya çıkıyordu. Uyarıların dozu daha da arttı. Ama kuralsızlıkların tam ortasında olduğumuz ve çemberin her gün biraz daha daraldığı kesindi.

'90 Atılımından bu yana kadrolara sunduğumuz programı uygulayıp uygulayamadığımızı, uygulayamadıysak nedenlerini, örgütlenmemizin içinde bulunduğu durumu, düşmanın durumunu, önümüzdeki süreçte yapmamız gerekenleri vb. hemen her konuda kadrolara sorunlarımız üzerine rapor yazmaya karar verildi. Bu raporla, hem '90 Atılımından günümüze kadar olan süreci tartışıp yeni politikamızı belirleyecek, hem de kadrolara, yaşadığımız sürecin hesabı verilmiş olacaktı. Ayrıca, hareketimizde önderliğin de kadrolara hesap vermesi gerektiğini bir gelenek haline getirmeye ve katılımı zenginleştirmeye çalışmalıydık. 12 Temmuz'dan sonra yayınlanan "Faaliyet Raporu", aslında 12 Temmuz öncesi hazırlanmış fakat bitirilememişti. 12 Temmuz'dan sonra 12 Temmuz değerlendirmesiyle birlikte tüm komitelerimize sunularak, tartışılıp onay alındıktan sonra yayınlanmıştır. Yine 12 Temmuz sonrası yayınlanan SDB'ler sürecini irdeleyen, eksik ve zaafı, olması gerekenleri içeren "SDB Üzerine" yazısı da bu süreçte hazırlanmıştır.

Kır gerillasının oluşturulması oldukça gecikmişti. Stratejik olarak kır gerillasının önemini kimse yadsımyordu. Ama kır için savaşçı bulmak, lojistik ilişkilerini sağlamak ve gerillaya bir altyapı çalışması sunmak anlamında insanlarımıza neredeyse adım attıramıyor, bölge ve alan bakış açısının darlığından kurtarımyorduk. Kampa kır gerillası için gönderdiğimiz eski yoldaşlarımız, askeri disipline gelmekte zorlanıyor ve bu nedenle sorunlar yaşanıyordu. Bütün eksik ve olumsuzluklara rağmen, belirli bir savaşçı kadrosunu eğitmiştik. Tespit edilen iki ayrı kırsal alana çıkış yapacak savaşçı ve kadrolarımızın, kıra gönderilme sürecinde işlenen önemli kuralsızlıklar nedeniyle tutsak düşmeleri sonrası, en sert uyarılara rağmen kuralsızlıkta ısrar edenlerle bu şekilde yrnemeyeceğini ve hesaplaşacağımızı belirttik. Süreç buraya kadar kuralsızlıklara rağmen atılımı yaşatmıştı ama bu ilkesiz kuralsız dayatmalarla daha fazla gidemezdik... Bu hesaplaşmayı yaparken kır gerillasının yaratılmasında ısrarlı olmalıydık. Kayıplara rağmen kırdaki iki bölgeye çıkıldı. Ve nmzde J.Baker'ın n hazırlığını yaptığı, ABD emperyalizminin Ortadoğu halklarına saldırarak elde ettiği zaferin sonuçlarını güvence altına almak için düzenlenen, ABD başkanı Bush'un Türkiye gezisi vardı. Bush'u karşılama kampanyamız programlanmıştı. Çok yoğun bir şekilde Bush'u karşılamaya hazırlanıyorduk.

Ve korktuğumuz başımıza geldi. Bush'un gelişinin hemen arifesinde 12–14 Temmuz günlerinde nder yoldaşlarımızın da içinde bulunduğu on iki yoldaşımızı katlettiler. Bush'a olan uşaklıklarını bir kez daha ıspatlamışlardı.

Oliğarşının bu saldırısı henüz şehir gerillası aşamasında olan, atılım yıllarını yaşayarak örgütlenmesini geliştirmeye çalışan bizim gibi bir hareket için önemli bir kayıptı. Yılların deney ve tecrübesini taşıyan nder yoldaşlarımız, kadrolarımız şehit düşmüştü. Oliğarşi, Türkiye'nin metropollerinde, bütün dünyanın gözleri önünde kendi yasa ve kurallarını çiğneyerek açık bir katliam yapmıştı. Bush artık ülkemizde güvenlik içinde dolaşabilir, işbirlikleriyle yeni anlaşmalar imzalayabilirdi.

Oliğarşi, güpegündüz yaptığı katliamla, halka, kendi düzenine karşı çıkanların sonlarının bu olacağı şeklinde st düzeyde bir gözdağı verirken, Bush'un gelişinin hemen arifesinde bu operasyonunu yapmasıyla da emperyalizme karşı olan herkesin şiddetle

cezalandırılacağını, tüm dünya halklarına, anti-emperyalist, yurtsever örgütlere, ya teslim aldığı sol ve küçük burjuva milliyetçi örgütler gibi kendi denetimlerine girmelerini ya da acımasız olacaklarını söylemek istiyorlardı.

Katliam operasyonun sadece görünen yanıydı. Polis bu operasyonlarla nerelere kadar uzanmış, başka hangi üs ve insanlarımızı biliyor, bu meçhuldü. Üslerimizde küçümsenmeyecek oranda rapor, özgeçmiş, çeşitli dokümanlar, çeşitli yazılarımız ve istihbaratların olduğunu biliyorduk. Bütün bunlarla birlikte, operasyon nasıl başlamıştı, bir takip sonucu mu, henüz bilemediğimiz bir başka nedenle mi veya bir ihanet mi vardı hemen hiçbir şey bilmiyorduk. Şehit düşen yoldaşlarımızın birçoğu merkez ilişkiler ağı içersindeki insanlarımızdı. Operasyonun nerede ve nasıl başladığı kesinleşmediği sürece, bu ilişki ağı içersindeki her üs ve ilişki şeklini şaibeli kabul etmek zorundaydık. Bu yaklaşımla bakıldığında hemen hemen hiçbir üssümüz kalmamış demektir.

İnsanlarımız suskundu, hemen hemen hiç beklemediği, belki de düşünmediği bir katliamla karşı karşıyaydı. Sonraki günlerde ve haftalarda 12 Temmuz'la ilgili yapılan değerlendirmelerde ileri düzeydeki birçok insanımızdan "şok oldum" sözlerini duyacaktık. Niçin şok olmuşlardı? Emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşı nasıl bir savaş olarak düşünmüşlerdi? Savaşımızın gelişmesiyle birlikte karşı-devrimin şiddetini geliştireceği ve tüm güçleriyle üzerimize geleceğini anlatan onlar değil miydi? Şu gerçek ortaya çıkmıştı; kadrolarımızın birçoğu, sözde devrim ve karşı-devrimin şiddetini, savaşımızın emperyalizm ve oligarşi nezdindeki anlamını biliyor görünse de, özde bu savaşın gerçeklerini, uzun süreliliğini, zaferlerimiz kadar yenilgilerimizin de olabileceğini düşünmemiş veya düşünmüşlerse de tüm boyutlarıyla kavrayamamışlardı. Yukarıda anlatmaya çalıştığımız gibi, 12 Temmuz öncesi dönem, zafer sarhoşluğunun yaşandığı, kural ve ilkelerin artarak ihlal edildiği ve uyarıların dikkate alınmadığı bir süreçti. İşte bu ruh halindeki insanlarımız, 12 Temmuz katliamıyla birlikte, savaşın bu yüzünü görmüşlerdi. Savaş, usta bir sanatçının bakış açısıyla özenle ele alınmadığında, en küçük bir kural ihlalden düşman mutlaka faydalanmaya çalışacak ve fırsat bulduğunda darbeyi indirecektir. "Şok oldum" diyen yoldaşlarımız, savaşın bu acı yanlarını, karşıdevrimin zulmünü, onun sınıfsal direnişini ve de

kendi deneyleriyle, emperyalizmden öğrendikleri deney birikimini küçümsediklerinden çok olmuşlardı.

Süregelen kurlsız, ilkesiz, programsız, savaş gerçeğinden uzak, şekilsiz "bir kùltürün yol açtığı ve açabileceğı sonuçları, gelinen noktada yeniden tartışıp, yeni hesaplaşmalar yaparak, önümüzdeki engelleri belirli oranda temizlemeden darbe yemiştik.

Sol, sürdürdüğümüz bu savaşın çok uzağında olmasına karşın, onlar da suskundu. Oligarşının bu katliamı karşısında şaş-kınlaşmış, oligarşıye karşı silahlı savaş sürdürenlerin ağır bedeller ödediğini görmesinden dolayı silahlı mücadeleye başvurmamak için belki de bazı yeni kılıflar bulacaklardı. Onlar için, "Biz demedik mi?" diye başlayan propagandalarının, spekülasyonlarının ortalığı kasıp kavuracağı muhakkaktı. Böylece, belki birkaç ay daha taraftarlarına anlatacakları bir şeyler bulacaklardı.

Oligarşı Devrimci Sol'u çökerttiğini manşetlerden veriyordu.

Emperyalizmin temsilcisi Bush'a gecikmeksizin özel bilgi verilerek, ÷lkemizde huzurla dolaşabileceğı müjdelendi.

Katliamın neden ve nasıl olduğunu, nereden başladığını, şimdilik bir tarafa bırakıp, elde kalanı korumaya ve süratle kadrolara ulaşarak örgütsel ilişkilerin devamlılığını sağlamaya çalışmalıydık. Dahası, moral bozukluklarını engelleyerek, paniğey meydan vermemeliydik. Oligarşı katliamla panik yaratıp, sürdürceğı operasyonlarla yeni darbeler vurabilirdi. Nitekim, bu panik nedeniyle Ankara'da iki savaşımız daha katledildi. Panik başlamıştı ve biz birçok kadromuza ulaşamıyorduk. Özellikle SDB'ler komutanlarını da kaybetmelerinin etkisiyle katliamı daha çok yakınlarında hissedip, büyük çoğunluğuy paniğey kapılmış ve dağılmışlardı. Oysa, oligarşının katliamına cevap vermek, yoldaşlarının katledilmesinin hesabını sormak herkesten çok onların göreviydi. Ama, 12 Temmuz öncesinden ideolojik-psikolojik, eylemlilik vb. birçok noktada gerileme sürecine, girmiş SDB'lerin gerçey durumunu 12 Temmuz katliamı ortaya çıkarmıştı. SDB'ler paniğın üst boyutunu yaşarken, bu panik yalnız SDB'lerle sınırlı olmayıp, sınırlı sayıda yoldaşımız hariç, birçok kadroyu da içine almıştı. Misilleme için değerlendirebileceğimiz sadece bir SDB ve alanların denetimindeki bazı silahlı birimler vardı. Süratle bağ kurduğumuz her alan ve bölgede gerekli önlemler alındıktan sonra, katledilen yoldaşlarımızın intikamını almak için herkese görev düştüğünü,

düşman güçlere yaygın bir biçimde saldırabilmeklerini belirttik. Atılım yıllarının başlangıcında "Yolun Neresindeyiz?" ve çeşitli yazılı metinlerimizde, sık sık, bütün kadro ve komitelerimizin bir savaş örgütünün elemanları gibi davranması, silahlanması, her an doğrudan silahlı eylem içerisinde olabilecekmış düşüncesini içselleştirmeleri vurgulanıyordu. Ama bu insanlarımız, silahlı savaşta sadece SDB'lerin bir görevi olarak görmüştü ve objektif olarak kendilerini bu savaşın dışında değerlendirmiyorlardı. Bu nedenle de, kısmi eylemlilikleri hariç, alan ve bölgeler oligarşiden intikam alınması talimatını uygulamadılar. SDB'lerden ise sadece İstanbul'da bir birliğimiz dağılmadan varlığını koruyordu. Bu birlik de, daha önce anlattığımız çeşitli sorunları yaşıyor olup, çok şey yapacak durumda değildi! Buna rağmen eylemlilikte ısrar ettik ve bazı adımlar atabildik. Aslında 12 Temmuz katliamına karşı elimizde sağlam kalan, polisin uzanamadığı güçlerle belirli bir misilleme yaparken, hareketin merkezi tüm ilişkilerini operasyon bulaştı veya bulaşmadı demeden tümünden değiştirmek gerekiyordu. Ev, büro, herhangi bir yayın çıkartmak için bile en küçük bir olanak neredeyse kalmamıştı. Tüm bunları yeniden sağlamak halletmemiz gereken acil bir sorundu. En önemlisi de, 12 Temmuz öncesi parmak bastığımız sorunlara çözüm yolları aramak, eksik ve zaafarla, kuralsızlığı kural edinenlerle hesaplaşmak, kendimizi yeniden gözden geçirmek zorunlu hale gelmişti. Bazı arkadaşların panik ve telaşlarıyla engellemelerine rağmen, özverili yoldaşlarımızın yüksek sahiplenme duygusu ve büyük bir enerjiyle görevlerine sarılmasıyla çok kısa sürede hemen tüm merkezi ilişkileri temizleyip emin olduktan sonra yeniden kurumlaştırdık. İlk paniği atlatan SDB komutan ve savaşçıları yavaş yavaş daha önce hareketle ilişkileri koptuğunda, nasıl bağ kuracaklarının saptanması nedeniyle hareketi aramaya başlamışlardı. Bunları da yeniden toparlamak, kurumlaştırmak ve SDB'lerin oluşumundan günümüze kadar gelen süreçte olumluluk ve olumsuzluklarını birlikte ele alan bir hesaplaşma sürecine girmek kaçınılmaz olmuştu. Zaman kaybetmeden, boşalan yoldaşların yerini doldurarak eksikleri gidermeye çalışıyorduk.

Oligarşinin operasyonlarının önünü tıkamak, hiçbir örgütlenme şeklinin veya mekanizmasının olup olmadığına bakmaksızın ve bir saniye dahi kaybetmeksizin yerine getirilmesi gereken en

acil görevdi. Bu görevleri yerine getirirken, henüz resmi olarak oluşturduğumuz yeni bir MK'mız yoktu. Tarih ve halkımız bize, "Yeni bir MK kurmadan kim adına operasyonlara karşı önlemler aldınız, yeni düzenlemeler, atamalar yaptınız" diyemezdi herhalde. Çünkü o an, olması ve yapılması gerekenlerin hiçbir teorik kalıba, şemaya sığdırılamayacak kadar hassas ve hızla hareket etmemiz gereken bir andır. Yoldaşlarımızın, hareketimizin güvenliği ve geleceği söz konusudur. Beklemek, bürokratinin çarklarına hapsolmak, yeni katliamlar, yeni tutsaklıklar, daha fazla güç kaybetme demektir. Bu tür dönemler çok yüksek karizması olan insanların, bazen beş para etmez olduklarının ortaya çıktığı, hiç popülaritesi olmayan, çok daha alt düzeyde kadroların ise on yılları kısa bir sürece sığdırarak olgunlaşıp hareketi sahiplendiği ve yükseldiği dönemlerdir. Ancak bu tür dönemlerde kendilerini sinamamış, sinamaktan da korkanlar, MK'ları kendi hizip potansiyellerinin, statülerinin bir aracı olarak kullanmak isterler. MK'ları parmak hesabı bakış açısıyla düşünerek yüksek sorumluluk duygusundan, özveri ve risklerden soyutlayıp, yetkilerle donanmış ama bunun gereklerini yerine getirmeyen, şematik mekanizmalar olarak ele alırlar.

Elbette, yaşamımız dahil hemen her şeyimizi, hareketimizin sorunlarını paylaştığımız, çözüm yollarını düşündüğümüz, birlikte olduğumuz yoldaşlarımız vardı ve bu yoldaşlarımızla birlikte, bütün tehlikeler göze alınarak elde kalanı kaptırmamaya, güvence altına almaya çalışıyorduk. Bu yoldaşlarımız, savaşın yarattığı sorunların yakıcılığı, büyüklüğü ve yapmaları gerekenler konusunda gece-gündüz koştururken, "Ben neyim, MK mıyım, değil miyim" gibi bir soru, onlar için çok yabancı ve hatta komikti. Kuşkusuz ki, MK'lar ve diğer önemli sorumluluk mekanizmaları yeniden oluşurken, insanların bu süreçteki tavırlarına bakılacak, olumlu ve olumsuz yanları yeniden ele alınarak karar verilecekti. Geçmiş süreçteki karizmaları, aldıkları sorumlulukları hiç önemli değildi. Hatta önceki konumları MK düzeyinde olsa bile, gereken sorumluluğu götse-remediğinde veya zaafa düştüğünde onu görevden almak ve yerine yenisini atamak yetkisi önderliğidir. Bu bizim tarihsel gelişimimiz içerisinde ele alınmadan anlaşılamaz. Biz, parti kuruluş kongresine kadar organların oluşumunu seçimle yapmayacağımızı tüm kadrolarımıza ve halkımıza açıklamış

bir harekettik. Şimdi de durum bundan farklı değildi. Ve bu anlayışla hareket edecektik. Ölçümüz hareketin çıkarları için en iyi olanı yapmaktı. Ancak bir süre sonra Sinan ve Sabo'nun MK üyesi olması resmileşti. Ama bu resmileşme o anki görevleri açısından bir değişiklik yaratamazdı. Onlar zaten o süreçte bu fonksiyonu görmeye başlamışlardı. Sorumluluk duygusu ve hareketi sahiplenmedeki yüksek bilinç, yetkilerle, konumlarla kıyaslanamaz ve yer değiştiremez.

Yeni MK'da 12 Temmuz'un nasıl ortaya çıktığının araştırılmasına karar verildi. MK üyesi yeni yoldaşlar daha önce değindiğimiz hareketin atılım sürecinde yaşadığı sorunlar, çeşitli dayatmalar, ilke ve kuralsızlıklar hakkında bilgi sahibi olup, sürece vakıftılar.

Bu soruşturmada, 12 Temmuz'da ortaya çıkan üslerimizde görevli ve katledilen yoldaşlarımızla ilişkili olan birçok kadro sorgulandı. 12 Temmuz öncesi ilişkiler nasıl sürdürülüyordu, hareketin talimatlarına rağmen, ev, büro, telefon kullanımları nasıl yapılıyordu, polis takibine karşı kurallara uyuluyor muydu, örgütlenmede, kurumlaşmada zaafılara düşülmüş müydü, son dönemde İzmir, Adana, Ankara'da başlayan operasyonların nedenleri neydi vb. gibi bizi 12 Temmuz'a getiren nedenler üzerinde duruldu. Ortaya çıkan gerçek, 12 Temmuz öncesi durumun izleyebildiğimiz ve görebildiğimizden daha boyutlu olduğuydu. Geçmişe dayanan, atılımın başlangıcında üzerinde ısrarla durduğumuz, yazılı talimatlar haline getirdiğimiz birçok kural ve ilke sanki sorumluluğu olan, yönetici durumunda bulunan insanlar için geçerli değilmişçesine ilginç bir görünüm ortaya çıktı. Hareketin talimatları aksaklıklarla karşılaşp, gecikmelere uğrasa da daha alt düzeydeki kadrolara ulaşıyor ve kadrolar kavrayabildikleri oranda bu talimatlara uymaya çalışıyordu, ama üst yöneticiler tam bir rehavet içerisinde, kendine çok güvenen bir görünümde, bir şey olmaz mantığıyla hareket ederek kuralları çiğnemiş, sulandırmış, giderek alt kadrolar da yöneticilerini taklit eder duruma düşerek, tam bir gevşeklik ve kuralsızlık etrafımızı çepeçevre kuşatmıştır.(*).

(*) 12 Temmuz operasyonuıla ilgili sonuçlar "Kara Mizah" yazısında ayrıntılı anlatılmıştır.

FAALİYET RAPORU: KADROLARA HESAP VERME

12 Temmuz öncesi hareketin içerisinde bulunduğu durumu her boyutuyla değerlendirmek ve yükselişin önünü açmak için "Faaliyet Raporu" ve "SDB'ler Üzerine" değerlendirmeleriyle bir hesaplaşma sürecine girilmesine karar verilmişti. 12 Temmuz katliamıyla birlikte, bu hesaplaşmanın muhatabı olacak bir kısım yoldaşımız şehit olduğundan ve sorunların birinci dereceden muhatapları artık olmadığından hesaplaşma kısır kalmaya, çarpıklığını korumaya devam edecekti.

Şehitlerimize rağmen, onların anılarına, özverili mücadele tarihlerine gölge düşürmeden ama hata ve eksiklerini de saklamadan sorunlarımızı masaya yatırıp, çözüm yolları bulmalıydık. Savaş gerçeği hiçbir hata ve eksikimizi affedecek bir olgu değildi. Kendi hata ve eksikliklerimiz sonucu ortaya çıkan durumu değiştirmek görevi de bizimdi. Yoldaşlarımız hata ve eksikliklerinin bedelini düşmanın ağır şiddetiyle ödemişlerdi ve verdikleri bu bedelle bize, mutlaka kendilerini aşmamız gerektiği mesajını veriyorlardı.

Atılım yıllarımızın başlangıcında büyük kavga verdiğimiz "kuralsız devrimcilik kültürü" belirli bir süre değişip, ileri-atılmamızı sağlamışsa da, mücadelenin yükselmesiyle yeniden eskiye dönmeye başlamış ve adım adım bu anlayışı alta doğru yayarak yeniden kurumlaşmıştır. Bu nedenle, daha alt kadrolara kadar inerek, hareketin yeni dönemdeki yeni sorunlarını tartışmak, çözüm yolları bulmak, savaşımıza ayak uyduramayacak olanları ayıklayan yeni bir eğitim faaliyeti başlatmalıydık. "Faaliyet Raporu" genel olarak hareketin içerisinde bulunduğu durumu sergiliyordu. "Silahlı Birliklerin Bugün İçinde Bulunduğu Durum ve Bazı Sorunlar" isimli yazı ise SDB'lerin kuruluşundan 12 Temmuz sonrasına kadar olan süreci sorguluyor, yapılması gerekenleri belirtiyordu.

Bu her iki yazılı metin de, MK'nın değerlendirme ve düşünceleri olarak komiteler düzeyindeki kadrolara sunulmuştur. SDB yazısı ise esas olarak SDB komutanları ve üyelerine sunulmuştur.

"Faaliyet Raporu"nda süreç irdelendikten sonra şu kararlar alınmıştır.

—*Silahlı eylemleri geliştirmek, nitelikleştirmek ve yaymak,*

genelde siyasi pratiği yükseltmek.

—Kent gerillasının eksik ve zaaflarını giderecek adımlar atmak, mevcut deneylerden çıkarılan dersler ışığında, kent gerillasını daha etkin hale getirmek, gerilla kültürünü ve düşünce tarzını egemen kılmak ve kökleştirmek, kısaca silahlı birlikleri gerilla kavramının ruhuna uygun bir örgütlenmeye ve anlayışa kavuşturmak,

—Stratejik bölge ve alanlara yığınağı devam ettirmek, bu bölge ve alanlarda örgütlenmeyi güçlendirmek, kurumlaşmanın pekiştiğı ve yerleşik bir güç haline geldiğimiz stratejik bölgelerde, kırsal alanlarda eylemlilik yaratmaya yönelmek, "birleşik devrimci savaş" perspektifine uygun ve koşulları dikkate alan bir gerilla faaliyetini örgütlemek,

—Bölgelerde ve alanlardaki örgütlenme, faaliyetin düzeyine ve organize edilmesine bağılı olarak, mücadele önündeki yerel engelleri hedefleyecek ve onları ortadan kaldırmayı sağlayacak milis örgütlenmesine başlamak ve bu örgütlenmeyi geliştirerek bölgeler ve alanlar çerçevesinde devrimci şiddeti tırmandırmak,

—Güvenlik örgütünü merkezi tarzda oluşturmak ve bu örgütlemeyi tüm alan ve bölgelere yaymak için adımlar atmak,

—Düşmanın örgüt önderliğine doğrudan ulaşmasını engelleyecek tedbirleri almak ve örgüt işleyişini buna uygun olarak yeniden düzenlemek,

—Yayın faaliyetinde bir atılım yapmak, haftalık dergi yayınına başlamak, örgüt yayınlarının broşürler-yazılar şeklinde çoğaltılmasını sağlamak, ihtiyaç oranında yeraltı yayını çıkarmak, çeşitli alanlar ve bölgeler bazında alan ve bölge komitelerinin denetiminde çeşitli yayın faaliyetlerini gündeme getirmek ve geliştirmek,

—Alanlar ve bölgeler düzeyinde, komiteler, komisyonlar biçiminde belli adımlar atılan kadın örgütlenmesini geliştirme ve merkezi örgütlülüğe sahip Devrimci Kadın Hareketi'ni yaratma konusunda çaba göstermek,

—Yeraltı örgütlenmesinin gelişmesine bağılı olarak, demokratik mücadele mevzilerini güçlendirmek, bu mevzilerde değişik biçimlerde tutunmayı sağlamak,

—Saflarımızda varlığını hala sürdüren demokratizm, libe-

ralizm, kuralsızlık vb. türünden olumsuz eğilim ve alışkanlıklarla ısrarla mücadele etmek, ihtilalcilik bilincinin gelişmesi ve ihtilalciliğin içselleşmesi için enerjik çaba göstermek,

—Olanakları zorlayarak, tüm komite sorumluları ve üyelerinin silahlanmalarını sağlamak, her kadro ve militanı silahlanma konusunda özel bir çaba göstermeye yöneltmek, düşmanla yüz yüze gelindiğinde çatışma tavrımızı ve geleneğimizi geliştirmek ve kökleştirmek.

Bu kararları hayata geçirmek için yoğun bir çaba içerisine girdik. Bu kararların da uygulanabilmesi için, her şeyden önce şehitlerimizden boşalan yerleri doldurmalıydık. Yeni MK oluşturulmuş, merkezi ilişkiler, bölge ve alan ilişkileri yeniden düzenlenmiş, SDB Komutanlığı'na, Karadeniz dağlarına birliğiyle çıkmak için kampta bekleyen Fazıl yoldaş atanarak boşluk telafi edilmiştir.

Silahlı eylemleri daha nitelikli hale getirmek ve yaymak için SDB'lerin içerisinde bulunduğu durumu irdeleyen yazının SDB üyelerince okunup tartışılması, değerlendirilmesi gerekiyordu. Geçmişin eksik ve zaafı sorgulanmadan, çıkartılan dersler iç-selleşmeden, olumlu bir adım atmak çok güçtü. 12 Temmuz'da panik halinde dağılan SDB savaşçılarının ilişkilerini yeniden sağladıktan sonra hesaplaşma sürecini başlattık. Görünüşte, kimse SDB'ler üzerine yazılanlara karşı çıkmıyordu ama sorun, öncelikle komutanlar düzeyinde ele alındı. 12 Temmuz sonrası içine düştükleri panik, korku, bunun sonucu hiçbir eylemlilik düşünülmeden hareketi ve yoldaşlarını unutarak kendilerini korumayı esas almaları gündeme gelince feryat etmeye başladılar. Geçmişte yaptıklarını baz alarak "bunlar bize denilemez" şeklinde içgüdüsel, gurur temelinde bir savunma yaparak, sorunlarımızın çözüm yolunun önünü açmıyor, kendilerini dayatıyorlardı. Öyle ki, kimileri gerçekleştirdiği birkaç eyleme güvenerek, kendilerini dokunulmaz görüp, ukalalığa, irade tanınamazlığa kadar varan davranışlar içerisine girebiliyorlardı. Hesaplaşmanın sert geçeceği ve bir kısım insanların bu süreçte döküleceği ortaya çıkıyordu. Göze almak zorundaydık. Bu tavırdaki olanlar üzerine ısrarla gittik. Ortaya çıkan bütün olumsuzluklara rağmen bu insanlarımız aynı zamanda atılım sürecinin sorumlu düzeydeki insanları,

emekçileri de olmuşlardı. Kimseyi kaybetmek istemiyorduk. Bazılarıyla bizzat görüşülerek, hatalar ve zaafırları gösterilip yeni sürece uyum sağlamalarına çalışıldı.

Bu süreçte bazı SDB'ler geçmişte yaptıklarına güvenerek otorite tanımaz duruma gelmişlerdi. Öyle bir hale gelmiştir ki, silahlı olmasının anlamının kalmadığı kararına varılarak, tüm birliğin yetki ve sorumlulukları, silahları ellerinden alınıp cezalandırılmış ve kendilerini sorgulama sürecine sokmaları istenmiştir. Dahası savaşın doğal yasasıdır; savaş kurallarla, emir ve talimatlarla yürür. Bu emir ve talimatlara, kurallara uyacaklarını taahhüt edemeyenlerin, kendilerine güvenemeyenlerin SDB'li sıfatını taşımayacağını ve bu nedenle saflarımızı terk etmelerini istedik. Bu yaklaşım, birçok SDB'li yoldaşın özeleştiri sürecine girip kendini yenilemesini sağlarken, bazıları suç boyutundaki hataları nedeniyle ceza aldı, bazıları da ihraç edildi.

SDB'leri, birçok yönden yeni baştan ele alarak, geçmiş hata ve zaafırlarından dersler çıkartarak yeniden kurumlaştırdık. SDB'lerin şimdiye kadar eylem, istihbarat, yeraltı ilişkileri, örgütsel ve yoldaşlık ilişkileri, olumlulukları, olumsuzlukları vb. konularda tüm SDB üyelerinden yaşadıklarını ayrıntılarıyla anlatan raporlar alındı. Bunlar üzerinde yapılacak bir çalışmayla SDB pratiğinden çıkan dersleri somutlaştırıp, eğitim aracı olarak kullanılmasını hedefledik. Bu sürecin derslerini içeren raporlar incelenme aşamasında kalarak sonuçlanmıştır.

SDB'leri teknik, silah ve cephane olarak güçlendirmek, bu konuda eğitim eksikliklerini gidermek için ülkenin uygun bir yerinde, sadece şehir gerillasına özgü derslerin ve deneylerin öğretildiği, şehir gerillasına uygun bir askeri eğitimin yapıldığı bir kamp faaliyeti düşünüldü. Bu eğitim için gerekli kadro, silah, cephane, yer düzenlenmiş, kamp personeli yerleşmişken, düşünülen kamp faaliyeti gelişen operasyonlarla kesintiye uğramıştır. Savaşı yaygınlaştırmak için Kürdistan'ın bazı kentleri dahil Anadolu'nun çeşitli kentlerine yarı-yerleşik ve yerleşik olmayan karma şehir SDB'lerinin oluşturulması için karar yine bu süreçte alınmıştır.

Şehir SDB'leri doğrudan merkeze bağlı tek tek eylemliliklerden çıkartılmıştır. Genel olarak belirlenmiş düşman hedeflerine, kendi komutanlıklarının inisiyatifiyle yönelmeleri karar altına alınmış, her bir SDB birliğinin merkez tarafından belirlenecek genel

kampanyalar veya saptanan özel hedefler dışında, mahalli bölgelerde ve çeşitli alanlarda oluşturacağımız milislerle -gerektiğinde koordine halinde- belirli bir bölge çerçevesinde düşman hedeflerine saldırıyı sürekli kılarak, düşmanın bu bölgelerde rahat hareket etmesini engellemeleri anlayışı getirilmiştir. Bu anlayışla bölge komutanlıkları oluşturulmuştur. Birlikler, geçmişe kıyasla daha güçlü silahlarla takviye edilerek, birliklerin ateş gücü artırılmıştır. Ayrıca SDB'lerde gerilla kültürünü geliştirmek ve buna uygun işleyişi kalıcılaştırmak için ilk taslağını SDB'lerin oluşumunda hazırladığımız ve SDB'ler üzerine yazılarda çeşitli biçimlerde açtığımız, gerilla disiplini ve işleyişini resmileştirerek, yeni bir tüzüğün hazırlanması gündeme getirilmiştir.

SDB'lerin kitlelerden soyutluğu ve bunun yol açtığı sonuçlar, bu aşamada da tartışılmış ama gerek operasyonların yol açtığı olumsuzluklar, gerekse kitleselliğin durumu açısından yeni bir organizasyona geçiş uygun görülmemeyerek, sadece Anadolu'da bazı kentlerde oluşan SDB'lerin bazı unsurlarının yerleşik olabileceği düşüncesine varılmıştır.

Bu düşünce ve sonuçlarla "Faaliyet Raporu"nda karar haline gelen, silahlı eylemleri geliştirmek, nitelikli hale getirmek ve yaymak, silahlı birlikleri gerilla kavramının içeriğine uygun örgütlemek ve yeniden düzenlemek kararları uygulanmaya başlanmıştır. 12 Temmuz'dan kısa bir süre sonra, eylemliliklerle ve uygulamada hızla mesafe katederek, oligarşinin 12 Temmuz katliamıyla oluşturmaya çalıştığı "çökerttik, yok ettik" demagogisini altüst ederek psikolojik üstünlüğü tekrar sağladık. Düşmanın en güçlü olduğu alanlardan adalet kurumuna, işkencecilere birçok yerde saldırdık ve hedefleri ortadan kaldırdık. Düşmana, halk ve sol nezdinde, 12 Temmuz katliamlarına rağmen Devrimci Sol'un asla yok edilemeyeceğini ve savaşımızın durdurulmayacağını gösterdik. Oligarşinin katliamı istediği sonucu alamamış, tersine daha büyük bir savaşı doğurmuştu. Yükseliş çizgimiz devam edecekti.

Kır gerilla faaliyetini geliştirme çalışmalarına devam edilerek, kır gerillasını hazırlık aşamasından çıkartıp, eylemlilik içerisine sokmak için alınan karara uygun davranılmıştır. Bunun için hareketimiz açısından oldukça sancılı geçen ve uzun bir zamanın kaybolmasına neden olan bu süreç ele alınmış, başta kır gerilla-

şı komutanları olmak üzere, savaşçılar sorgulanmıştır. Geçen süreçte komutan ve savaşçıların gerilla yaşamı ve düşünce tarzından uzak anlayışları statükolaştırıp, harekete dayatmaları nedeniyle, ileri bir adım atılamamış ve bu nedenle radikal bir hesaplaşma içerisine girilmiştir. Bu konuyu da ayrı bir başlık altında ele alıp inceleyeceğiz.

Bölge ve alan örgütlenmesine bağlı yerel düzeyde silahlı eylemlilikler sürdüren ve bu düzeyde düşman hedeflerine yönelen, gerillaya yardımcı, olan milis örgütlenmesine fiilen başlanarak, belirli oranda olumlu sonuçlar alındı denebilir. Ancak bu örgütlenmelerin de 13 Eylül darbesiyle zorlanarak ve amaçlar dışında kullanılarak büyük oranda yok olmasına neden olunmuştur.

Atılım yıllarının başlangıcından beri, gerek dış, gerekse iç düşmana karşı mücadelede önemli görevler yüklenecek olan güvenlik örgütünün, kadro kayıpları nedeniyle insan ayırlamaması sonucunda merkezi düzeyde örgütlenmesi, oluşması hep geleceğe ertelenerek, günümüze kadar devam etti. Ancak bazı bölge ve alanlar düzeyinde yer yer örgütlenme çabalarımız olduysa da, bunlar kalıcı olmadığı gibi, düşünülen amaca hizmet ettiği de fazla söylenemez.

Düşmanın önderliğe doğrudan ulaşmasını engelleyecek önlemler almak ve buna uygun örgüt işleyişini düzenlemek şeklinde ifade edilen "Faaliyet Raporu"ndaki karar 12 Temmuz'dan önce olmasına rağmen, birçok gelişmeden dolayı ancak '91 Ekim'inde fiili olarak gündeme gelmiştir. 12 Temmuz toparlanması ve yeni MK'nın oluşturulmasından sonra, "Faaliyet Raporu"ndaki karar çerçevesinde MK'nın bu kararı yeniden gündeme alması, kararın uygulanmasını istemesi ile ve de bazı ileri kadroların bu kararın uygulanmasında ısrarları sonucu, yeniden ileri kadrolara başvurularak bu konudaki düşünceleri alınmış ve ancak bundan sonra önderliğin yurtdışına çıkması sağlanmıştır. Önderliğin yurtdışına çıkışındaki amaç, cephe gerisi olanakları çerçevesinde önderliği kurumlaştırmak ve buna uygun düzenlemeler sağlanarak, bir karargâh faaliyeti şeklindeki işleyişe geçmek hedeflenmiştir. Bu olanakların araştırılması, koşullar varsa tanımlanan çerçevede kararın uygulanması, olmadığı koşullarda ise ülkeye dönülmesi, bir sayfalık yazılı metinle Eylül ayında yazılı karar haline getirilmiştir. Bu karar çerçevesinde 5 Ekim'de

yurtdışına çıkmıştır. Düşünülen çerçevede bir karargâh faaliyetinin oluşturulması Avrupa örgütlülüğünün içerisinde bulunduğu durum, Ortadoğu'nun subjektif nedenlerle çeşitli engeller çıkartması ve de 17 Nisan katliamıyla istediğimiz nitelikte bir karargâh faaliyeti oluşturulamadı. Sadece bir kısım adımlar atıldı. Yeni iletişim ağını kurabildikse de yeterli ve sağlıklı değildi. Bu konu her yönüyle yeniden ele alınıp değerlendirilmesi gereken bir öze sahiptir. Nerede, nasıl bir karargâh, nasıl bir yönetim, nasıl bir önderlik, nasıl bir işlerlik soruları çok açık ve net bir biçimde, hiçbir belirsizliğe yer vermeden, yeniden düşünülüp karar altına alınmalıdır. Yeni durumla eski karar yeniden gözden geçirilmelidir.

Yayın faaliyetinde eksiklikleriyle birlikte büyük bir atılım yaptığımızı söyleyebiliriz. Düzenli, periyodik olarak çıkan haftalık dergiden, bölge ve alanların yayınlarından, legal, illegal çeşitli broşürlere kadar pek çok yayın çıkartılarak örgütlü tarihimizin en çok yayınının çıktığı bir döneme girilmiştir diyebiliriz. Darbeden kısa bir süre önce de parti hazırlığının önemli bir adımı olarak merkez yayın organı Devrimci Sol'un çıkartılmasıyla, yayın faaliyetimiz en parlak dönemini yaşamıştır.

Devrimci Kadın Hareketi'nin örgütlenmesinde ise hareketin stratejik alanlardaki ve doğrudan stratejiyi etkileyen daha ağır sorunları nedeniyle, üzerinde yoğunlaşamadı. Bu nedenle bu kararın hayata geçirilmesinde önemli bir adım atılamadı. Çeşitli demokratik mevzilerimizin güçlendirilmesi ve bu mevzilerin terk edilmemesi kararında ısrarlı bir çaba içerisinde olduk. Oligarşinin bizi demokratik mevzilerde yaşatmamak için sürdürdüğü bütün baskılara karşı direnilmiş, defalarca baskı ve işkencelere rağmen kapatılan demokratik mevzilerimiz yeniden yaratılarak yaşatılmış, yasal olarak yaşatılamayanların ise meşru zeminde kalıcılığı sağlanarak yaşatılmaya çalışılmıştır. Bugün ülkemizin dört bir yanında bölge ve alanlarda çeşitli sınıf ve tabakaların halk örgütlülüklerini içeren demokratik mevzilerimiz vardır.

Saflarımızdaki demokratizm, liberalizm, kuralsızlık vb. olumsuz eğilim ve alışkanlıklara karşı ihtilalci bilincin gelişmesi konusunda hemen her boyutta ve çok çeşitli biçimlerde süregelen bir mücadele verilmiştir. Bu mücadelenin sert geçmesi sonucu, bu tür zaafılar bir anlamda 13 Eylül darbesiyle ifadesini bulacak bir görünümde ortaya çıkarak, hareketi teslim almak isteyen bir İs-

yan hareketine dönüşmüştür.

Komite sorumlusu ve üyelerinin silahlandırılması ve çatışma tavrının geliştirilmesi konusunda önemli adımlar atmamıza rağmen, düşmanla yüz yüze gelindiğinde çatışma tavrının yaygınlaşıp güçlendiğini söyleyemeyiz. Bunun nedenlerini "Nasıl Bir Yöneticilik" başlığı altında ayrıca anlatacağız.

12 Temmuz'dan hemen sonraki aylar içinde (Ekim) ANAP hükümetinin yönetemez duruma düşmesi ve iktidardan kaçmasıyla birlikte genel seçimler Türkiye halkının gündemine girmişti. Seçimler yaklaştığında 12 Temmuz'da doğan kadro boşluğunu büyük oranda doldurmuş, ilişkilerimizi yeniden gözden geçirip yenilemiştik. Oligarşinin seçim oyununu her türlü mücadele biçimiyle, propaganda ile teşhir edebilecek durumdaydık. '90 atılım ruhuna uygun olarak politik propaganda ve taktiklerimizde yeni bir adım daha atarak, tarihimizde ilk defa halk kitlelerine, devrimci halk iktidarının kendilerine neler getireceğini açıklayan, devrimci halk iktidarının programı kapsamında "Seçim Çare Değil, Devrim" broşürünü çıkardık ve ülke genelinde çok yaygın şekilde dağıtarak yoğun bir propaganda faaliyeti ile halka ulaştırdık. Ayrıca yine bu içerikte bir kampanya çerçevesinde birçok seçim bürosu basılarak tahrip edildi, burjuva partilerinin sözcülerine, milletvekili adaylarına silahlı saldırılarda bulunuldu. Ve de seçim aldatmacasını protesto etmek için emekli faşist generallerden eski MİT müsteşarı Adnan Ersöz cezalandırıldı.

Örgütümüz "Seçim Çare Değil, Devrim" sloganıyla kitleleri düzen partilerinden kopararak devrimci saflarda örgütlenmeye çağırırken, oportünist, reformist ve de Kürt küçük burjuva milliyetçileri SHP'yi destekleyerek, diğer burjuva partilerine umut bağlatıyorlardı. Hatta, tescilli faşist-halk düşmanı Demirel ve Demirel'in suç ortağı SHP'nin halklara karşı zulüm iktidarı olacağı kesin olan DYP-SHP koalisyonunu destekleyecek kadar devrimden uzaklaşmışlardı. Bu anlayışın en uç örneğini TKP gibi reformistlere karşı olduğunu söyleyen PKK vermiştir. Açıkça ve resmen halkın katliamını biraz daha meşrulaştırmak isteyen, bunun için hükümet vitrinini yenileme gereği duyan emperyalizm ve oligarşi seçimle hükümeti yenilerken ve halklara karşı baskı ve terörü yoğunlaştıracığını itiraf ederken, PKK bu koalisyon hükümetini desteklemiş ve meşrulaştırmıştır. PKK bu tavrıyla, emper-

yalizm ve oligarşi ile gerektiğinde çok rahat uzlaşabileceğini, devrimcilere sırt çevirebileceğini göstermiştir. Bu tavır, Kürt halkını ve bütün halkları ezen, başka gerici ve faşist ülkelere ve de emperyalizme dayanarak Kürt halkının kurtuluşunu düşünme oyunuyla özdeştir.

12 Temmuz katliamına karşı sürdürdüğümüz misilleme eylemlerimizle, seçim aldatmacasına karşı "Seçim Çare Değil, Devrim" kampanyamız iç içe geçmişti. Bu nedenle, işkenceci siyasi polislerin cezalandırılması, karakolların tahrip edilmesi, vilayet, jandarma bölük komutanlıklarının, ANAP ilçe binalarının bombalanması şeklinde onlarca silahlı eylem gerçekleştirilmiş ve emperyalizme karşı tavır alınarak, İngiliz ajan Andre Blake cezalandırılmıştır.

Örgütümüz 12 Temmuz şehitlerinin cenazelerini büyük bir kitlelilik, görkemli bir törenle kaldırdıktan sonra düşmanın "yok ettik" dediği, oportünistlerin, felaket tellallarının timsah gözyaşları döktüğü bir süreçte halk kitlelerinin karşısına daha büyük bir güvenle çıktı. Düzen partilerinin alternatifini olduğunu da gösterecek tarzda seçimleri teşhir kampanyasını her türlü eylem biçimini yaşama geçirerek sürdürdüğünde, halk düşmanların cezalandırıp üslerini tahrip ettiğinde, Devrimci Sol 12 Temmuz öncesinden daha güçlüydü. Çok önemli önder kadrolarını ve savaşçıları kaybetmişti, ama onların yerlerini doldurarak savaşı daha da yükseltme yeteneğini de gösterebilmişti. Bu nedenle çok daha güçlüydü. Devrimci Sol her koşulda üreten, kendini yenileyen, düşman karşısında pes etmeyen bir güçtü. Bu halkımızın da, düşmanın da, sözde dostlarımızın da belleğine kazınıyordu.

Oligarşinin seçim aldatmacasına karşı teşhir kampanyamızı farklı biçimlerde sürdürecektik ve bu faşist koalisyona gerçek yüzünün, halk kitlelerince görülmesini sağlayacaktık. Seçim öncesi "Seçim Çare Değil, Devrim" kampanyasıyla halk kitlelerine devrim programını götürmüştük. Faşist koalisyona hükümetini oluşturan partilerin halka söz vermiş oldukları vaatlerinin sahteliğini ortaya çıkartmak için, bu kez de tamamen demokratik platformda, kitleli boyutlarda, çeşitli mücadele biçimlerinin sergilendiği "İstiyoruz, Vermezseniz Alacağız" kampanyasını örgütledik. Bir yandan hükümetin halka verdiği sözleri yerine getirmesini isterken, diğer yandan halkın en demokratik taleplerini sıralayarak, halk-

tan yana olduğunu iddia eden hükümetin bu talepleri yerine getirmesi gerektiğinin propagandasını yapıyorduk. Kapman-yamız, özellikle SHP tabanında yankı yaratmış, bu kesimi hükümetin politikaları konusunda daha duyarlı kılmıştır. Ve bu kampanyayla, silahlı eylemler yanında, tüm halk kitlelerine yönelik somut propaganda biçimlerini ve yaratıcı taktikleri gündeme getirdiğimizi gösterip, kadrolarımızı kitle çalışması, somut propaganda, güncel taktikler konusunda eğitirken, tüm sola da öğretiyor, katliamlarla yok edilemeyen bir güç olarak güven vermeye devam ediyorduk. Hareket savaşıarak öğreniyor, öğrenip savaşı yükseltiyordu.

İşkenceci ve halk düşmanlarını, zulmün adaletini dağıtan savcılarını hiç ummadıkları anda ve yerde cezalandırarak, birçok hedefi ortadan kaldırmaya devam ettik. Örgütlenmemiz yaygınlaşarak devam ediyordu. Oligarşi katliamlarla hiçbir şeyi değiştiremediğini, tersine her gün biraz daha güçlendiğimizi anlamıştı. Kontrgerilla psikolojik savaş taktiklerine ağırlık vermeye başladı. Bültenlerimiz, bildirilerimiz taklit edilerek, Devrimci Sol'un bölündüğünü, Devrimci Sol önderliğinin ne kadar kötü olduğunu vb. anlatan kontrgerilla bildirileri sıkça yayınlanmaya başlandı. Sedat Simavi'nin anmasında mezara bomba konulması ve bunun hareketimize mal edilmesi gibi provokasyon eylemleri, yalan propagandalarıyla devam ediyordu. İktidar ve polis şefleri öylesine zor duruma düşmüşlerdi ki, "çökerttik" demagojilerinin açığa çıkmasının getirdiği zavallılıkla, bu kez de eylemlerimizi "Kızıl Ordu Fraksiyonu" adına üstlenerek ortalığı bulandırmaya çalışıyorlardı. Aynı süreçte PKK liderinin de burjuva emperyalist basın aracılığıyla hareketimize karşı saldırıya geçmesi ve neredeyse Bekaa'da uçan kuşa anti-Devrimci Sol propagandası yapması çok dikkat çekici olmuştur. Biz gelişmeye devam ettikçe, çok çeşitli cephelerden saldırılar gelmeye başlıyordu.

Her şeye rağmen yükselişimiz devam ederken, atılım sürecinin sorunları da hemen her alanda çeşitli görünümlerle sürüyordu. Kolektifliği işletmeme, insanların katılımcılığını sağlamama, programsız çalışma, küçük şeylerle yetinen ufuk darlığı, silahlı savaşı risksiz eylem anlayışından çıkartıp daha cüretli bir konuma sıçratamama ve kır gerillasında hareketsizlik gibi sorunlarımız devam ediyordu.

AVRUPA KÜLTÜRÜ SORUMSUZLUĞU BESLİYOR

Yurtdışı, özellikle Avrupa, sürekli sorunlar yaşadığımız, statüleri çok çabuk oluşturan ve güçlendiren maddi koşullara sahip bir yerdir. Emperyalizm sosyal, psikolojik, ekonomik hemen her şeyiyle "mültecilik statüsü" diye ifade edebileceğimiz bir statü yaratıp, insanların az da olsa henüz ayakta duran devrimci değerlerini yok ederek, düzene entegre etmektedir. Ve bu sistem sayesinde ki, emperyalizm on binlerce devrimci-demokratı çürütüp bitirerek, düzen insanı haline getirmeyi başarmıştır. Şu veya bu nedenle ülkesinden kaçmış mülteciler, bu kaçış psikolojisinin de etkisiyle yeni bir yaşam kurmaya çalışırken, bu yaşam içinde düşünülen devrimcilik lütfen bir devrimcilik olup, riske katlanmayan, özverili olamayan, mültecilik statüsünün bozulmayacağı bir devrimciliktir. Bunlara sağdan-soldan gelip eklenen çeşitli sapkın ideolojilerin etkileri de karışınca, ortaya garip bir devrimci tipi çıkmaktadır. Burjuva ideolojisinden gerçek anlamda bir kopuş sağlayamamış, sosyalizmi içselleştirememiş ve batı kültürünün çağdaşlık masallarıyla büyümüş, ona hayran, kendisini aşağılayan, geri bıraktırılmış ülkemizin bu devrimcileri, kapitalizmin metalaştırdığı, çürüttüğü bu topluluk içerisinde kendisini yalnız bulduğunda ona özenmeye, taklit etmeye başlar ve zaten güçlü olmayan ulusal özelliklerini de yitirerek," kimliksiz bir insan haline gelir. Bu nedenle yurtdışında ne istediği belirsiz, bunalımlı insan tipleri ortaya çıkmaktadır.

Güçlü bir inanç, yüksek bir bilinç ve derinliği ile kavranmış ülke ve halk sevgisi olmadığında, insanları yavaş yavaş eriten bu çark içerisinde devrimci değerleri yaşatmak ve bu değerler doğrultusunda örgütlenme yapmak çok zordur. Bu nedenle ki, yurtdışındaki sorunlar çok daha boyutlu olmuş ve hareketimizin başına felaketler getirecek noktalara kadar savrulmuştur.

Bütün olumsuzluklarına karşın, Avrupa'da iki milyonu aşkın çeşitli milliyetlerden halkımız yaşamaktadır. Bunlar içerisinde örgütlenme çalışması yapmak, mücadele için katkı ve desteklerini almak, emperyalizmin onları kimliksizleştirmesine izin vermemek gerekiyordu. Buralarda oluşturabileceğimiz maddi ve teknik birikimle yurtdışının hareketi birçok yönden destekleyebilecek, katkılarda bulunacak, olumlu bir işlev görmesini sağlamalıydık. Avrupa demokratik kamuoyunu iyi değerlendirerek Türkiye faşizmini teş-

hir etmek, bütün dünyada bulunan devrimci, ulusal, ilerici, demokrat tüm örgüt ve kuruluşlarla dostluk ve dayanışma ilişkileri geliştirerek, mücadelemizin meşruluğunun propagandasını yapmak önde gelen görevlerimiz arasındaydı.

Yurtdışında yaşadığımız önceki sorunlar nedeniyle, atılım döneminde bu cepheyi de sağlamlaştırmak, atılım sürecine hizmet edecek duruma getirmek için güçlü bir müdahalede bulunduk. Daha önce sorunlar yaşadığımız insanları, bu alandan çıkarıp farklı yerlerde istihdam ederek, yeni komitenin eski sorunlarla boğuşarak yıpranmasını ve zaman kaybetmesini önlemek istedik.

Yeni komite fiili olarak göreve başlamadan, daha ülkedeyken, Avrupa'nın içinde bulunduğumuz durum, yapmamız gerekenler, atılım sürecindeki sorunlarımız tüm boyutlarıyla kendilerine anlatılıp, nasıl müdahale edecekleri, kendilerinden neler istediğimiz, bunları nasıl yapacakları geniş bir çerçevede konuşuldu. Ayrıca yurtdışı değerlendirmesi yazılı olarak da yapıldığından, bu değerlendirme içeriğinde Avrupa statüsünde kadro durumunda olan insanlarımızla tartışarak, katılımlarını sağlayarak daha ayrıntılı programlar çıkartmaları gerektiği belirtildi. Buna rağmen, verilen perspektif doğrultusunda hareket edilmediği, programlı olunmadığı, her şeyden önce içinde bulunulan sistemi tanımaya çalışmadıkları gibi, orada yaşayan halkımızın, insanlarımızın, ekonomik, siyasal, sosyal özelliklerinin tahlil edilmesiyle ortaya çıkacak somut, sonuç alıcı, sürekli kendini geliştirici program ve taktikler üretilmiyordu. "Yoklar, olmazlar" lafları giderek daha sık kullanılıyor, "Burası başka, bildiğiniz gibi değil" edebiyatı geliyordu. Bu edebiyat, bu üslup çok duyduğumuz bir üslup olup, son olarak da en sistemli ifadesini bulmuş bir şekilde, ülkede karşıımızdaydı. Bu mantığa, bu anlayışa karşı mücadele veriyorduk. Hatta '90 Atılım sorunlarının odağında bu anlayışa karşı mücadele vardı.

12 Temmuz sonrası Avrupa Komitesine atadığımız bir arkadaş ülkeye getirilmiş olduğundan üçlü komite ikiye düşmüştü.

'91 Ekim'inde yurtdışına çıktığımda, görünen ve bilinenin dışındaki çok daha fazla olumsuz bir tabloyla karşı karşıya olduğumuzu anladık. Yurtdışına çıkışım bilindiği halde, kalacak yer anlamında dahi bir hazırlık yapmamışlardı ve dernek diye niteleyebileceğimiz bir yerde kalmak durumundaydım. Bu durum, özgün bir

durum olup telafi edilebilirdi. Ama asıl korkutucu olan emperyalizmin burjuva demokrasisine güvenerek, bu denli açık, gözler önünde olmamızdı. Hemen her şeyin bilinen birkaç dernekte yapıldığı, telefonların neredeyse tek iletişim aracı olduğu bu görünümde bir tek ben eksiktim. O da tamamlanmıştı. Bu sorumsuz düşünceyi besleyen, büyüten düşüncenin maddi temelleri, emperyalizmin gerçek anlamıyla kavranamaması, bunlarla yerli işbirlikçilerin ilişkilerinin küçümsenmesi ve nihayetinde emperyalist demokrasiye inanmak vardı. Bu anlayışla birlikte kavganın, ateşin uzağında olmanın rehabeti, kuralsızlığı ve sorumsuzluğu yavaş yavaş geliştirdiği açıktı. Bütün bunlara ek olarak uzun yıllarını içinde geçirmiş, kitleleri yönetme, kitle önderi olma süreçlerini sağlıklı bir tarzda yaşamayan arkadaşları, içeride kazandıkları ama yaşam içerisinde fazla anlamı olmayan, soyut birikimlerine dayanarak yönetici atamıştık. Bu açmazı ve sağlıksızlığı eleştiriye açık olmak, yapılması gerekenler üzerinde alabildiğine yoğunlaşmak, kitlelerden öğrenmesini bilmek ve kendilerine sunulan program ve perspektifleri uygulamakla aşabilirlerdi. Bunlardan herhangi biri gerektiği gibi yapılmadığında, yenilenmek ve öğrenmek mümkün değildir. Ya karamsar düşünceler ve devrimden uzaklaşma başlayacak, ya da güçlü içgüdüsel bir savunmayla gerekçeler art arda sıralanarak özeleştirilme sürecine girilip yenilenmekten kaçınılacaktı.

Avrupa'daki hemen hemen bütün insanlarımız çok uzun yıllardır burada yaşamalarına karşın dil dahi öğrenmemişlerdir. Aslında bu insanlar fizik olarak Avrupa'da bulunmasına karşın, oralarda küçük gettolar yaratıp yaşamaktadırlar. Çoğunlukla sistemin işlerliğinden hatta teknik gelişmelerden habersizdirler. Öyle bir hale gelmiştir ki, yöneticilerin etrafında bulunan sınırlı sayıda, dil bilen, Avrupa'da doğmuş, büyümüş, sorunlarımızı bilmeyen, mücadeleye yabancı kişilerin bilinç ve sorumluluk durumu ile orantılı olarak yapabileceklerimiz sınırlanmış ve bir cendereye sokulmuştur. Yattığı, çalıştığı yerle dernek arasında başka bir yeri bilmeyen bu insanların neler yapıp yapamayacakları sır olmasa gerek.

Hafta sonları ve akşamları açılan birkaç dernek ve bu derneğe gidip gelen sınırlı sayıda insan vardır. Halk kitleleriyle hemen hiçbir ilişkileri yoktur. Çünkü halka gidilmemiştir. Halkın nasıl örgütleneceği üzerine kafa yorulmamıştır. Programlar çıkarılmamış-

tır. Geçmiş hazırlapçı anlayış, bir anlamda tekrar edilmiştir. Bu hazırlapçı anlayış, ülkede yapılacak eylemlerin propagandasına dayanarak kitleleri etkilemeye yönelik, kısır, kitleler açısından çok şey ifade etmeyen hamasi bir edebiyattan öte bir şey değildir. Kaldı ki, halka gitmeyenlerin, halkı örgütlemeyenlerin ülkedeki eylemliliğin propagandasını yapıp bunu örgütlenmeye dönüştürmeleri de imkânsızdır. Bu hazırlapçılığın bir nedeni, yanlış bir düşünce tarzına saplanarak her şeyi ülkeden bekleme anlayışyken; diğer bir nedeni programlı ve disiplinli çalışmayı alışkanlık edinmemiş, kitleleri tanımak ve çözüm yolları bulmak konusunda emek ve sabırla insanlara bir şeyler vermek yerine, çözümü kendi dışındaki güçlerde arayan, bireyci düşüncedir. Bu anlayışı farklı biçimlerde birçok alan ve bölgede görmek mümkündür. Bu alanların yönetici ve sorumluları birçok şeyin neden olmadığını, olması gerektiğini söylerken, kendisinin bulunduğu sorumluluğu, konumu unutmuş gibidir. Devrimci bir örgütün gelişmesi, savaşının yükselmesi daha çok komite, daha örgütlü kitle, daha çok savaşçı, daha çok silah, daha çok üs vb. yaratılması demektir. Bunları yaratmayan veya yaratmak için yoğun çaba sarfedip, her gün bir adım daha ileri yönelmeyen sorumlu ve yöneticiler ne derlerse desinler örgütlü, sistemli, programlı, sonuç alıcı bir çalışmayı yapmıyorlardır. Belki günlerini dolduruyorlardır ama bu kısır bir çalışma olup, dar pratiği yansıtmaktan başka bir şey değildir. Bu anlayış kadro yetiştirmez, hep ister. Silahlı eylem yapmaz, yapacak insanları yetiştirmez, silah bulmaz, hep ister. Teorik çalışmalar, hatta kendi bölge ve alanının bir çözümlemesini yapmaz, kapsamlı programlarla Öneriler getirmez, hep ister. Bu anlayış, gerilla olarak dağa çıktığında ise özverili, yaratıcı, gerektiğinde yoktan var edici anlayışa sahip olmadan gerilla olamayacağını unutarak, "büyük silahım yok, savaşçım yok" diyerek miskin miskin oturmayı tercih eder.

İşte bu yönetici tipini değiştiremediğimizden, Avrupa'da güçlü bir cephe gerisi örgütlenmemiz oluşmamış, buna uygun politikalar hayata geçirilememiştir. Bugün Avrupa'da, esas olarak faşistler, islami gericiler ve Kürt milliyetçileri örgütlüdür. Biz de dahil bunların dışında kalan hemen tüm grup ve örgütler marjinal konumda olup kitlelerle yakın bağları yoktur.

Avrupa'da yaşayan insanlarımız büyük bir yalnızlık psikoloji-

sinde olup, yalnızlığını aşmak için batılı olmaya çalışmış, onlara Özenmiş ama olamamıştır. Bu nedenle, daha da yalnızlaşmış, güçsüzleşmiş ve bunalıma girmiştir. Emperyalizm ulusal, kültürel, ekonomik, psikolojik ve sosyal her yönden bu insanlarımızı ezerek, tanınmaz, kişiliksiz tipler haline getirmiştir. Doğal ki, bu insanlar yaşayabilmek için yeni arayışlara gireceklerdi. Onların bu arayışlarına, bunalımlarına cevap vererek, onları bu bataktan kurtaracak politikalar üretmediğimizden, bu boşluğu faşistler, gericiler, Kürt milliyetçileri doldurmuştur. Burada yaşayan insanlarımızın çok küçük bir azınlığı hariç, hemen hepsi emperyalizmin baskılarını çok çeşitli biçimlerde en somut haliyle yaşamaktadırlar. Bu insanlarımızın, emperyalizmin baskısı altında, kapitalizmin metalaştırdığı insandan farklı olarak, henüz metalaşmayan birçok olumlu özelliğini, ulusal değerini yaşatabilmesi için, onun bu değerlerini yaşatacak, emperyalizmin saldırıları karşısında kimliğini koruyacak, aşağılık duygusundan kurtaracak, ulusal politikalar üreterek, ülke ve halk sevgilerini geliştirerek, kimliklerine sahip çıkmalarını sağlayabiliriz. Bu sağlanmadıkça ülkemiz ve halkımız, onlar için arada bir gidilip tatil yapılması gereken bir yer olmaktan öteye gitmeyecektir. Avrupa'da ulusal temelde insanlarımız örgütlenmeden, sınıfsal temeldeki kuru ajitasyonlar veya geniş halk kitlelerine dahi ulaşmayan bir kısım eylem bültenleri ve bunlarla doldurulmuş dergiler fazla bir şey ifade etmeyecektir.

Avrupa örgütlülüğünün sorunları, çözüm yolları ve dayatmalarımız yukarıdaki çerçevede olmuştur.

Şaban yoldaşı, Aralık 1991'de trafik kazasında yitirmemizle zorunlu olarak Avrupa örgütlülüğünün başında Şener kaldı. Komiteyi yeniden oluşturmamız gerekiyordu. Bu amaçla Metin'in ülkeden getirilmesine karar verildi. Ancak bu arkadaşın Ortadoğu'dan Avrupa'ya geçiş yapacağı süreçte 17 Nisan katliamının gerçekleşmesiyle yeniden ülkede istihdam etmemiz sonucunda Şener bir süre daha yalnız kaldı.

Belirttiğimiz gibi Avrupa, sorumsuzluğu, bencilliği, disiplinsizliği ve kariyerizmi geliştiriyordu. Hele ki bu yöneticiler yaşamları boyunca ileri derecede bir sorumluluk yapmamış, yoğun kitle ilişkileri görmemiş, maddi bir gücün sorumluluğunu ve taşıyıcılığını hiç yapmamışsa, birdenbire bu konuma yükseldiğinde, kendisini kaf dağında erişilmez bir güç gibi görmeye başlar. Örgütsel gö-

revler, disiplin, hesap verme, emek verme, artık onun için değildir. O, kendisini ayrıcalıklı ve dokunulmaz görür. Uyanık, ama her uyanık gibi bencil, devrimcileşmemiş şehir küçük burjuvazisinin çocuğudur. Ayrıcalıklı ve dokunulmaz olmayacağını anlayıp, çıkarları sarsıldığında bu uyanıklığını kullanmakta gecikmez. Çıkarları için kendisi dahil herkesi satabilir, ihanet edebilir. İşte Şener'i darbe şeflerinden olmaya getiren ve diğer Avrupa'daki şeflerle darbe yaptıran ihanet kültürü böyle oluşmuştur. İhanetçi, ihanete başladıktan sonra buna doymaz; ihanetçinin mantığı, dengesi, siyaseti yoktur. O, gün gelir dalkavukluğu çıkarına uygun görür, gün gelir en mütevazı haliyle özeleştiri yaparak kendisini yenileyeceğini söyler. Gün gelir ihanet edip gücü ele geçirdiğinde kahramanlık oyununu oynar, bütün bunlardan da bir şey elde edemeyip yenilince en rezilce tavırlarla ağlar sızlar... Dünyanın gerçek fahişeleri bunlardır. Namus denen şeyi hiç duymamış gibidirler... Şener'in ve İbrahim Bingöl'ün disipline gelmeyen, özgürce yaşamak isteyen, riskten korkan, kendini dayatan küçük burjuva tavırlarının nelere yol açabileceği, darbe hariç, düşünüldüğü halde ve bu alandan gidecekleri, artık kendilerine bulundukları konumda güvenilemeyeceği belirtilmesine karşın, bu yapıdaki insanların çok daha uç ve farklı boyutlarda davranışlar içerisinde girebileceklerini de düşünerek önlemler almalıydık. 17 Nisan'la birlikte önderliğin etrafının boşalması ve merkezi otoritenin zayıflamasının bu insanları daha cüretkâr kılabileceğini düşünmeliydik. Keza Bedri'nin ruh halinin ve niyetinin bozuk olduğu ortaya çıktıktan sonra, bu insanlarla birlikte zarar verebileceği düşünülüp hızla önlemler almalıydık.

SDB'LERDEKİ DURUM VE AÇMAZLARIMIZ

SDB'lerin eylemlerini daha nitelikli hale getirip, baskın, saldırı ve çok çeşitli pusu türü eylemleri gerçekleştirmek istiyoruz. Yaşadıkları olumsuzlukların ayrıntılı bir şekilde tartışılıp, çözüm yolları konusunda düşünce birliğine varılmasına rağmen, mümkün olduğunca az riskli, sağlamcı eylem planlarını aşip, daha cüretli ve organize eylemlere yönelmekte zorlanıyoruz. Daha doğrusu direnişle karşı karşıyayız. SDB'lerin daha büyük silahlarla (otomatik tüfekler, roket, lav) donatılması işte bu sürece rastlar. Yine SDB deneylerinin toplanıp, olumsuzlukları mahkum edip, olumlu ve ya-

pılması gerekenleri eğitim aracı olarak kullanabileceğimiz "SDB ders notları" gibi bir kitapçığın hazırlanmasına başlandı. Ortadoğu'daki kampımızda şehir gerillası konusunda özel bir eğitim yapılmamaktaydı. Buradaki eğitim esas olarak kır gerilla yaşamı ve taktiklerine ilişkindi. Bu nedenle, ülkede uygun bir arazide ve mekanda şehir gerillasının eğitimini verebilecek, en azından bu konudaki eksik ve yetersizliklerimizi giderecek, yeni SDB üyelerini eğitecek bir kamp faaliyetinin başlatılması düşünüldü. Bunun için, silah eğitimi ve teorik dersler verecek iki insanımız kurumlaştırıldı. Kamp arazisi ve binası bulundu. Bu çalışmayı başaramamamız durumunda SDB'lerin eğitim ve gelişmesinde önemli işlevler göreceği açıktı. Savaşçıların neyi-nasıl yapabileceklerini bilmeleri, geçmiş deneylerden dersler çıkarabilmeleri, taşıdığı silahı ve çeşitli askeri teknikleri bilmeleri kendine güven açısından önemlidir. Ayrıca, savaşçıların motivasyonlarının yüksek tutulması, yaptıkları silahlı eylemlerin stratejik ve taktik önemi doğrultusunda eğitilmeleri başarılarını artıracak, kalıcılaştıracaktır.

SDB'lerin eylem inisiyatiflerinin geliştirilmesi, tek tek eylemlerin merkezin inisiyatifinden çıkartılıp, Komutanlık inisiyatifine bağlanması, SDB'lerin bölge düzeyinde örgütlenerek, yerel düşman güçlerine karşı seferber edilmesi, bu dönemde karar altına alınmış ve uygulanmaya başlanmıştır.

Birliklerin yeniden örgütlenmesi, silah güçlerinin artırılması ve eğitim faaliyetleri üzerinde özenle durup, daha yakından denetlemeyle -eski taktiklerde belirli direnmelere rağmen- olumlu sonuçlar alarak, daha kapsamlı eylemlilikler yaratıp, sağlamcı eylem anlayışını aşacağımıza inanıyorduk. Bu gelişme çok kısa süreli olup, 17 Nisan katliamı ile kesildiğinden, sonuçları yeterince alınamamıştır. Yine bu süreçte, eski statüleri aşmamakta direnen SDB komutanları ve savaşçılarına eleştiriler yapılmış, özeleştiriler alınmış, buna rağmen kendini aşamayanlar ya görevlerinden alınarak daha alt düzeyde istihdam edilmiş ya da eşik ve zaafalarını ortaya çıkarmak ve eğitmek için geçici bir süre kampa gönderilmiştir. Korkmuş, defalarca eylem yerine gidip planı hayata geçirmeden geri dönmüş, tek kurşun sıkmaktan korkar hale gelmiş, giderek düşmanı abartıp polis fobisine düşmüş bu ruh hali ve düşünceyle kendi korkularını diğer savaşçılara yayarak birliğin çürümesine, giderek eylem yapmamasına neden olmaya başlamış bu

insanlar, kampta darbeyi duyunca darbeci olacak, içinde bulundukları durumun nedenlerini harekette arayacaklardır. Bu insanların sonradan nasıl bir kişiliğe sahip olduklarını, nerelere savrulduklarını, ruh hallerini hep birlikte yaşadık, gördük. Kendilerini aşmamakta direnenler, kişisel zaaf ve eksiklerini teorileştirenler belki geçici bir süre kendilerini ve çevrelerini bunlarla oyalayabilirler ama mücadelenin içerisinde maddi nedenlerini bulup ısrarla üzerine gidilmeyen ve yok edilmeyen bu eksik ve zaafılar, çok farklı koşullarda, farklı görünümelerde, çok daha büyük zararlar vererek ortaya çıkacaktır. Hatalar yaptığımızda, operasyona açık hale geldiğimizde düşman bazı başarılar elde edip, mücadeleyi kısmen de olsa geriletebilmektedir. Düşman bizim devrimci irademiz ve disiplinimiz karşısında oldukça zayıftır. Onu güçlü kılan, bize kapitalizmden bulaşan, irademizi ve disiplinimizi zayıflatmak için her an, her saat saldırı halinde bulunan içimizdeki düşmandır. Bu iç düşmana, eksik ve zaafılara, düzen özlemlerine, bu özlemlerin çok değişik biçimlerine karşı radikal bir tarzda mücadele etmezsek, kendi ellerimizle örgüt irademizi ve disiplinimizi zayıflatır, düşmana geçit vermiş oluruz. Saflarımızda bu olumsuzluklara karşı radikal anlamda mücadele etmeyenler, etmemekte direnenler, olumsuzlukların suç ortağı olmaktan kurtulamadılar.

Kır ve şehir SDB'lerinin işleyiş ve örgütlenmesini esas alan yeni bir tüzüğün hazırlanmasına da bu süreçte başlanmıştır. Tüzük, önce MK tarafından taslak halinde hazırlanarak tüm şehir ve kır SDB komutanlıklarına gönderilip düşünceleri alındıktan sonra, Mart 1992'de resmîyet kazanmıştır. Bu tüzüğün, birlik komutanlarının da onaylamasından sonra yayınlanmasına rağmen, ne şehirde ne de kırdaki uygulayabildiğimiz söylenemez. Özellikle, emir ve talimatlara uyulması, disiplin ve irade konularında kendilerini dayatmış, açıkça örgüt disiplinini, emir talimatı reddetmişlerdir. Kuşkusuz "emir-talimat yanlıştır, uymuyoruz" demiyorlar. Bitmez tükenmez gerekçelerle yapmama yolunu seçiyorlar. Bu yanılla, örgüt üyeliği, örgüt disiplini, emir-talimat, merkezîyetçilik vb. konular henüz içselleşmekten uzaktır. Hiçbir üye, savaşçı ve kadro merkezî iradenin emir ve talimatlarını reddedip, bunların yerine kendi kararlarını koyamaz. Her ne pahasına olursa olsun, emir ve talimatları uygulamak zorundadır. Bunu uygulamayan kadrolar örgüt suçu işlemişlerdir. Eğer bu disiplinsizliğe, suça sübjektif ol-

gular yön vermiyorsa, mutlaka yeniden eğitilmelidirler. Savaş, savaş kültürü, disiplin, askeri disiplin, merkeziyetçilik ve demokrasi, emir ve talimat, örgüt üyeliği, sorumluluk, zaafılara karşı mücadelenin nasıl olması gerektiği vb. çokça konu, hareketimiz saflarında yeterince kavranmamış olup, küçümsenmeyecek oranda zaafılarla birlikte hızımızı kesmektedir. Bunlarla uğraşmaya devam etmeliyiz.

KIR GERİLLASI VE SORUNLARI

12 Temmuz'da, Kürdistan dağlarına çıkacak ilk birliğe bizzat komuta edecek ve genel kır gerilla birliklerimize sorumluluk şeklinde düşündüğümüz İbrahim yoldaşın katledilmesine ve dağa çıkacak bir kısım yoldaşımızın tutsak düşmesine rağmen, atılım sürecinin çok önemli bir adımı olan "kır gerillasını oluşturma" kararımızdan vazgeçemedik. Bu programın uygulanabilmesi ve eğitim için, hiç de küçümsenmeyecek oranda harcama yapılarak askeri kamp oluşturulmuş ve birçok önemli kadromuzu da bu alanda istihdam etmek üzere eğitmiş, büyük emek vermiştik. Katliamlar ve tutsaklıklar, Türkiye ve Kürdistan dağlarında olmamızı engelleyemezdi. Şehir gerillasını kır gerillasıyla tamamlayan, birleşik devrimci savaşın kır ayağını da mutlaka oluşturmalydık. Gerillanın dağa çıkması için, yakın dönemde oluşturduğumuz uzun bir hazırlık sürecini yaşamamıştık. Ama 12 Eylül öncesi genellikle köylü potansiyelimizin bulunduğu ve amatörce de olsa gerilla deneyimlerimizin olduğu kırsal alanları, stratejik alan ve bölgeler diye ifade ettiğimiz çerçeve içerisinde ele alabilir, 12 Eylül öncesinden bu alanları bilen ve buralarda tanınan, sevilen yoldaşların öncülüğünde veya kılavuzluğunda sözü edilen stratejik alanlarda gerillayı yaşatabilir, belirli bir hazırlıktan sonra eyleme geçebilirdik. Kırsal alanda, daha doğrusu Kürdistan'da, savaşı alabildiğine gelişmiş olmasına rağmen, bizim gerilla birliği çıkartmayı hedeflediğimiz Dersim, Elazığ, Malatya gibi bölgelerde, dışımızda süren bu savaş ya çok cılız ya da hiç yoktu. Bu yanılla, inançlı, neyi niçin yaptığını ve yapacağını bilen komutanlar önderliğinde, özgün tarzımızla yapabileceğimiz çok şey vardı. Bu bölgelerin halkı, devrimcilere ve gerillaya yabancı olmayıp, tarihsel gelişmeleri, ulusal, dinsel, kültürel, vb. özellikleri nedeniyle devrimcilere açıktı. Buralar genellikle düzen muhalifi güçlerin yo-

ğün olduğı bölgelerdi. Keza dışımızdaki mücadeleyi sürdüren güçler, sol içi çatışma, disiplinsizlik, ilişkileri hor kullanma, hotzotçu tavırlar vb. vb. nedenlerle yıpranmış, dolayısıyla prestij yitimine uğramış ve inandırıcılıklarını büyük oranda yitirmiş siyasi yapıları. Biz ise, 12 Eylül öncesi mücadelemiz, davranış ve tutumlarımızla olumlu bir miras bırakmıştık. '90 Atılım yılları ile birlikte sürdürdüğümüz çok boyutlu genel mücadelemizle, atılğanlığımızla Kürdistan'a yönelik politika ve eylemliliklerimizle halk ve devrimci sempatizanlar tarafından aranan, beklenen güç olmuştuk. Bu bölgede, temel olarak gelişmemiz önünde önemli bir engel yoktu.

Diğer bir bölge, stratejik olarak ele aldığımız Karadeniz kırlarıydı. Bu bölgede 12 Eylül öncesi ve kısmen sonrasında özellikle Devrimci Yol'un yarattığı olumsuzluklar, halk kitlelerinde devrimcilere karşı büyük bir inançsızlık ve güvensizlik yaratarak, büyük bir demoralizasyonu, ihbarcılığı hortlatmıştı. Bu bölgedeki örgütlenmemiz de çok geriydi. Atılım yıllarında yeniden bir örgütlenme için önemli adımlar atmamıza karşın, bu adımlar bir operasyonla kesintiye uğramıştı. Gerillanın doğrudan çıkabileceğı, üzerinde kısmen hareket olanağı sağlayabileceğı bir altyapıyı henüz oluşturamamıştık. Bu dezavantajdan hareketle, 12 Eylül öncesi potansiyelimizin olduğı, gerilla deneyimi yaşadığımız Sivas-Tokat bölgesini, Karadeniz'e geçiş üssü olarak ele alan bir programla, bu bölge kırlarına çıkma kararı verilmişti. 12 Eylül öncesi bu bölgeyi bilen ve bizzat halkı tanıyan yoldaşlarımızın raporlarıyla ve bölgedeki keşif faaliyetlerinden sonra gerilla birliğinin çıkmasına karar verildi. Gerilla bir yandan kendi hareket edeceğı alanı genişletirken, esas olarak Karadeniz dağlarına yönelme programını önüne koymuştu. Bu süre içerisinde gerek gerillayı, gerekse de bölge örgütlenmelerini geliştirmeyi ve gerillayı eyleme geçirtmeyi hedefliyorduk. Bu bölge, kır gerillasının faaliyeti ve gelişimimiz açısından boş bir bölgeydi diyebiliriz. Hemen hiçbir siyasi hareketin ciddiye alınabilecek, düşman güçlerini duyarlı kılacak bir faaliyeti yoktu. Bütün dezavantajlarımıza ve eksiklerimize rağmen, atılım ruhuna ve gerilla mantığına uygun hareket ederek, bu avantajı değerlendirerek, çok önemli adımları hızla atıp, gerillayı kurumlaştırıp, güçlendirerek, önümüze koyduğumuz programı hayata geçirmenin koşulları vardı.

Belirtmek gerekiyor, bütün bu *kararlar* alınırken gerek daha kamptayken, gerekse kamp dönüşünde, ülkede-kırda bizi bekleyen sorunlar, yapmamız gerekenler, eksiklerimiz, bunları nasıl aşacağımız, gerek Kürdistan'da gerekse Sivas-Tokat yöresine çıkacak gerilla komutanı olarak atanan yoldaşlarla enine boyuna konuşuldu, onların görüş ve olurları alındı ve fiili adımlar böyle atıldı.

Her yeni şeyde olduğu gibi, biz de kır gerillasının başlangıç aşamasında birçok sorun yaşayacaktık. Bu sorunların sancılı olması da mümkündü. Ama bu sorunların üzerine giderek, kır gerillasının önemini kavratarak, olumsuz yanlarımızı bir yerde kesip atarak önümüzü mutlaka açmalıydık. Hiçbir örgüt, başka bir örgütü taklit ederek gelişemez. Devrim tarihlerinin ve örgütlerin zafere kadar giden pratikleri incelendiğinde, bunu çok somut biçimlerde görürüz. Taklit etmeye kalkanlar, taklitçiliği esas alanlar, bir süre sonra ideolojik olarak da başkalarının etkisine girerek, ideolojik bağımsızlıklarını yitirirler. Düşünsel anlamda taklitçilikten kurtulamadıkları için yaratıcı politika ve taktikler üretemeyerek gerilemeye, yok olmaya mahkumdurlar. Taklitçi olamazdık. Çok farklı koşullarda, farklı bir tarihsel gelişim seyri izleyerek, farklı politikalar ve taktikler izleyenler olabilir. Dünya sosyalist güçlerinin içinde bulunduğu durum, bu koşullarda emperyalizm ve oligarşilerin M-L'ye yönelik tavırları ve kendi gelişim seyrimizle, çok farklı misyonlar yüklenerek kendi koşullarımızın özgünlüğü içinde nihai hedefi gözeterek ve asıl önemlisi kısa vadeli bakış açılarının etkilerinde kalmayarak, yaratıcı bir çalışma tarzı, taktikler ve yüksek bir motivasyonla sorunları aşarak gerillayı geliştirebilirdik.

Gerilla, atılım ruhunun ve kendi misyonunun farkında olarak, mevcut sınırlı ilişkileri zorlayarak hareket edeceği araziye genişletmek, kendini yaşatacak, besleyecek kitle ilişkilerini kurmak, savaşçı adayları çıkartmak ve bu süre içinde istihbarat da yaparak eyleme hazırlanmak zorundaydı. Bu süreç, aynı zamanda savaşçıların doğada yaşamayı öğrendiği, halkla ilişkiler kurma ve propaganda yapma yeteneğini geliştirdiği, dost ve düşman güçlerin tasnifinin yapıldığı, buna göre eylem hedeflerinin belirlendiği bir süreç olmalıydı. Gerilla çok büyük silahlara, çok sayıda savaşçıya sahip değildi. Ama başlangıç için temel ihtiyaçları karşılanmış, eğitimleri tamamlanmış olup, gerilla misyonunu yerine getirebil-

mek için koşullar hazırlanmıştır. Bundan sonra gelişmenin önünü açacak veya tıkayacak olan, esas olarak birlik komutanının hareketin sunduğu programları ve perspektifleri pratiğe geçirmedeki ısrarlılığına, kararlılığına ve birliğini bu ruhla, düşünceyle eğitmesine, yönlendirmesine bağlıdır. Bu noktalarda başarılı olamazsa durağanlığa hapsolup gerileyecektir.

Birlik komutanları ellerindeki olanakları, ilişkileri, silah gücünü ve savaşçıları, yukarıda anlatmaya çalıştığımız yaratıcı, zorluklar karşısında pes etmeyen, direngen bir tutumla zamanı hovardaca harcamadan, her anı değerlendirerek mevcut güçle her gün biraz daha gelişmeyi sağlamak, birliğin ruh ve davranış birliğini geliştirerek güven vermek için değerlendirmelidir. Tersine başkalarını taklit ederek, sözü edilen konularda neredeyse hiçbir gelişme sağlamadan, büyük silah ve savaşçı beklentisi içine girerek beklemeyi tercih ettiler. Beklemeyi hareket değil, kendileri karar altına almıştır. Zaten gerilla savaşı bakış açısıyla düşünüldüğünde, hareket alanını genişletmemiş, geri çekilme ve saldırı alanlarını tanımamış, saptayamamış bir gerilla birliği en ağır silahlara sahip olsa dahi, düşmana ağır darbeler vurarak gerillayı geliştirici bir hat izleyemez. Geçici birkaç vuruş yapsa bile imha olmaya mahkumdur. Kitlelerle bağ kurmayan, kitlelerle bağ kurmak için yaratıcı düşünmeyen bir gerilla, kitlelerden koparak aç kalmaya, eylem yapmak için istihbarat bulamamaya, dost ve düşman ayrımı yapamamaya, düşman hareketini izleyememeye mahkumdur. Bütün bunları yapmayan, kendi yaşamı içinde şart olan bu faaliyetlerden yoksun olan gerillanın hayatta kalması tesadüflere bağlıdır. İmha veya tutsaklık kaçınılmaz sonudur.

Gerilla, esas olarak yaratıcılığı, özverisi, bulunduğu araziye düşmandan iyi tanınması ve halka dayanmasıyla, düşmanın sahip olduğu güç avantajını dezavantaja çevirebilme taktiklerini uygulayabildiğinde, gerçek bir gerilla olabilir.

Gerilla sadece eylem yapmak için silah taşıyan bir güç değil, halkın tüm sorunları ile uğraşan iyi bir eğitici, propagandist ve örgütleyicidir.

Gerilla, düşman güçlerinin önlemleri ve çeşitli taktikleri konusunda "silah gücümüz ve savaşçı sayımız yeterli değil" diyerek tek bir eylem biçimine ve düşman hedefine takılıp ufkunu daraltamaz. Gerilla, elindeki güç ve olanakla, yaratıcı taktikleriyle, gerektiğinde

hileleriyle düşman hedeflerine ulaşmak, halkı eğitmek ve örgütlemenin yollarını bulmak zorundadır.

Gerilla, süper silahlarla donatılmış, olağanüstü bir varlık olmayıp, bir yerde silahlanmış halktır. Halka gidilmeden, halkın desteği alınmadan, halkın yaratıcılığı kullanılmadan, gerilla gerçek bir gerilla olamaz.

Gerilla, bütün bu özellikleri yanında ve hatta bunların öncesinde bir savaşçıdır. Yani askerdir ve emir-komutayla, talimatla hareket etmek zorundadır. Emir, talimatlara uymayan bir komutan, savaşçılarından kendi talimatlarına uymalarını bekleyemez.

Gerillanın bu özelliklerini çok daha geniş boyutlarıyla anlatarak uzatmak mümkündür.

Belirtmemiz gerekiyor, ne yazık ki gerillanın tarihi açısından hiç de kısa sayılmayacak bir zaman süreci geçmesine karşın, gerillamız bu niteliklere sahip olmamış, sahip olması gereken misyondan uzaklaşmıştır.

Verilen program ve perspektif doğrultusunda hareket etmeme, 3-5 köyü kapsayan küçük bir arazi parçası içerisinde, zorunlu gidilen birkaç köy ilişkisi hariç, hemen hiçbir kitle çalışması yapılmayarak, hayatta kalabilmek kavgası verilmiştir demek yanlış olmaz. Kitle çalışması ve eylemlilik için herhangi bir çalışma ve eğitim olmayınca, bu temelde tartışma, eleştiri ve özeleştiri de olmayacaktır. Bu durum gerillanın, kendi varlık nedenlerini ortadan kaldırdığı, kendini inkar etmeye başladığı, sıradanlaştığı bir sürece girmesi demektir. Bu süreç inançsızlığın, karamsarlığın, bunalımın boy verdiği bir süreçtir. Düşünceleri ve güdülerinde giderek yaşamda kalma ve bireycilik ağır basmaya başlar. Zaten sağlanamayan savaşçı birlik ruhu ve güveni, bireycilik temelinde gelişen sudan gerekçelerle iyice parçalanır ve kişiler arası didişme üst boyutlara kadar tırmanır.

Birlik komutanı birliğin savaşçı ruhunu korumak, güven sağlamak ve savaştırmak zorundadır. Birlik dağılma noktasına gelmiş, iç didişmeleri başat sorun haline getirmişse, komutan mutlaka kendisini sorgulamak zorundadır.

Birliklerimizin bu duruma gelmemesi için komutanlığa yaptığımız tüm uyarılar, tartışmalar, eleştiriler, bir şey ifade etmeyerek, "yapılacak, edilecek" denilerek hemen her seferinde sudan gerekçeler üretilmiş, talimatlar uygulanmamış, birlikler içten içe çürüme

yaşayarak dağılma noktasına gelmiştir.

Bir kısım insanların can güvenliğini sağlamak için dağa savaşı çıkartmamıştık. Öyle bir görünüm ortaya çıkmıştı ki, hareketin içinde bulunduğu durum, kır gerillasından istediklerimiz, süregelen katliamlar hemen hiçbir şey onları ilgilendirmiyordu. Sanki bu katliamlardan kurtulmuş olmak, hala yaşıyor olmak onlar için yeterliydi. Bu durumda uzun süre yaşayamayacakları kesin olmasına rağmen görünüşleri buydu. Kırsal alanlardaki gelişmemiz engelleniyor, programımızı uygulayamıyorduk. Komutanlarla yapılan tartışmalarla ilerleme sağlanamayacağı anlaşılmıştı. Uzun zaman geçmesine karşın bir gelişme gösteremeyen, sürekli gerekçeler yaratarak bir şey üretmeyen, kitlelerle bağ kurmayan, savaşı almayan, eylem yapmayan, adı gerilla, kendisi gerilla olmayan bir statü harekete dayatılmak isteniyordu. Bu statüyü kabul edemezdik. En önemlisi de, bu komutanlarımız, özel askeri eğitim almalarına, gerillanın merkezin emir ve talimatlarına uyacağı, emir ve talimatların tartışılmayacağı bilmelerine, SDB'ler tüzüğünü bizzat tartışıp onaylamalarına rağmen emir ve talimatlara uymuyorlardı. Zorladığımızda "Burası böyledir, burasını biz biliriz" deniliyordu. Emir-talimat kabul etmeyen, örgüt disiplininin uzak duralık anlayışı kendini göstermeye başlıyordu.

Dersim ve Karadeniz Kır Birliği'nden sonra Malatya ve Ege dağlarına da birer birlik çıkardık. Toroslar'da altyapı çalışmasına başlanmıştı. Malatya Kır Birliği, Dersim Komutanlığı'nın denetimine verildi.

Süregelen tartışmalarla birlikte '92 baharında Dersim ve Karadeniz Birliği'ne eyleme geçmeleri talimatı verildi. Önce eylem programı ve eyleme geçme tarihleri kendilerinden istendi. Ne zaman eyleme geçecekleri, hazırlıklarını ne zaman bitirebilecekleri soruldu. Ama ne bir program, ne de eylem için somut bir tarih almak mümkün olmadı. Bir yılı aşkın zaman geçmiş, hala "gelecek bahara" diyerek belirsiz, eylem tarihini sürekli erteleyen bir mantık dayatılıyordu. Birlik ise, bir türlü iç sorunlardan kurtulamıyor, sorunlar ağırlaşarak sürüyordu. '92 baharında eyleme geçmeleri emri verildi. Böylece emir verilmemiş gibi davranarak, yaşamlarında ve politikalarında hiçbir değişiklik yapmadan, bilinen basit sorunları dayatmaya devam edemeyecektiler. Ve eylem için verilen zaman geldiğinde yeni gerekçelerle karşımıza çıkmaları sürpriz olmadı.

Üstelik 17 Nisan günü bir direniş ve katliam yaşanmasına rağmen, bu bile onların kollarını kıpırdatmalarını sağlamamıştı. "17 Nisan sonrası silahlı bir güç olarak ne yaptınız" sorusuna "Bir araya gelip güzel bir anma yaptık" cevabını veriyorlardı. Düşmana bir tek kurşun dahi olsun sıkmak veya sıkmayı düşünmek, tartışmasını yapmak gibi şeyler akıllarına gelmiyordu.

Emir ve talimatları dinlemeyen, bildiğini yapmaya devam eden, kendini dayatan, dolayısıyla dağılma aşamasına gelen bu birliklerle kır gerillasını yaşatmamız ve geliştirmemiz mümkün değildi. Çok daha köklü bir hesaplasmaya girmemiz, mevcut durumun daha köklü bir hesaplaşmasını yapmamız zorunlu hale gelmişti. Tartışmayı komutan düzeyinden çıkararak, yaşananları, istenenleri, sorunları tüm savaşıtlara malettik. Çok canlı bir tartışma oldu. Ve ilginç noktalar ortaya çıktı. Öyle ki, beş altı aydır gerillaya katılan bir savaşçı elindeki silahı dahi kullanmasını bilmiyordu ve silah sesi duymamıştı. Risk artmasın diye gerillaya katılmak isteyen genç kadın, erkek savaşçıları ısrarla alınmıyor, bekletiliyordu. Tanınan arazi parçası, gidilen köy sayısı, kullanılan kitle ilişkileri neredeyse yok denecek kadar azdı. Gerilla, hareketliliği, çalışmayı ve yaratıcılığı değil, oturmayı ve kendini korumayı tercih etmişti. Aylarca "istihbarat yapıyoruz, yapacağız" derken tek bir düşman hedefi netleşmemişti ve eylem için ortada hiçbir program yoktu. Bırakalım eylem programını, kitle çalışması ve araziye tanımak için dahi hiçbir adım atılmamıştı. İlginç bir benzerliktir, her iki birliğin komutanlarının gerekçeleri hemen hemen aynıydı: "Burada göç çok yoğundur, genç nüfus hemen hemen hiç kalmamıştır. Kışın hareket edemeyiz, baharda seller akıyor, savaşçıları kendi başlarına yol bulamıyorlar, iz bırakıyorlar." vb.

Bölgenin ekonomik, siyasal, sosyal yapısı hiç kimse için sır değildi. Elbette göç vardı ve bu, yeni bir olgu değildi. Buna rağmen bölgelerin toplumsal ve siyasal özellikleri devrimcilere açık ve düzen aleyhtarıydı. Kitle çalışması yapılmadığından, daha yaygın kitlelere ulaşılmamıştı. Buna rağmen gerillaya katılmak isteyen insan sayısının hiç de az olmadığı ortaya çıkmıştı. Dağa ilk çıkarılan öncü grubun savaşçılarının büyük çoğunluğu kır gerillası eğitimini tamamlamıştı. Gerillanın davranış biçimlerini anlatan yaklaşımlar gerçekçi olmayıp, hiçbir eğitim görmemiş insanları tanımlar şeklinde anlatılıyordu. Ve görüldü ki, hareketin perspektifi,

istedikleri, savaşçılarla paylaşılmamış, hep bir bekleyiş içerisinde olunmuş ve beklerken de çürüme yaşanmaya başlanmıştı. Neye mal olursa olsun, kır gerillasını yaşatmalı ve geliştirmeliydik. Statükoların ve dayatmaların savaşı daha fazla geriletmesine izin veremezdik. Bütün savaşçılara ağrı yaparak, hareketi ve sorunları sahiplenmelerini, mevcut durumu sağlıklı bir tarzda tartışıp çözmelerini istedik. Komutanlar hala görevden alınmış değildi. Ama, öncelikle komutanlar olmak üzere, bütün birlik savaşçıları mevcut durumdan şu veya bu şekilde sorumluydu ve sorun masaya yatırılmıştı.

Görüldü ki, komutanlar savaşçılara güven vermemiş, güvenlerini pratikte kanıtlamak için çaba sarfetmemiş, özverili olamamıştır. Yukarıdan aşağıya artan bir güvensizlik, bürokratizmi, hantallığı ve korkuyu doğurabilmişti.

Dersim Gerilla Birliği'nin Komutanı'nın çok daha ilginç bir durumu açığa ıkımtı. "İstihbarat yapıyorum, özel işlerim var" diyerek birliğin başında bulunmamayı sürekli bir hale getirmişti. Olası bir çatışmayı, onlarla aynı sıkıntıları ve riskleri yaşamayan birinin komutanlık konumuna gelmesi, hareketimiz için talihsizlik olmuştur. Bu kişi sonraki davranışıyla, yakalanışıyla ihanet yoluna girmiş, çok özgün koşullar ve dışımızdaki nedenlerle cezaevinden ıkımtı, yeniden kendini kanıtlayacağını belirttiğinden savaşçı statüsünde istihdam edilmiştir. Sorun bu kişi değildir. Komutanlık konumundaki bir kişinin savaştan kaçmak için gösterdiği özel çabayı, komutan yardımcısının ve savaşçıların görmemesi mümkün değildir. Yukarıda başlayan savaştan kaçış teorisi, şu veya bu şekilde savaşçıları da içine alarak gelişmiş ve herkes gerillanın bu olmadığını bile bile, birbirlerini idare etmiştir, savaşı ertelemiştir. Bütün bu olumsuzluklardan, sağlıklı bir süreç değerlendirmesi, eleştiri ve özeleştiriyle çıkabilirdik, ıkmalıydık. Komutanların ve savaşçıların gerilla gerçeğini hatırlayarak, samimi özeleştirilerle yeniden ayağa kalkmaları ve yürümeleri hedefimizdi. Sorun ürümenin nedenlerini bulup ortaya çıkarmak ve bunları birliğe kavratılabilmektir.

Dersim Birliği Komutanı kendisine verilen eylem emirlerini yerine getirmezen, henüz çok yeni, eylem için hazırlıkları olmayan Malatya Birliği Komutanlığına eylem emri verebiliyordu. Bu birlik yeni dağa ıkımtı ve eylem için bir talimatımız da yoktu. Aksine

hareket alanlarını genişletmeleri, kitle bağlarını geliştirmeleri, önlerindeki en acil görevdi. Bu birliğin komutanı atak, cesur, davaya bağlı, yaşam kaygısı olmayan bir kadromuzdu. Buldukları önemli bir muhbiri cezalandırıp cezalandırmamak konusunda bağlı oldukları Dersim Birliği Komutanlığından izin isterler, izin tereddütsüz verilir. Cezalandırmadan sonra bölgeden çekilirler. Operasyonlar sürmektedir. Çok dar bir alana hapsolmuş durumdadırlar. Komutan Şerafettin ve diğer savaşılarımız dağdaki eylemlerinin başarısına güvenerek, düşmanı, içinde bulundukları dar bölgeyi ve olanaklarını iyi hesap edemezler. Hareketin yeni bir kampanya açtığını duyduklarında "Biz de bir şeyler yapmalıyız" diyerek harekete geçmeye karar verirler. Eylem bölgesi olarak da cezalandırma yaptıkları bölgeyi düşünürler. Oysa bölgede operasyonlar sürmektedir. Yeni bir eylemi kaldıracak durumları yoktur. Yine izin isterler ve izin verilir. Bu izin beş yoldaşımızın şehit olmasına neden olur. Burada önemli olan birlik komutanının ruh hali, ataklığı ve savaştan kaçmamasıdır. Bu birliğimiz doğru yönetilebilseydi, hazırlıklarını tamamlayarak ve çok daha uygun koşullarda eylemliliğine devam ederek gelişmeyi sürdürecekti. Görüldüğü gibi iki tavidan biri ihanet yoluna, diğeri ise kahramanlığa ve şehitliğe götürüyor.

17 Nisan'dan sonra, Dersim Kır Birliği Komutanı'nın yakalanmasından sonra, geride kalan savaşçıların birliği toparlayamayacakları, savaştıramayacakları düşünülmüş, karar alınarak yeni komutan atanıp, savaşçılarla takviye edilerek gelişmenin önü açılmıştır.

Karadeniz Birliği ile ise henüz tartışma sonuçlanmadan 13 Eylül darbesi gerçekleşmiştir. Bu birlik, komutanıyla birlikte, ancak darbeden sonra yeni istihdam edilen savaşçıların da katkısıyla özeleştirici sürecine girerek, daha olumlu bir seyir izlemeye başlamıştır. Ama geçmiş süreç tartışması ve sorgulanması bitmemiş olup açıklanmaya muhtaçtır. Bir daha aynı durumların yaşanmaması için köklü bir hesaplaşma yapılmalıdır.

16-17 NİSAN

1992 Nisan'ına geldiğimizde, hemen bütün alan ve bölgelerde silahlı eylemde, yayında, propaganda ve taktiklerimizde, kadro boşluklarının doldurulmasında sürekli bir gelişme sağlanmıştı.

Kır gerillasıyla hesaplaşma başlatılarak, eyleme geçmesinin

koşulları hazırlanmıştır. Dersim, Sivas, Tokat, Karadeniz, Malatya ve Ege dağlarına silahlı birlikler yerleştirilmiştir. Toroslar'a, kısmen silahlandırılmış küçük bir birlik, altyapı çalışması için konumlandırılmıştır. Karadeniz'in bazı bölgelerinde ise kır gerillası çıkartmak için altyapı çalışmalarına başlanmıştır.

Şehir SDB'lerinin Karadeniz'in, Kürdistan'ın büyük şehirlerinde ve diğer bölgelerdeki bazı şehirlerde oluşturulması ve yaygınlaştırılmasına fiili olarak başlanmıştır.

Şehir SDB'lerimiz ateş gücü yükseltilecek güçlendirilmiştir. Daha büyük hedeflere yönelme ve gerilla tarzıyla vuruş yapımları için adımlar atılmıştır:

Şehir SDB'lerinin yanında bütün bölge ve alanlarda milisler örgütlemeye başlanmıştır.

Şehir SDB'lerinin bölge komutanlıkları düzeyinde örgütlenerek, bölgesindeki düşman güçlerinin rahat hareket etmesini engelleme ve etkisiz kılma perspektifiyle hareket etmeleri sağlanmış ve bu amaçla da eylem inisiyatifleri artırılmıştır.

Özellikle büyük kentlerde, mahalli-gecekondu bölgelerine önem verilerek, devrimci şiddet temelinde her türlü mücadele biçimini yaratıcı tarzda kullanarak düşman güçlerini merkezlere hapsedme taktiğinin hayata geçirilmesi için programlar çıkartılıp, adımlar atılmıştır.

Gelinen aşamada örgütsel ve ideolojik birliğimizle, ruhi şekillenmemizle, kitlemiz ve savaşçılarımızla partiyi oluşturabileceğimiz kararına varılmıştır. Bu oluşumu hızlandırmak için hızla Devrimci Sol Merkez Yayın Organı'nın çıkartılması karar altına alınmış ve parti kuruluş toplantısının güvenlik içinde yapılması için hazırlıklara başlanmıştır.

Silahlı eylemde ve kitlesellikle gelişme göstermiş olup, oligarşinin saldırıları ve katliamları cevapsız bırakılmamıştır.

Kürt halkına yönelik propaganda ve eylem faaliyetlerimiz artarak devam etmiş, geliştirilmek istenen Türk şovenizmine karşı mücadele edilmiştir.

Çeşitli alan ve bölgelerin kendi yayınlarını hızla çıkartmaları karar altına alınmış ve hazırlıklara başlanmıştır.

Özetle, özellikle silahlı eylem alanında istediğimiz sonuçları tam olarak alamama ve birçok amatör uygulamalara rağmen, 12 Temmuz'dan çok kısa bir süre sonra yükseliş çizgimiz kesintiye

uğramadı. MK'daki Sinan ve Sabo yoldaşlar, kendilerinden beklenenin çok daha üstünde bir performans göstererek, 12 Temmuz'un yarattığı birçok olumsuzluğu gidermesini bilmişlerdir. Yine SDB'ler Genel Komutanı olarak Fazıl yoldaşın, uzun yıllar pratikten ayrı kalmasına rağmen çok kısa sürede sürecin sorunlarına vakıf olarak bunları çözmedeki özveri ve sabrı, kararlılığı SDB'lerin yeniden örgütlenmesinde çok önemli bir işleve sahip olmuştur.

Yoldaşlarımız 12 Temmuz şehitlerinin "BİZİ AŞIN..." mirasını sahiplenmişlerdir. 12 Temmuz şehitlerinin elindeki Devrimci Sol bayrağı artık daha yükseklerdedir.

17 Nisan katliamında MK üyelerimizden Sabo ve Sinan yoldaşı, SDB'ler Komutanımız Fazıl yoldaşı ve birçok savaşçı ve kadrolarımızı yitirmiştik. Kayıplarımız büyüktü. Ama denebilir ki, bütün bu kayıplardan çok daha anlamlı, hareketimiz Türkiye ve dünya halklarının gözünde, ölen ama yenilmeyen, umut ve güven sağlayan, geleceği aydınlatan bir tavır, bir direniş doğurmuş ve bu tavır düşmanlarımızın bile saygısını kazanarak solda, halk kitlelerinde büyük bir sempati yaratmıştır. Oligarşi katliamla yılgınlık ve teslimiyeti amaçlarken, büyük bir coşku ve mücadele potansiyeliyle karşılaşmıştır. Düşmanın oyunu bozulmuş, hareketimizde ve Türkiye devrimi tarihinde yeni bir sayfa açılmıştır. Bu sayfa kuşatma altına alınan devrimcilerin emperyalizme ve oligarşiye meydan okudukları, halk kitlelerine ve tüm dünyadaki devrimci yurtsever güçlere devrimci düşüncelerin yenilmez olduğunu ve devrimcilerin teslim alınamayacağını göstermiştir.

Bu direniş bize ve "devrimciyim, sosyalistim" diyen herkese, sosyalistlerin nasıl savaşması ve direnmesi gerektiğini ve ölüm anında, hiçbir kurtuluş yollarının olmadığı koşullarda da olsa halk kitlelerine devrimci propagandanın nasıl yapılacağını öğretmiştir.

Bu direniş, örgütsel disiplini, yoldaş bağlılığını, sevgisini ve örgüt çıkarlarının, yoldaşlarının can güvenliğinin her zaman kişisel çıkarlardan önde olduğunu öğretmiştir.

Bu direniş, düşmana karşı hiçbir uzlaşma eğilimi taşımadan, halk kitlelerine yönelik propaganda savaşının, düşmana yönelik teşhirin yapıldığı ve örgüte mesajların iletildiği güçlü bir iradenin, inancın ve zekânın göstergesi olmuştur.

Bu direniş kendisini o anla sınırlamayan, geleceğe uzanan ve geliştirilerek devam ettirilecek olan, gelecek kuşaklara miras bira-

kılan bir direniş destanı olmuştur.

Bu direniş, hareketimizin mücadele ve direniş tarihinin doruk noktası olup, dışta ve içte birçok gelişmeye yol açacak, bizi hep ileriye taşıyacak çok anlamlı bir işlev yüklenmiştir.

12 Temmuz katliamı duyulduğunda saflarımızda ve dışımızda büyük bir suskunluk egemen olmuş, ardı sıra panik gündeme gelmişti. Bu paniğin ileri boyutu ise SDB'lerde yaşanmıştı. Bu kez aynı şey tekrar etmemiş, tersi bir durum ortaya çıkmıştı. 12 Temmuz sonrası yapılan eleştiri ve özeleştiriler, eksik ve zaafların üzerine gidilmesi, savaş ve savaş kültürü konusunda yapılan vurgular ve esas olarak da 17 Nisan direnişinin görkemli etkisiyle, daha hareketin merkezi ilişkileri kurulmadan SDB'ler 17 Nisan sabahından itibaren düşman hedeflerini ortadan kaldırmaya başlayarak yeni bir süreç başlatmıştır. Ardı sıra, silahı dahi olmayan milis adaylarının düşmandan silah alıp eylem yapmaları ve bu eylem potansiyelinin yaygınlığı 17 Nisan direnişinin ve hareketimizin sürdürdüğü silahlı savaşın somut ve çarpıcı sonuçlarıydı. Katliam suskunluğu ve şaşkınlığı değil, büyük bir coşkuyu doğurmuş ve düşman hedeflerine vurdukça, düşman katliamlarının devrimci mücadeleyi durduramadığı anlayışı kamuoyunda gelişerek, iktidarın katliam politikaları daha geniş kesimlerde teşhir olmaya başlamıştır.

17 Nisan direnişinin yarattığı bu potansiyel, 1 Mayıs mitinginde kendini somutlamış, hareketimizin coşkusunu, kararlılığını, katliama rağmen kitleliliğini bütün dünyaya göstermiştir. Dahası, oligarşinin önderliğe saldırılarına kitlesel cevap vermiş, sahiplenmiş ve kontrgerilla propagandalarının bizi etkileyemeyeceğini, ters tepeceğini adeta haykırmıştır.

Hemen bütün alanlardan, bölgelerden, kırlardan, solun ve Kürt milliyetçilerinin etki alanındaki insanlardan hareketimize küçümsenmeyecek bir akış ve sempati doğmuştu. Özellikle de silahlı savaşa katılmak isteyen genç erkek ve kadınları istihdam edebilecek miydik? Boşlukları doldurabilecek miydik? Daha doğrusu direnişi ve doğan potansiyeli maddi bir güce dönüştürebilecek miydik? Şehit yoldaşlarımızın direnişine sahip çıkmak, ancak onların direnişinin yarattığı potansiyeli örgütlemek ve daha ileri taşımakla anlamlı olabirdi.

Onları ancak böyle yüceltebilirdik.

Dışta büyük bir potansiyel gelişip hareketimiz büyük bir presti-

je sahip olurken, içteyşe küçük burjuvazinin artan korkuları ve bunun çeşitli dışa yansımaları olabildi. 12 Temmuz'dan sonra, merkezi düzeyde yaşadığımız bu ikinci katliamdı. Bir dava için ölümü göze almamış, savaşın acımasız gerçeğini kavramamış küçük burjuvazi "acaba sıra bende mi" diye düşünebilirdi. Oligarşinin katliamla ve bunu besleyen propagandalarıyla esas olarak yaratmak istediği buydu.

Düşman, 12 Temmuz'dan çıkardığı derslerden hareketle, hızla toparlanan ve kendini yenileyerek mücadele kararlılığını sürdüren bir örgüt olduğumuzu ve kolayca birkaç katliamla bizi yok edemeyeceğini çok iyi anlamıştı. Bunun için çok daha kapsamlı, programlı bir saldırıyı başlatmakta gecikmediler. Bu saldırı bir yandan operasyon ve katliamlarla sürerken, diğer yandan özellikle de önderliğe yönelmiş karalamalar, yalan ve demagojilerle örgüt içerisindeki küçük burjuvalara seslenerek örgütümüzü içten çökertip, etkisiz hale getirmeyi hedefliyordu.

Oligarşi şu veya bu biçimde içimizdeki küçük burjuvaların nabzını almış, sürekli aynı hedefte yoğunlaşarak bu unsurlarla bağ kurmaya çalışıyordu. Oligarşi 15 yıllık siyasi tarihimiz boyunca dış darbelerle yıkılamayacağımızı kesin olarak görmüştü. Bunun için iç düşmanı ayaklandırmak ve sonuç almak neredeyse tek umutları haline gelmişti. Düşmanın bu saldırılarını ne yazık ki çok boyutlu olarak analiz edip önem vermedik, önlemler almadık. Yarattığımız güven ilişkilerine, geleneklerimize fazla güvenerek, küçük burjuvazinin bireyciliğinin, onun yarattığı ihtirasın ve korkaklığın nelere yol açabileceğini düşünerek hareket etmedik. Oysa düşman ısrarla aynı hedefe vuruyor, küçük burjuvaziye "harekete geç!" çağırısı yapıyordu.

Düşmanın bu saldırısı karşısında, önderlik kavramı teorik, siyasi ve pratik boyutlarıyla ön plana çıkartılıp, kadrolar ve kitleler nezdinde içselleştirilmesi bir görev olmalıydı. Bu içselleşme iç düşmanların niyetlerini engelleyici bir rol oynayabilirdi. Keza, olumsuz unsurlara ve olası hizip ve komplo faaliyetlerine karşı çeşitli teknik önlemler yanında, kitle ve kadroların duyarlı kılınması da sağlanabilirdi. Çünkü önderliğin temel olarak dayandığı kadrolar şehit düşmüş, bir anlamda önderliğin çevresi boşalmış, ihtiras duygularını kamçılayıcı bir ortam oluşmuştu denilebilir.

Biz ise, bu tür olumsuzlukları bazen aklımızdan geçirsek de

fazla önemsemiyor ve katliamın ortaya çıkardığı boşlukları doldurmak, yeniden örgütlenmek ve savaşı yükseltmek için yoğun bir koşturmaca içerisindeydik. Oysa dış ve iç düşmanlar aynı hedefe vurmadı anlaşılmış ve ilerliyorlardı. Habersizdik.

"12 Temmuz'dan sonra 17 Nisan neden oldu" sorusunun cevabını bulmak da o an çok anlamlı değildi. 17 Nisan şu veya bu nedenle, herhangi bir üssün, herhangi bir nedenle açığa çıkmasıyla, herhangi bir yoldaşın takip almasıyla, onlarca ifade edilebilecek birçok nedenle ortaya çıkmış olabilirdi. Bütün bunları göz önünde bulundurarak, bütün ilişki ağlarını hızla değiştirip, polisin elindeki bilgileri de hesap edip, elde kalanı koruyarak yeniden örgütlemeliydik. Her şeyden önce de direnişin doğurduğu potansiyeli örgütleyerek savaşı bir üst boyuta sıçratıp, partili olarak yürüyüşümüze devam etmeliydik. Katliam ve operasyonların yürüyüşümüzü engelleyemeyeceğini, tersine hızlandıracağını bir kez daha dosta ve düşmana göstermeliydik. İşte bu düşünce ve duygularla dış düşmanın iç düşmanla sağlayabileceği ideolojik ve pratik birliği ve verebileceği zararları unuttuk dersek yeridir.

Yeni örgütlenme ve savaşı yükseltme çabalarını sürdürürken, yeni katliamlar ve operasyonlar da bizi bunaltacak şekilde devam ediyordu. Düşmana şiddet eylemlerimizle cevap vermeye devam ediyorduk. Ama bu şiddet 17 Nisan direnişinin doğurduğu potansiyele denk düşmüyüp, onun gerisindeydi. Örgütlenme çabalarımız yeni operasyonlarla kesintiye uğruyor, yeni boşluklar doğuyordu. Oligarşinin tam da yapmak istediği buydu. Yeniden örgütlenmeyi engellemek, doğan yüksek potansiyeli silahlı mücadeleye dönüşmeden etkisizleştirmek sürecini başlatmıştı. Bu sürecin, iç düşmanı da harekete geçirebileceği hesabını yapmaması olanaksızdı. Zaten propaganda hep bu yönde oldu. Biz iç düşmanlara karşı önlemleri ihmal etmeye devam ediyor, dış düşmanın görünen saldırılarıyla uğraşıyorduk. Dış düşmanın saldırılarına karşı önlemleri elbette ihmal edemezdik. Ama biraz gözümüzü iç düşmana çevirip, daha duyarlı olup mutlaka bazı önlemler almalıydık.

17 Nisan'ın potansiyelini daha yüksek düzeyde örgütleyemeyişimiz, yeni operasyon ve katliamları engelleyemeyişimiz, yavaş yavaş psikolojik üstünlüğün düşman eline geçmesine ve potansiyelin düşmesine neden olacaktı.

SDB'lerde başlayan kendini aşma eğilimi yeniden düşüşe

geçti. Büyük ve etkili silahlara rağmen eylem yaptırmak güçleşti, gerekçecilik edebiyatı yeniden başladı. 12 Temmuz katliamının yıldönümünde birçok cezalandırma, düşman üslerini tahrip etme, düşman üslerini, karargahlarını hedef alma ve birçok cezalandırma ile pusu eylemlerine rağmen, istediğimiz sonucu alıp, psikolojik üstünlüğü yakalayamadık. Deneyimli SDB komutanlarımız şehit olmuştu ve geride kalanlar çeşitli amatörükleri üzerlerinde taşıyorlardı. 17 Nisan sonrası tutsak düşen bir kısım ileri düzeydeki yöneticilerimiz silahlarına rağmen çatışmamış, poliste olumsuzluk göstermişlerdi. Tüm bunlar yükselişten düşüşe geçişin belirtileriydiler. Bu olumsuzluklar yanında, dünya devrim tarihinde eşi görülmemiş bir şekilde kanlarını dahi silah olarak kullanan yoldaşlarımızın direnişleri yaşanıyordu. Ama biz bu direnişler temelinde savaşı yükseltmiyorduk. Özellikle SDB'ler kendilerini kapana kısıtlanmış bir durumda hissetmeye başlamışlardı.

Kır gerillasında hala bir atılım yoktu. Tartışmalar devam ediyordu. Kendini kapanda hisseden SDB savaşçıları korku derinleşerek sürüyordu. Ve bu korku yer yer teslimiyete dönüşmekte gecikmeyecekti.

Düşmanın psikolojik üstünlüğünü mutlaka yıkmalıydık. SDB'leri yeniden gözden geçirerek artık daha fazla yol alamayacağımız unsurlardan kurtulup savaşçı bilinci geliştirerek, yeniden şekillendirmeliydik.

17 Nisan öncesi karar altına alınan ve örgütlenmesine başlanmış milisleri silahlandırıp yaygınlaştırma, SDB'lerle koordinasyonunu sağlama adımlarına hız verilirken, savaş gerçeğinin ve hareketimizin bu gerçek içerisindeki yeri, düşmanın tavrı, tavrımız, yapmamız gerekenler konularında eğitim faaliyetleri gündeme getirmeliydik.

Yine 17 Nisan öncesi karar altına alınan SDB deneylerinin incelenmesi ve yeni savaşçılara eğitim notları olarak iletilmesi tekrar gündemimize alındı. SDB'lerin askeri ve teknik eğitimi için düşünülen ama yarım kalan projeyi hayata geçirmek için olanaklar araştırmaya başladık.

Her şeye rağmen yeniden yükselişimizi sağlayacak programımızı devam ettirecektik. Yayın faaliyetimizi daha hızlı bir periyoda kavuşturmalı, gerek iç ve gerekse dışa karşı ideolojik mücadele-yi hızlandırmalıydık. Tüm bunların üzerinde önümüzü açacak, yaşa-

diğımız sürecin olumlu ve olumsuzluklarıyla tarihsel bir değerlendirmesini yapacak ve oligarşinin bize dayatmak istediğı tabloyu değiştirecek, yeni bir ruh ve atılımı gerçekleştirecek koşulları yaratmalıydık. Gelineen noktada bunun ana halkası, daha önce karar altına alınmış olan partiyi hayata geçirmektir. Parti yeniden örgütlenme, yeni bir ruh, yeni bir moral, yeni bir hesaplama, iç düşmanları etkisiz hale getirme ve düşmana güçlü bir vuruş olacaktı. Bu vuruş yolumuzdaki engelleri aşabilirdi. Bunun için Devrimci Sol dergisini, parti kültürünün saflarımızda yaratılması ve derginin bu eğitimin bir aracı olarak kullanılması amacıyla çıkartmaya karar verdik.

Bu süreç, aynı zamanda, asgari de olsa partinin altyapısının oluşturulması, kadroların bu konuda ideolojik ve siyasi donanımlarının sağlanması ve buna uygun örgütlenmelerin yapılması sürecidir de... "Parti Arifesindeyiz" açıklaması yapılmadan, yeni MK ve diğer örgütsel boşlukların doldurulması çalışması da tüm hızıyla sürüyordu.

İçinde bulunduğumuz durumu fırsat bilen oportünist ve küçük burjuva milliyetçilerinin, özellikle de küçük burjuva milliyetçiliğinin oligarşi paralelinde hareketimize yönelmiş saldırılarını etkisiz kılmak ve sahte birlik çağrılarının maskelerini düşürmek için ideolojik mücadele vermeliydik. Siyasi arenada kendi dışında kimsenin kalmadığını zanneden küçük burjuva milliyetçiliğinin mücadele ve birlik çağrılarının sahte olduğunu belirterek, masa başında hiçbir birliğin sağlanamayacağını ve herkesle mücadele içinde her türlü birliğe hazır olduğumuzu belirtmiştik. Gerçekte hiçbir birliğe niyeti olmayanlar suskundular. Suskunluk, sahteliğin bir ifadesiydi. Fırsatçıların sahte birlik çağrılarına prim vermeyerek, kadrolarımızı ve solu duyarlı kılan bir çaba içerisinde olmuştuk.

Halkımıza ve kadrolarımıza daha önce açıklandığı üzere, 17 Nisan'dan sonra yeni bir MK oluşmamıştır. Yeni bir MK'nın oluşması için hazırlığa başlanmış ama henüz sonuçlanmamıştır. Bu süreçte tüm yetki, sorumluluk ve ilişkiler önderliğin denetimi altındadır. Objektif durum bu olmasına rağmen, sorunlarımız, yapmamız gerekenler bazı kadrolarla konuşulmuş, tartışılmış, paylaşılmış ve hiçbir itirazları olmamıştır. "Parti Arifesindeyiz" açıklaması darbecilerin tahrifatı ve çarpıtmalarıyla çıkmasına rağmen bizim açıklamamızdır. Parti olmalıydık.

BÜYÜK İHANET: 13 EYLÜL DARBESİ

13 Eylül 1992'ye geldiğimizde, "Parti Arifesindeyiz" açıklaması, Devrimci Sol dergisinin 5. sayısı hemen her şeyiyle tamamlanmış, halkımıza ve kadrolara açıklanmaya hazırды. Devrimci Sol'un parti olarak siyasi arenaya çıkmasından korkması gerekenler dış düşmanlardı. Oysa, parti olmamızdan en çok iç düşmanlarımız korkmuştu. Partili savaşmanın, kendi statükolarını sarsacağını, dayatmalarımızdan kurtulamayacağını ve bu tür unsurlarla güçlü bir hesaplaşmaya girerek daha güçlü bir atılıma geçeceğimizi biliyorduk. İç düşmanlar ise, partili savaşın önderliğin rolünü güçlendireceğini ve partide kendi konumlarının sarsılacağını düşünüyorlardı. Zaten darbecilerden ikisine konumlarının insanları olmadıkları, daha alt düzeyde ve farklı alanlarda istihdam edilecekleri açıklanmıştı. Darbe şefi Bedri ise sürekli tasfiye fobisiyle yaşıyordu ve fırsatları değerlendirip hareketi ele geçirmenin peşindeydi.

Darbenin köklerini cezaevinde yaratılan, soyut düşünen, hemen her konuda çarpık gelişen küçük burjuva ihtirasını ve gururunu yenemeyen insan tiplerinde aramamız yanlış olmaz. Bu tipler, genellikle dışardayken büyük sorumluluklar almamıştır. Teorik olarak çok gendirler ve içeride birkaç kitap okumakla kendilerini allame-i cihan görmeye başlarlar. Yine dışarının, ailelerin, sempatizanların onlara mağduriyet koşullarında bulunmalarından dolayı verdiği değer, ayrıca genç kuşağa göre deneyimli ve bu nedenle dinlenen insanlar olmaları popülizmlerini okşar. Hele ki cezaevinde sorumluluklar alıp, oligarşinin de pohpohlamasıyla karizmatik tipler olarak tanınınca, ihtiras kendilerini yiyip bitirmeye başlar. Bulundukları konumları kendilerine layık görmeyerek çok daha önemli yerlerde olmaları gerektiğini düşünürler. Bu duygu ve düşünceler onları disiplinsizliğe, özveri göstermemeye, ayrıcalık istemeye, otorite tanınamaya kadar götürür. Onları ayakta tutan, motive eden esas olarak popülizm ve kariyerizmdir. Bu yanlarına dokunulduğunda küçük burjuva gururları ayaklanır. Küçük burjuva gururu olarak ortaya çıkan olgu, aslında kariyerizm ve popülizmdir. Bu yaralarına neşter vurulduğunda yok olacaklarını sanarak, büyük bir direniş gösterirler. Küçük burjuva gururu görünümünde ortaya çıkan bu zaaf, güçlü ve dürüst bir kişilik, devrimci inanç ve kendisiyle hesaplaşmasını bilen, eksik ve

zaaflarına rağmen devrim davasını her şeyin üstünde tutan bir insan için olumluluğa dönüşerek kendini yenilemesini de sağlar. Ama kendini yenilememekte ısrar edip, küçük burjuva gururuyla kendisini dayatanlar, ihtiras fırtınasından kurtulamayarak, bir anda yıllardır kendi savunduğu değerler dahil her şeyi inkar ederek, çok çeşitli kılıflara girip ihanet yolunu seçebilir.

Cezaevlerinde baskı ve terör yanında, oligarşi esas olarak ideolojik çarpıklıklar yaratarak, değerleri demoralize ederek ve bencilliği geliştirerek yenilgiyi yaşatmıştır. Bir örgütün bütün elemanları tutsak düşebilir... Burada önemli olan, beyinde yaratılmak istenen gizli ve açık ideolojik çarpıklığın ve değer yitiminin ortaya çıkmamasıdır. Burjuvazi cezaevlerinde bu çarpıklığı yaratmayı büyük oranda başarmıştır. Büyük bir davanın özveri ve sıkıntılarına katlanmaktan uzak, popülist, kariyerist, düzen özleryle dolu, kendisini farklı yerlere koyan, en önemlisi de bir nefer gibi savaşmayı düşünmeyen bürokrat yönetici tipleri, esas olarak cezaevlerinde burjuvazinin şekillendirdiği tiplerdir.

Bu tipler cezaevinde de sorun olmuş, sürekli kendilerine ayrıcalık istemiş, kariyerleri için yanıp tutuşmuş ve kendilerini dokunulmaz gördüklerinden, dokunulduğunda feryadı koparmışlardır.

Tutsaklık koşullarından günümüze kadar küçük burjuva gurur ve ihtiraslarına karşı mücadele edeceğimizi, asla taviz vermeyeceğimizi, gerekirse ezeceğimizi hep söyleyip durduk. Bu mücadele cezaevlerinde statükolara karşı mücadele olarak sürmüştür.

Küçük burjuva gururunu dayatan, popülist, kariyerist tipler asıl olarak devrim için değil, kendileri için savaşır. Yoldaşlık ilişkileri, örgüt disiplini yerine yapılması gerekenlere yön veren düşünce ve duygu, genellikle ihtirastır. Eğer yaptığı iş popülizmi güçlendiriyorsa, çok daha şevkle ve heyecanla o işe sarılırlar. O işi yaparken popülizmini zedeleyecek, küçük burjuva gururunu kıracak, her şeyle, herkesle çatışma içerisine girebilirler. Yoldaşlar arası ilişkilerde hep el üstünde tutulan, okşanan, dokunulmayan biri olmak isterler. Düşmanın yoldaşlarına saldırısı karşısında kendi konumlarını düşünecek kadar alçalırlar. Eğer düşman kendini övüyor, yoldaşını karalıyorsa buna göz yumarlar. Aynı şey oportünizme karşı mücadelede geçerlidir. Kısaca onlar için her şeyin üzerinde popülizm ve kariyerizm vardır. Cezaevlerinin

bu tipleri adeta devrimciler içerisinde yeni sömürücü tabaka gibidirler. Hareketi, yoldaşlarını, ailesini, hemen herkesi sömürürler. Konumunu ve yetkilerini kullanarak insanların susmasını sağlarlar. Özlem doludurlar. Her davranışlarında bunu görmek mümkündür. Onlar düşmanın, oportünizmin, herkesin "sevgili çocuğu olmak" isterler. Hareketin ve davamızın, kavganın ötesinde, hareketi ve davayı kullanarak yükselmek isterler. Bu duygu ve düşünceler için düşmanla birleşmek, bir hareketi yıkmak dahil yapamayacakları şey yoktur.

İşte tarihimize "89 Tartışmaları" olarak geçen olayın özü küçük burjuvazinin bu yanlarının tartışılmasıdır. Küçük burjuvazi güç karşısında eğilmiş, sinmiş ama ihtirasından vazgeçmemiştir. Düşman bu tür insanların örgüt içerisindeki durumlarını, kişilik yapılarını, ruh hallerini tutsaklık koşullarındaki mücadelede çok iyi görmüştür. İhtiraslarını, zaafalarını, yoldaşlık ilişkilerindeki sahteliğini, önderliği sahiplenme alışlarını, kendi kişisel çıkarlarıyla rahatlıkla hareket edebileceklerini izlemiştir. Düşmanın önderliğe saldırıları bu zeminde sürmüştür. Düşmanın bu temeldeki saldırıları böylesi insanları harekete geçirmek için, zaman zaman dozu azalsa da esas olarak artarak sürmüştür.

Özellikle 12 Temmuz sonrası, düşman bu tür insanlara seslenme temelinde ideolojik psikolojik bir savaşı sabır ve inatla sürdürerek, işbirliği yapacağı kişilere ulaşmış ve 13 Eylül darbesini yaptırmıştır. Böylece iç ve dış düşmanlar tek bir merkezde birleşerek aynı kurmaylık tarafından yönlendirilmiştir. İlk fırsatta partimizi engelleyip moral değerlerimizi kirleterek, örgütlülüğümüzü yıkıp, güçten düşürerek, savaşı yükseltmemizi engellemiştir. Özellikle 17 Nisan'dan sonra programlarına aldıkları psikolojik üstünlüğü ele geçirme savaşını geçici de olsa kazanmışlardır.

İç düşman dediğimiz şey elbette bir anda düşmanla birleşip hareketi yok edecek saldırıya geçmiyor, iç düşman nedir? İç düşman, hemen birçoğumuzun günlük yaşamda, eylemde, örgütsel disiplinde, yoldaşlık ilişkilerinde, kendimizde ve başkalarında gördüğümüz, düzenden aldığımız ve henüz atamadığımız birçok eksik ve zaafımızdır. Bunlar liberalizm, bencilik, bireycilik, popülistlik, disiplinsizlik, tembellik, insanlara değer vermeme, ihtiras vb. vb. çok çeşitli biçimlerde karşımıza çıkar. Devrimci bir hareketin kadroları ve taraftarları esas olarak halk kesimlerinden

gelirler. Halk kategorisi ise, emperyalizm ve oligarşiyle çelişkisi olan bütün sınıf ve tabakaları kapsar. Bu sınıf ve tabakalar düzen ideolojisinden beslenen kültürlerini şu veya bu biçimde örgüt kadrolarına da yansıtacaktır. Örgüt bu unsurlarla mücadeleyi geliştirerek, bu unsurları mücadele içinde eğiterek devrimin kalıcı kadrolarını oluşturmayı hedefler. Bu yanıyla içinde yaşadığımız, onun ürünü olduğumuz, onu değiştirmeye çalıştığımız bu halk gerçeğimizi bilerek, yadsımayarak eksik ve zaaflarımızla mücadeleyi, savaşın içerisinde savaşı yükseltmeyi hedefleyerek, her dönem bıkmadan, inatla sürdürmek zorundayız. Bu eksik ve zaafalara karşı mücadele, gerek bireysel, gerekse örgütsel düzeyde sürdürülmez veya bu konuda rehavete düşülürse, zaafların giderek sistemleşmesi, kurumlaşması ve örgüt için zararlı bir hal alması tehlikesi boy verebilir. "Zaaf ve eksik" diye adlandırdığımız bu düşmana karşı mücadeleyi günlük yaşamımızın sorgulanmasına kadar indirgeyip, her gün üzerinde durmak zorundayız. "Bugün faydalı ve zararlı, doğru ve yanlış ne yaptım, yaptımsa neden?" muhasebesini yapmazsak içimizdeki düşman veya kurt, gözle görülmeyen bir biçimde ama her güri devrimciliğimizin küçük bir parçasını alıp götürerek bizi düzene doğru itecek ve yok edecektir, içimizdeki iç düşmanın büyümesi, güçlenmesi ve düşmanla aynı cepheden saldırıya geçmesi böyle bir seyir izler. Kendi eksik ve zaaflarıyla hesaplaşma yapmayanlar, kendilerine karşı acımasız olmayanlar çoğu zaman küçük hata ve eksiklikleri, zaafıları abarttığımızı düşünürler. Bu düşüncenin temeli olan düzenden köklü bir ideolojik kopuş sağlanamadığından, savaşın gerçekleri ve düşmanın acımasızlığı da tam olarak kavranamadığından, küçükmüş gibi görünen bu eksik ve zaafların yüzlerce insanımızda her gün nasıl ortaya çıktığı ve ne tür zararlar verdiği görülmemektedir. Yüzlerce insanın küçük hata ve zaafıları, disiplinde/yaşamda, savaşta yüzlerce kural ve ilke hatası demektir. Dolayısıyla, düşmana verilen yüzlerce koz demektir. İç düşman, önlem alınmadığında önce bireyleri, bireyler de örgütü kuşatarak, etkisiz hale gelmesini sağlayacaktır. Adının iç veya dış düşman olması çok önemli değildir. Önemli olan, niçin "düşman" olarak adlandırdığımızda. Savaşımızı geriletken, disiplinimizi gevşeten, moral ve coşumuzu düşüren, birliğimizi parçalayan, ideolojimizi geriletip sağa çekmeye, günlük yaşamda yozlaşmayı ha-

kim kılmaya çalışan, küçük burjuva yaşantısını dayatanlar düşmanımızdır. Statükolarını, özerk eğilimlerini kabul etmemizi zorlayan, örgütsel suç ve hataları gördüğü halde bile bile müdahale etmeyen liberaller, eğitici olmayan, hotzotçu, dukalık eğilimi taşıyan sekterler vb. vb. her şey düşmanımız, tersi ise dostumuzdur. Bu yanıyla iç ve dış düşman arasında kalın duvarlar yoktur. Fark şudur, bilinç ve eğitim eksikliğinden zaafa düşenler, içlerinde iç düşmanı yaşatanlar, doğru devrimci bir müdahaleyle iç düşmanın etki alanından kurtarılıp kazanılabirler. İç düşmanın yönlendirmesinden kurtulup devrimcileşmek istemeyenler, er veya geç, şu veya bu biçimde dış düşmanla buluşurlar. Dış düşmanı ise, eğitip dönüştürme şansımız ve olanağımız yoktur. Bu noktada dış düşmana karşı cepheden tavır almak zorunludur. Ancak bu tavrın niteliğini, yani ideolojik veya fiili bir tavır olup olmayacağını dış düşmanın niteliği belirler.

iç düşmana karşı savaş esas olarak bir iç eğitim sorunudur. Eğitimin amacı, açık ki dönüştürmek ve kazanmaktır. Dönüşmemekte ısrar edip, hareketi sabote edici hizip kurmaya yöneldiği, komplolara başladığı, dahası zarar verici duruma geldiği noktada, iç düşman esprisi içerisinde eğitimle çözülebilecek bir iç sorun olmaktan çıkmış, artık doğrudan düşman haline gelmiştir. Ve bu noktada, cepheden açık savaş ve tavır kaçınılmazdır. Cepheden sürdürülen bu açık savaş, örgütün nihai geleceği düşünülerek yürütülür. Tek tek kişiler, bu kişilerin iyi niyetliliği veya kötü niyetliliğine göre bu savaş zayıflatılamaz, gevşetilemez. Örgütü düşmandan temizleme hareketi, büyük kayıplar pahasına da olsa tereddütsüz sürmek zorundadır. Tereddüt, düşmanın yeniden örgüt içerisinde kalması, yeniden fırsat kollaması demektir. Bunun için de, tereddüde düşmeden, devrimci adaletten şaşmadan, harekete zarar verenler en ağır şekilde cezalandırılmalıdır. Cezalardaki yumuşaklık veya affedicilik yeniden ayağa kalkmak isteyen düşmanlara cesaret verecektir. Cesaretlerini kırmalıyız.

Düşman '89'da başını göstermiş, güç kazanmak istemiş ama başaramayınca sinmişti. '90 Atılım sürecinde yapılan büyük hesaplaşmada başkaldıracak gücü hiç yoktu, iyice sinip güç toplayebileceği ve hareketin zayıflayacağı anı beklemeyi seçmişti. 17 Nisan sonrası dönem iç düşmanlar için bulunmaz bir fırsattı. Düşman psikolojik üstünlüğü ele geçirmeye çalışıyordu. Önderli-

ğın etrafındaki çok değerli yoldaşlarımız şehit olmuştu ve düşman her cepheden fiziki, ideolojik, psikolojik saldırı halindeydi. '89'da ve '90'da sinen düşman, darbeye ortaya çıkıyordu.

Siyasi tarihimiz emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele yanında, iç düşmana karşı verdiğimiz kavgalarla da doludur. Hiçbir tarihsel kesitte, iç düşmanın dayatmalarına taviz vermedik. İç düşmanlarımız bunu deneyimleriyle biliyorlardı. Bu nedenle darbe yolunu seçmişlerdi. Biz, iç düşmanın sinsiliğini, fırsatçılığını, böylesi dönemlerde atağa kalkacağını bilerek, bu konuda geniş bir şekilde kadrolarımızı uyararak, bu tür tehlikelere dikkat çekip, kadrolarımızı duyarlı kılmalıydık. Gücün zayıfladığı, düşmanın yoğun saldırıya geçtiği, büyük çalkantıların olduğu, örgütsel bunalımların yaşandığı süreçler, hep iç düşmanın başını kaldırıp -en azından şöyle bir ortalığı yoklayarak- ortamdan faydalanıp faydalanamayacağını kontrol ettiği anlardır. O anı çıkarlarına uygun gördüğünde ise, saldırıya geçmemesi için hiçbir neden yoktur. Önder olarak, onun kadro ve savaşçıları olarak bu bilinci yaratamadığımızdan veya eksik kaldığımızdan, iç düşmanın saldırısına da engel olamadık. Devrimci bir hareketin gerçek kadro ve savaşçıları, başarıdan başarıya koşarken de, yenilgiler yaşarken de, her zaman iç ve dış düşmanların saldırılarına karşı reflekslerini güçlendirmelidirler.

Darbeciler, hareketin tarihini, uzun yıllar içinde kazandığı değerleri, içselleştirdiği ilkeleri yeterince kavramamıştı. Kavrada da sadece düşmanın saldırıları ve katliamlarıyla doğan boşluğu karizmalarıyla doldurup, sessizce kendilerini kadrolara ispat edip hareketi yönetebildiklerini göstererek ve de bazı demagoji ve yalanlarla kadroları kışkırtarak hareketi ele geçirebileceklerini ummuşlardı.

Darbecinin mantığı, kendine güveni ve siyasi cesareti yoktu. Bu nedenle açık siyasi mücadele verme, düşüncelerini savunma ve meşru zeminde olma gibi bir yol izlememişlerdi. Bunun yerini darbe, entrika ve hileyle kadroları aldatma şeklinde ortaya çıkan basit, çapsız, devrimci mücadelede yeri olmayan yöntemler doldurmuştu.

Darbeci ne yaparsa yapsın, ne kadar zaman kazanmaya çalışırsa çalışsın, hareketimizin kadro ve savaşçıları darbeciliği asla onaylamayacak ve mahkûm edecekti. Ama sorunu buraya ge-

tirmeden daha az sancıyla, daha az zararlı bunalımı atlarmaya çalışmalıydık. Düşmanın psikolojik üstünlüğü ele geçirmeye çalıştığı ve tüm güçleriyle üzerimize saldırdığı bu koşullarda böyle bir sorunun duyulması, düşmanın bize vurmak istediğı ama bir türlü başaramadığı en büyük darbe olacaktı. Başarabilmemiz çok zordu ama denemeliydik. Darbeciliğe taviz vermeden, onu meşrulaştırmadan bunu yapmalıydık. Dahası, darbeci kendine güvensiz, siyasi cesarettten yoksun ve mantıksız olduğundan, ayrıca her darbeci gibi güce taptığını bilerek bu işi yapmalıydık. Geçici başarılar elde etseler de, tarihten ve halktan bu tür şeyler uzun süre gizlenemezdi. Gerçekler hiç beklenmedik bir anda, çok çarpıcı biçimde ortaya çıkar ve kendilerini kabul ettirirler. Bu süreç kanlı, acılı ve oldukça bunalımlı da olabilir. Ama sabırla, ihtiyatla, gerektiğinde her türlü tehlikeyi de göze alarak, darbecinin oyunlarını bozacak, her attığı adımda biraz daha çıkma sokacak ve nihayetinde akrep gibi kendi intiharını sağlayacak yöntemleri esas almalıydık, irademiz dışında bütün çabalarımıza rağmen sorunu düşman duyabilir ve aleni olabilirdi. Bu noktada da daha farklı yöntemler kaçınılmaz hale gelebilirdi. Hangi yöntemlerle, darbeciliğı nasıl yeneceğimizi biraz da süreç bize gösterecekti. Şimdilik onların "Bize zaman gerek" diyerek uzun zaman kazanıp bu süreçte yönetip daha çok zarar vermelerini belirli oranda engellemiş, zamanı sınırlandırmış ve dört arkadaşın çözüm platformu olmasını kabul ettirmiştik.

Darbeci attığı her adımda biraz daha bataklığa gömüldüğünü, her geçen gün daha iyi anlıyor ve bu nedenle süreci mümkün olduğu kadar uzatmaya uğraşıyordu. Bu nedenle, çağrılan arkadaşları getirmeyi erteliyor ve bir arkadaşın yakalanmasına neden oluyordu. Çağrılan arkadaşların -biri hariç- tavır almasıyla, bu tavır alan arkadaşları da işlevsiz bırakıp bütün çözüm yollarını tıkayarak darbe gücüne dayanıp, başvuracakları hilelerle kadroları yanıltarak, şartlandırıp, sözde, kadroların kendilerini desteklediğı kararını, bize dayatmanın planını uygulamaya çalışıyorlardı.

Darbe olmuş ve biz darbeyi engelleyemediğimiz ilk günden itibaren, çözüm platformu olarak kadroları görmüştük. Bir hareketin ve hareket önderliğinin meşruluğunu veya meşru olmadığını ancak kadrolar belirlerdi. Bunun için hiç vakit geçirmeksizin hemen ülkeye giderek kadroları toplama, kadroları Ortadoğu'ya

getirme veya yazılı açıklama temelinde sunduğumuz tüm önerilerimiz reddedilmişti. Ama, her reddedişleri onlara geçici zaman kazandırır da, inandırıcılıklarının tümünden yok olmasını sağlıyor ve kendi idam fermanlarını kendileri imzalıyor.

Darbe süresi içerisinde cezalı, gayri memnun, zaafli bazı kimseleri okşayarak, konum vaat ederek darbeye angaje etmeleri mümkündür. Kaybedeceklerini, hareketi ele geçiremeyeceklerini anladıkları noktada, bizim sağduyulu, harekete zarar vermeyecek tavırlarımıza güvenerek ve de hareketin legal-illegal tüm ilişkilerinin kendi ellerinde olmasından hareketle, bizi olanaksız ve işlevsiz bırakıp kadrolara ulaşmamızı engellemeye çalıştılar. Bizim taslak yazılarımızı da çalıp, kendi seçtikleri yazılarla bir araya koyup, özellikle yeraltı kadrolarını ve de Avrupa'daki birim kadrolarını evlere hapsedip tüm randevularını yasaklayarak, yazılı cevap alınmaya kadar hareket adına dışarı çıkmama yasağı koydular. Yöntem basit ve anlaşılırdı. İnsanlar ne olup bittiğini anlayamadan, tartışmadan "Madem böyle, haklısınız" diyecek ve darbeci hareketi ele geçirecekti. Darbecilik, darbeci mantıkla düşünmek zorundadır. Böyle düşünmemiş olsaydı darbeye başvurmazdı. "Güç bende, o halde herkes benim önümde secde eder" düşüncesi egemen olmuştur. Aslında böyle olmayacağını artık görmekteydiler, ama oyunu oynamaya devam edeceklerdi.

İç Anadolu ve İstanbul Dev-Genç bağlantıları hariç, hiçbir yeraltı ilişkisine doğrudan ulaşma şansımız yoktu. Darbecilerin yeraltı kadrolarına yazılarını gönderdiğine ve geçen süre içerisinde çok çeşitli biçimlerde kendi lehlerine bir hava yaratmak istediklerine emindik. Darbecinin artık tüm platformlardan kaçtığı, kaçacağı açıktı. Darbecinin, bizim dışımızda kadrolara ulaşması ve karar çıkartma gibi olası girişimlerini -ki bu mümkün değildir- engellemeliydik. Yeraltında ulaştığımız ve yazıları gönderdiğimiz bazı kadroların darbe doğrultusunda şartlandığını, yazılarımızın gerekli kadrolara verilmeyip bloke edildiğini gördük. Yine bu ulaştığımız kadrolar, tartışmak ve mevcut durumu konuşmak için kendilerinin ve alanlardaki kadroların bağlantılarını vermiyorlardı. Bu açıkça bir tavır alış, ayrılık demektir. Farklı bir maske ile karşımıza çıkmalarına rağmen, gerçek yüzleri darbeciydi. Bunlar kendisine "tarafsız, çağrıcı" adlarını verip "her iki taraf da yanlış" propagandası yapmalarına karşılık, darbecilerin, meşruiyetini kabul

ediyor ve onlarla ilişki sürdürüyorlardı. Darbeci bir isyan hareketi başlatmış ve bu isyan kendi içerisinde yeni isyancılar çıkartıyordu. Çağrıcıların başını çeken Asaf haini, 1990 atılımından beri statükosunun bozulmasının hazımsızlığıyla kin beslemiş, bunu büyümüş ve artık kendi gününün geldiğine inanarak bu bunalımlı dönemde aradan sıyrılıp kendi hesabına hareketi ele geçirmek istiyordu. Sabırla, ikna etmeye yönelip, etki alanını daraltmalı, ama düşüncesinden vazgeçmezse ezmeli ve yok etmeliydik. Darbeci, elinde bulundurduğu tüm ilişki ve olanaklara, güce rağmen çok zor durumdaydı.

İlişki kurabildiğimiz yeraltındaki insanlarımızla geçici bir organizasyon kurarak darbecilerin oldu bitlilerine ve hilelerine karşı hazırlıklı olabilmek için bütün olanaklarımızı zorlayarak, darbeciliği mahkûm eden tüm yazı ve belgelerimizi bu arkadaşlara verdik. Emir aldıklarında kimlere ve nasıl dağıtacaklarını, ne yapacaklarını, sorunun düşman tarafından duyulmaması için nelere dikkat etmeleri gerektiğini yazılı bir metinle kendilerine ilettik. Bu yoldaşlar darbeciliğe karşı başlattığımız kavgada ilk ulaştığımız ve örgütlediğimiz yoldaşlardı. Bu süreçte moralli ve coşkulu tavırlarıyla, hareketi sahiplenişleriyle küçümsenmeyecek bir işlev görmüşlerdi. Hızla bütün yazıları iletip çoğalttılar. Bizle tartışmayan, bize ilişki vermeyenler, gönderdiğimiz notlara cevap bile vermiyorlardı. Bunun ayrılığı başlatmak demek olduğunu, kendi alanlarındaki kadrolara her ne pahasına olursa olsun ulaşacağımızı, hareketimizde darbenin asla meşru olamayacağını belirterek, darbeciliği kuşatma hareketini başlattık. Legaliteye ve cezaevlerine ulaşmalıydık. Bu alanlar hızla hareket edebilme, gerektiğinde her yere ulaşabilme olanak ve koşullarına sahiptiler. Bu bizim tercihimiz değildi. Ama darbecilerin hile ve entrika yöntemlerine teslim olup darbeciliği meşrulaştırma-mazdık. Legalitedeki ve cezaevlerindeki yoldaşlarımıza ulaştığımızda hareket kadrolarının darbeciliği mahkûm eden kesin kararı ortaya çıkmıştı. Bize adres ve telefonlarını vermeyen, tartışmayan kadroların alanları süratle alttan kuşatılarak etkileri kırıldı. Sınırlı sayıda ilişkileri hariç, adeta yalnız kaldılar. Hantal, bürokrat, siyasi cesarettin yoksun birkaç yeraltı kadrosu neye uğradığını şaşırıyordu. Ülkede "ben darbeciyim" diyen hemen tek kişi kalmamıştı. Darbecilerin dayandığı insanlar kendilerine "çağrıcıyım" diyen birkaç kişiydi. Bunlara da

sabırla yaklaşıp, tartışma olanaklarını zorlayarak bazı yoldaşlarımızın gerçeğe dönmesini sağladık. Bu "çağrıcı" denen hain kesime karşı, şehit yoldaşlarımızdan Recai ve İbrahim yoldaşların hareketi yüksek düzeyde sahiplenme duygularıyla, özverili çabalarıyla verdikleri mücadeleyi saygıyla anıyoruz. Recai yoldaş, bu süreçte yeraltı platformunda hareketimizin sözcülüğü görevini sürdürmüştür.

Darbeciliği kuşatma hareketi genç, yaşlı kadro ve taraftarlarımızın öncülüğünde şehirlerden dağlara kadar önüne çıkan her engeli aşarak, büyüyen bir coşku ve öfke seli yaratarak sürüyordu.

Darbeciler ünlü dokümanlarını Avrupa'da yakalatmış ve olayı artık düşman duymuştu. Sorunu hala saklamanın, belli kadrolarla sınırlamanın bir anlamı kalmamıştı. Düşmanın bu ihaneti, sürdürdüğü psikolojik savaşın çok önemli bir aracı haline getirip, hareketimizi bir daha ayağa kaldırmamak üzere, son darbe vuruşu haline getirmek isteyeceği açıktı. Oligarşinin bu oyununu ancak darbeciliğe cepheden ve aleni saldırıya geçerek, süratle tasfiye etmek, kadro ve taraftarlarımızı darbecilik konusunda eğitmekle etkisiz kılabilirdik. Ayrıca darbeciler, kadrolar platformunda da kaybettiklerini gördüklerinde, ihanetlerini istisnasız ulaşabildikleri her kişiye, hiçbir kural gözetmeden, hiçbir polisiye kaygı duymadan açarak süratle taraftar toplayıp ayrılığı hızlandırdılar.

Darbecilik büyük zararlar verse de, hareketimizde meşrulaşamamıştı. Şimdi de ayrılık oyununu oynuyordu. Baştan beri açmaz bir yola girmiş olan darbecilik, ayrılığın meşru zeminini bulamıyordu. Tüm alan ve bölge komitelerimiz, sorumlularımız, komutan ve savaşçılarımızın ve cezaevlerinin darbeciliği mahkûm etmeleri ve yine hareketin bölünmemesi ve daha çok zarar görmemesi için darbecilerin tüm iddialarının tartışılacağı toplantının yapılacağı sözüümüze kefil olmalarına rağmen, darbeci, kumarı kaybetme korkusuyla kaçışı örgütlüyordu. Kadrolarımızın bu kararlarına ek olarak "1 No.lu Karar" yayınlanarak darbecilerin daha fazla zarar vermemeleri, hareket zeminine dönmeleri, ancak bu zeminde varsa sorunların tartışılabilmesi ve kendilerinin can güvenliklerinin, iddialarını savunma koşullarının sağlanacağı, hareketin kadrolarının kararları olarak tüm sola ve halka açık bir şekilde duyurulmuştu. Darbeciler bu karara da uymayarak bataklık-

ta kulaç atmaya devam etmiş, tarihimizi, siyasi hareket gerçekliğimizi bilmeyen, yanıltılan ve cezalı, gayri memnun tiplerden oluşan küçük bir grupla, .gasp ettikleri silah, araç-gereçlerimiz ve maddi olanaklarımıza dayanarak birkaç eylem yapıp bunlarla meşrulaşma yolunu seçmiştir. Son bir kez "1 No.lu Karar"a ek olarak darbeci ileri gelenlerine bizzat davetiye gönderilerek, toplantıya davetli oldukları, tüm ayrılık girişimlerini durdurmaları istenmişti. Ama bu girişimimiz de sonuçsuz kalmış, kendi küçük dünyalarında yarattıkları dükalıkların prens ve prensesleri olmayı düşleyerek intihara dötrnala gitmişlerdir.

Biz esas olarak düşmanın daha fazla sevinmemesi ve hareketimizin en az zararla kurtulmasına çalışırken, onları da dramatik bir sondan kurtarmayı istiyorduk. Çünkü bu tür dramatik bir son oligarşiyi biraz daha güçlendiriyor ve devrimci adaletin gerektiği gibi işlemesini engelliyordu. Oligarşi, darbenin prens ve prensesini katlederken, hareket için faydalı olabilecek, zaman içerisinde kazanabileceğimiz, bilinçsizliklerinin kurbanı olan insanları da katlediyordu. Darbeci intihara yalnız gitmiyor, başkalarını da sürüklüyordu. Oligarşi, darbeci şefi, ülkeye girdiği ilk gün bulmuş ve yok etmişti. Bu oligarşi için çok büyük bir prestij ve devrimciler için güven sarsıcıydı. Ve oligarşi bu katliamla adaletimizin işlemesini engelleyip, geride kalan darbecilere bir önder armağan ederek, darbeciliğe devam etmeleri mesajını vermiştir.

Biz ise, tüm olumsuz nitelermelere ve işlenen suçlara rağmen, hala kopuş resmileşmediğinden, oligarşinin katliamından dolayı ve sorunun tartışılacağı söylenmiş, bu doğrultuda resmi davetiye de gönderilmiş olduğundan, gerek düşmana, gerekse darbecilere "Bu bizim iç sorunumuzdur ve bu iç sorunun henüz çözülmediği durumda bu katliam yapıldığından, katliamda hayatını yitirenler bizim şehitlerimizdir" diyerek, darbecilere ve onlara inananlara güçlü bir mesaj vermek istiyorduk. Ama o kafa yapısının bu mesajı anlaması mümkün değildi. Anlansa dahi çıkarına uygun görmüyordu.

Hiçbir çıkış yolları yoktu. İşledikleri suçun cezasını kadrolara ve halka verme, hatadan dönme anlayışından ve siyasi cesaretinden yoksundular. Geride kalan darbecilere tekrar tekrar çağrılar yapıldı. Korku, küçük burjuva gururu ile içine düştükleri açmaz birçoğunun geri dönüşünü engelledi.

Kadrolarımızın kararıyla harekete zarar vermekte ısrar etmemeleri, verdikleri zararlar tek tek belirtilerek, gelip teslim olmaları, aksi halde cezalandırılacakları yine aleni bir şekilde "2 No.lu Karar"la tüm halka duyuruldu. Bu kararlar birlikte kendi can güvenliklerinin telaşına düştüler. İlgalitenin dehlizlerinde, kitlelerden uzak kendilerini korumak esas çabaları oldu.

Artık gündemde darbeleri bulunduğu yerde, işledikleri suçlara göre cezalandırmak, etkisiz kılmak ve tecrit etmek vardı. Bu konuda kadroların üzerlerine düşen görevleri yapmaları ısrarla istendi. Bu süreçte oligarşi de durumu fırsat bilerek operasyonlarını yoğunlaştırmaya başlamış, darbelerle birlikte tasfiye hareketini geliştirerek sürdürmek istiyordu. Ortaya çıkan deşifasyon, maddi olanaksızlıklarımız, silah ve cephane yokluğumuz, operasyonlara karşı yeterli önlem almamızı da engelliyor, çoğu kez hareketsiz kalıyorduk. Bu durumu bilen düşman da acele ediyordu.

Darbeciliği tasfiye ederek, etkisiz de olsa var olanları da cezalandırarak toparlanıp, devrim yürüyüşümüze devam etmeliydik. Bunun için "2 Nolu Karar" hayati önemdeydi. Ama tüm ısrara rağmen kararın etkili bir uygulanışını hayata geçiremiyorduk. Birdenbire darbecilere ulaşamaz olmuştuk. Sorunun özü neydi? Neden "2 Nolu Karar" etkili olarak uygulanamıyordu? Darbenin duyulmasından itibaren şimdiye kadar böyle bir durumla karşılaşmamış, darbecilik ideolojisi ve ahlakını yeterince kavrayamamış kadrolar, sorunu daha çok bir iç sorun gibi ele alıp, süreç içinde sorunun iç sorundan çıkıp, harekete karşı saldırıya geçtiği noktada artık dış sorun haline geldiğini, düşmanla birleştiğini, bir komplo hareketine dönüştüğünü yeterince görememişti. Bu nedenle de, hala bir iç sorun gibi algılayıp, ceza yöntemlerinden, dolaylı veya dolaysız uzak duruyorlardı. Darbeciler de bu durumu görerek, tam da bu noktada "sol içi çatışma", "kardeş kanı" edebiyatına başvurarak artık dış sorun haline gelmiş ve düşmanla birleşmiş darbeciliği iç sorun gibi göstererek kadrolarımızı etkilemeye çalışıyorlardı, ilginçtir, aynı dönemde oportünizm de sol içi çatışma edebiyatıyla hareketimize tavır alma atağına kalkışmıştır. Darbeciye "bu bir iç sorundur, gelin toplantıda düşüncelerinizi savunun" derken, artık iç sorun olmaktan çıktığını söyleyerek toplantıdan kaçıyordu. Suç ve ceza gündeme gelirken ise hep birlikte iç sorun edebiyatına başvuruyor, ama kadrolarımız bu oyunu yeterince göremiyordu.

Oysa amaç darbecililiği yaşatmaktır. Bu durum bütün kadrolar için olmasa da, birçok kadro için böyledir diyebiliriz. Ayrıca, daha darbenin kadrolara açıldığı ilk günlerde, darbelerin kendilerine tavır alınması durumunda, kendilerini çiğneyerek ilgili ilgisiz herkese ulaşmaya çalışacaklarını anlamıştık. Buna rağmen gerçeği kavramayarak, hatta anlatımlarımıza kuşkuyla bakarak, daha geniş bir çerçevede kadroları bilgilendirmemiş ve darbecililiğe karşı duyarlı kılmamışlardı. Ancak darbelerin burjuva iletişim kanalları, oportünistler, polis vb. birçok kanaldan kendi dışlarındaki kadrolara ulaşmaya çalıştıklarını gördüklerinde darbencilik ahlakını biraz daha kavramış ve kadrolara anlatmaya başlamışlardır. Yine sorunun kitlelere mal edilmesinde de benzer direnişlerle karşılaşmıştır.

Kadrolar niçin bu duruma düşmüştür? Sorunun bir yanı, hala iç sorun olarak kavrayıp anlayamamaktı, diğer bir yanı ise önderliğe bağlılık ve darbecililiği mahkûm etmelerine rağmen, hareket otoritesinin sarsıldığını ve bu sarsılma ortamında kendi doğrularını hayata geçirme, kendi deneylerine güvenme gibi bir duruma düşmeleriydi. Yaşananlar, aynı zamanda, hareketimizde otoritenin ve denetimin zaafa uğradığı durumlarda, güçlü bir özerklik eğilimini ortaya çıkartan bir olguydu. Önderlik açısından, hareket içerisinde darbe olmuş ve bunu (darbeyi) engelleyememiştik. Ne kadar haklı olursak olalım, ortaya çıkan bir sorun vardı ve bu sorun ancak kadroların kararı ile aşılabiliirdi. Doğal ki, önderlik 13 Eylül öncesinde olduğu gibi hareket edemezdi. Bir yandan kadroları soruna ortak edip, eğitip, süreci kadrolarla birlikte aşmayı hedeflerken, hareket otoritesini de yine kadroların kararları ve katılımlarıyla, yeniden oluşturmak zorundaydık. Kadrolarla bu tür demokratik ve kolektif bir süreç yaşanmadan mevcut sorunu aşip, bu süreçten güçlenerek çıkmak çok daha zorlaşırdı. Bu nedenle bu süreç boyunca hemen hemen her önemli konuda kadroların düşüncelerine başvurularak karar alma yolu izlendi. Kadroların izlediğimiz bu yolu da tam olarak içselleştirdiklerini söylemek zordur. Çünkü darbenin duyulmasıyla birlikte başlayan disiplinsizlik, kendi bildiğini yapma, özerklik eğilimleri, hareketin otoritesi adeta yok sayılarak süregelmiştir. Bu nedir? Bu, hareketimizde küçük burjuva isyanının ortaya çıkardığı, bireyci, statükocu eğilimlerin oldukça güçlü olduğu, otorite tanımaz bir duruma yükselebileceği tehlikesi demektir. Ve bu insanlarımız, darbecililiğe aldıkları doğru

tavrın karşılığında bireyci eğilimlerine taviz verileceğini sanarak, kendilerinin artık eksiksiz ve zaafsız olduğu gibi bir düşünceye kapılarak, kendi eksik ve zaafalarını görmemeye, kendine farklı misyonlar biçmeye başlamıştır. Bu yeni misyon sahiplerinin kendilerini dayatma, statükolar sağlama ve bürokratik yöneticiliği dayatmaya çalışacakları olgusu önümüzde duran ve mutlaka aşılması gereken bir tehliktir. Bunca olumsuzluktan, sırf darbeciliğe karşı verdiğimiz birçok şehitten ve hiçbir şeyle ölçülemeyecek oranda gördüğümüz maddi ve manevi zarardan sonra küçük burjuvanın bu zaaflarına göz yummayacağımız, her kim olursa olsun gözünün yaşına bakmayacağımız bilinmek zorundadır. Bilmeyenlere öğretmek ve kavratmak, kavramamakta ısrar edenleri ezip geçmek görevi kadrolarıdır.

Darbenin gerçekleştiği tarihte süregelen operasyonlardan dolayı ortaya çıkan boşlukları ve operasyonların nerelere kadar uzandığını tam olarak tespit edip, önlemler alabilmiş değildik. Bu önlemleri almak için gece-gündüz koşturduğumuz süreçte darbe olmuş, önlemler almamızı engellemiştir. Darbeci şeflerin tümü mücadelenin gerçeklerinden uzak kişiler olup, savaşın sadece emir ve talimatlarla yürütüldüğünü düşünmüş, bürokrat bir yönetim anlayışıyla kendilerinin de hareketi yönetebileceklerini sanmışlardı. "Ben daha iyi yaparım" ihtirasıyla darbe yapan, kendini ispat için zaman kazanmaya çalışan darbeci, mücadele gerçeklerimizden zerre kadar bilgi sahibi olmadığından, operasyonlara karşı önlem almamızı engellediği gibi, yanlış yönlendirmeler, kendi başına bırakmalar, okşama ve liberallik vb. nedenlerle her gün hareketin bir parçasını oligarşiye teslim etmeye başlamışlardı. Önce bütün şehir SDB'lerini ya şehit ya da tutsak düşmelerine neden olarak yok ettiler. Aktivitesi olmayan birkaçı dışında, hepsi yok oldu. Milisler yeni örgütlenmeye başlamış olup, özenle eğitilerek geliştirilmesi gerekirken, hareket ve davranışları, eylem düzeyleri henüz çok yeniyken ve amatörükten kurtulamamışken, kendilerini ispat duygusuyla, milislere kaldıramayacakları eylemler yükleyerek onların da yok olmasına neden oldular. Ege ve Karadeniz Kır Gerilla Birlikleri'nin sessiz sedasız tutsak düşmeleri yine bu dönemde gerçekleşmiştir. Hareketi yok etmeye and içmiş bu hain güruh, giderek alan ve bölgelerin darbe yemelerini, bölge yöneticilerinin yakalanmasını sağlama becerisini gösterebilmişler-

dir.

17 Nisan'dan bir süre sonra düşmanın psikolojik üstünlüğü ele almaya başlaması ile, saflarımızda kararsızlık ve inançsızlık eğilimleri yeniden uç vermeye başlamıştı. Mücadeleden, düşmanın taktiklerinden, kadroların ruhsal yapısından habersiz darbecilerin, seçim yatırımı yapar gibi kadroları pohpohlayarak, kendiliğindenciliğe terk ederek, mavi boncuk dağıtıp, hazırlanmışlığa alıştırması ve sorunların gerçek nedenlerini bulup çözmekten uzak anlayışı, "yakın-yıkın" diyerek eksik ve zaafı daha da derinleştirmiş, bireycilik kültürünün gelişmesini sağlamış ve olumlu dinamikler giderek azalmıştır. Darbenin kadrolar tarafından duyulmasıyla birlikte yaşanan olumsuzlukların nedenleri somutlanmasına karşın, olumsuzluklarla iyice yıpranmış, birçok yönden demoralize olmuş kadroların yeniden kendine olan güvenlerini kazanmaları zor olacak ve sorunlar eksilerek de olsa sürecektir. Olumsuzlukları atmak zaman alacaktır.

Darbecinin mantıksız ve dengesiz olduğunu belirtmiştik. 16-17 Nisan'dan sonra kadro ve taraftarlarımız düşmanın önderliğe ve hareketimize yoğun saldırıya geçtiği ortamda, 1 Mayıs mitinginde önderliğini sahiplenerek, bu düşünce ve duygularını gerek düşmana, gerekse önderlik düşmanı potansiyelini taşıyan darbeye göstermiştir. Hareketin kadro ve taraftarlarının, kitlesinin önderlikle bütünleştiğini, kimsenin bu zeminde niyetler beslememesi gerektiğini ifade ediyordu. Ve bu tavır, bu sahipleniş duygu ve düşüncesi, Çiftelhavuzlar'dan başlayarak bu boyutta ilk defa ortaya çıkıyordu. Denebilir ki, kitlemizin bu tavrı bu temelde ortaya çıkabilecek saldırılara karşı güçlü bir tavır alış, güçlü bir barikattir. Darbeci bu tavır karşısında durup düşünceğine, daha çok hezeyana kapılmış ve bir an önce yönetime el koyma hesapları yapmıştır. Ve 1 Mayıs mitingi, 17 Nisan katliamının yıldınlık değil, büyük bir coşku ve potansiyel yarattığının somutlanması olmuştur. Düşman ve darbeci bu durumdan kokmuş ve önlemler düşünmüştür. Devrimci Sol'un kanla yazdığı tarihini, güzelliklerini ne iç ne de dış düşmanın saldırıları yok edemiyordu. Darbeyle birlikte hemen tüm örgütlenmelerimizi yıkmaları, şehitler, tutsaklar vermemiz, bunun yanında hemen her şeyin aleni olduğu, tartışılır hale geldiği, maddi olanaklarımızın gaspedildiği koşullara rağmen, yine ayaktaydık. Neredeyse tüm dünya karşımızda tek cephe ol-

muştı. Oligarşi, emperyalizm, darbeci herkes bize karşı birleşmiş, Devrimci Sol'u tasfiye ederek bir daha ayağa kalkamaması için her türlü yöntemle saldırıyorlardı. Oportünizm, emperyalizm ve oligarşiye karşı gerçek anlamda bir mücadele ortaya koyamadığından, hareketimizin her gün biraz daha savaşı yükselten, kitlelerin umudu olmaya başlayan durumundan büyük rahatsızlık duyuyordu. Kendi kitlelerini tutamaz olmuşlardı. Mücadele yalan ve demagojiyle yürüyemezdi. Savaşımız herkesin yalan ve demagojilerini, hilelerini ezip geçerek geliyordu. Oportünizm kendi geleceğini tehlikede görüyordu artık. Küçük burjuva rekabetçiliği, taklitçilik veya bireysel terör edebiyatıyla çok daha uzun süre aldatmaları mümkün değildi. Kitleler oportünizmin savaşı yükseltmeyen, savaşmayan, demagojilerinden, soyut lafızlarından bıkmıştı artık. Kitleler, savaşan, dediğini yapan, güven veren bir örgütün peşinden gitmek istiyorlardı. Küçük burjuva Kürt milliyetçiliği ise büyüttükleri savaşa, küçümsenemeyecek güçlerine rağmen, teorik pratik açmazlarının farkında olup, kendi dışlarında hiçbir alternatifin, savaşan hiçbir devrimci örgütün olmasını istemiyorlardı. Bu nedenle, birbirleriyle görünüşte hiçbir benzerlikleri olmayan, hemen hemen tüm grup ve siyasi yapılar sözümona sol içi çatışmaya karşı olduklarında bir araya gelip, hareketimize karşı seferberlik ilan ettiler. Darbeci kontra, bu güçlerin ve düşmanın özenle koruduğu, meşrulaşması, hatta "gerçek Devrimci Sol" diye lanse edilmesi gereken bir güç olmuştur. Darbeci bile, oportünizmin kendilerine bu kadar kolkanat gerebileceğini tahmin etmemiş olacak ki "Oportünizmi yanlış tahlil etmişiz" söylemlerine başvuruyordu. Düşman, oportünizm ve darbeci tek bir hedefte birleşmişti: Devrimci Sol'u tasfiye etmek. Bunu başaramazsa parçalayarak düzen alternatifi olmaktan çıkarıp etkisizleştirmek ve darbeciliği meşrulaştırmak. Bu başarılıldıktan sonra, kendisine gerçek DS diyen darbeciyi tümünden yok etmek veya oligarşinin ve oportünizmin denetiminde, adı var kendisi yok bir şekilde kalmasını sağlamak... Bunda bir sakınca görmüyorlardı... Ama önce hiçbir koşulda ve hiçbir yöntemle yenemedikleri Devrimci Sol'u yok etmeliydiler. Bu grup ve siyasi yapıların hemen hepsi devrimci katili olup, bir kısmı da devrimci katillğinde rekor kırmış bir cinayet makinesi şekline dönüşmüştür. Bunların desteklemeleri ve korumalarındaki kıstas, Devrimci Sol'a karşı olmalarıdır. Devrimci Sol'a karşı olan, ona

zarar vermeye veya yıkmaya yönelmiş hemen her türlü girişimi destekleyecek nedenler bulmaları bu yüzden zor olmaz. Bu yanı sıra tarihimize boyunca sürekli olarak bize karşı olanı desteklemek, onlarla bir araya gelmek ve oligarşiyle aynı cepheden saldırıya geçmek unutulmaz nitelikleri olmuştur. Aslında bu durum, saldırı görünümüne rağmen içgüdüsel ve sezgisel olarak yok olacaklarını görmeleri ve savunmaya geçmeleri sonucudur. Saldırının özü, kaçınılmaz olarak yok olacak olanın, çaresiz direnişidir. Denize düşen yılana sarılır; oportünizm de darbeye ırz düşmanına ve gerektiğinde düşmana sarılmaktan geri durmuyor, durmayacaktır da. Bugün darbeye, yarın ise başka bir düşmanı, sabotörü, haini desteklemeye devam edecektir. Nitekim, darbeye yok olduğunda, oportünizm onu diriltmek için yeniden seferber olarak, darbeyi adeta sürükleyerek "Kalk, gerçek Devrimci Sol sensin" deyip sabote hareketini devam ettirmiştir. Bu oportünist, Devrimci Sol düşmanı tasfiyeci güruhu hiçbir zaman unutmayacağız ve mücadelemizle ezip geçeceğiz.

Devrimci Sol, hangi yönden gelirse gelsin düşmanlarına karşı mücadelede hep kararlı, hep baş eğmez ve sonunda hep kazanan olmuştur. Bu kez de öyle olacağından şüphemiz yoktur. Bu ruh ve düşünce birliği içerisinde, genç, ihtiyar, çocuk, kadın tüm kitlemiz bu düşman ve dost görünenlere karşı dünyada çok az görünen demokrasi ve kolektif anlayışla savaştı. Büyük bir güvenle şehir- dağ, legal-illegal demeden emperyalizm, oligarşi ve oportünizmin darbecililiği meşrulaştırmak için kurduğu tüm barikatları yıkıp, ezip geçerek yeniden örgütlenmeye ve ayağa kalkmaya başladı. "Bir daha ayağa kalkamazlar, yok oldular" diyerek cenazemizi kaldırmaya çalışanlar, 30 Mart–17 Nisan Devrim Şehitlerimizi Anma Kampanyamızda, şehirlerimizden Kürdistan dağlarım kadar dalgalanan bayrağımızı, gücümüzü ve birliğimizi gördüler. 1 Mayıs 1993'e geldiğimizde ise her sınıf ve tabakadan halktan binlerce insan "Devrim Yürüyüşümüz Sürüyor" şiarını tüm dünya halklarına duyururken "Her Şey Birliğimiz, Geleceğimiz ve Zaferimiz için" düşüncesinin de kitlemizde içselleştiği ve binlerce insanla ete-kemiğe büründüğü görülüyordu. Düşman, oportünizm ve darbeye Devrimci Sol'u değil yıkmak, daha büyük bir kitlesellik, daha büyük bir güven ve daha cüretle Devrimci Sol'un düzen alternatifini olma misyonunu devam ettirmesini sağlamıştı. Düşman-

larımızın saldırıları karşısında geri adım atmamış, taviz vermemiş, kaçak güreşmemiştik. Haklıydık. Bize saldıranlara, saldırıya hazırlananlara meydan okuyarak, cepheden saldırarak bu sonucu yaratmıştık. Ama henüz her şey bitmiş değildi. Düşmanlarımız saldırılara devam edecekti.

Darbeciliğin, ihtirasın, kavgadan kaçışın, çıkarların birliği olduğunu ve de ahlaki olmadığını söylemiştik. Bu tespitimiz darbenin duyulduğu koşullarda çokça insan için belki de fazla inandırıcı olmayabiliyordu. Çünkü nedenlerini bulmakta kaba bir aydın bakış açısından öteye geçemeyen, hemen hiçbir konuda savaş gerçeği bilinciyle donanmamış, düşünce sistematüğinden yoksun beyinler, toz-duman içerisinde basit ama gerçek olanı ayırıp çıkaramıyordu. İhtiras sahibi ve mücadele kaçkını darbeciler, birbirlerine darbe yaparak çıkarlarını korumak ve statülerini sağlamlaştırmak zorundaydılar. Asaf bir isyan hareketini örgütleyebilecek güçte ve yetenekte değildi, ama doğan isyan hareketinde sivrilerek hareketi ele geçirme fırsatlarını ararken, darbeci şeflerle de çatışmak zorundaydı. Doğrudan ideolojik çatışma darbecinin cesaret edebileceği bir şey değildi. Bunun yerine kendisinin bir parça da olsa ülke ve mücadele gerçeğini tanımaya güvenerek, bu zeminde kendi gücünü oluşturmaya karar verdi. Oysa darbeci, Asafa muhtaç hale gelmişti ama mantığı gereği kendi içinde başka bir gücün inisiyatifi ele almasına da izin veremezdi. Asaf, ülke içinde bulunmanın etkisiyle ve darbecinin de mücadeleden kaçan ruh halini yakaladığından, onu her şeyin toz-duman içerisinde olduğu platforma çekerek, kendi otoritesini sağlamlaştırmayı düşünüyordu. Bir yandan düşman, darbecinin Devrimci Sol'u tasfiye etme girişimini ayakta alkışlarken, diğer yandan da darbecinin elinde bulundurduğu silahları alıp, etkisizleştirecek, öyle yaşamasını sağlamak istiyordu. Darbeci de bu durumu görmesine rağmen içine düştükleri açmazdan çıkamıyor. Onları darbeye götüren, yükselen savaş ve şehit olma sırasının kendilerine de geldiği korkusu, ihtiras duyguları ve yaşam özlemleriydi. Ama içine girilen yolda ve süregelen savaşta ölüm dahil tüm riskler göze alınmadan hiçbir şey yapamayacaklarını anlıyorlardı. Ya Asaf'ın önderliğini kabul edip her şeyiyle ona teslim olacaklar ya da birilerinin ülkeye gidip Asaf ı etkisiz hale getirmesini sağlayacaklardı. Kavgaya kaçkını şeflerden hiçbiri gitmek istemiyordu. Bedri'yi "gitmelisin" kıskırtmasıyla bas-

ki altına alarak bile bile gönderdiler. Bedri neredeyse zorla, iteklenerek, sürünerek gitti. Sonunu görüyordu ama hiçbir çıkış yolu yoktu. Darbeci şefler, kendi elleriyle katlettikleri insanlar üzerinde suni ajitasyonlar ile mülteciliklerini devam ettirerek, can güvenliklerini sağlayarak, kendi kendilerini önder ilan ederek rahat yaşam yolunu seçtiler. Darbeciler yalnız hareketimize zarar verip, kadrolarımızın şehit ve tutsak olmasına yol açmıyor, kendi ölümlerini de sağlıyorlardı. Onun mantığı ve dengesi yoktu. Her darbeci kendisini önder gördüğünden, her gün yeni bir şey diyerek, kendi deneyini yaşayıp, çevresini kirletebildiği kadar kirletip, intihara sürüklüyordu. Utanma, namus, şeref duyguları da hiç yoktu. Mülteciliğin, kavgadan kaçışın, korkunun getirdiği bir ruh haliyle tarihimizi ve güzelliklerimizi yeterince bilmeyen genç insanları kıskırtmak için toplantı ve tartışmalarda, "biz ülkeye gidip savaşacağız" diyenlerin hemen hiçbir yerlerinden kıpırdamadıkları gibi, aldattıkları genç insanlara bol bol sorumluluk dağıtıp, hiç kimsenin kendilerine vermediği liderliği kendi kendilerine vererek yönetmeye devam ediyorlardı. 6 Mart katliamından birinci dereceden sorumlu olanlar İbrahim Bingöl, A.Şener Yıldırım, Murat Sözeri, İbrahim Hafta, Nezir Karakuş, Mehmet Uçaroğlu, Erdoğan Eliuygun, Alişan Yalçın, Mustafa (Erhan) Çağan ve Mehmet Kılıç'tır.

13 Eylül'den darbenin duyulmasına kadar olan süreçte, darbe yaptığını duyurmadan kadroları yöneten ve talimat veren darbeci şeflerden Bedri, A.Şener, İ.Bingöl ve 5 Ekim 1992'den sonra Gürcan, bu süre içerisinde şehit düşen yoldaşlarımızın katledilmesinden ve de tutsak düşmelerinden, hareketimizin uğradığı tüm maddi manevi kayıplardan birinci dereceden sorumludurlar.

Darbenin kadrolara açılmasından sonra, her türlü çağırışı reddederek darbeciliğe devam eden, deşifasyonu sağlayan, kadro ve taraftarlarımıza saldıran, yoldaşlarımızı katleden ve katledilmelerine neden olan, oportünizm ve düşmanla işbirliği yaparak hareketimize saldıran ve birinci derecede sorumlu olanlar, İ.Bingöl, A.Şener Yıldırım, M.Sözeri, Abdullah Karadiş, İ.Hafta, N.Karakuş, M.Uçaroğlu, A.Yalçın, M.Kılıç, Harun Kartal, Fethiye Pekşen, Ali Kırlangıç, Gürcan Özgür ve Mustafa Çağan'dır.

Rıza Güneşer yoldaşımıza pusu kurarak bizzat tetik çeken, üç yoldaşımızı yaralayan, gazetede çalışan iki yoldaşımıza polisin gözü önünde ve denetiminde pusu kurarak öldürme kastıyla ateş

etmek ve kaçırmak suçlarını işleyenler Harun Kartal, İbrahim Doğuş, Erol Çam, Dursun Bütüner, İsmail Yiğit, meyhaneci Ahmet Çelik, Ali Pamuk, Cemalettin Erdemli isimli katiller birinci dereceden suçlu olup, bu suçları işledikleri bizim bilgilerimizden ayrı olarak, oligarşinin resmi tutanaklarında da mevcuttur.

Darbecilik hastalıklı bir ruh halidir ve fiziki olarak yok edilmeden, zarar vermeden yaşayamaz, çünkü onun beslendiği kaynak düşman ve oportünizmdir. Hareketimize karşı suç işleyenleri bulmak ve devrimci adaletimizle cezalandırmak önümüzde duran görevler arasındadır.

Görüldüğü üzere, darbeci kavgadan kaçarak, özgür ve rahat bir yaşam özlemini gerçekleştiremeyince, sıkıntıyı ve riski gördüğünde büyük bir pışkinlikle daha dün söylediklerini, yüzlerce sayfalık kontra metinlerini bizzat kendilerinin yazdığını tümünden unutarak ya ırza geçerek kaçmış ya da "ben korkuyorum" diyerek düzene dönmüştür. Öngörülerimizin, tespitlerimizin bu kadar hızla kanıtlanması bizi bile şaşırtmıştır. Darbecilik ahlakı ve ideolojisinin ne olduğu her şeyiyle açığa çıkmasına rağmen, darbeci şefler düzene dönmesine karşın, geride kalanlar içine girdikleri bataklıktan çıkamamanın sonucu "biraz da ben oynayayım" diyerek darbe şeflerini etkisiz kılıp ikinci darbeyi yapmış ve şefliğe soyunmuşlardır. Bu şefler İbrahim Hafta, Nezir Karakuş ve Mustafa Çağan'dır. Onlar da şu veya bu şekilde kendi yok oluşlarını sağlayana kadar, bu oyunu oynamaya ve zarar vermeye devam edeceklerdir. Ayrıca, Devrimci Sol düşmanlığı, ölüm korkusu ve oportünizmin ve düşmanın desteğiyle birçok darbeci daha bu oyunu oynamayı düşünecektir. Yeni darbeciler kendilerini kanıtlamak ve eski darbecilerden farklarını göstermek için yeni ideolojiler bulmak zorundadırlar. Oportünizm ve düşmanın zorlamasıyla ve sadece DK düşmanlığıyla artık kimseyi ikna edemeyeceklerini anladıklarından buna zorunludurlar. Keza, "ideolojik ayrılığımız yok, sorun DK'dır" diye başlatılan propagandayla yeni insanları örgütleyemezler. Yine her sözcüğünde biraz daha batacakları, hareketimizle ve yaşadığımız koşullarla ilgisi olmayan, sadece farklılık yaratmak için söylenmiş, sağdan soldan çalınmış, polemik yapmak için yazılmış boş laf yığınınından öteye gitmeyen bir kısım şeyler söylemeye çalışacaklardır.

Düşünün, nasıl bir insan tipi ve nasıl bir solla karşı karşıya-

yız? Darbe şefleri ırz düşmanı olmuş, hırsızlık yapmış, korktuğunu itiraf etmiş, düzene dönmüş ve kaçmıştır. Darbenin teori ve pratiğini bizzat yapanlar, kendi yaşamlarıyla darbenin gerçek nedenlerinin kendi çıkarları ve korkuları olduğunu somutlamışlardır. Hatta söylediklerinin tümünün yalan olduğunu pratikte kanıtlamışken, bunların peşinden gidenler, hala onların yaşamlarıyla yalan dediklerine doğru diyerek darbeciliğe devam ediyorlar. Aynı şeyi oportünizm de yaparak iyice çirkefleşmiş, hiçbir değer ve ahlaka sığmayan, ırz düşmanı, hırsız, kavga kaçkını darbeciliği desteklemeye devam ediyor, işte böylesi bir solla, böylesine alçalmış insan tipleriyle savaşmak zorundayız. Ve o sol, öylesine utanmaz, öylesine riyakardır ki, halka "darbeciyle tüm ilişkilerimi kestim" diye açıklama yaparken, pratikte tersini yapmaktadır. Bu riyakarlığı ve düşmanlığı açığa çıkarmak zorundayız. Bu bir düşmanlık ve kin değil, halka ve devrime karşı sorumluluğumuzun gereğidir.

Saflarımızda ve dışımızda hala yer yer sorulan ve ilk bakışta doğruymuş gibi görülen bu zaaf ve sorunlu insanların neden önderliğin hemen yanibaşında ve ileri konumlarda olduklarıdır.

Devrimci bir hareket önüne koyduğu programı hayata geçirebilmek için elindeki insan malzemesini, herkesi yeteneklerine göre istihdam ederek, en verimli olabilecek şekilde değerlendirmek zorundadır. Bu zaaf ve eksiklikleri taşıyanlar çok daha olumsuz noktalara savrularak harekete zarar verir mantığıyla, sorumluluklar vermemezlik edemedik. Denilebilir ki, daha alt düzeyde değerlendirilerek zaaf ve eksikliklerini aşmaları için farklı bir pratik yaşamalıydılar. Hareketimiz gelişiminden, yaşadığımız koşullardan, yapmamız gerekenlerden ve elimizdeki insan malzemesinden soyutlanarak ele alındığında bu yaklaşım da doğru gibi görülebilir.

Hareket '90 Atılım sürecinde önüne yeni bir atılım programı koyarken, 12 Eylül gibi, birçok yönden kadroları olumsuz olarak etkileyen sağcı rüzgârların her tarafı kasıp kavurduğu bir ortamda elindeki kadrolarla iş yapmak zorundaydı. Eksik ve zaaf olan birçok kadroyu eleştirip, özeleştirme sürecine sokarak, yeniden şans tanıyıp pratik içinde ve sorumluluklar vererek, mücadele alanında, kendilerini aşmalarına çalışırken, esas olarak da önüne koyduğu programı uygulamayı hedeflemek zorundadır. Biz '90 Atılım programını uygulamalıydık. Bu programın uygulanmasında, onlarla ifade edilebilecek zaaf ve eksik insana sorumluluklar ver-

dik. Ya kendilerini aşacaklar ya da döküleceklerdi. Başka bir yolu yoktu. Devrim ve karşı-devrim arasındaki çatışma yükselerek sürdüğünde, arada kalmaya da fırsat tanımayacaktı. Böyle de olmuştur. Daha atılımın ilk yılında silah sesleri duyulmaya başlandığında, birçok insan düzene dönmekte fazla tereddüt etmemiştir. Kendimize, hareketimizin güven ilişkilerine ve kadrolara güvenerek atılımımıza ivme katabilecek her insanı değerlendirmede, istihdam etmede tereddüt etmemeliydik. Yıllardır cezaevinin çarpıklığı ve soyutluğu içerisinde yaşamış sahte karizma sahipleri, sorumluluklar aldıklarında zarar verici tavırlara da girebilirlerdi. Bu tehlike her zaman vardı. Hareketimiz atılım sürecinde mesafe katettikçe, bu tür tehlikeleri atlatabilecek güce kavuşacaktı. Hareketin zayıf düştüğü dönemlerde ise, bu tehlike kendini gösterebilirdi. Bizim hatamız bu insanlara güvenerek sorumluluklar vermekte değil, düşmanın tüm gücüyle üzerimize geldiği ve hareketimizin zayıf düşmeye başladığı aşamada, belli yerlerdeki bu zaaflı insanlara duyarlı olmamaktır. Kaldı ki, bu insanların bir kısmının eksik ve zaaflarında direttikleri ortaya çıkınca daha alt düzeyde istihdamları düşünülmüştür.

Hareket gelişip güçlendiğinde, birçok insanı, özellikle de uzun yılları tutsaklık koşullarında geçenleri, geçen yıllara ve karizmaya bakmadan, belirli bir süre ileri sorumluluklar vermeden sıcak savaş pratiğinde denemenin faydaları büyüktür. Ama her koşulda bunu yapmak da olanaklı değildir.

Dünya devrimler tarihi çok daha ileri sorumluluklar almış, hatta devrimin oluşumuna önderlik düzeyinde katılmış, çok daha zaaflı insanlara tanıklıktır. Sorun, herkesi devrimin lehine değerlendirebilmek, yönetebilmek, devrime zarar verir hale geldiği noktada ise engelleyebilmektir. Biz zarar verme noktasına geldiğinde engellemeyi başaramadık. Niye böyle istihdam edildiği değil, neden zarar vermeleri engellenemedi sorusunu sormak daha doğrudur. Hareketin zayıflamaya başladığı, güçten düştüğü veya çeşitli bunalımlı evrelerinde, tek tek kişiler düzeyinde değil, yapısal küçük burjuva özelliklerini büyük ölçüde barındıran hareketimizde, küçük burjuvazinin çeşitli biçimlerde güç toplayabileceğini düşünerek, harekete geçebileceğini hesap edip, çeşitli önlemler alarak, esas olarak da kadro ve taraftarlarımızı duyarlı kılarak uyarıcı olabilmeliydik. Düşmana karşı önlem alma ve yoğun pratik içerisinde, asıl

önemlisi yarattığımız değerlere, dolayısıyla kendimize fazla güvenerek, iç düşmana karşı rehabet içine düştük denebilir.

Darbe denilen pislik, hareketimizin içerisinde ortaya çıkmış bir olaydır. Kızsak da, beğenmesek de bu olay bize çok ciddi bir uyarı yapmıştır ve hareketimizin yapısal olarak böyle bir zaafı besleyip büyüttüğü, saldırıya geçerek bize zarar verdiği ortadadır. Hangi görünüm altında, hangi iddialarla ortaya çıkmış olursa olsun, hareketi tasfiye etmeye yönelmiş, bunun için düşman ve oportünizmle birleşmiş bir ihanet potansiyelinin olduğu açıktır. Bu ihanet potansiyelinin kaynağı içimizdeki düşmandır. İç düşmanla savaşı sürekli kılmaz, onun gelişmesini engelleyemsek, darbe, komplo, hizip veya başka türden bir ihanetin yeniden içimizde büyümesi veya gelişmesi, ortaya çıkması zor olmayacaktır. Hele ki M-L'nin tanınmaz hale getirildiği, tüm dünyada ihanetin kol gezdiği, çarpık kapitalizmin yarattığı kozmopolit, bireyci, çarpık kültürün varlığı koşullarında ve küçük burjuvazinin oldukça güçlü olduğu ülkemizde bu tür olumsuzlukların hareket içerisine taşınması çok zor değildir. Hareket sınıf tabanına oturup, bu olumsuzlukları etkisiz hale getirebilecek ideolojik, politik, örgütsel güce kavuşmadığı sürece, bu tür tehlikeler her zaman olacaktır diye kabul etmek zorundayız. Olumsuzluğun beslendiği kaynaklar kurutulmadan "böyle bir tehlike bir daha ortaya çıkmaz" demek rehabet içerisine düşerek iç düşmanın gelişmesine hizmet eder. Başarılarda da, başarısızlıklarda da, örgütümüz zayıf düştüğü anlarda bu unsurlara karşı özel bir duyarlılık göstermeliyiz. Dahası, küçük burjuva ideolojisine karşı gerek bireysel, gerekse örgütsel düzeyde bir mücadeleyi sürekli kılmadan, sürekli kendimizi yenilemeyi esas alan yaşam ve mücadele tarzını geliştirmeden, bu tehlikenin büyümesini engelleyemeyiz. Bu tehlikenin uç ifadelerini statükoculuk, özerklik eğilimleri, kariyerizm ve bürokrat yöneticilikte görmekteyiz. Küçük burjuva ideolojisine karşı mücadelede, vuruşlarımızı ısrarla bu noktalara yöneltmeliyiz. Vuruşlarımızda bu olumsuzluk odaklarını yıkıp dağıtmadığımızda, küçük vuruşlar belki onun sinmesini sağlayacaktır ama onu fırsat beklemeye de itecektir. Hareketimiz saflarında bu potansiyel tehlikeye karşı, hemen her düzeyde ciddi bir hesaplaşma yapılmazsa, için için hareketi kemirmeye, sabote etmeye, her gün onlarca gerekçe gösterek hareketin program ve taktiklerini uygulamamaya devam ede-

çektir. Bugün '90 Atılımı'nın başlangıcında olduğu gibi, birçok insan, emir ve talimatlara uymayarak, kendi başına buyruk, hatta çoğunlukla ne yaptığı belirsiz bir durumda olup, görev ve sorumluluklarını savsaklayarak sudan gerekçelerle hareketi ikna etmeye çalışmaktadır. Disiplinsizlik, ilkesizlik, kendine farklı misyonlar biçme, kendini dokunulmaz görme, yerli yersiz inisiyatif kullanma davranışları bolca görülmektedir. Darbeciliğe tavır almış olmak bir ayrıcalıklı gibi düşünülerek, kural dışı hareket etmek, örgüt disiplinine gelmemek, kendini farklı yerlere koymak kabul edilemez. Hangi konumda olursa olsun, hiç kimse ayrıcalıklı olamaz. Bu nedenle yanlış ve zaafı düşünenler gecikmeden bu düşünce ve davranışlarını terk ederek, sağlıklı bir hesaplaşma sürecine girmelidirler. Aksi halde, biraz daha sancılı da olsa, biraz daha sert bir hesaplaşmayla da olsa bu süreci aşacağız.

Hareketimizin en ileri ve en geri konumunda bulunan kadroları, hiçbir zaman konum sorunları içinde olmamalı ve konumlarını harekete dayatmamalıdır. Bugün en üst durumda olan birinin, yarın sıradan bir savaşçı olması kendi doğallığı içinde mutlaka kavranmalı ve içselleştirilmelidir. Karizmalardan, hak ve yetkilerden öte, esas olarak devrim için kimin ne yaptığı, ne yapabileceği önemli olacaktır. Darbecilik bize şunu göstermiştir, insanlara sorumluluklar ve yetkiler verilirken hiçbir itirazı olmayanlar, olumsuzluklarla birlikte yetki ve konumlarının sınırlandırılması durumunda problem çıkarmaya, sızlanmaya, hak-hukuk edebiyatı yapmaya başlarlar. Bu tavır açıkça devrimci mütevazılıktan yoksun olup, hareketin değerlendirmelerini ve adaletini tartışan, güvenmeyen küçük burjuva kariyerizminin yansıdığı bir tavidir. Hareketimizde bu tavır oldukça yaygındır ve neredeyse olumsuz bir gelenek haline gelmiştir. Bu olumsuz geleneği mutlaka değiştirmeliyiz.

Darbe, hareketimizi zayıflatan, ilişkilerini deşifre eden, mücadelemizi ve partimizi engelleyen, olanaklarımızı yok ederek, prestijimizi sarsan, demoralizasyon yaratan, düşmanın psikolojik üstünlük sağlamasına hizmet eden, ilişkileri ve insanları yıpratın, örgütlenmelerimizi dağıtan, şehitler ve tutsaklar vermemize neden olan bir süreç yaşatmıştır.

Bu zararları ile birlikte, ders çıkartmamız gereken bazı olumlu işlevler de görmüştür.

Saflarımızdaki küçük burjuva ideolojisi ve ihtirasının beslediği

potansiyel tehlikenin büyüklüğünü ve ciddiyetini bize göstermiş olup, daha duyarlı olmamızı sağlamıştır. İç düşman konusunda en üstten başlayarak sıradan bir taraftarımıza kadar hepimizin bir daha eğitildiği bir okul işlevi görmüştür.

Önderlik bilincinin saflarımızda çok zayıf olduğunu ortaya çıkarmış ve bu bilincin gelişmesini sağlamıştır.

Hareketimizin genç kadrolarının tarihimizi yeterince bilmediklerini ve tarih bilincinin mutlaka geliştirilmesi gerektiğini bize göstermiştir.

Birçok genç kadronun önü açılmış, yeni dönemin yönetici adayları olduklarını göstermişlerdir.

Tüm saldırılara karşın hareketimizin yıllardır yarattığı ve pratiğe geçirdiği ideolojik çizgisi, kültürü ve ahlakı korunmuş, ideolojik sağlamlığı bir kez daha sınavdan geçmiştir.

Hareketi ele geçirmek isteyen unsurlar tasfiye edilerek, gelişmenin ve daha nitelikli örgütlenmenin önü açılmıştır.

Hareketimizin sahip olduğu değer ve ilkelerin çok köklü olduğunu, iç ve dış düşmanların bunları yok etmeye gücünün yetmeyeceğini ise herkes gördü. Ve bu süreçten çok daha güçlü çıkacağımız anlaşıldı.

Hareketimizin kadrolarının ve kitlemizin bu tür ihanetlere izin vermeyeceğini, aldatma ve kışkırtmalara gelmeyeceğini gördük.

Oportünizmin dostluğuna güvenilemeyeceğini, Hareketimizin düşmanlarıyla gerektiğinde birleşmeye hazır ve bize karşı düşmanlıklarının çok daha köklü olduğunu tüm kitlemiz görerek, kendilerine daha çok güvenmeleri gerektiğini anladılar.

Kontrgerilla, içimizdeki düşman ve oportünist propagandaların hepsinin aynı muhtevada olup, aynı hedefe yöneldiğini çok somut bir biçimde herkes gördü, yaşadı.

Darbecilik gibi bir olayın, saflarımızda en geniş demokrasiyi yaşatarak insanlarımızı bu süreçten daha eğitilmiş çıkartarak tasfiye edilmesi gerektiğini öğrendik ve öğrettik.

Darbeciliğin ağır suç olduğunu ve bu tür durumlarda devrimci adaletin açık bir şekilde uygulanması gerektiğini kamuoyuna ilan ederken, devrimci adalet ve açıklık dersi de verdik.

Sorunun düşman tarafından bilindiği noktada taraftarlarımızın ve halkımızın hareketimize ilişkin iddiaları tartışmasında bir sakin-
ca görmeyerek, halk nezdinde tartışmaktan korkmayarak, kendi-

ne ve halka güvenen bir anlayış ve pratik ortaya koyduk.

Darbecilikle ilgili o kadar çok şey yazdık ki, adeta bir külliyat oluştu ve bu kavga sadece görünen kontra artığı bir avuç darbeciye karşı değil, emperyalizme, oligarşiye, oportünizme karşı verilen büyük bir savaş haline dönüştü. Hareketimizin açıklık politikası, kendine ve halkına güveni sayesinde tüm bu güçlere karşı cepheden savaş açarak, haklılığımıza, ilke ve değerlerimize yönelen bu saldırıyı püskürttük. Saldırıyı püskürtmekle kalmayıp, hiçbir düşman gücün bizi devrimci rotamızdan döndüremeyeceği-ni göstererek, yeniden devrim yürüyüşümüzü başlattık. Darbe ve darbeciliğe karşı örgütümüz, mücadelemiz, direnişimiz öylesine görkemliydi ki, neredeyse tüm dünya devrimci örgütleri bu sorunu tartışır hale geldi. Çokça tartıştık, hatta yorulduk diyebiliriz. Ama 16 Ocak 1993 tarihli tüm bölge ve alanların sorumlu ve komitelerimizin, savaşçılarımızın, komutanlarımızın, imzalarının olduğu deklarasyonda, yine 3 Mart tarihli tüm kadrolarımızın kolektif kararı ile çıkan "1 No.lu Karar"da halkımıza ve kamuoyuna söz verdik.

Darbeci de olsalar, iddiaları deli saçması da olsa, bu sorun içimizden çıkmış ve bize leke sürmeye kalkmıştı. Bu lekeyi temizlemek bizim görevimizdi. Ve yapılacak toplantıya darbecilerin de çağrılacağı, can güvenliklerinin sağlanıp, tüm iddialarını savunmaları için gerekli koşulların hazırlanacağını tüm dünyaya ilan etmiştik.

Bildiğiniz üzere herkese açık olarak yayınlanan bu çağrılarımıza, darbeciler cevap vermeyerek kaçış ve ayrılık yolunu seçtiler. Hareketimize karşı işledikleri suçların hesabını veremeyeceklerinden, ölüm korkusuyla kaçtılar. Bu nedenle, bugün burada yoklar.

Darbecilik, ideolojik, politik ve ahlaki olarak her şeyiyle bitmiş, tükenmiş, söylediklerimiz her sözcüğüne kadar kanıtlanmış da olsa, halkımıza, dünya halklarına saygımızın bir gereği olarak, verdiğimiz sözün takipçisi olma anlamında, artık devrim tarihimize mal olmuş darbeci iddiaları bu platformda yeniden de olsa cevaplamak ve sonuçlandırmak zorundayız.

Darbe ve iddiaları konusunda, şimdiye kadar kadrolarımızın ve benim, söylediklerimizin dışında söyleyebileceğim yeni bir şey yoktur. Tekrar vurgulamak isterim ki, 25 yıllık devrimci yaşamı-

min, halkımdan ve yoldaşlarımdan sır olan hiçbir yanı yoktur. Örgütlü devrimci yaşamım süresince yaptıklarım, yapamadıklarım, başarı ve başarısızlıklarım kadrolarımızdan, halkımızdan saklanmamıştır. Her zaman açıklık ve geniş bir kolektivizm ilkemiz olmuştur. Bu nedenledir ki, hesap vermekten ve hesap sormaktan korkmadım. Yoldaşlarımızın kafasında "acaba" sorusunu uyandıracak en küçük bir nokta dahi kalmaması için, kimden gelirse gelsin her türlü iddia tartışılmalı, araştırılmalı ve sonuçlandırılmalıdır. Bu kongre hareketimizin en yetkili organı olup, her konuda ve hiçbir ayırım gözetmeden, her türlü kararı alabilecek ve uygulayabilecek güçtedir. Bu sorumluluğunuza uygun davranacağınıza inanıyorum.

NASIL BİR DÜNYADA YAŞIYORUZ VE NASIL BİR ÜLKEDE SAVAŞIYORUZ

Emperyalizm on yıllardır içten içe çürüyen ve çöküş aşamasına gelmiş sosyalist sistemi büyük bir komployla yıktıktan sonra, emperyalistler arası ilişkilerde, emperyalistlerle yeni-sömürge ülkeleri arasında, sosyalizmin yıkılmasıyla sözde bağımsızlığına kavuşmuş ülkelerle emperyalizm arasında, yine bu ülkelerin bölgesel çapta kendi aralarında diğer emperyalizmin işbirlikçisi ülkelerle bir dizi yeni çelişki ortaya çıkmıştır.

Sosyalist sistemin çöküşünden önce, yeni-sömürgecilik çerçevesinde süren emperyalistler arası rekabet ve pazar kavgası, bu ülkeler nezdinde sürmekle birlikte, bugün esas olarak kapitalist-emperyalist pazara yeni açılmış, emperyalist tekeller için ham, bakir topraklar olan sosyalist sistemden kopmuş ülke ve bölgeler, aç gözlü emperyalistlerin bu pazarı ele geçirmek için rekabet ve savaş alanı olmuştur.

Emperyalistler, bu pazar alanlarını ele geçirmek için, öncelikle daha baştan kendilerine bağımlı olarak gelişmiş burjuva sınıfların yaratılması uğrunda milliyetçiliği körükleyerek ve bu temelde bölgesel savaşlar çıkartarak, bir yandan burjuvazinin kendi sınıf bilincine sahip olmasını sağlarken, bir yandan da halkları birbirine kırdırıp, maddi servetlerini tüketerek ekonomik, politik her konuda emperyalizme muhtaç hale getirerek kendi egemenliğini pekiştirmek istemektedir.

Bugün Rusya ve BDT'de süregelen savaşlar, altüst oluşlar,

esas olarak emperyalist kışkırtmayla ortaya çıkmış, burjuvazinin hakimiyetini sağlamaya ve parçalayıp daha kolay sömürmeye yönelik çatışmalardır. Keza, hala geçmiş sosyalist sistemden kalan dinamikleri yok etmek ve doğabilecek olası bir sosyalist gelişmeyi engellemek için, hızla burjuvazinin yeniden örgütlenmesi ve emperyalist pazar ekonomisinin kurulmasını düşünmektedirler. Balkanlar'daki savaş da bu temelde ele alınması gereken bir savaştır. Emperyalistler ya doğrudan ya da işbirlikçileri aracılığı ile ekonomik ve siyasal olarak bu bölgelerdeki savaşı sürdürmektedirler. Savaşın sürdüğü bu ülkelerde, emperyalizm, burjuvazinin gelişmesini her yönden destekleyip kapitalist pazar ekonomisini oturtmaya çalışırken, daha rahat bir yaşam bulacağını uman halk kitleleri ise, emperyalist pazar ekonomisinin ve de savaş politikalarının getirdiği büyük bir sefaletle karşılaşmıştır. Her türlü kültürel ve ahlaki değerlerin yitirildiği, beklemedikleri bir sefalet tablosunun karşısında bulmuşlardır kendilerini. Gerçek sosyalizmi yaşamamış halk kitlelerine, kapitalizm alternatif olarak gösterildiğinde ve kapitalizmin vahşetiyle karşı karşıya bırakıldığında eksik ve yanlış da olsa, bir dizi olumsuzluğu bağrında taşısa da, halk kitleleri sosyalist sistemi yeniden değerlendirmeye ve aramaya başlamıştır demek yanlış olmaz. Bu arayış içerisinde, bu ülkelerin yeni yetişmekte olan burjuvazisi, tefecisi, aracı bürokratlarıyla halk arasındaki çelişkiler de derinleşmektedir. Halk kitlelerinin bu arayışı ve baskısı nedeniyle, emperyalizm ile işbirliğini sürdüren bu ülkelerin yeni yetme burjuvaları, emperyalistlerle ilişkilerde daha dikkatli olmaya çalışmakta ve halkların tepkilerini fazla çekmeyecek politikalara başvur-maktadırlar. Bu noktada, emperyalistlerle bu ülke burjuvaları arasındaki çelişkilerden de söz etmek gerekir. Emperyalistlerin sosyalist sistemi yıkıp yeni ve büyük pazar alanları açmalarına rağmen, bu ülke pazarlarını kısa sürede emperyalist sisteme entegre edecek finansmana sahip olmadığı ve bu finansmanı da özgürce kullanamadığı ortaya çıkmıştır. Buna neden, kapitalist sistemin, sosyalist sistemin tüm eksikliklerine rağmen gelişememesi, ekonomik bunalımdan kurtulamasıdır. Buna ek olarak, emperyalistler arası rekabetin ekonomik ve teknik boyutta kıyasıya sürmesi, kendi pazarlarının dahi uluslararası tekeller tarafından pazar haline gelmesi, artan ekonomik kriz, işsizlik, sosyal refahın düşmesi ve giderek bu Ülke-

lerde daha sağ partilerin iktidarı almasıyla, esas olarak da sosyalizmin etkileriyle ortaya çıkartılan ve kendi halklarının tepkilerini nötralize etmek için getirilen "sosyal devlet" olgusundan vazgeçmeleri vb. sayılabilir. Bu koşullarda, emperyalizmin büyük bir mali külfet getiren bölgesel savaş politikalarıyla yeni pazar alanlarını hegemonyası altına alması süreci uzamaktadır.

Emperyalist ölkelerde bu krizin derinleşmesinin ölçülerini, artan işsizlik oranında, işten çıkarmalarda, yükselen enflasyonda ve bunun sonucu olarak halk kitlelerinin halka çeşitli sosyal vaatlerde bulunan sosyal demokrat partilere yönelmesinde, ekonomik temelde de olsa artan kitle eylemlerinde görebiliriz. Keza, sosyalizmin yıkıldığı ölkelerde, emperyalizmin bile beklemediğı bir hızla kitlelerin, hak, adalet, eşitlik, daha iyi yaşam istekleriyle yarı bilinçli-bilinçsiz bir tarzda düzene muhalefet ederek kitle hareketlerinin başlaması da bunu göstermektedir. Ayrıca, bu ölkelerdeki çeşitli komünist ve sosyalist örgütlerin, ilk şoku atlattıktan sonra yeniden örgütlenip, halk kitlelerinin muhalefetine öncülük etmeye başlamaları dikkat çekicidir. Emperyalizm ve emperyalizmin komplosuna katılan eski revizyonist partilerden arta kalan ve emperyalizmle işbirliğı yapanlar, halk kitlelerinin bu tepkilerini nötralize etmek için ve kapitalizme daha sancısız bir geçiş sağlayabilmek için "sosyalist" adlı partiler kurarak, halk kitlelerinin sol potansiyelini kendi potalarında eritmek istemektedirler. Bu partiler birçok ölkede giderek güçlenmektedirler. Bu partilerin emperyalist amaçlara hizmet eden sosyalistliğine rağmen, halk kitleleri sosyalizm arayışının bir sonucu olarak bu partileri desteklemektedirler. Bu sahte sosyalistler çok daha uzun süre halk kitlelerini yanıltmaya devam edemezler. Halka vaat ettikleri cennet yerine, cehennem vermişlerdir çünkü. Kuşkusuz, gerek bu partilerin içerisinde, gerekse bunların dışında emperyalizmle işbirliğı yapmayan, revizyonizmin dışında gerçek sosyalizmin arayışı ve savunusu içinde bulunan örgütler de vardır... Ve giderek etkin olacakları da kesindir.

Emperyalizmin sosyalist sistemi yıkmasından sonra, esas olarak revizyonist sistemin gücüne dayanarak ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini başlatmış, geliştirmiş, hatta devrim arifesine gelmiş çeşitli Örgütler "yeni dünya düzeni" demagojisinin ideolojik etkisi altına girerek sosyalizmi mezara gömüp, emperyalizmle barış anlaşmaları imzalayarak silah bırakma girişimlerini yay-

gınlaştırmışlardır. Ama aynı süreçte gerek yıkılan sosyalist ülkelerde, gerek bölgesel savaşlarda, gerekse silah bırakan örgütlere karşı emperyalizmin ve kapitalizmin tüm vahşetiyle yaptığı saldırılarda emperyalizmin niteliğinde hiçbir değişiklik olmadığı görülmeye başlanmıştır.

Sosyalist sistemin yıkılmasıyla başlayan büyük reformist dalga bir anda tüm dünyayı kapsarken, emperyalizmin Körfez krizi politikasındaki tavrıyla, dünyadaki tüm devrimci, sol örgütlerin, halk kitlelerinin nezdinde, emperyalizm özelinde bu durum güçlü bir uyarıcı etki yapmış, emperyalizmin "yeni dünya düzeni"nin ve barışçılığının sahteliğinin görülmesinde önemli bir adım olmuştur. Yıkılan sosyalist ülkelerde kapitalizmin daha çok sömürüyle yarattığı soygun ve talan düzeni, buna karşı artan tepkiler silah bırakan örgütleri tamamen yok edilme tehlikesiyle karşı karşıya getirmiştir. Emperyalizmin halkları birbirine boğazlatması, hala süren ve emperyalizmle barış masasına oturmayan ulusal kurtuluş hareketlerine ve sosyalistlere karşı değişmeyen katletme ve yok etme politikası, emperyalist, kapitalist ülkelerde artan kriz vb. gelişmeler, kapitalist sistemin alternatifinin sosyalizm olduğunu göstermiştir. Emperyalist, kapitalist sistem var oldukça başka bir alternatifin de olmadığını kesinleştirmiştir. Bu belirleme kuşkusuz ki bugün kesinleşmemiştir. Marksizm-Leninizm'e inananlar, bu ideallerini tüm olumsuzluklara ve "sosyalist sistem" diye adlandırılan revizyonizmin yıkılmasına rağmen terk etmemişlerdir. Öncelikle, yıkılan sosyalizm değil revizyonist sistemdir. Marksist-Leninistler, sosyalizmin kapitalizmin içinden doğup, onun külleri arasından yükseleceğini bilerek bu savaşa girmişlerdir. Bu anlamıyla, sosyalizmin kurulmasının, komünizme geçişin bugünden yarına sorunsuz, sancısız, zikzaklar çizmeden gelişmesi mümkün değildir. Yüzyılların ideolojik birikiminin, bireyci kültürünün gücünü göremeyenler, bu bireyci burjuva kültürünün emperyalist güçle birleşen büyük gücüne karşı, ülke ve dünya genelinde devrimci politikalar geliştiremezler, çok küçük de olsa, her gün artan oranda yeni mevziler ele geçirerek emperyalist kapitalist kuşatmayı daraltmadıkça, bu düşman cepheye vurmadıkça sosyalist sistemin burjuva ideolojisi ve emperyalizmin saldırıları karşısında uzun süreli geleceği olmayacaktır.

Emperyalizmin, tüm anti-emperyalist ve sosyalist güçleri ege-

menliği altına almasını ve bitirmesini hedefleyen bu reformist dalga bugün durulmuştur. Ulusal ve sosyal kurtuluşun emperyalizmin ve reformizmin etkisinden yavaş yavaş kurtulması ve yeniden radikal mücadelenin boyutlanması doğrutusunda bir gelişme yaşanmaktadır. Emperyalizmin milliyetçi politikaları körükleyerek, yer yer destekleyerek, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerini yok etme politikası ve bu hareketlerin milliyetçi politikalarının pratikteki ideolojik-politik-askeri iflaslarıyla bugün Marksist-Leninist düşünce ve örgütlenme tarzları yeniden gelişiyor ve bu gelişme önlenemez bir şekilde devam edecektir.

Emperyalizm, görünüşte tüm dünya üzerinde hegemonyasını sağlamış, onlara rağmen kimse hareket edememektedir. Özellikle revizyonist sistemin yıkılması, onun bu hegemonyasını güçlendirmiş görünmektedir. Revizyonist ülkeler, emperyalizmle barış-denge politikaları çerçevesinde geliştirdikleri pragmatizmle, kurtuluş hareketlerini kendi milli politikalarına ve emperyalizmle kurdukları dengelere göre destekleyip desteklememe tavrını alıyorlardı. Kendi milli çıkarlarına hizmet etmeyen, emperyalistler ile aralarındaki dengeyi bozan, devrimci hareketlere ve gelişmelere karşı birlikte tavır almaktan da çekinmiyorlardı. Sosyalizmi evrensel boyutta kurmanın emperyalizme karşı mücadeleden geçtiğini anlayamayan revizyonizmin, emperyalizmle barış ve denge politikalarına rağmen, ulusal ve sosyalist güçlerin, emperyalizm ve revizyonist sistemin bu denge politikaları içerisinde politikalar geliştirerek, kurtuluş hareketlerini var etme koşullarını yakalamaları bir avantaj olmuştur. Bugün ulusal, sosyal kurtuluş hareketleri ve emperyalizme karşı hala direnen, teslim olmak istemeyen çeşitli iktidarlar, kısa vadede emperyalizme karşı dayandıkları bir güç olan bu revizyonist sistemi kaybettiklerinde boşlukta kalmışlardır. Başlangıçta büyük bir avantaj olan bu destek ve güç ortadan kalktığında, bu durum büyük bir dezavantaja dönüşerek, emperyalizme teslimiyetin yolunu açmıştır. Revizyonizm, gerçek anlamda devrimleri geliştiren Marksist-Leninist temelde, her ülkenin koşullarına göre farklı gelişen, esas olarak ülke kaynaklarına ve dinamiklerine dayanan, gerektiğinde kendi kendine yeter bir altyapı ve bunu yaşatacak, geliştirecek bir üstyapı oluşturmamıştır. Özel olarak SSCB her şeyi kendi merkezinde düşündüğünden, SSCB yıkılınca bu sisteme bağımlı geliştirilmiş diğer ülke sistemlerinin

de yıkılması zor olmamıştır.

SSCB revizyonistleri ve emperyalistler SSCB'yi yıktıklarında, tüm dünyadaki anti-emperyalistlere, Marksist-Leninistlere onursuzluğu, kendi kendilerinin inkarını ve ihaneti dayattılar. Onursuzluğu ve ihaneti kabul etmeyenler, büyük komplonun gereği olarak ezilecekti. Romanya iktidarını, onurunu koruyup ihaneti kabul etmediği için Çavuşesku'yu da katlederek iktidarını yıktılar. Küba, Çin, Vietnam ve Kuzey Kore'de ise büyük komplo başarılı olamadığında bu ülkeler abluka altına alınıp, teslim olmaları beklenecek veya yeni komplolar düzenlenmeye çalışılacaktır.

Emperyalizmin denetimi altına girmemiş, girmek istemeyen birçok ülke, bir yandan emperyalizme hala teslim olmama direnişini sürdürürken, bir yandan da teslimiyet politikalarına başvurarak ayakta kalmaya, en azından ipin ucunun ellerinden kaçmamasına çalışıyorlardı. Saddam, yeni dünya düzeninin kendi iktidarlarını ortadan kaldıracak bir düzen olduğunu gördüğünde, Arap halklarının ulusal dinamiklerini ortaya çıkartıp, bu halkların gücüne dayanarak emperyalizmin kendilerini yok etme politikalarına karşı güç oluşturabileceğini düşünerek baş kaldırdı. Ama emperyalizmin geçmişten bugüne uyguladığı böl, parçala ve yönet politikaları sonucu, bu başkaldırı ezilerek bu tür iktidarların direniş gücü büyük ölçüde yok edildi. Ama bu an, bu yaşanan tarih tüm halklara, örgütlere, bireylere hatta anti-emperyalist özelliğini şu veya bu ölçüde koruyan iktidarlara tüm teorik safsataları bir kenara iterek, halkların kurtuluşunun emperyalizmle asla sağlanamayacağını göstermiştir.

Saddam bir Marksist-Leninist değildi. Nihayetinde, genelde burjuva ideolojisinin dışına çıkamayan, gerçek anlamda halkın gücüne inanmayan Arap milliyetçiliği temelinde emperyalizme karşı radikal olmayan bir tavır alış içerisindeydi. Halka inanan her güç gibi, o da, daha büyük bir güç karşısında pes etmekten, uzlaşma aramaktan başka bir şey yapamazdı. Gerçekte anti-emperyalist olanlar ve halka güvenenler, başkaldırıları geçici yenilgilere, ülkelerinin tümünden işgal altına alınmasına rağmen, tekrar halk içerisinde güç toplayarak isyan hareketini sürdürürler. Bu uzun bir savaştır. Bu bakış açısına sahip olunmadığında, emperyalizmin saldırganlığından korunmak için, en az zararlı kurtulma mantığıyla hareket ederek emperyalizmle uzlaşma sürecine

girilir. Emperyalizmin yaratmak istediği, tam da budur. Bu yola girildikten sonra, uzlaşmaları kaçınılmaz olarak yeni uzlaşmalar takip edecektir. Bugün, bu ülkeler sözünü ettiğimiz durumu yaşamaktadırlar. Emperyalizm bir anlamda yalnız Saddam'a vurmamış, o nitelikteki herkese vurmuş ve teslimiyet sürecine sokmuştur. Filistin hareketi, emperyalizmin ve "yeni dünya düzeni"nin Filistin halkının özgürlük mücadelesini de durduracağını, teslimiyet politikasına zorlayacağını bildiğinden, revizyonist sistemin ortadan kalkmasıyla kaybettiği destek güçlerini telafi etmek adına, Saddam'ın emperyalizme başkaldırısını büyük bir coşkuyla desteklemiş, umutlanmıştır. Başkaldırının ezilmesiyle, dış güçlere dayanarak kurtuluşu düşünen küçük burjuva anlayışlar "yeni dünya düzenine" angaje olup, Filistin halkının özgürlük mücadelesini boğmakta gecikmemişlerdir. Bunun son adımı, Arafat'ın teslimiyet anlaşmasıdır. Ama ne "yeni dünya düzeni"nin kanlı saldırıları, ne de ihanet halkların özgürlük tutkusunu ortadan kaldırmaya yetmiyor. Halkların sırtlarını dayayabilecekleri dış güçler yok olduğunda, onlarsız özgürlüğün nasıl yaşatılacağını öğrenme ve düşünme süreci başlamıştır. İşte bu düşüncenin öğrenilmesi Arafat ihanetine karşı Filistin halkının birliğini yeniden yaratarak özgürlük bayrağının yükselmesini sağlamıştır.

Dış güçlere güvenmeden kendi özgücüne güvenerek düşünmek, öğrenmek, devrim yapmak ve devrimi korumak düşüncesi yeniden gelişerek sosyalizmin çok daha sağlıklı ve yıkılamayacak tarzda gelişmesini sağlayacaktır. Dünyanın her tarafında emperyalist teslimiyeti kabul etmeyen, halkların gücüne güvenen örgütlerin mücadelesinin yükseldiği bir sürece girilmiştir. Ortadoğu'da Filistin halkının mücadelesi, kendi içerisinde çok farklı ideolojileri taşımasına rağmen, emperyalizme ve teslimiyete karşı birleşerek özgürlük savaşını sürdürmeleri, devrimci yükselişin önemli bir basamağıdır.

Ortadoğu'da bazı Kürt milliyetçi hareketlerin, Kürt halkının kurtuluşunu "yeni dünya düzeni" içerisinde görmeleri ve emperyalizmle anlaşmaları, bir kısmının ise henüz bu boyutta emperyalizmle uzlaşmamasına rağmen, emperyalizme dokunmayarak anti-emperyalist olunmadan, emperyalizmin çizdiği sınırların dışına çıkılmadan manevra yapmaya çalışmaları, Kürt milliyetçi hareketlerinin stratejik olarak tıkaması sonucunu doğurmuştur. Halk

kitleleri, bu milliyetçi örgütlerin kendilerine yaşattıkları acı deneylerle kurtuluşun böylesi bir anlayışla mümkün olmadığını görecektir. Milliyetçilik emperyalizmin yeşil ışık yakmasıyla hızla yükselmiştir. Bu milliyetçiliğin gerçek yüzü ortaya çıktığında düşüşü de bu denli hızlı olacaktır. Bu düşüşten, ulusallığı olan ama milliyetçi olmayan, emperyalizme tavır alan, anti-emperyalist olunmadan ulusal kurtuluşun olamayacağını gören devrimci hareketler yararlanacak ve gelişecektir. Süreç düşüş noktasından yükselişe doğru hızla evrilmektedir. Emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinde, emperyalistlerin kendi aralarındaki ilişkilerinde ve emperyalizmin yeni-sömürgecilik ilişkilerinde nitel bir değişme olmamıştır, sadece, yeni-sömürgecilik ilişkilerinin daha da sistemleşip, emperyalistler arası ilişkilerin ve çelişkilerin uluslararası tekeller aracılığıyla gelişmesi artarak sürmektedir. Sosyalist sistemin yıkılmasıyla birlikte tekeller için ortaya çıkan bu göz kamaştırıcı *pazarları* ele geçirmek üzere, emperyalistler arasında kıyasıya bir rekabet sürmektedir. Alman emperyalizmi, Avrupa'da kendi egemenliğini gerçekleştirdikten sona süratle gelişerek, ikinci dünya savaşının birçok yaptırımından kurtulmuş, kendi vurucu gücünü de oluşturmaya başlamış, ekonomik, teknik, hemen her konuda ABD ve Japonya'yla rekabet edecek duruma gelmiştir. Özellikle Ortadoğu, Balkanlar ve BDT ülkelerine girişini hızlandırmıştır. ABD karşısında zayıf durumda bulunan Avrupa ülkelerini de yanına alarak ABD ile rekabet etmeye çalışmaktadır. Alman ve Japon emperyalizmi daha çok ekonomik ve teknik olarak dünyaya yönelip gelişme sağlarken, ABD aynı hızla rekabet edememektedir. Ancak askeri varlığıyla ve jandarmalığını devam ettirmesiyle bu durumu telafi edip, emperyalizmin öncülüğünü yapmaya devam etmektedir. 1970'lerden itibaren tamamen emperyalizmle bir uzlaşma içerisine girerek emperyalizmle kendi aralarındaki dengenin bozulmamasını esas alan, bu dengeyi bozmaya yönelik çelişkili gelişmelere ve kurtuluş hareketlerine karşı gerektiğinde ortak tavır alan revizyonist sistem, dünya devriminden vazgeçmişti. Bu nedenle de emperyalizm için tehlike olmayıp, sadece ele geçirilmesi gereken pazarlar ve yıkılıp burjuva ideolojisinin üstünlüğünün sağlanması gereken ülkelerdi. Bu anlamıyla emperyalistler için tehlike olan ve gelişmelerine engel olunması gereken bu tür Ülke-

ler değil, dünyanın dört bir yanını saran kurtuluş hareketleri ve sosyalist hareketlerdi.

Emperyalistler arası ilişkiler ise, kendi aralarındaki yoğun rekabete rağmen, tekelleşmelerin sonucu ortaya çıkan çeşitli emperyalist birlikler ve zirveler nezdinde ve güçleri oranında yeniden şekillenip, yeni-sömürgecilik ilişkileri biçimindeki sömürü şekli geliştirilip, askeri bir aşamaya getirilmeden sürdürülmüş ve sürdürülmeye devam etmektedir.

Emperyalistler, kendi özel zirveleri ve tekeller arası birliklerle aldıkları kararları yeni-sömürge ülkelerde, kendi iç çelişkilerini de yaşamalarına rağmen, bu çelişkileri askeri konuma sıçratmadan uygulamaktadırlar. Bu emperyalistlerarası kuruluşlara Birleşmiş Milletleri de eklemek gerekir. Birleşmiş Milletler'de hemen hemen ezilen halklar lehine tek bir kararın dahi çıkmasına izin verilmemektedir. Emperyalistler kendi yeni-sömürgelerini de yanlarına alarak "yeni dünya düzeni"yle çelişen, başkaldıran hatta kıpırdayan her türlü hareketi kanla bastırmaktadır. Bunu yapamadığı ya da yapmaya gerek görmediği yerde ise halkları ekonomik, teknik ve askeri ambargoyla açlığa ve yoksulluğa mahkum edip, güvenlik sistemini yok ederek teslim almak istemektedir.

Yakın dönemde İsrail ve emperyalistlerin Lübnan'ı işgali, Libya'nın bombalanıp, ekonomik ambargoya alınması, Panama'nın işgal edilip devlet başkanının tutsak edilerek ABD'ye götürülmesi, Arap halklarına ve tüm dünyaya gözdağı vermek için Irak'ın tahrip edilip halkının katledilmesi, Somali'nin işgali vb. hemen hepsi Birleşmiş Milletlerin denetiminde ve gözetiminde olup, bütün emperyalistlerin ortaklaşa gerçekleştirdiği operasyonlardır.

Gelinen noktada Birleşmiş Milletler'den halkların lehine kararlar çıkmasını bekleyenler, halkların sorunlarının burada çözülmesini isteyenler, emperyalizmin dayatma ve kompolarından kurtulamazlar. Farklı seslerin hala var olmasına rağmen, Birleşmiş Milletler artık halklara karşı kullanılan, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin karar organı, askeri, ekonomik ve siyasi gücü olmuştur diyebiliriz.

Bugün emperyalist pazarlara yeni açılan ülkelerle emperyalistler arasında yoğun çelişkiler olmasına karşın, emperyalist sisteme dahil olmak istediklerinden, yeni ekonomileri, kendi iç çeliş-

kileri, kapitalist altyapının henüz hazır olmaması vb. nedenlerle Rusya'nın da bu aşamada emperyalizmle rekabet içerisinde önemli bir varlık gösterme şansı yoktur. Uzun sürede ekonomik ve siyasi olarak gelişmesiyle, uluslararası tekelde, zirvelerde ve Birleşmiş Milletler'de halklara karşı, bugün de olduğu gibi emperyalizmin yanında yer alacaktır. Emperyalist pazarları ele geçirmek için, askeri bir savaşa başvurmasının koşulları yoktur.

Nükleer silahların şu veya bu ülke elinde olması ise savaşı engelleyip engellememe noktasında temel bir unsur olarak ele alınamaz. Geçmişte sosyalist sistemle emperyalist sistem arası olası bir savaşta sosyalist sistemin de elinde bulunmasından dolayı, caydırıcı bir güç olarak düşünülen nükleer silahların varlığı, bugün birçok emperyalist ülkenin de bu olanağa sahip olması nedeniyle yardımcı faktörlerden birisi olarak düşünülse de belirleyici bir faktör değildir.

Bugün emperyalistler, emperyalist hegemonyayı sarsacak, zedeleyecek hemen her türlü girişimi büyük bir ittifak halinde bastırabilmektedirler. Bu durum kendi aralarında çelişkilerin olmadığı anlamına gelmiyor. Tersine, hemen her alanda daha çok sömürü için ekonomik ve siyasi planda şiddetli bir rekabet içerisinde olup, kavga etmektedirler. Ama bu kavgayı askeri plana sıçrattıklarında var olan pazarlarını yitirme, yeni devrimler doğurma, hatta kendilerini de yok edebilecek sonuçlarla karşılaşma tehlikesi taşıdığından, askeri savaş yerini ekonomik, siyasi savaşlara terk etmiştir. En fazla bölgesel savaşları kışkırtarak, halkları birbirine kırdırma temelinde küçük çaplı bölgesel savaşlar sürdürmektedirler.

Bugünün dünyasında devrim stratejisi, emperyalistler arası savaşın çıkacağı veya çıkmayacağı tespitlerine dayanarak yapılamaz. Tüm emperyalistler ve işbirlikçileri devrim tehlikesine karşı birleşmiş olup, emperyalist istikrarı bozacak her türlü muhalefet hareketine karşı bütünlük halinde hareket etmektedirler. Devrim stratejisi ve programı bu gerçeğe göre şekillenmek zorundadır. Elbette her devrimci örgüt var olan veya yeni çıkan gerek emperyalistler arası çelişkileri, gerekse çeşitli ülkelerle emperyalist ülkeler arası çelişkileri doğru tahlil edip, bunlardan yararlanma yeteneğini gösterebilmelidir. Ama bu asla çelişkilere dayanarak devrim stratejisi oluşturma anlamına gelemez. Böylesi bir yakla-

şım devrimi kendiliğindenciliğe terk eden, erteleyen, giderek silahlı mücadele stratejisini reddeden oportünist bir anlayışa varır. Daha önce belirlenen ve hayata geçirilen uzun süreli halk savaşı stratejimiz doğruluğunu korumaktadır. Bu çizgi dünyanın çeşitli yeni-sömürge, geri bıraktırmış ülkelerinde kapitalizmin gelişme seyrine, sınıfların mevzilenmesine, tarihsel ve toplumsal özelliklerine göre çeşitli farklı taktik özellikler gösterse de, genel olarak tüm yeni-sömürge ülkelerin stratejik çizgisidir.

BULUNDUĞUMUZ DÜNYADA TÜRKİYE

Çarpık kapitalizmin hemen her konuda, her alanda hızla geliştiği ülkemizde, bu gelişmeyle orantılı olarak emperyalizmin yeni-sömürgecilik ilişkilerinde işbirlikçi tekellere ve burjuva partilerine neredeyse bir inisiyatif alanı bırakmayarak, her şeyiyle emperyalizmin yönetimi ve denetimi altına girmiştir. Yeni-sömürgeciliğin ve çarpık kapitalizmin getirdiği acımasız sömürünün bekası için sürdürülen baskı ve terör politikası, emperyalizmin ve oligarşinin istikrarını sağlayamayıp, bunalım çok daha derin, kapitalist sistemin çözemeyeceği boyutta yükselerek sürmektedir.

Emperyalizmin devrimci mücadelenin yükselişini durdurarak, ekonomik-politik istikrar sağlamak ve emperyalizmin Ortadoğu'daki hegemonyasını sağlamak için, Türkiye'ye yüklediği jandarma rolünü Türkiye yerine getirememektedir. Zorla ve şiddetle bastırılmaya çalışılan devrimci halk muhalefeti, geçici bir yenilgiden sonra, geçmişe kıyasla çok daha istikrarlı ve nitelikli bir şekilde ortaya çıkmıştır. Böylece oligarşinin zorla oluşturmaya çalıştığı istikrar ve dengelerin yapaylığı da ortaya çıkarak istikrar ve denge diye gösterilen olguların aslında derin bir istikrarsızlığı ve dengesizliği taşıdığı görülmüştür.

12 Eylül cuntasının sağladığı suskunluk ortamında iyice palazlandığını düşünen işbirlikçi tekелci sermaye, özellikle Ortadoğu ülkeleri ve kapitalizmin daha az geliştiği çeşitli ülkelere yönelip, emperyalizmin Truva atı rolüne girerek hızla gelişmeyi düşünürken, ortaya çıkan istikrarsızlık bu gelişmenin önünü tıkamıştır. Türkiye tekелci sermayesi ne Ortadoğu'ya ne de son dönemde revizyonist sistemin yıkılmasıyla ortaya çıkan Türk cumhuriyetlerine düşündükleri anlamda girememiş, Truva atı rolünü bile oynayamamıştır.

12 Eylül cuntasının tekelci sermayeyi geliştireceği tespitine dayanarak toplumsal muhalefeti ve devrimci mücadeleyi dikkate almayan ekonomist kafalılar, buradan hareketle Türkiye tekelci sermayesine abartılı misyonlar yükleyip, devrimci mücadeleyi yok sayarak, Türkiye'nin artık yapısal olarak nitelik değiştirdiğini söylerken, hızını alamayanlar ise "alt emperyalizm" tespitlerine kadar vardırıdıkları masallarla devrimci mücadelenin yolunu saptırarak kendiliğindenciligi ve sağıcılığı dayattılar.

Bizim gibi yeni-sömürge çarpık kapitalizminin geliştiği ülkelerde, özellikle de dünyanın en fırtınalı bölgesi diyebileceğimiz Ortadoğu'da devrimci mücadele hesaba katılmadan doğru analizler yapılamaz, çözümler bulunamaz. Bunun içindir ki, Amerikancı faşist cuntanın ilk ve ana hedefi, devrimci mücadelenin bastırılması olmuştur. Türkiye devrimi Ortadoğu'nun herhangi bir ülkesinde olacak bir devrim değildir. Türkiye devrimi jeopolitik, stratejik önemiyle, kapitalizmin gelişme düzeyiyle, emperyalizmle girdiği her türlü bağımlılık ilişkileriyle, altyapı ve insan kaynaklarıyla, halklar mozaiki oluşuyla Ortadoğu'dan Balkanlar'a, Asya'ya kadar devrimi doğurabilecek etkiye ve güce sahiptir. Bu etki ve gücüyle de bölgedeki tüm devrimci hareketlere ve halklara dinamizm kazandırıcı, yönlendirici bir işlevdedir. Bunun içindir ki, emperyalizm, oligarşi ve revizyonist sitemin yıkılmasından önce dünya dengeleriyle ayakta kalmaya çalışan revizyonistler dahil hemen herkes Türkiye devriminin gelişmemesi için şu veya bu şekilde görüş birliğinde olmuştur. 12 Eylül Amerikancı cuntası Türkiye devrimcilerini katledip, tutsak ederken, devrimci muhalefeti kanla bastırırken, SBKP'den ÇKP'ye AEP'e kadar kendine "sosyalist" diyenlerin koşar adım faşist cuntayla ilişki kurup cuntayı desteklemeleri işte bu anlayışın sonucudur. Türkiye devrimini engellemeye çalışan bütün bu güçlere cepheden savaş açmadan, Türkiye devriminin başarıma şansı yoktur. Bütün bu güçleri karşısına almadan, Türkiye'nin içerisinde bulunduğu ekonomik ve siyasi durumu, cuntaları, yönetme metotlarını, faşizmin aldığı biçimi, demokrasicilik oyununu, büyük propagandalarla yapılan istikrar manzaralarını ve devletin gücü yenilmez, yıkılmaz palavralarını ve tüm bunların altındaki istikrarsızlığı, kofluğu, çürüklüğü anlamak mümkün değildir. Türkiye tekelci sermayesi, emperyalizmin büyüttüğü, geliştirdiği bir sermaye olup, kendi gücüne güvenden yoksundur. Bu ne-

denledir ki, bağımsız politikalar oluşturup yaşama geçiremez. Emperyalizmin ideolojik ve teknik desteği olmadan önemli adımlar atamaz. Her şeyiyle emperyalizme bağımlı hale gelen bu sermaye, emperyalizmin dünya genelinde, özelde ise, Ortadoğu'daki çıkarlarına göre ekonomik ve siyasi politikalar belirlemek zorundadır. Emperyalizmin bu politikaları çoğu kez işbirlikçi ve tekelci sermayenin çıkarlarıyla çelişmesine rağmen, bağımlılığı gereği bu politikaları değiştirecek maddi güçten yoksundur.

Değişik emperyalist ülkelerin Türkiye üzerindeki çıkar hesaplarının yarattığı çelişkiler, oligarşiyle tek tek bu ülkeler arasındaki ilişkilerin yarattığı çelişkiler, oligarşinin kendi içindeki çelişkiler ve yeni-sömürgeciliğin getirdiği sömürü ve baskı politikaları, Türkiye'de hiçbir hükümetin ve önlemin sürekliliği bir istikrarı yaratıp, halk kitlelerinin çelişkilerini yumuşatacak, düzene karşı tepkilerini engelleyecek bir yapıya sahip olmaması sonucunu doğurmaktadır.

Oligarşi içerisinde tekelci sermaye, ticaret burjuvazisi, feodal kalıntılar, kendi aralarında, sömürüden daha çok pay almak için, iktidar olma savaşını devletin hemen her kademesinde, her kurumunda sürdürmektedirler. Öyle ki, bu sömürücü kesimlerin çıkarları doğrultusunda oluşan burjuva partileri toplumu adeta parselleyerek, kendi iktidarlara için kıyasıya bir mücadele içerisinde sokup birbirleriyle çatıştırmaktadır. Bu çatışma uluslararası boyutta ise, Avrupa ve ABD emperyalizminin dini motiflere büründüğü noktada ise İran, Suudi Arabistan gibi ülkelerin desteğini alarak, onları yönlendirmesiyle çatışmanın boyutu daha da derinleşmekte ve Türkiye bu ülkelerin hegemonya savaşının aracı haline dönüşmektedir. Kime hizmet ettiğinin, kim için çatıştığının gerçek anlamda bilincinde olmayan geniş halk yığınları ise emperyalist işbirlikçilerin demagojik vaatlerine kanarak, istikrar ve ekonomik refah arayışı içerisinde, bu burjuva partilerinin peşinden sürüklenmektedirler. Bu sürüklenmeye rağmen, yoğun sömürünün getirdiği yoksulluk ve baskı politikalarıyla peşinden gittiği partinin, kurtuluşunu sağlayacağına inanmamaktadır. Tekelci sermaye, emperyalizmin desteğine diğer sömürücü sınıf ve tabakaların ve oligarşi içerisinde belirleyici rolüne karşın, tekellerin istikrarını ve huzurunu sağlayabilecek güçte değildir. Bunun bir yanı oligarşi içerisindeki iç çatışmalar ve değişik emperyalist ülkelerin bu iç çatışmaları kışkırtarak, destekleyerek kendi çıkarlarını düşünmeleridir. Di-

ger asıl ve önemli yanı ise, geniş halk kitlelerinin, sesli veya sessiz her dönem var olan geniş muhalefeti ve oligarşinin bu muhalefetten korkmasıdır. Emperyalist ülkelerde tekeller kendi güçleriyle istikrarını sağlayıp devlet kurumlarını her şeyiyle kendilerine göre şekillendirirken, ülke ve dünya ölçeğinde kendi lehlerinde kararlar çıkartıp uygulamakta da önemli engellerle karşılaşmazlar. Bizim gibi ülkelerde ise, tekeller bu iç dinamizme sahip olmadığından, hemen tüm devlet kurumlarını oligarşi içerisinde diğer sınıf ve tabakalarla paylaşmaktadır. Bu paylaşım, oligarşi içerisinde bir iç savaşı sürekli kılarken, hemen hiçbirisi halk kitlelerini doğrudan karşılarına alacak cüretli politikalara da başvurmamaktadır. Çünkü oligarşi, içerisindeki güçsüzlüklerini güce dönüştürmek için, her biri halk kitlelerini kullanmak istemektedir. Bu nedenle de, onlara fazla ters düşmeme şeklinde çeşitli politikalar gündeme getirildiğinde, bu politikalar diğer sömürücü sınıfların çıkarlarıyla çeliştiğinden, çatışmanın boyutu daha da derinleşmektedir. Diğer yandan Avrupa ve ABD emperyalizmi kendi çıkarlarının sarsıldığını veya geliştirilen politikalarla sarsılacağını gördüğü noktada, daha sert ve radikal metotlarla muhalifleri susturup, çıkarlarını kollamayı düşünürken, diğer taraf demokrasi havarisi kesilerek kendi çıkarlarını koruma altına almaya çalışmaktadır. Bütün bu sömürücü sınıfların ve emperyalistlerin çıkar kavgası, burjuva partilerinden devlet kurumlarına, Genelkurmay'a, kontrgerillaya kadar yansıyarak gizli ve açık süren bir savaş halinde gelişmektedir.

Türkiye'de egemen sınıfların ve emperyalizmin bu tarzda konumlanması ve süregelen çelişkiler Türkiye oligarşisinin istikrarsızlık zeminidir veya görünüşte olan istikrar çok hassas ve zayıf dengeler üzerinde durmakta olup kolay değişmeye müsaittir. Güçlü olan bu dengeleri zorladığında kolayca sarsmakta, değiştirmekte ve yeni saflaşmalarla yeni dengeler yaratabilmektedir. Örneğin, bugün Türkiye'deki Kürt milliyetçi hareketine emperyalizm ve çeşitli ülkeler kendi çıkarlarının bir as acı olarak Kürt hak ve özgürlüklerini savunur görünümünde, insan ve ulus haklarını koruma maskesi altında yeşil ışık yakmaktadır. "Yeni dünya düzeni" içerisinde, düzenin temellerine yönelmemiş bu tür millici akımlardan korkmayarak, denetimleri altına alabilecekleri hesaplarını yapmaktadırlar. Milliyetçiler de bu hesapları bilerek, bu zeminde

politik manevralar geliştirerek gelişmek istemektedirler. Türkiye oligarşisi emperyalizmin bu yaklaşımına karşı ulusal anlamda hiçbir hak vermekten yana olmayıp şimdilik sorunu Osmanlı yöntemleriyle çözmek istemektedir. Ama bu düşüncesini yeterince uygulayamamaktadır. Her şeyleriyle emperyalizme bağımlı olmaları, onların baskılarına direnmemeyi de beraberinde getirmektedir. Ve bu Kürt milli unsuru, gerek oligarşi içerisinde, gerekse oligarşiyle emperyalistler arasındaki yeni dengelerin, gücü elinde tutup koz olarak kullanmanın hesaplarını sürekli gündemde tutmaktadır. Keza, özellikle İran yanlısı İslamcı kesimlere sıcak bakmayan ve laik olduğunu iddia eden Türkiye egemen sınıfları, ulusal ve devrimci halk muhalefeti karşısında zayıf veya çaresiz kaldığında, rahatlıkla bu kesimleri destekleyip güçlendirerek, devrimci kesimlere karşı kullanabilmektedirler. Bu kesimlerin tehlikeli olmaya başlaması durumunda ise, başka bir gücün kullanılması ve bu gücün de kendi çıkarlarını düşünerek hareket etmesi söz konusu olacaktır. Bugün devlet öylesine çaresiz bir duruma düşmüştür ki, bizzat aranan eşkıya statüsündeki insanları devlet başkanlığı konutunda ağırlayarak, istikrar arayışı içerisine girmiştir.

Türkiye'nin yakın tarihine baktığımızda 1960 ihtilali, 12 Mart 1971, 1980 12 Eylül açık faşizmleri ve tüm baskı önlem ve yasalarına karşın, bir türlü ne istikrar, ne de tekellerin huzuru sağlanabilmektedir. Cuntalar ülkesi haline gelen Türkiye'de, burjuva partileri ve onların vurucu gücü ordu bile artık yeni bir cuntanın çare olamayacağını düşünerek, cunta kavramını telaffuz etmek istememektedir. Türkiye Cumhuriyeti'nin bu istikrarsızlık ve bunalım tablosu artık halk kitlelerinin gözünde açığa çıkmıştır.

Devrimimizin doğru devrimci bir çizgide hızla büyüyüp gelişeceği zemin, oligarşi içi çelişkiler, emperyalizme bağımlılık politikalarının ortaya çıkardığı sonuçlar, halk kitleleri üzerindeki yoğun sömürü ve baskının oluşturduğu altyapı, istikrar kazanamamış ve kazanamayacak olan devlet kurumları ve tüm bunların sonucu oluşan istikrarsız, sürekli kriz üreten oligarşik yapıdır. Son 35 yıllık TC'nin yakın tarihi, bu istikrarsızlığın ve bunalımın tarihidir diyebiliriz. Oligarşinin bu bunalım tarihini, devrim tarihine dönüştürmek bizim elimizdedir. Doğru devrimci politikalar ve taktikler hayata geçirdiğimizde, bu her gün biraz daha derinleşen ve kesinlikle engellenemeyecek bunalımı devrime kanallı etmek de zor ol-

mayacaktır. Devrimci vuruşlar bir yandan oligarşinin dengelerini sarsıp bozarken, bir yandan da devrim saflarını güçlendirerek daha güçlü vuruşlarla karşı-devrim saflarını dağıtacak ve daraltacaktır. Oligarşinin en güçlü dayanaklarından olan ordu-sundan, polisine kadar hemen tüm kurumları derin bir bunalımı ve çelişkiyi yaşıyor olup, uzun vadede düzeni koruyacak güçte değillerdir. Devletin yıkılmazlığı, yenilmezliği ve güçlülüğü efsaneleri bozulmuştur artık. Bu bozulmayı gören bürokratlar, devletin askeri güçleri, istihbarat örgütleri, diplomatları, milletvekilleri ve bakanları, yukarıdan aşağıya büyük çoğunluk, çarpık kapitalizmin ortaya çıkardığı kozmopolit kültürle kendi çıkarlarını her şeyin önünde tutmaya başlamıştır.

Oligarşi, tarihinin en büyük ekonomik, politik ve sosyal krizini yaşamaktadır diyebiliriz. Devletin, halk kitlelerinin muhalefetini etkisiz kılmak için verebileceği bir şey kalmamış, tersine sürekli artan savaş bütçesini karşılamak için sömürüyü katmerleştirerek sürdürmektedir. Dış borçlar sürekli ve artan oranda çoğalmakta, çoğaldıkça da emperyalizmin denetimi biraz daha artmaktadır. Ekonomik kriz derinleşerek sürerken, artan yoksulluk, ortaya çıkan ahlaki değerlerin yıkımı, kozmopolit kültürün egemen olması ve artan daha iyi yaşama tutkusu büyük bir sosyal bunalım doğurmaktadır.

Ekonomik ve sosyal bunalım o denli yükselmiştir ki, bir burjuva partisi iktidar olduğu günden itibaren yeni seçim tartışmaları başlamakta, yeni iktidara yıl değil, aylar gibi kısa bir süre tanımaktadır. Türkiye gibi, istikrarsızlığın önlenemez hale geldiği bir ülkede bir burjuva partisi için bile iktidar olmak, başarısız bir parti olarak iktidardan düşmek anlamına gelmektedir. Bu anlamda, burjuva partileri için bile iktidar olmak ateşten gömlek gibidir. Türkiye oligarşisinin istikrarsızlığını hiçbir burjuva partisi çözecek durumda değildir. Bu durum burjuvazinin yönetememesi demektir. Açıkça ülkede politik kriz de vardır. Ve Türkiye oligarşisi her yönüyle felç olmuştur demek yanlış olmaz.

Bu ekonomik, sosyal ve politik krizin farkında olan halk kitleleri, giderek düzen partilerinden uzaklaşmalarına rağmen, hala düzen partilerine belli oranda oy vermektedirler. Aslında bu partilere karşı da genel olarak inançsız ve umutsuzdurlar. Ama kurtlar sofrasına dönmüş düzende yaşayabilmek için, sırtını bir yerlere da-

yamak gereksinimi duymaktadırlar. Krizin yarattığı demoralizasyon ile, her türlü çıkarıcılığın, ahlaksızlığın, rüşvetin aleni bir hale geldiği bir toplumda, insanlar düzen içerisinde kaybolmamak, yok olmamak için tutunacak bir dal, dayanabilecek bir güç bulmak istiyorlar. Daha yakın döneme kadar "yukarıda Allah, aşağıda devlet" felsefesine sadık kalmış köylüler ve bu felsefenin şehirlerdeki uzantısı olan "devlet güçlüdür, yıkılmaz" propagandası, bugün halk kitleleri nezdinde küçümsenmeyecek oranda inandırıcılığını yitmiştir. Yukarıdan aşağıya devlet yöneticileri, halk kitlelerinin yoksulluğunu, sefaletini, çürümüşlüğü ve güçsüzlüğünü görüp yaşamaktadır. Bir yandan artan yoksulluk, bir yandan sahip olduğu tüm değerlerini yitirme tehlikesi halkı yeni arayışlara sürüklemektedir. Bu arayış devrimdir aslında, fakat bu arayışı devrimciler karşılamadığından, oligarşinin ve emperyalizmin ortaya çıkardığı başka araçlar gündeme girerek, halkın düzene olan tepkisini kendisine kanalize edip, devrimci arayışın önünü kesmektedir. Ülkemizdeki islamcı akımların ve Refah Partisi'nin gelişimine bu yaklaşımla bakmalıyız. Devrimciler halk kitlelerinin bu potansiyelini, ekonomik, sosyal, politik alandaki tüm tepkilerini devrim saflarına yönlendiremediği sürece, emperyalizm bu tür çeşitli akımları devreye sokarak halkı yanlış yönlendirmeye ve kullanmaya devam edecektir.

Türkiye devrimci hareketi ekonomik, politik, sosyal olarak devrimci koşulların bu kadar olgunlaştığı iki süreç yaşamıştır. Birincisi 12 Eylül cuntası öncesidir. Bu süreçte devrimci potansiyel Türkiye'nin dört bir yanında gelişmiş ve halk kitleleri hızla devrim saflarında yer almaya hazır bir potansiyel taşıyordu. Burjuva hükümetleri bugünkü gibi yönetemiyordu ve çaresiz durumdaydılar. Bu süreci devrimciler, örgütlü güçleriyle doldurup, halka öncülük edemediklerinden 12 Eylül'ün baskı ve terörü karşısında halk kitleleri sindirildi, potansiyel geri çekildi. Bugün gerek halk kitlelerinin devrimci potansiyeli, gerekse iktidarın durumu açısından "12 Eylül öncesi" benzetmesi yapmak yanlış olmaz. Halk kitlelerine öncülük etme görevimizi yerine getiremezsek, bu öncülük de gerekli cüreti, doğru devrimci taktikleri ve yönetme sanatını gösteremezsek, şu veya bu biçimde oligarşi doğan bu potansiyeli tekrar geri çekebilecektir. Oligarşi, artan tehlikenin farkında olup, şehirde ve kırdaki sürdürdüğü katliamlarla, baskılarla elindeki tüm ola-

nakları kullanarak kitle pasifikasyonunu sağlamaya çalışmaktadır. Kitle pasifikasyonunun önüne geçecek, önüne geçmekle de kalmayıp kitle potansiyelini devrime yöneltecek temel güç gerilladır. Şehirde ve kırdaki özgürlüğün sahibi, kurtuluşun sesi, zalime ve zulme adalet uygulayan olmalıyız. Şehir ve kır gerillasını büyütmeden, faşizmin güçlerine onun anlayacağı dilden darbe üstüne darbe vurmadan ve tüm baskılara rağmen oligarşinin bizi yenemediğini göstermeden, geniş halk yığınları bize hep tereddütle bakacak ve ihtiyatlı olacaktır.

Oligarşi, millici Kürt hareketini, Kürdistan'da izole ederek yorma, yıldırma ve baskı taktikleriyle süreç içerisinde etkisiz hale getirmeyi hedeflemektedir. Çok zorlandığında ise, bir kısım kültürel hakları yerel yönetimler çerçevesinde çözerek, millici Kürt silahlı hareketini dağdan indirip yok etmeyi düşünmektedir. Bunu başarıp başaramayacağı ayrı bir sorundur. Bizi ilgilendiren, oligarşinin bugün asıl korktuğu şeyin bu millici hareket olmayıp, doğrudan oligarşik devleti hedef alan devrimci bir hareketin kırdaki ve şehirde gerilla temelinde gelişiyor olmasıdır. Artık gerek Kürt milli hareketleri, gerekse Kürt halkı Türkiye oligarşisini hedeflemeyen hiçbir hareketin kendilerini kurtuluşa götüremeyeceğini görmektedir. Bu açmaz, Kürt milli hareketlerini dış güçlere bel bağlamaya, onların icazetinde bir özgürlük düşüncesine götürmektedir. Bu düşünce tarzı ve millici özgürlük yaklaşımı hemen tüm milliyetçilerin baş vurdukları yanlış stratejinin sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Halkların kardeşliği temelinde, sınıfsal ve ulusal planda, devrimci halk iktidarı perspektifiyle hareket etmeyenler, oligarşik devleti yıkmaya yönelemez. Bu yönelmeyi yapmadığından dolayı da milli reformlarla kendini sınırlayarak, oligarşiyle federasyon isteklerinde bulunur. Bunu da alamazsa özerklik vb. taleplerle uzlaşma yolunu seçer. Her durumda sonuç, Kürt halkının kurtuluşu olmayacaktır. Kürt halkının bu açmazdan kurtulması, özgürlük ve kurtuluş savaşı görünümü altında milliyetçilik bataklığından çıkmasındadır. Sahip olduğu büyük devrimci potansiyelin faşist devleti yıkmaya doğrultusunda kanallenebilmesi ise devrimcilerin görevidir. Bu görevi yerine getiremezsek Kürt halkının devrimci potansiyeli de milliyetçilikle harcanacak, giderek etkisizleştirilecek ve devlete yönelmesi engellenecektir.

Ülkemiz çok büyük devrimci dinamikleri barındırıyor olup,

dağlarında ve şehirlerinde gerillanın silah seslerinin duyulmadığı bir günü dahi yaşamak büyük bir kayıptır. Oligarşi binlerce insanı katledebilir, on binlercesini tutuklayabilir, milyonlarcasını göç ettirebilir. Geçici olarak sindirebilir. Ama dağlarda ve şehirlerde yaşayan gerilla, o halkın umudu olarak, oligarşiye darbeler vurarak, zulme uğrayan halkın intikamını alarak, zulüm odaklarını yerle bir ederek, oligarşiyi her gün biraz daha çaresiz duruma sokup pasifize edilen, sindirilen halk kitlelerini yeniden ayağa kaldırarak halk kitlelerinin gerillaya akmasını sağlar. Gerilla küçük hareketli birliklerden gerilla ordusuna, gerilla ordusundan halk ordusuna doğru gelişir ve devrimi hızlandırır. Oligarşinin karşı-devrimci şiddeti, ancak devrimci şiddetle karşılaştığında etkisini kaybeder ve giderek kendini vuran silaha dönüşür. Karşı-devrimci şiddeti etkisiz kılmamanın yolu devrimci şiddettir. Bu yasadır, tartışılmaz. Ama karşı-devrimci şiddeti etkisiz kılmak yetmez, devrimin temel gücü halk kitleleriye, devrimci şiddetimiz halk kitlelerini örgütleyebilmeli ve savaşa katmalıdır. Halk kitlelerini savaşa katmayan bir devrimci şiddet de er geç yorulmaya ve nihayetinde yenilmeye mahkûmdur. Halk kitlelerini örgütleyebilme ve devrimci şiddeti uygulayabilme yeteneğini göstermeliyiz.

Türkiye ortamında Türk ve Kürt halkları ile tüm Anadolu halkları, iktidarın zulmüne karşı devrimci şiddetin gerekli olduğu anlayışındadır. Çünkü yaşadığı haksızlıkları, adaletsizlikleri, sömürü ve zulmü engelleyecek, devlete karşı kendisini koruyacak hiçbir güç yoktur. Bu güç devrimcilerin silahlı güçleri olmalıdır. Uğranılan haksızlıkta, zulümde, adaletsizlikte, sömürde her an halkın yanbaşıda olan gerilla, halkın silahlı gücü olarak büyüyecek ve gelişecektir. Halkın adaleti olan bir silahlı güç olmalıyız. Biz adaletimizle, kararlılığımızla zalimlere yöneldiğimizde, halk da bu mücadeleye ummadığımız ölçüde hızla katılacak ve büyük ölçüde destekleyecektir.

Türkiye devrimi bu yanıla çok elverişli koşullara sahiptir. Düzenlen bıkılmış bir halka, adaleti, namuslu yaşamayı, onurlu olmayı isteyen bir halka sahibiz, iktidarlardan yönetememektedir. Halk yeni bir değişimin olması gerektiğinin bilincindedir ama bu değişimi kimin ve nasıl yapacağını bilmemekte olup, bunun arayışı içerisinde. Millici temelde de olsa gelişen Kürt hareketi büyük bir devrimci potansiyel yaratmış olup, devrimci halk iktidarı yürüyü-

şünde büyük bir güçtür. Ortadoğu'nun diğer ülkelerindeki Kürt halkı, devrimimizin potansiyel destek güçleridir. Ortadoğu'daki Filistin halkı ve Arap kurtuluş hareketleri devrimimizin destek güçleridir, Gorbacov yönetiminden sonra reformizmin etki alanına giren sol, yeniden devrimci bir öz kazanarak yükselişine devam edecek ve gelişecektir. Bu gelişen güçler devrimimizin destek güçleridir.

Devrimimizin sahip olduğu bu avantajların yanında önemli dezavantajları da vardır. Emperyalizmi ve oligarşiyi tümünden karşısına alan devrimci bir hareketin gelişimini boğmak için, tüm bu güçler birleşerek bizi ezmeye, yok etmeye çalışacaklardır. Dostlarımızdan ve destek güçlerimizden bizi tecrit etmek için her türlü baskıyı yapacaklardır. Her türlü reformizmi, oportünizmi karşımıza çıkartacaklardır. Bizi içten bölmek, zayıf düşürmek için her türlü hile ve komploya başvurabileceklerdir. Milliyetçileri kullanarak yaptıkları manevraları bize yapmayacaklardır. Tek dayanacağımız gücün, halkımızın özgücü olduğuna inanarak savaşmak zorundayız. Bütün bu dezavantajlar, ancak devrim hedefi doğrultusunda, halkımızın gücünü birleştirdiğimizde, dünya devrimci demokrat kamuoyunu yanımıza aldığımızda bir avantaja dönüşebilir ve devrime yürüyebiliriz. Bu dezavantajları ortadan kaldırmak için de dağda ve şehirde savaşan, saygınlığını ve otoritesini geliştirdiğimiz gerilla gücüne sahip olmalıyız. Tüm enerjimizi bu gücün oluşmasına harcamalıyız. Ülkemiz devrime gebedir. Türkiye ve dünya solu, revizyonist sistemin yıkılmasından sonra, reformizmin hala büyük oranda etkisine rağmen Marksizm-Leninizmi yeniden kavrayarak, kendi ayakları üzerinde durmasını öğrenmeye başlama sürecine girmiştir.

Devrimini yapmış veya yapmamış partilerin bir uzantısı gibi çalışıp, kendi ülkesinin somut koşullarının doğru bir analizini yapamayanlar, ne ülke devrimini geliştirebilmiş ne de "nasıl bir sosyalizm" sorusuna doğru bir cevap verebilmişlerdir. Bağlı oldukları, taklit ettikleri sosyalist partiler ihanete sapınca, ne yapacaklarını bilemez hale gelmişlerdir. Bu acı deneyden gerekli dersleri çıkararak, yeniden mücadeleyi yükseltme dinamizmi taşıyamayanlar, burjuvaziye teslim olma yolunu seçerken, kapitalizmin sosyalizmden başka bir alternatifini olmadığına inananlar geçmiş anlayışlarını yeniden sorgulamaya başladılar. Bizim geliştirmemiz, güçlendirmemiz ve dayanışma içerisinde bulunmamız gereken kesim,

kendini aşabilme potansiyeli taşıyan bu tür kesimler olmalıdırlar. 1980'lere kadar damgasını vuran ve dünya sosyalist güçlerini adeta parselleyen, devrimci güçlerin birbirlerine düşman olmasına neden olan ve kendi ekonomik politik çıkarları için emperyalistlerle, gerektiğinde faşist rejimlerle işbirliği yapmaktan çekinmeyen SBKP, ÇKP, AEP politikaları her şeyiyle iflas etmiş ve bu politikaların takipçileri büyük bir hayal kırıklığına uğramışlardır. Sosyalizmin sorunları olduğunu ve bu sorunların uzun sürede yine sosyalizmle çözüleceğini ve bu nedenle sosyalist anlayıştaki farklılıklar ve sapmaları düşmanlık temelinde alıp kampaşmanın yanlış olduğunu, eleştiri ve dostluk ilkesini koruyarak, esas görevimizin kendi ülkemizde devrim yapmak olduğunu savunan bizim gibi örgütler, bu sapma akımlar tarafından "orta yolcu" ilan edilerek, Marksizm dışı kabul ediliyordu. Marksizm-Leninizmin yaşayan ruhunu gerçek anlamda anlayamayan ve yaşamayan bu sapmalar, devrimini yapmış bir ülkenin partisini de yanına alınca, kendilerini mutlak doğru görerek, yaptıkları her şeyin de aynı oranda doğru olduğuna inanıyorlardı. Dogma haliyle savundukları bu düşüncelerle savundukları iktidarların kolayca yıkılıp kapitalizme geçmesinden sonra büyük bir bunalıma girdiler. SBKP yanlıları düzene teslim olurken, ÇKP ve AEP yanlıları bu bunalımı hala yaşıyorlar. Bu çöküşle birlikte THKP-C'nin dünya solunun trafik polisliğini yapmayan, Marksizm-Leninizmin evrensel tezlerini savunan ve bu doğrultuda dünya genelinde ideolojik mücadele verilmesinin gerekliliğine inanan, devrimini yapmış ülke partileri dahil herkesle eleştiri ve dostluk temelinde dayanışma ilişkileri geliştirmeyi hedefleyen tavrının doğruluğu, herkesin görebileceği şekilde kanıtlanmıştır. Bu enternasyonal tavrın kalkış noktası, Marksizm-Leninizmi kendi somut koşullarımızda tahlil ederek, kendi ülke devrimimizi gerçekleştirmektir. Ama ülke devrimi, ülke sınırlarına veya belirli bir bölgeye hapsedilerek dünya halklarından tecrit edilerek geleceği tehlikeye atılamaz. Sürekli devrimin sınırlarını geliştirmeyen, yeni devrimler sağlayamayan, dünyanın dört bir yanına yayılmış ulusal-sosyalist kurtuluş hareketlerinin gelişip güçlenmesine destek olmayan ve emperyalizme darbeler vurmayan bir devrim, okyanusta yalnız kalmış bir adaya benzer. Hiçbir devrim kendisini yalnız bırakmamalıdır. Yalnız kalmak aç, susuz kalmak ve ölmek demektir. Revizyonist sistem, millici-pragmatist politikala-

rıyla dünyadaki çeşitli ülke devrimlerini engelleyerek, her yerde emperyalist kuşatmanın daralmasını sağlayarak, nihai sonuçta emperyalizmin bu ülkelere son darbeyi vurmasına ve onları yok etmesine neden oldular.

Bugün kurtuluş hareketlerinin, M-L'lerin yanlış da olsa değerlendirecekleri, güç alacakları bu ülkeler hemen hemen yoktur. Emperyalist kuşatma altında olan Vietnam, Küba, Kuzey Kore gibi ülkeler ise revizyonistlerin pragmatist mirasını çeşitli biçimlerde devam ettirerek, emperyalizme taviz vererek, emperyalist kuşatmayı yarmayı düşünüyorlar. Bu politikalarla emperyalist kuşatmayı yarmaları çok zordur. Çin biraz daha farklıdır. Sahip olduğu büyük doğal zenginlikler, büyük bir nüfus ve küçümsenemeyecek mali, askeri gücüyle diğer ülkelere kıyasla kendi ayakları üzerinde durması daha kolaydır. ÇKP yönetimi, emperyalist komple karşısında sosyalizmden geri adımlar atsa da, pragmatist, revizyonist çizgide de olsa hala iddiasını sürdürmektedir. Emperyalizmin komplolarının başarılı olması diğer ülkelere kıyasla daha zordur. Ama sağlam bir M-L zeminleri de yoktur. Kendilerini ideolojik ve politik olarak sorgulamaz, yenilemez, devrimleri geliştirmezlerse kaçınılmaz sonları SSCB'deki gibi olacaktır.

Kurtuluş hareketleri ve devrimler gelişip, emperyalizme yeni darbeler vurmazsa, bu ülkelerin kuşatmalardan kurtulması imkansız olup, yaşamın getirdiği sorunları çözme düşüncesi yavaş yavaş kapitalizmin gelişmesini yeniden sağlayacak, devrimi tehlikeli bir noktaya getirecektir. Bu ülkeler ise, devrimleri geliştirme yerine, günlük yaşamın sorunlarını çözmeyi temel alıp, emperyalist ve kapitalist ülkelerle ilişki geliştirmeye ağırlık vererek, devrimci gelişmeleri önemsememek gibi yanlış bir düşünce içerisinde dirler.

Geçmişte, devrimini yapmış ülke partilerinin söylediği her şey taklitçileri tarafından dogma olarak ele alınıp uygulanırdı. Genel olarak halkta ve sol potansiyelde, bu partilerin deney ve tecrübeleri göz önüne alınarak, kapitalist altyapı ve kültür içerisinde doğmuş bu partilerin de içinden çıktıkları düzenden etkilenebilecekleri, sapma ve ihanete düşebilecekleri görülmek istenmezdi veya yeterince görülemezdi. Bu anlayış, bu yaklaşım, çeşitli biçimlerde örgütlere de yansımış ve henüz halk kitlelerini büyük oranda örgütlememiş, devrimini yapmamış bu örgütler, bu partiler karşısın-

da kendilerini küçümseyerek, özgüvenlerinin ve ideolojik bağımsızlıklarının zayıflamasına neden olmuşlardır. Özgüvende ve ideolojik bağımsızlıkta doğan zayıflama, iktidar bilincindeki zayıflamayı ve sapmalara karşı mücadelede ilkesizliği ve duyarsızlığı getirmiştir.

Devrimini yapmış olsun veya kendi gücümüze kıyasla henüz devrimini yapmamış olmasına karşın devrim yolunda ileri mesafeler almış, geniş yığınları sürükleyen türden hangi örgüt oluşa olsun, gücüne veya iktidarı almış olmasına dayanarak değerlendirenleyiz. Önemli olan ülkeye ve dünyaya nasıl yaklaştığıdır. Nasıl bir sosyalizm, nasıl bir enternasyonalizm sorularına verdikleri cevaplar, Marksizm-Leninizme genel yaklaşımları ve pratikleri kıstasımız olmalıdır. Gücü ve alınan iktidarı değil, savunulan ve uygulanan düşüncüyü ele alıp tavır belirleyeceğiz. Devrimci bir örgüt bu anlamda gücü ve etkisi ne olursa olsun gücü karşısında pragmatizme düşmeden, kimseyi kendisinden üstün kabul etmeyerek her koşulda Marksizm-Leninizmi savunma cesaretine sahip olmalıdır.

ÇKP, SBKP ve AEP'nin dünya soluna bulaştırdığı pragmatizm sonucunda, revizyonist sistemin yıkılmasıyla birlikte, kendilerini yalnız ve güçsüz hisseden, revizyonizme güvenerek ondan etkilenecek şekilde şekillenen örgütler, revizyonizmin teslimiyetine ortak olmamakla birlikte, onun pragmatik anlayışını yalnızlık ve güçsüzlük koşullarında çok daha kaba bir şekilde uygulamaktadırlar. Öyle ki, enternasyonalizm ve devrimci dayanışma sözleri gerçek anlamlarını yitirerek, içi boş sözcükler haline dönüşmüş, devrimci dayanışma ilişkilerinin yerini, kapitalizmin karşılıklı çıkar ilişkileri almıştır. Bir örgüt diğer bir devrimci-yurtsever örgütle ilişki geliştirirken, karşılığında ne alacağının hesabını yapmaktadır. Kuşkusuz tüm örgütler için bunları söylemek doğru olmaz. Ama genel durum budur.

Emperyalizmin "bir daha dirilmemek üzere yok ettik" dediği sosyalizmi yeniden daha sağlıklı ve güçlü bir şekilde inşa edebilmek için, revizyonizmin bıraktığı ve hala örgütleri çürütmeye devam eden, devrimci dayanışma ve devrimin gelişmesi önünde en büyük engel olan düşüncelere karşı büyük bir savaş vermek zorundayız. Devrimi ilerleten ilkeli, devrimci dayanışmanın ve dostluğun temelleri bu mücadelede mesafeler almadan sağlanamaz.

Örgütlerin bünyesine oldukça derinden nüfuz etmiş, pragmatist, reformist anlayışlar öyle bir duruma gelmiştir ki, dost ve düşman kavramları belirsizleşmiştir. Kimse kimseye gerçek anlamda güvenerek ilişkiye geçmemekte ve hep "acaba başka bir yerde daha büyük bir çıkar elde ettiğinde, ihanete uğrar mıyız" kuşkusunu taşımaktadır. Revizyonist sistemin desteğini kaybeden birçok örgüt, bu kez de başka ülkelerin ve örgütlerin çıkar hesapları içerisinde kendi çıkarlarını düşünerek, güç arayışına yönelip, dolaylı veya dolaysız bu güçlerin etkisine girerek, devrimci dostluk ve dayanışmaları olumlu veya olumsuz ilişkileri belirler hale gelmiştir. Bu ne demektir? Bu her devrimci hareketin veya devrimin geleceğinin, başka ülkeler tarafından belirlenmesi veya her an ihanete uğraya-bilmesi demektir.

Devrimin geleceği halklara ve halklar arası kardeşliğe, onların öncülerinin devrimci dayanışmasına, emperyalistlere ve kapitalistlere karşı, yeryüzünde emperyalistler ve kapitalistler kalmayınca kadar birlikte mücadele etmelerine bağlıdır

Mevcut tablo mutlaka değiştirilmelidir. Bu değişimde, örgütümüz de önemli bir rol oynayabilir. Her şeye rağmen şimdiye kadar sürdürdüğümüz ve kanıtlanmış ideolojik sağlamlığımıza güvenerek ve uluslararası boyutta ideolojik mücadele vererek, kapitalist çıkar ilişkilerine dönüşmüş örgütler arası ilişkileri değiştirip, devrimci dayanışmanın önemini, coşku ve heyecanını yaşatmaya çalışmalıyız. Kendimize güvenerek, etkili olacağımıza inanarak, sabırla bu mücadeleyi uluslararası platformlara taşımalıyız. Devrimci değerlerin yok olmaya başladığı, pragmatizmin ilke haline geldiği bu platformlarda ilk anda bu tavrımız çoğunlukla, ya yeni bir pragmatizm ya da devrimci toyluk olarak kabul edilecektir. Başlangıçta böyle olmasını doğal kabul etmeliyiz. On yılların kokuşmuş düşüncelerini, tavırlarını bir anda değiştirmeyi düşünmek idealizm olur. Sabırla ve inatla doğruları savunmaya devam ettiğimizde gerçekte devrimci düşünceleri taşıyanlar, devrimci dayanışmanın önemini bilenler, ilkeli ve dost olmanın, gerçek devrimci dayanışmanın önemini yeniden kavrayacak, heyecanı duyacak ve olumlu adımlar atacaklardır.

Mücadelenin pratik sorunlarıyla bu görevleri karşı karşıya getirmeden, daha büyük ölçekli düşünerek bu görevlerin üstesinden gelmesini öğrenmeliyiz.

Revizyonist sistemin çökmesi ve revizyonizmin emperyalizmle işbirliği yapmasından sonra, bunların Türkiye kanadı da, hala bazı kırıntıları kalsa bile, her türlü iddiasını yitirmiştir ve ciddiye alınır bir durumları yoktur. Ancak doğrudan revizyonizmi savunmayan ama hala revizyonist ideolojinin büyük oranda etkisi altında olan bazı küçük gruplar vardır. Bunların kitle hareketlerinde ve eylemlilikte hemen hiçbir etkileri olmayıp, düzenli bir yayın çıkarabilecek güçleri dahi yoktur. Kendilerine "parti" adını verenler de, vermeyenler de aynı durumdadır. Hala etraflarında tuttukları birkaç insanı da artık tutamaz bir durumda olup, dağılma sürecine gelmişlerdir. Bir süre Kürt milliyetçiliği şakşakçılığıyla ve milliyetçiliğin vitrinini süsleyerek adlarını duyurmaya çalışmışlarsa da bu da bitmiştir.

12 Eylül öncesinde büyük bir kitlesel güce sahip olan DY hareketi ve sivil toplumculuktan esinlenen görüşler, 12 Eylül darbesiyle birlikte teslimiyetçiliğe ve açık bir örgüt tasfiyeciliğine dönüşerek, kendi sonlarını bizzat yöneticileri eliyle programlamışlardır. Yöneticilerin tasfiyecilik düşünceleri, on binlerce devrimci yurtsever faşizmin saldırıları karşısında korumasız ve örgütsüz bırakmıştır. Tasfiyecilik bireysel kaygılarla da birleşerek, örgüt düşmanlığını yayarak, taraftarlarının yavaş yavaş düzene teslim olmalarına yol açmıştır. Zaman zaman savaşmak isteyen unsurlar çıksa da, bunlar tasfiyeciliğin etkisi altında varlık gösterememiş ve etkili olamamışlardır. DY taraftarlarının binlercesi mülteci olup, Avrupa'da sıradan bir yaşam yolunu seçerken, ülkede kalanların büyük çoğunluğu ise oligarşiye yeniden kendini ispat ederek, sıradan düzen insanı olma yolunu seçmiştir. Revizyonist sistemin çöküşüyle birlikte sivil toplumcu yüzü iyice açığa çıkan DY, bu temelde açtıkları tartışmalarla hala devrimciliklerini sürdürmek isteyen az da olsa kalan insanları oyalayıp tüketmeyi hedeflemişlerdir. Devrimci Yol, Türkiye solunda hala bir grup gibi görünmesine karşın, biçimsel anlamda bile olsa hiçbir yapısı olmayan, kimin ne dediğinin belli olmadığı, şekilsiz, dağınık, düzene teslim olmuş, anti-örgütçülük propagandası yapan ve düzene karşı mücadele etmeyen bir kesimdir. DY yöneticileri, TKP yöneticileri ile birlikte örgütlerini bilinçli olarak tasfiye etmiş, on binlerce insana tutsaklıklar, işkenceler, idamlar yaşatıp, enerjilerini boşa harcadıktan sonra, hiçbir şey olmamış gibi düzende yaşamaya başlamışlardır.

Bu insanlar Türkiye halkları ve devrimcileri karşısında suçludurlar. Bu suçun hesabını öncelikle bu hareketlerin taraftarları sorma cesaretini gösterebilmelidirler. DY bu niteliğinden dolayı siyasal bir yapı olarak ele alınıp, mücadelenin neresinde ve nasıl değerlendirileceği tespiti yapılamaz, ancak samimi unsurlar dün olduğu gibi bugün de artan oranda mücadele içinde yer alacaklardır.

Bu grupların, revizyonizmle birlikte siyasal yaşamları da son bulmuştur denilebilir. Savaşmak isteyen tek tek insanlar, zaman içerisinde mücadele saflarına katılacaktır.

Geçmişte, ÇKP, AEP yanlısı olarak bilinen çeşitli oportünist grupların büyük bir kesimi bugün revizyonizmin etki alanına gir-meyerek hala belirli bir dinamizm taşımaktadır. Bu dinamiklerine rağmen, taklitçi çizgileri ve mekanik şabloncu anlayışları nedeniyle gelişme gösterememekte ve halkı örgütleyememektedir. Yüksek perdeden süregelen üsluplarının tersine ciddi bir güç olamamanın hırçınlığıyla, özellikle hareketimizle küçük burjuva rekabeti içerisindeyler. Bu küçük burjuva rekabet ve gelişememe, onları hareketimize karşı zaman zaman düşmanca tavır alışı yöneltmektedir. Neredeyse, hareketimize düşman herkesi dost kabul etmeye ve desteklemeye de götürmektedir. Kendine güvensizliğin, ideolojik tutarsızlığın ortaya çıkardığı bu durum, nerede ne zaman dost, ne zaman düşman olacaklarını belirsiz hale getirmiş olup, güvenilmezdirler, ideolojik yapıları oturmamış olup çoğu kez taklitçi olsalar da sürekli olarak sağcılıktan etkilenmekte ve ideolojik belirsizliği yaşamaktadırlar. Türkiye somutundan ve gerçeklerden uzak olup, adeta başka çağda yaşamaktadırlar. M-L'nin yaratıcılığını değil, kopyacılığı ve şablonculuğu benimsemişlerdir. Bunun için de halkı örgütleme yeteneğinde ve kapasitesinde olmayıp, kısırlılığı aşamamaktadırlar. Bu kesimler sağ rüzgarlara açık ve oportünist çizgilerini sistemleştirmiş olsalar da, revizyonist sistemin yıkılmasıyla ve burjuvazi ile uzlaşmayı reddeden çizgileri nedeniyle, olumlu diyebileceğimiz bir noktada durmaktadırlar, ideolojik mücadele ve silahlı mücadeleyi yükselterek bu kesimleri zaman içerisinde devrimci çizgiye çekmek, anti-emperyalist, anti-oligarşik cephede bütünleştirmek anlayışına sahip olmalıyız.

Kürt milliyetçi hareketleri içinde doğrudan revizyonizmin uzantısı olup, bunların Kürdistan temsilciliğini yapanlar, tüm umutlarını emperyalizm ve oligarşi ile uzlaşmaya bağladıkların-

dan, oligarşinin zaman zaman devreye soktuğu bir güç gibi hareket etmektedirler. Bunlar, halk tabanından çok, bazı aydın ve bürokratları etki altında tutuyor olup, önemli bir güce de sahip değillerdir. Bütün bu olumsuz özelliklerine rağmen, reformist anlamda da olsa Kürt halkının ulusal taleplerini savunmaya devam ettikleri, düzenle tamamen uzlaşıp, devrimcilere karşı tavır almadıkları sürece sol yelpazede kabul edilmelidirler. Dostluk ve dayanışma da bu yelpaze içerisinde şekillenecektir.

12 Eylül öncesi, Kürt milliyetçiliği temelinde Türkiye Kürdistanı'nda mücadele eden, hatta silahlı tavır alış içerisine giren irili ufaklı birçok grup, bugün ya ne yaptığı belirsiz durumdadır, ya da arada bir çıkardıkları yayınlarla varlıklarını göstermeye çalışmaktadırlar. Milliyetçilik bayrağını PKK'nın yükseltmesiyle, varlıklarını sürdürmekte güçlük çekmiş, var olan tabanlarının büyük bir kısmını da PKK'ya kaptırmışlardır. PKK dışında revizyonizmin doğrudan uzantıları olan Kürt milliyetçileri dahil hemen hepsi, PKK'nın mücadelesiyle dağılma sürecine girmişlerdir. Bu süreci sosyalist sistemin yıkılması daha da hızlandırmış, onları yok oluşun sınırlarına getirmiştir. Son bir çırpınış olarak PKK'nın cephe vitrinine dahil olup hiç değilse adlarından söz ettirmeye çalışmışlarsa da, bunun da sonuçsuz bir çaba olduğu bilinmektedir. Bu durum, onları süratle anti-PKK tavrıyla silahlı mücadele düşmanlığına ve burjuvaziyle uzlaşmaya götürmektedir. Aralarında belirli farklılıklar olmasına rağmen, genel durumları böyledir. Bir bütün olarak bu gruplar da burjuvaziyle resmen uzlaşmadıkları, ulusal özelliklerini korudukları ve düzen muhalifi oldukları sürece, dostluk ve sol sınırları içinde ele alınmalıdır.

Türkiye Kürdistanı'nda, millici temelde silahlı mücadeleyi sürdüren en etkin ve dinamik güç PKK olgusudur. Milliyetçilik temelinde geliştirdiği klasik sömürgeci tespitine dayanan stratejik çizgisinin açmazı ortaya çıkmıştır. Stratejik çizgisindeki bu açmazlık onu emperyalistlerle ve oligarşiyle uzlaşmaya götürerek, başlangıçta savunduğu "bağımsız Kürdistan" tezinden vazgeçmeye zorlamaktadır. Oligarşi ile federasyon, masaya oturma çağrıları hep bunun ürünleridir. Bu anlayış nedeniyledir ki, emperyalizmi karşısına almama, onu yedekleme düşünce ve pratiğini sözde farklı şeyler söylese de geliştirmektedir. Ve yine bu nedenledir ki, emperyalizm ve oligarşiyle uzlaşma programlarını bozabilecek dev-

rimci hareketlere karşı düşmanca bir tutum içerisinde girmektedir. Bu anlayışları nedeniyle, özellikle hareketimize karşı özel bir ilgi ve düşmanca bir tutum içerisinde oldukları. Görünüşte, Türkiye devrimini geliştirecek her türlü ittifaka ve dayanışmaya hazır olduklarını kamuoyuna ilan etmelerine karşın, pratikte tam tersi bir tutum içerisinde oldukları. Kendilerine alternatif olabilecek savaşı sürdürmede iddialı hiçbir devrimci örgütle ciddi bir ilişki, ittifak ve dayanışmaya girme yanlısı olmamıştır. Tersine dostluk adına, ideolojik mücadeleden Öte, aşağılama, küfür ve hakaret yöntemini burjuva ve emperyalist basın dahil her yere taşımış, bilerek güç ve eylem birliğinin önünü kesmiştir. PKK, sadece kendi emir ve talimatlarıyla hareket eden, gerektiğinde kullanabileceği, her şeyiyle kendine muhtaç, dalkavuk, iddiasız küçük gruplarla ilişki sürdürmeyi yeğlemiştir. Bunlardan da hiçbir sonuç çıkmayınca, Türkiye devrimini örgütlemek için kendi yönetim ve denetimlerinde sözüm ona bir "parti" kurmuşlardı. PKK'nın bilinen tek güç, benmerkezci nitelikleri başka bir gücü geliştirip, kendisine alternatif olmasına engeldir. Bunun için kendi kurdukları bir partiyi de geliştirmeyeceklerdir. Ayrıca PKK küçümsenemeyecek orandaki silahlı gücüne ve kitle potansiyeline rağmen, ideolojik olarak kendisine güvensiz bir harekettir. 12 Eylül öncesi sırf bu nedenle faaliyet sürdürdükleri bölgelerde solu fiziki olarak tasfiye kararları almış, hemen her örgütle çatışmaya girmiş, onları ajan örgütü ilan etmiştir. Bugün de bu anlayışını hiç değiştirmemiş olup, sahip olduğu silahlı gücün de etkisiyle daha tehlikeli bir biçimde bu anlayışını uygulamaktadır. Bu anlayışını değiştirmeye niyetli olmadığı da görülmektedir. Bu tavrını sürdürdükçe devrimci yurtsever örgütlerle çatışıp, devrimci kanı akıtacak ve devrimci birliklerin sağlanmaması için tüm köprüleri atacaktır. PKK'nın bu tavrı da oligarşiyle masaya oturma taktiği içerisinde ele alınmalıdır. PKK oligarşinin masaya oturma sinyallerini aldığı anda, tüm Türkiye solu dahil dost gördüğü tüm güçleri düşman ilan etme faydacılığına sahiptir. PKK bugün ulusal temelde oligarşiye karşı sürdürdüğü silahlı mücadeleyle, Türkiye ve Kürdistan devrimi açısından önemli bir güçtür. Bu potansiyeli ve gücü, oligarşik devletin yıkılması, Türk ve Kürt halklarının devrimci halk iktidarı için savaşımının örgütlenmesi doğrultusunda çaba sarfetmeliyiz. Onların tüm düşmanca yaklaşımlarına karşın, dostluk yaklaşımımızı özenle korumalıyız. Ama bu tavrımız,

milliyetçiliğin halka ve sola yönelik yer yer karşı-devrimci tavırlarına prim vereceğimiz anlamına gelmez. Keza, oligarşiyle masaya oturma ve Kürt halkının kurtuluşunu oligarşi ve emperyalizmle uzlaşmada görme düşünce ve taktiklerine, daha yoğun biçimde karşı çıkarak, ideolojik mücadele vererek ve Kürt halkının pratik mücadelesinde yer alarak bunu sağlamalıyız. Özetle, olumsuz yanlarının üzerine gitme, olumlu yanlarını destekleme ve devrimci bir rotaya çekme yaklaşımını sürdürmeliyiz.

Eksiğiyle, fazlasıyla, olumlu ve olumsuz özellikleriyle Türkiye solunun tablosu budur. Ekonomik, politik ve sosyal krizin giderek derinleştiği, kitlelerin alternatifsizlik içerisinde bocalayıp, karşı-devrimci gerici akımlara eğilim gösterdiği, kullanılıp, devrimci potansiyelinin harcandığı koşullarda alternatif olmak gerekiyor.

Halk kitlelerinin yoksulluk ve sefaletin her gün biraz daha arttığı, adaletsizliğin, katliam ve baskıların tırmandığı, halk kitlelerinin yaşamını örgütlenme sorunlarının kendini dayattığı bu koşullarda, halkı alternatifsiz bırakamayız.

Kürt ve Türk halklarının milliyetler, dinler ve mezhepler temelinde birbirlerine karşı kışkırtılıp yönetilmeye çalışıldığı, katliamların düzenlendiği ortamda halklarımızı alternatifsiz bırakamayız.

Kürt halkının devrimci potansiyelinin oligarşiyle uzlaşma adına harcanmasına göz yumup, Kürt halkını alternatifsiz bırakamayız...

Türkiye ve Kürdistan'ın devrime gebe olduğu koşullarda halklarımızı öncüsüz ve alternatifsiz bırakamayız.

PARTİ VE CEPHE SİLAHINI KUŞANMALIYIZ

Yoldaşlar,

Yaklaşık 16 yıldır süren büyük bir düşümüz vardı. Partili olmak, partili yaşamak, partili savaşmak ve devrime yürümek... Bu düşünle, ağırlı, sancılı, zaferlerin ve yenilgilerin olduğu, her günü kavga dolu 16 yıl yaşadık. Bu 16 yılda Türkiye ve Kürdistan devrimi yolunda, katettiğimiz mesafe çok büyüktür. Düşmana vurduğumuz darbelerle, stratejik çizgimizi hayata geçirmeye çalışmakla, örgütlenmede, çalışma tarzında, silahlı eylemde, kendimizi yenilemede bu 16 yıl çok yoğun yaşamış olup, gerek kendimizin, gerekse de dışımızdakilerin faydalandığı, örnek aldığı önemli derslerle doludur.

Bu 16 yıllık tarihimizin ana halkasını, her koşulda düşmana karşı sürdürdüğümüz silahlı mücadele çizgisi ve düşmanla uzlaşmama oluşturmaktadır. Bunun bedelini belki çok ağır ödedik. Onlarca önder kadro ve savaşçımızı şehit verdik. Bu 16 yıllık tarih, kanla yazılmış bir tarih olup, hiçbir gücün inkâr edemeyeceği, "çarpıtamayacağı, kararlamayacağı bir tarihtir. Bu tarihin, gerçek sahipleri ve yazıcıları Mahir Cayan yoldaştan başlamak üzere, tüm şehitlerimizdir. Şehitlerimize layık olacağız. Onların partili yaşama ve cepheyle iktidara yürüme vasiyetini yerine getirme görevimizden hiç kimse bizi alıkoyamaz.

Hareketimiz 12 Eylül öncesinin coşkulu, atak, ama henüz ideolojik birliği tam olarak oturmamış, esnek, gevşek örgütlenmelere sahip, mücadelesi içerisinde başarıları, alınan darbeleri, tutsaklık ve yenilgileri, ihanetleri olan, olgunlaşmamış, genç, amatör bir hareket değildir artık.

12 Eylül öncesi, siyasi hareket olmayı, örgüt olmayı, savaşmayı öğrenmeye başladığımız bir kesittir. Kendimizi tanımaya çalıştığımız, sınıadığımız bir süreçtir. Siyasi arenada "Biz de varız" dediğimiz, varlığımızı Türkiye ve dünya halklarına duyurduğumuz, özgün tarzımızla siyasi arenada kendimize yer açıp, kurumlaştığımız bir süreçtir. Tüm Türkiye soluna, faşizme ve emperyalizme karşı nasıl savaşılması gerektiğini pratikte gösterdiğimiz bir süreçtir. Bir bütün olarak bu süreç, temel taşları doğru konulmuş ama gençliğin amatörliğini, hamlığını üzerinde taşıyan, bunun yanında amatörliğüne ve gençliğine rağmen, bilincimizin ve gücümüzün üstünde savaştığımız bir süreçtir.

12 Eylül sonrası ihaneti ve yenilgiyi öğrendiğimiz, dostlarımızı ve düşmanlarımızı daha iyi tanıdığımız, amatörlikten ve gençlikten yavaş yavaş kurtulup, daha profesyonelce düşünmeyi, çalışmayı ve öğrenmeyi kavramaya başladığımız yıllardır. Gençlikten olgunluğa doğru evrildiğimiz yıllardır. Yenilgilerden zaferler doğurup, yeniden ayağa kalkmasını öğrendiğimiz, düşmanla savaşta kendimizi yeniden ve yeniden sınıadığımız ve düşmana Devrimci Sol gerçeğini, yenilgi yıllarında bile tanıttığımız bir süreçtir.

Bütün dünya ve Türkiye solunun, dıştan gelen sağ rüzgârlardan ve yenilgi yıllarının getirdiği ideolojik, felsefi, ahlaki sapkınlıklardan etkilenererek, çürümeye başladığı yıllarda, savrulmamayı

başararak, ideolojik ve örgütsel bütünlüğümüzü koruduk. Tek kişi de kalsak, örgütsel onuru, örgüt kişiliğini korumayı öğendiğimiz, Devrimci Solcu'nun olduğu her yerde örgütün de var olduğunu, yaşadığımız, yaşattığımız, bilince çıkarttığımız yıllardır.

Daha kolektif çalışmayı, yaygın üretimi ve ideolojik birikimimizi artırdığımız, gericilik yıllarının karanlığını nasıl yırtacağımızı, nasıl geri çekileceğimizi ve nasıl ileri atılacağımızı öğrendiğimiz, düşüncelerimizin ve pratiğimizin doğruluğunun kanıtlandığı, kendimize güvenimizin geliştiği, sosyalizm bayrağını hiç elimizden düşürmediğimiz yıllardır.

Atılım yılları, oligarşinin ve oportünizmin, hareketimiz üzerindeki oyunlarını bozabileceğimizi, aynı zamanda eylemde, politikada, cüretli ve cesaretli olmakla kısa sürede önemli sonuçlar yaratabileceğimizi öğrendiğimiz yıllardır. Savaş örgütünü, savaş kültürünü benimsemeye başladığımız, gerilla, gerilla savaşı ve disiplinini yaşatmaya çalışarak, gerilla savaşını, daha büyük boyutlarda, hayatın içerisinde ete kemiğe büründürmeye başladığımız yıllardır.

Legal ve illegal mücadeleyi geliştirdiğimiz, ekonomik, demokratik, ideolojik, politik macadelenin silahlı ve silahsız biçimleri ustaca uygulanabildiğinde olumlu sonuçlarını aldığımız yıllardır.

Gerillanın, Birleşik Devrimci Savaş perspektifiyle, şehirde ve kırdaki profesyonelce düşünülerek, programlanıp, ısrarlı takipçisi olduğumuz yıllardır.

Türkiye halklarına, sola ve düşmanlarımıza, halk düşmanlarını asla affetmeyeceğimizi göstererek, devrimci adaleti otaya koyduğumuz, ve halk düşmanlarına çok büyük boyutta korkular yaşatabildiğimiz yıllardır.

Silahlı eylemlerimizle, politik taktiklerimizle, tüm mücadele biçimlerimizle büyük bir prestije sahip olduğumuz, halk kitlelerinde, büyük bir sempati topladığımız ve başkalarının bizi taklitle yeltendiği ama başaramadığı yıllardır.

12 Eylül öncesinin gevşek örgüt ilişkilerinden çıkıp, partileşme sürecini daha merkezîyetçi, daha iradi kıldığımız ve bu sürecin ne zaman biteceğini somutladığımız, bir parti gibi, parti ruhuyla hareket ettiğimiz bir süreç olmuştur.

Şehir gerillasıyla vurduğumuz yerden ses çıkardığımız, stratejik kırsal alanlara gerilla mevzilendirdiğimiz ve kır gerillasını öğ-

renmeye başladığımız süreç olmuştur.

Atılım yıllarının yarattığı coşkuyla ve programlarla ülkenin en önemli merkezlerinde örgütlendiğimiz, Ortadoğu'dan Avrupa'ya kadar bir cephe gerisi yaratmayı başardığımız bir süreçtir.

Emperyalistlerin ve oligarşilerin "en tehlikeli" diye niteledikleri, bir hedef haline geldik.

Düşman kuşatması altında, son nefeslerinde dahi, inançlarını haykıran, silahları olmadığında, bu inançlarını kanlarıyla yazan, eşi az bulunur destanlar yaratarak Devrimci Sol'un inancını ve kararlılığını Türk, Kürt, tüm halklarımıza ve dünyaya gösterdik.

Yediğimiz darbelere, uğradığımız katliamlara rağmen çok kısa sürede kendimizi yenileyip, toparlanarak, daha güçlü bir savaşı örgütlemeye yeteneğinde olduğumuzu gösterdik.

Devrimimizin, sadece ülkeyle sınırlanamayacağını, enternasyonal boyutta bir ideolojik mücadelenin ve dayanışmanın vazgeçilmez olduğunu bilerek buna önem vermeye başladık.

Bu yıllar, partili-cepheli savaşmanın, coşku ve ruhunun, isteğinin her gün biraz daha büyüyerek, tüm kadro ve taraftarlarımızda tutku haline geldiği yıllar olmuştur.

Partinin, idealize edilmelerden, şematikliklerden, sihirli bir değnek olmaktan çıkartılıp, somut koşullar içerisinde ele alınması gereken bir olgu olduğunu öğrenmeye başladığımız ve öğrettiğimiz yıllar olmuştur.

İç düşmanın, nasıl dış düşman haline geldiğini, dış düşmanlarımızla birleşip, nasıl bir kontra faaliyetine dönüştüğünü ve bu iç düşmanla nasıl mücadele edileceğini öğrendiğimiz süreç olmuştur.

İç ve dış düşmanlarımızın, sözde dostlarımızın, hareketimizi tasfiye etmek için ittifak halinde, saldırdıkları koşullarda, hareketimizin kadro ve taraftarlarının, sempatanlarının, hareketi sahiplendiği, tasfiyeciliği hüsrana uğrattığı ve Devrimci Sol'un bu tür kuşatmaları, darbeleri her zaman etkisiz hale getirerek, devrim yürüyüşüne devam edeceğini tüm dünyaya gösterdiği yıllar olmuştur.

İdeolojik sağlamlığımızın, ilke ve değerlerimizin çok köklü olduğunu, değiştirilemeyeceğini bir kez daha gördüğümüz ve gösterdiğimiz süreç olmuştur.

Herkese, her şeye rağmen, doğru bildiğimizde ısrar etmemi-

zin, yaşam içerisinde kanıtlandığı ve bunun saflarımızda büyük bir güveni yarattığını gördüğümüz önemli bir süreç olmuştur.

Farklı ideolojik etkilerden arındığımız, strateji ve taktiklerimizi, doğru bir çalışma tarzıyla ve sabırla hayata geçirip, umduğumuzun da üstünde, olumlu sonuçlar aldığımız bir süreç olmuştur.

Türkiye sol hareketinin en yaygın kitleliliğe sahip, kararlı, direngen, halk kitlelerini ve silahlı savaşı, yönetme yeteneğini gösteren, kendini tartıştıran, gündemi belirleyebilen, en önemli örgüt olduğumuz bir süreçtir.

Saflarımızda katılımcılığın ve demokrasinin, aynı zamanda merkeziyetçiliğin daha açık ve geniş bir biçimde uygulandığı, savaştan bir yeraltı örgütü yarattığımız ve bunu "partiye giden yolda, bir geçiş süreci" örgütü olarak adlandırdığımız zamandır. Program ve tüzük sorunlarına, çok somut, yazılı yaklaşımları ilk defa getirdiğimiz, resmi program ve tüzüğe de sahip olacağımız, ama hiçbir program ve tüzüğün mücadele içerisinde oluşan ve denenmiş, güven ilişkilerinin yerini alamayacağını belirttiğimiz, genelde ve alan bazında, program ve tüzük taslaklarıyla, kadrolarımıza bu tür çalışmayı öğretmeye başladığımız ve öğrendiğimiz bir süreçtir.

Politik mücadelenin, silahlı biçiminin ilk defa gerilla ordusu perspektifiyle ele alınarak, askeri kurmaylığın oluşturulması adımlarının atıldığı bir süreç olmuştur.

Önder Yoldaşlar,

Hepinizin ve halkımızın bildiği gibi 17 Nisan 1992 katliamı öncesi aldığımız bir kararımız vardı. Bu, parti arifesinde olduğumuz tespitinden çıkan bir karardı. O günden bugüne olumlu ve olumsuz anlamda çok şey yaşadık, çok şey değişti. İhanetin en büyüğünü, kuşatmanın en güçlüsünü yaşadık, ihanet ve kuşatma karşısında kahramanlığı, kadrolarımızın ve kitlemizin, hareketimizi tasfiye etmeye yönelik bu saldırı karşısında yüksek düzeyde sahiplenme duygusunu, birlik ve bütünlüğünü, kendine güvenini gördük. İhaneti ezip, kuşatmayı yararak, yeniden uzun yürüyüşümüze başladık. Birçok örgütlenmemiz tahrip ve deşifre edildi. Bu süreçte öne fırlayan, hareketimizin onur abidesi kahramanlarını şehit verdik. Küçümsemeyecek oranda olanaklarımız yok oldu. Bütün bu olumsuzluklara karşın, düşman ve ihanet karşısında geri çekilmeyen, teslim olmayan "örgütümüzü tasfiye edip, sava-

şımızı, partimizi engelleyemezsiniz" diye haykıran binlerce insanımız, önderiyle birlikte kenetlenerek ve içindeki safraları atarak, çok daha güçlü ve dinamik bir yürüyüş başlattılar. İdeolojik birliğin, hareketi ve önderliği, şehitlerimizi ve değerlerimizi sahiplenmenin, en güzel, örneklerini verdiler. Tarihimizi, kimsenin değiştiremeyeceğini gösterdiler. Bütün dünyaya, ilkeli ve kurallı olmanın, demokrasi kültürünün öğretmenliğini yaptılar. Düşman ve hainler "yok ettik, çöktürdük" diye sevinç naraları atarken, dağda, şehirde, fabrikada, okulda, mahallede, her yerde "Devrim Yürüyüşümüz Sürüyor", "Bayrağımız Ülkenin Her Tarafında Dalgalanacak" sloganlarıyla binlerce insan ayağa kalkarak, yenilmez, yok edilemez bir güç olduğumuzu göstererek partiye, cepheye, orduya diye haykırarak yeni bir dönem başlattık.

Bu dönem, hareketimizin tarihinde, çok büyük derslerle dolu, hepimizi eğiten, yıllar alabilecek deney ve tecrübeleri, kısa bir zaman kesitine sığdırarak öğreten, herkesi bir parça daha olgunlaştıran, düşmana karşı kinimizi, öfkemizi bileyen, kendimize çok daha güvendiğimiz, ısrarla kendimizi yenilememiz gerektiğini öğreten bir süreç olmuştur. Öyle ki, birçok taraftarımız militan, militan ve savaşçılar yöneticilik, yöneticiler de önder olmak gerektiğinin bilincine vardılar. Her komitenin bir örgüt, her kadronun bir komite gibi düşünüp, ihanete ve düşmana karşı savaştığı, tüm yetenekleri ve enerjisini ortaya koyduğu, kendilerine ve harekete olan güvenlerini sınadıkları bir dönem oldu. Deşifre olmuş, büyük oranda dağılmış, olanaksızlıklar içinde, düşmana karşı duran binlerce insan, tüm olumsuzlukları aşmak için, daha büyük bir özveri, daha yüksek bir bilinçle savaşıma azmini edindi. Bu azmi bize, düşman ve ihanet kazandırmıştı. Bugünkü kararlılığımız "Partiye, Cepheye" diyen gücümüz bundan gelmektedir. Bu güç, onlarca şehidimizin boşalan yerlerini doldurmaya adaydır ve bütün olumsuzlukları giderip, daha yüksek ve çaplı bir savaşı ortaya çıkarabilecek bir dinamiğe de sahiptir.

Belki bugün 17 Nisan öncesinin örgütlenmelerine ve olanaklarına sahip değiliz. Ama iç ve dış düşmanın kuşatmasını yararak ve iç düşmanın sinsice içimizde yaşayarak sabote ettiği partiye ulaşma sürecini yeniden başlatırken, bugün daha ileri bir noktadayız. Kayıplarımız, büyük bir savaş içerisindeki küçük çarpışmalarda var olabilecek kayıplardır. Bu büyük savaşı, bu uzun yü-

rüyüşü sürdürmeye kararlı insanlarımız, bu çatışmanın kayıplarını fazlasıyla telafi edebilecek güçtedir. Çünkü insanlarımız, bu çatışmayla, halkımız ve tarih karşısında, hareketimizin sahip olması gereken misyonu, değeri, kendi güzelliklerini bir kez daha görmüştür. Değerlerine ve ilkelerine çok daha sıkı sarılarak, hareketi çok daha sahiplenerek Türk, Kürt ve tüm milliyetlerden halklarımızın karşısına parti olarak çıkmanın zorunluluğunu daha fazla görmüştür.

İhanet ve kuşatma görünüşte, yürümemiz gereken yolda, bizi bir adım geriletmiştir. Ama bu geri adımı iki ileri adım atarak telafi ettirecek ve hızla daha ileri sıçramamızı gündeme getirecek zemini ve bilinci doğurmuştur. Bu zemin ve bilinç, çokça sorunumuza rağmen, hareketimizin tüm kadro ve taraftarlarının, kitlesinin, parti ruhu ve bilinciyle savaşmak istemeleri ve buna hazır olmalarının göstergesidir.

Dünyanın her yerinde, devrimini yapmış veya yapmamış partiler kendi somut koşulları içerisinde, yaşadıkları tarihin özgünlükleriyle ve çok farklı biçimlerde zaman zaman büyük iniş ve çıkışlar göstererek, daha önce öngörülen bütün şemaları aşarak partileşmişlerdir. Devrimin ve savaşın sorunları, hiçbir şemaya, programa ve taktiğe sığdırılamayacak kadar büyük ve değişkendir. Örgütlenmeler, programlar, tüzükler, taktikler, yeni çalışma biçimleri, yeni politikalar ve hemen her şey devrim yürüyüşünü hızlandırmak, engelleri aşmak, tikanıklıkları ortadan kaldırmak ve devrime biraz daha yaklaşmak içindir. Halk kitlelerine önderlik edecek, onları devrime götürecek bir örgüt, açmazlarını, tikanıklıklarını veya eski tarz örgütlenmeler ve çalışma tarzlarıyla yeni açılımlar sağlayamadığını, kitlenin savaşını yükseltmediğini gördüğünde, kendini yenileyebilmeli, eski tarzını ve örgütlenme biçimini, gerektiğinde "artık eskimiş eşyadır" diyerek bir kenara itebilmeli, yerine yenilerini koyabilmelidir.

Örgütlenme biçimlerinin, programların, tüzüklerin, politik taktiklerin varlık nedeni mücadelenin ve savaşın ihtiyaçlarıdır. Savaşın her anını yöneten parti, düşman güçlerinin neleri başarıp, nerede başarısız olduğunu, kendi güçlerini, eksik ve olumluluklarını iyi değerlendirmek zorundadır. Düşmana, hangi cepheden, nasıl vuracağını, bu vuruş için asıl ve yedek güçlerin neler olduğunu göz önünde bulundurarak vuruş noktasını saptamak ve bu vuruş-

la hangi sonuçları alabileceğini bilmek zorundadır.

Bugün, savaşın boyutlanarak geldiği bu aşamada, örgütsel işlerlikte, çalışma tarzında, savaştaki vuruş tarzımızda, önderlik sanatında, propagandada vb. birçok konuda kendimizi aşmak, yenilemek zorundayız. Bu kendini aşma ve yenileme olgusu yıllardır yaptıklarımızın ötesinde, yeni bir biçime kavuşarak, yeni bir örgütlenme ve tarz yaratarak, halk kitlelerini ve sol tabanı daha geniş kucaklayacak ve savaştıracak bir niteliğe bürünmek zorundadır. Kitle örgütlenmelerinde, silahlı savaşta, örgüt işlerliğinde bizi ileriye götürecek, tıkanıklıkları aşacak anahtar, partidir. Parti ve cephe silahını kuşanıp, parti ve cephe ruhuyla kitle ve kadrolarımızı donattığımızda, şu anda var olan ve daha da olabilecek sorunları aşmamız çok daha kolaylaşacaktır. Eski örgütlenmelerde ve çalışma tarzında ısrar etmek, sorunların devam etmesi, gerilememiz, kısırlaşmamız ve alternatif olma özelliğini yitirmemiz demektir. Çok daha güçlü bir alternatif olmalıyız. Nereye-nasıl vurabileceğini bilen, vurduğu yerden ses çıkartan, her vuruşta kitlelerle biraz daha fazla kaynaşan, onlara güven veren, umut olan, her an kitlelerin içerisinde, yanbaşında ve önlerinde bir parti olmalıyız. Bu parti Kürt ve Türk halklarının, Arapların, Lazların, Gürcülerin, Çerkezlerin, Rumların, Ermenilerin, Alevilerin, Sünnilerin, tüm mezhep ve dinden emekçi halkımızın, tüm Anadolu halklarının, emperyalizm ve oligarşiyle işbirliği yapan bir avuç hainin dışında, herkesin partisi olmalıdır.

Amaçlarımızı, eksiklerimizi bir an dahi unutmadan, onların üzerine parti ruhuyla gittiğimizde, kısa sürede çok büyük sonuçlar almamız, şehirde ve kırdaki savaşı büyütüp, halk kitlelerini kucaklamamız ve savaştırmamız bir hayal değildir.

İçinde bulunduğumuz koşullar, hareketimizin gelişme seyri içerisinde, objektif ve sübjektif olarak geldiği aşama, iktidarların yönetemez duruma gelmesi ve derinleşen krizleri ve nihayetinde halk kitlelerinin alternatifsiz kalması nedeniyle daha fazla gecikmeden, her geçen günün dahi önemli olduğunu bilerek, parti ve cephe olarak, halk kitlelerinin karşısına çıkıp, savaşı yükseltmeliyiz. Halk kitlelerinin kurtuluş yolunun, devrim ve bu devrimin öncü gücünün partimiz olduğunu gösterelim.

Bu tarihsel adımı atmakta, bütün önder yoldaşlar, cüretli ve cesaretlili olmalıdır. Artık partiyi, gerillayı, savaşı idealleştirdiğimiz,

erişilmesi zor ve her türlü sorunu çözen sihirli bir güç olarak gördüğümüz, gençlik ve amatörlük dönemlerimiz çok gerilerde kalmıştır. Mücadelenin ortaya çıkardığı sorunların, her türlü dogmadan ve şemadan uzak, çözülmesi gerektiğini, her biriniz gerek hareketin genel sorunlarını, gerekse alan ve bölgelerdeki sorunları biliyorsunuz. Partiyi de, Cepheyi de bu sorunlarla birlikte kucaklıyoruz. Ama bu sorunları, parti silahıyla daha kolay çözerek yeni bir atılım ruhu yaratarak, partiyi, savaş içerisinde büyüüp gelişebilecek bir güç, bir silah olarak düşünmeliyiz. Sorun, bizim bu silahı gerektiği gibi kullanıp kullanamayacağımız, bu yeteneği gösterip gösteremeyeceğimizdir. Önce, bu silahı kullanmasını öğrenmek durumundayız. Amatörlüklerimizi, eksiklerimizi, baştan kabul ederek, büyük bir heyecan ve coşkuyla parti silahına sarılarak, bu silahı daha profesyonelce kullanmayı öğrenerek, halkın savaşını yükseleteceğimiz kesindir.

Yoldaşlar,

Çok uzun zaman geçti. 1978'de Devrimci Sol olarak siyasi arenaya çıktığımızda, savaş içerisinde, partileşme sürecimizi tamamlayacağımız sözünü verdik. Süreç, sizin de yaşadığınız ve yakından bildiğiniz nedenlerle çok kez kesildi. Yenilgiler, ihanetler ve zaferler yaşadık. Devrimci Sol'u birlikte var ettiğimiz, savaşçı bir örgüt haline getirdiğimiz, darbe ve ihanetlerle yıkılmayacak biçimde güçlendirdiğimiz, birçok, değerli önder, kadro ve savaşçı yoldaşımız bugün aramızda yok. Bunun hüznünü yaşıyorum. Ama bugün, somut bir olgu haline getirmeye çalıştığımız parti olgusu, onlarla birlikte yarattığımız en büyük düşümüzdü. Onlar, bu amaç için yaşamlarını hiç çekinmeden feda ederken, bize, yaşamımız boyunca savunmamız gereken, sonsuza kadar kuşaktan kuşağa aktarılacak, unutulmayacak ve bizi devrime götüren bir tarih yazdılar. Bu tarihin köşe taşlarında hep onlar olacaktır. Devrim tarihimizin henüz ilk sayfalarını yazdığımızdan daha çok şehitler vereceğiz, daha çok destanlar yaratacağız ama ilklerin, bu tarihin öncülerinin hep farklı bir yeri olacaktır.

Mutluyum... Sevinçliyim...

1978'de parti aşamasına geldiğimizde, en ileri kadrolarımızın bir araya gelmesiyle toplanacak platformda hareketimizin gelişimi, içinde bulunduğu durum, strateji ve taktikleri, doğru ve yanlışları, mevcut durumda parti olup olmayacağımız vb. gibi

hemen her şeyin tartışılarak karara bağlanacağını, halkımıza ve kadrolarımıza ilan etmiştik. Bu kongre şu anda hareketimizin en yetkili organı olup üzerinde başka bir organ yoktur.

Hareketimizin hemen bütün kadroları, savaşçıları ve sizler, siyasal tarihte, hiç de kısa sayılmayacak bir zaman sürecinde, bu tür toplantılar, seçimler olmadan esas olarak, güvene dayanarak, hareketin politikalarını, perspektiflerini, emir ve talimatlarını yerine getirmeye çalıştınız. Elbette, çok farklı biçimlerde, hiç kimsenin uygulamaya cesaret edemediği oranlarda katılımcılığı ve demokrasiyi de işlettik. Ama bunların hiçbirisi güvenin yerini alamamıştır. Bu yanıla, dışımızdakilerin, hatta içimizdeki bazı kimselerin bile kolayca anlayamayacağı özgün bir işlerlik yarattık. Ve açıkça, saflarımıza katılarak savaşan ve savaşmak isteyen herkese kuruluş kongremize kadar, seçim sisteminin getirilmeyeceğini, bu sistemle partileşme sürecinin tehlikeye atılamayacağını, kuruluş kongresine kadar belirlenen stratejik, ideolojik çerçevede tek yetkili organın Merkez Komitesi olduğunu, Merkez Komite-si'nin de önderlik tarafından atanacağını herkese ilan ettik. Olumsuzluklarımızı arkamızda bırakarak, şehitlerimizi, güzelliklerimizi ve yıkılmaz Devrimci Sol gerçeğimizi, önümüze alarak, bugüne, parti kuruluş kongresine geldik. Bütün bu yaşadığımız tarihin, olumlu ve olumsuz yanlarıyla, eksik ve yanlışlarıyla, hata ve sevaplarıyla, hareketin önderi olarak belirleyici olmamla, birinci dereceden sorumlusu benim. Bütün bu süreçleri sorgulamak, yanlışları, modası geçmiş olanları, ihtiyaçlarımıza cevap vermeyenleri, eskimişleri atmak, değiştirmek, her şey, tüm karar ve yetki sizlerindir.

Bu kongreden önümüzü açacak, bizi geliştirecek, yenileyecek, çok önemli kararlar çıkartacağımıza inancım sonsuzdur. Tüm savaşçı ve kadrolarımızın, halkımızın, bizden Parti-Cephe haberini beklediğine inanarak, şehitlerimize layık olarak, devrim yürüyüşümüzü güçlendirecek, tarihsel kararlar alacağımıza inanıyorum.

Bizi parti ve cephe silahıyla kuşanma aşamasına getiren tüm şehitlerimize, tutsaklarımıza, acı çeken ailelerimize, en zor koşullarda ekmeğini ve evini bizimle paylaşan halkımıza layık olacağımıza, onların cesaret ve özverilerini, inançlarını, halkımızın nihai kurtuluşuna kadar taşıyacağımıza, kendi adıma, halkımızın huzu-

runda yeniden söz verir ve Devrimci Sol andına yaşamım boyunca bağlı kalacağıma and içerim. Bizi bugünlere getiren şehitlerimize bağlılığımızı ve saygımızı bir kez daha belirterek, vasiyetlerini yerine getirerek, Partili savaşımalız. Parti bayrağı şehitlerimizin bize bıraktığı en büyük mirastır. Bu bayrağa sahip olmak, onu elde etmek bugün en büyük mutluluğumdur.

PARTİ, CEPHE VE ZAFER İÇİN ÇALIŞMA TARZIMIZI YENİLEYELİM

Yoldaşlar,

Parti ve Cephe silahı artık elimizde. Bu silahı profesyonelce kullanmasını bildiğimizde, silahlı eylemde, gerillada, kitlesellikte, demokratik mevzilerde, ideolojik mücadelede, yönetme sanatında çok hızlı bir şekilde her gün biraz daha büyüyüp geliştiğimizi ve halk kitlelerinin kurtuluş umudu, düzenin tek alternatifi olduğumuzu göreceğiz.

Partili olma, partiyi kurma artık geride kalmıştır. Uzun bir sürecin sonunda bu silah elimizdedir. Sorun, bu silahı gerektiği gibi kullanabilecek miyiz, onun bizden beklediklerini yerine getirebilecek miyiz sorundur artık. Gerçekten partili olduğumuz bilincini, önce kendimizden başlamak üzere kadrolarımıza ve halkımıza yayabilecek miyiz?..

Parti sorunlarımızı, eksiklerimizi, bir çırpıda çözecek sihirli bir değnek değildir. Partiyi düşmana karşı güçlü bir silah olarak kullanabilmemiz, partiyi savaş içerisinde güçlendirerek inşa etmemize bağlıdır. Partiyi inşa etmek ne demektir?.. Partiyi inşa etmek, her şeyden önce partinin iktidar alternatifi olduğunu bilerek, bu bilinçle donanmak ve donatmaktır. Attığımız her adımda, yazdığımız ve söylediğimiz her sözcükte, kitle ilişkilerimizde, silahlı eylemlerde, örgüsel ilişkilerde, tepeden tırnağa kadar parti ruhuyla donanmak ve yenilenmek zorundayız. Örgütlenmede, savaşta, politik taktiklerde, hemen birçok konuda sorunlarımız olduğunu söylemiştik. Bütün bu sorunları ancak parti silahını iyi kullanarak aşabileceğimizi, bu anlamda partinin bir zorunluluk olduğunu belirtmiştik. Parti bilinci kavranmadan, partili olmanın kutsal şekillenmesi yaratılmadan bu zorunluluk yerine getirilemez.

Partiyi şematik bir örgütlenme, sadece bir isim olarak düşünmüyorsak, nasıl bir parti, nasıl bir savaş, nasıl bir devrim ve gü-

nümüzde misyonumuz nedir sorularına verdiğimiz cevaplar parti ruhunu oluşturacaktır.

Her parti, ülkesi için çizdiği devrim stratejisine, temel mücadele biçimlerine ve sınıfların mevzilenmesine göre biçimlenerek kendi çalışma tarzını ve buna uygun kadro tipini üretir. Biz devrimi uzun süreli bir halk savaşı olarak düşünüyorsak, silahlı mücadeleyi temel alıyorsak çalışma tarzımız, kadro tipimiz bu tür bir savaşı sürdürmeye göre şekillenmen ve böyle bir savaş kültürüyle donanmalıdır. Özellikle son üç yıldır savaş ve savaş kültürü kavramlarını çokça kullandık. Bir kültür yaratmaya çalıştık. Belirli mesafeler de aldık diyebiliriz. Ama tüm bunlar iktidara yürümek isteyen bir örgüt için yeterli olmayıp, çok geridir. Hele ki, parti ve' cephe öncülüğünde, binleri, on binleri silahlı savaşa katmayı hedeflemiş bir parti için, ihtiyaca cevap verecek durumda değildir. Savaş, savaş kültürü, gerilla söylemlerimize ve hiç de küçümsemeyecek başarılı pratiğimize rağmen, demokratik alanda çalışan kadrolarımızdan, bölge ve alan yöneticilerimize, gerilla birlikleri komutanlarına kadar, bu kültürün nasıl yansıdığı, nasıl uygulandığı veya uygulanmadığı sorgulanmaya muhtaçtır. Bu sorgulamayı doğru bir temelde yapıp, kendimizi aştığımızda, partili savaşı büyütmemiz ve kendimizi süratle yenileyerek savaşı farklı cephelerde yaygınlaştırmamız ve iktidarı felç etmemiz zor olmayacaktır. Parti, kadrolarıyla, yöneticileriyle, üyeleriyle vardır. Onlarla savaşır ve savaşırır. Sorunlarımızın ana halkasında kadrolar vardır. Kadrolar partili olmanın, parti görevlerinin bilincine vardığında, ancak o zaman parti soyut bir kavram olmaktan çıkıp, geniş halk kitleleriyle bütünleşen, onları artan oranda savaşa katan, savaşı büyüten bir fonksiyon görmüş olur. Partinin gerçek anlamı budur. O halde, sorun biz yöneticilerde, kadrolardadır. Bu ana halkadaki eksik ve zaafılara neşter vurmadan, eksik ve zaafıların maddi nedenlerini deşmeden, bu nedenler yok edilmeden parti gerçek kimliğine kavuşamaz. Partiyi gerçek kimliğine kavuşturmak zorundayız. Bu görev öncelikle partiyi oluşturma kararını alan ileri kadroların olup, bir başkasına devredilemez, ertelenemez.

NASIL BİR ÖNDER, NASIL BİR YÖNETİCİ?..

Hemen hepiniz birçok alan ve bölgede yöneticilik yapmış, yapmaya devam eden insanlarsınız. Yöneticilik, sorumluluk,

kadro nedir sorunlarını çokça tartışmamıza karşın ve teoride kimse farklı düşünmemesine rağmen pratikte farklılıklar ortaya çıkmaktadır. Pratikte karşımıza çıkan ve hala sorun olmaya devam eden programların hayata geçmesi veya çok az geçmesi ile ilgili olmazlarla, yoklarla dolu gerekçeleri, yukarıdan aşağıya artan bir şekilde her gün duyarız. Programların hayata neden geçmediği konusu üzerine gidilmediğinden, kolektif bir tartışma, eleştiri ve özeleştirilmediğinden, programlar ortadan kalkmakta, polis takibi, operasyonlar, katliamlar vb. sorunlarla süreç kısırlık hakim olmaktadır. Bu sonuç ortaya çıktığında yönetici, yönetici özelliğini yitirmiş, programlı olmayı terk etmiş, kendiliğindenciliğin peşinden sürüklenmektedir artık. Kendiliğindencilik ise günlük yaşar, günlük düşünür ve dolayısıyla bitmez tükenmez gerekçeler üretir. Neyin niçin yapıldığının belli olmadığı çalışma tarzında, idare-i maslahatçılık, ilişkilerde verimsizlik, moral ve coşku düşüklüğü, hatta yılgınlık kaçınılmaz olarak doğar. Bu yapıda ve ruh halindeki kadro ve yönetici nasıl bu hale gelmiştir?.. Bu kaçınılmaz bir kader midir?.. Yoksa geçmişte çok duyduğumuz, pratikte aştığımızı belirttiğimiz, nesnel koşulların sonucu mudur? Gerekçelerle dolu, ana halkayı bir türlü yakalayamayan, belki de yakalamak istemeyen, sürekli olarak tali sorunlarla ilgilenen kafa yapısının getirdiği çalışma tarzının temelinde stratejik düşünmeme vardır. Bu düşünce eksikliğinden dolayı, stratejik hedefe varmak için program yapılamaz, dolayısıyla alan ve bölgelerde esas olarak stratejiye hizmet etmeyen, belki dar ufuklu kısmi bir kitlesellik sağlanabilir, yapılabilirse veya ülkenin güncel koşullarında birkaç etkisiz silahlı eylemle yetinerek çok şey yaptığını sanacak kadar dar bir bakış açısına ve kısırlığına kendisini mahkûm eder. Kısmi kitlesellik ve birkaç etkisiz eylem kısa bir süre yöneticileri ve alt kadroları tatmin etse de, gelişen polis takibi ve operasyonlarla var olanı yitirdiğinde, kısırlık, kendini yeniden üretememe ve baskıların kadrolar üzerinde yarattığı olumsuz etkilerle birleşerek mücadeleden uzaklaşmakta ve olanaklar daralmaktadır. Yöneticilerin ve kadroların hareket sahası iyice daralırken, verim de düşmektedir. Neden ve niçin sorularına sağlıklı cevaplar almadığından, bu kez de başka gerekçeleri mevcut durumun nedenleri olarak getirip, oligarşinin baskı ve terörünün yarattığı sonuçlar bir zorunlulukmuş gibi kabul edilerek

çaresizlik sergilenir. Bu bir bunalımdır. Bu bir düşüştür. Bu bunalım aşılamaz, düşüşün önüne set çekilemezse, uçurumdan yuvarlanmak kaçınılmazdır.

Düşüşün önüne geçmek zorundayız. Bugün hemen hemen tüm bölge ve alanlarımızda, silahlı birliklerimizde, şu veya bu biçimde bu çalışma tarzının izlerini görmek mümkündür. Nesnellik edebiyatının, çaresizliğin, olmazların ve yokların haklı bir maddi nedeni yoktur. Çünkü nasıl bir ülkede yaşıyoruz sorusuna verdiğimiz cevap, kitleleri ve silahlı mücadeleyi daha üst boyutlarda örgütlememizin ve savaşı yükseltmemizin tüm verilerinin fazlasıyla olduğunu göstermektedir. Sorun biziz, bizim nasıl çalıştığımız, bu çalışmadan hangi sonuçları almak istediğimiz, kitleler ve silahlı savaşı gerçekten stratejik hedef doğrultusunda örgütleyip örgütleyemediğimizdir.

Her bölge ve alanın, en küçük bir birimin, askeri birliğin yöneticisi, partinin devrim stratejisinin, programının bir parçası, onu tamamlayan vazgeçilmez bir unsurdur. Parti ve örgüt nedir; parti ve örgüt stratejinin hayata geçmesi için, devrim için bir araçtır. Bu aracın motoru kadrolardır. Kadrolar veya bölge, alan, birim yöneticileri, kendilerini bu aracın motoru gibi görmez, onun fonksiyonunu yüklenmezse araç işlemez hale gelir. Bu ne demektir? Bu, partinin, giderek kendisini inkâr etmesi, bütün söylemlere rağmen, pratikte stratejik hedefinden ve programından vazgeçmesi demektir. Kadro ve yöneticiler hangi alan ve birimde, hangi konumda olursa olsun, stratejik hedeften uzaklaştığı noktada, geçici olarak bazı başarılar elde etse de tıkanmaya, kısırlaşmaya mahkûmdur. Bürokratizmin, liberalizmin, sekterliğin, tıkanıklıkların, verimsizliğin, moral düşüklüğünün, olmazların ve yokların temel nedenlerini öncelikle burada aramak zorundayız.

Stratejik hedef nedir? Kuşkusuz hepimiz biliyoruz. Stratejik hedefimiz anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimdir, yani devrimci halk iktidarındır. Bütün çabamız, bütün faaliyetlerimiz, çalışma tarzımızın esasları, bütün alan ve bölgelerin, birimlerin, tek tek kadroların, özel görev ünitelerinin programları bu stratejik hedefe kilitlenmek zorundadır. Bu stratejik hedefe varmak için, stratejik güçlerimiz, temel mücadele biçimimiz, hangi sınıf ve tabakaları öncelikle örgütleyeceğimiz belirlenmiştir. Sorun, bunları nasıl örgütleyebileceğimiz, bu örgütlenmede ve savaşta hangi araçla-

rı, nasıl kullanacağımız, yöneticinin ve kadronun oynaması gereken rol, halk kitlelerinin ve düşmanın içinde bulunduğu durum ve bunun için geliştireceğimiz programlar, politikalar ve taktiklerin neler olduğunun gerçekçi bir şekilde belirlenmesi ve hayata geçirilmesidir.

Parti bir savaş örgütüyse, ülke genelinde düşmana karşı bir savaş sürdürüyorsa, savaş tüm ülkeye yayılmışsa bu her an, her gün çıkan yüzlerce çatışma, yüzlerce kuşatmanın yarılması, gerektiğinde geri çekililmesi, güç toplanılması ve tekrar saldırılardan oluşan büyük ve yaygın bir savaş cephesidir.

Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi temelinde uzun süreli halk savaşı çizgisiyle stratejik hedefe varacağını saptayan bir parti ve bu partinin tüm yönetici ve üyeleri savaşa bu anlayışla bakmak zorundadırlar. Bu ön şarttır. Attığımız her adım, kurduğumuz her ilişki ekonomik, demokratik, ideolojik, silahlı, silahsız her türlü faaliyetimiz bu amaca hizmet etmek zorundadır.

Bu bakış açısıyla, sorumlu ve yöneticileri olduğumuz çalışma alanlarımıza dönüp bakalım. Gerilere gidelim. Sorumlu olduğumuz alanda çalışmaya ne zaman ve nasıl başladık? Hangi sonuçları almak için, hangi programları uyguladık ve ne sonuçlar aldık?.. Örgütün beklentilerine cevap verebildik mi, veremedikse neden? Ve bugün ne durumdayız? Alan ve bölgelerin iradesini aşan birçok gelişme de olabilir. Bunların olumsuz etkilerini yadsımak mümkün değildir. Ama bunlar genel durum içerisinde tali olup, temel olanı ortadan kaldırmazlar.

Çalışma yapacağımız alan, siyasal perspektiflerimiz doğrultusunda doğru analiz edilmeden olumlu sonuçlar olarak hayata geçebilen programlar ve taktikler oluşturmak mümkün olmaz. Çalıştığımız alanda, hangi kesimleri, hangi sınıf ve tabakaları örgütleyeceğiz? Bu sınıf ve tabakaların tarihsel, siyasal, kültürel özellikleri nelerdir? Bunlar içerisinde olumlu ve olumsuz etkiler göstererek, savaşımızı engelleyici ve geliştirici unsurlar neler olacaktır? Nereden ve nasıl başlamalıyız? Dost ve düşman güçler kimlerdir? Dost güçleri saflarımıza kazanmayı, bazı düşman görünen tereddütlü güçlen tarafsız hale getirmeyi, tarafsızları kazanmayı ve düşman cephesini daraltmayı nasıl bir programla başaracağımızı önümüze koymak zorundayız. Dahası, bölge ve alan nezdinde örgütlemeyi hedeflediğimiz halk kategorisinin çok

daha ayrıntılı tahlilini yaparak, örgütlenmede, propagandada, taktiklerde, alan ve bölge özellikleri çerçevesinde yaratıcı bir çalışma tarzını hayata geçirerek işe başlamak zorundayız. Alan ve bölgelerdeki halk kitlelerinin, düşmanın durumunu göz önüne almayan, buna uygun mücadele biçimlerini ortaya çıkarmayan bir çalışma tarzının, istenen sonucu alması olanaksızdır. Yapılan nedir? Yapılan çoğunlukla genel perspektifler doğrultusunda, bilinenlerin dışına çıkmayan, soyut propagandalar, genel düzeyde konulan bazı silahlı eylemlerin propagandası, militanca olmayan ve kitleleri örgütlemeye bir araç olarak kullanılamayan dergi dağıtımı ve kısır bir demokratik muhalefet hareketidir. Elbette bu yuvarak ve kaba bir değerlendirmedir. Kadrolaşma çabaları, milis örgütlenme girişimleri, irili ufaklı çokça eylem vb. yapılmıştır. Ama parmak basmak istediğimiz nokta, neyin-nasıl yapıldığı, ne sonuçlar beklendiği ve sonucun ne olduğudur.

Stratejik hedefe varan çizgide, her yönetici ve komutan, ülke düzeyinde tüm halkı örgütlemeyi ve savaştırmayı hedeflemiş ve silahlı savaşı temel almış bir partinin her komitesi kendini parti, her kadrosu ve sorumlusu, partinin genel önderi gibi düşünerek, sorumluluk alanını tahlil edip, savaşa komuta edeceği alanı ayrıntılarıyla tanımak ve taktiklerini belirlemek zorundadır. Savaş birçok cephede birden sürer. Bu cephelerden birinin zayıflaması, görevini yapmaması durumunda, savaşın bütününün şu veya bu biçiminde zaafa uğraması kaçınılmazdır. Bunun için hangi savaş cephesinde olursa olsun, her parti komitesi ve kadrosu, kendi cephesindeki savaşı kazanmayı hedeflemelidir.

Bu anlayışla çalışmadığımız, bu tür çalışma tarzının takipçisi olmadığımızdan, mevcut durumumuz, geldiğimiz nokta budur. Bölge ve alan yöneticilerimiz çalışma yaptıkları alanın ayrıntılı bir tahlilini yapmamış, buna uygun programlar ve taktikler belirlememişlerdir. Hatta program ve taktiklerden öte kendi sorumluluk alanlarına yeterince vakıf oldukları da söylenemez. Yöneticilerimizi bu duruma sürükleyen nedir? Bunun cevabını sanırız yukarıda verdik. Bu stratejik hedefin kaybedilmesi, stratejik hedefte yoğunlaşmama, devrimi, ülkeyi ve halkın kurtuluşunu her an beyninde yaşamama, daha doğrusu "24 saat devrimcilik" diye ifade edilen ve çokça tekrarlanan bu tarz devrimciliği yapmamaktadır. En yumuşak deyişle, devrimin yakıcı sorunlarını, so-

runlarımızı yeterince hissetmeme, içselleştirmemektir. Kendi savaş cephesini yeterince tanıyan bir yönetici avantaj ve dezavantajlarını, güçlü ve güçsüz yanlarını çok iyi bilerek, savaşı nasıl kazanacağını, düşmanı nasıl yeneceğinin taktik ve programlarını da oluşturur. Böyle yapılmadığı kesindir. Her şeyden önce insanlarımız, kendilerini bu büyük ve onurlu savaşın önderleri, kurmayları gibi görmemektedirler. Öyle ki, doğrudan silahlı birimler dışında kalan, yönetici ve kadrolarımız, kendilerini silahlı savaşın bizzat örgütleyicileri ve yöneticileri olarak görmeyip, sanki savaş kendi dışlarında, başkalarının yapılıyor gibi düşünüp, bu savaşın dışında veya tali bir parçası gibi davranmaktadır. Bu düşünce ve ruh hali, savaş kültürünün oluşmaması, stratejik hedef doğrultusunda kurmayca düşünmeme, bu doğrultuda yeteneklerini geliştirip kapasitelerini zorlamama ve en önemlisi de kadroları bu anlayışa göre eğitmemeyi beraberinde getirmiştir. Sonuç, gelişmeyen, her gün biraz daha kitleler içerisinde yayılıp kök salmayan bir yeraltı örgütlenmesi ve polisin takip ve operasyonlarıyla süregelen tutsaklıklar, var olan yeraltı ilişkilerinin dağılması veya kısırlaşmasıdır. Elde kalan, yönetildiği sanılan birkaç demokratik dernek ve ilişkidir. Elbette bölge ve alan yöneticilerimiz savaşın ve cephenin bir parçası olarak demokratik-yasal faaliyeti de örgütleyecektir. En küçük bir olanağı, ilişkiyi devrim doğrultusunda kullanmayı bilecektir. Ama bu küçük bir parçadır. Ve bu parçayı da silahlı savaş doğrultusunda değerlendirebilme yeteneğini gösterebilmelidir. Onun asli görevi, her gün bir adım daha ileri *atarak*; kitleler içerisinde parti örgütlerini, komitelerini, hücrelerini, üyelerini, silahlı birliklerini geliştirmek, eğitmek, kurumlaştırmak ve yaymaktır. Partinin elinin kolunun uzanamayacağı yer bırakmamaktır. Silahlı savaşı her gün biraz daha yükseltebilecek koşulları sağlamaktır. Savaşın, savaşı sürdürüp yayacak, kayıpları telafi edecek genç kurmaylarını yetiştirmektedir. Nerede ve nasıl sorusunun cevabı, nasıl bir ülkede yaşıyoruz sorusunun cevabıdır. Gerisi teferruattır.

Kurmayca çalışan, stratejik hedeften sapmayan ve yirmi dört saatini bu hedefte yoğunlaştıran bir yönetici için, olmazlar ve yoklar yoktur. Gerekçeler, tebessümle karşılanması gereken, sorunlardan kaçışın, çaresizliğin bir sonucu olarak kabul edilmelidir. Ters bürokratizmdir, hantallıktır. Devrime gerekli emeği

vermemektir.

Düşünün, bir yöneticimiz sürekli olarak bölgesinde çok geniş bir potansiyelimiz olduğundan söz eder. Ama hemen ardı sıra hazır, yetişmiş kadro, milis komutanı, propaganda için her türlü araç ve gereç ve hatta kendisinin barınması için ev, para ister. "Bunlar olmazsa olmaz" diye de dayatır.

Bu anlayışla başlayan bir yönetim şeklinin yaratıcı olmayacağı, sürekli hazırlanıp üreten bürokratik bir ilişki ağı kuracağı ve sözü edilen büyük potansiyeli de örgütleyemeyeceği kesindir. Bir önder, bir yönetici, potansiyelin, hem de büyük bir potansiyelin olduğu bir yerde, bu potansiyel içerisinde örgütlenme için ihtiyacı olan her şeyi çıkarabilmelidir. Eğer çıkaramıyorsa, uygulanan yöntemlerde ve hayata geçirilen çalışma tarzında bir yanlışlık, bir bozukluk aranmalıdır. Yönetici, "potansiyel var" denilen yerde, işe nereden ve nasıl başlayacağını bilmek zorundadır. Bir yöneticinin öncelikli görevi kadro yetiştirmektir. Kadro yetiştirmeyen, yetişmesi için emek vermeyen bir yönetici, devrimci bir yönetici, bir önder değil, olsa olsa bir bürokrattır. Bürokrat nedir? Bürokrat, üstten aldığı emri yerine getiren, her türlü personel araç ve gereç ihtiyacı yukarıdan aşağıya karşılanan bir ilişki ağında, aynı zamanda emir verendir. Araç gereçlerin tükendiği, personelin olmadığı koşullarda ise yan gelip oturabilendir. Onun yaratıcı olması, eksiklerinin yerlerini doldurup üretmesi için herhangi bir neden yoktur. Doğal ki, bu tür bir çalışma tarzının oluşturduğu bir yaşam biçimi ve düşünce sistemi kendine uygun olacaktır. Hantal, emir alan, emir veren, konum ve yetkilerini dayatarak insanları ezen, yukarıya karşı hoş görünen, alta karşı sekte olan birisidir. Yükselme, daha çok yetki sahibi olma onun temel amacıdır.

Çalıştığı alanda kadro yoksa, kadro eğitmek için bizzat seferber olanlar ise, en küçük bir olanağı, en küçük bir ilişkiyi değerlendirerek, gecesini gündüzüne katarak "mutlaka partiyi ve cepheyi burada örgütleyeceğim, hareketin istediklerini bulacağım" anlayışıyla gerektiğinde her türlü riski göze alarak, olmaz gibi görünen şeyleri ortadan kaldırır, hatta yoktan var eder. "Yok, olmaz" türü gerekçeleri getirmeyi, kendini aşağılama olarak kabul eder. Hazırlanıp üretilmeye asla tenezzül etmez. Kolay kazanılan her şeyin kolayca kaybedilebileceğini bilir. Bir devrimci yönetici

asla sıradan bir bürokrat gibi emir alan ve emir veren olamaz. Devrimci ilişkilerde, her şeyden önce yaratıcılık ve inisiyatif esastır. Yaratıcılığını ve inisiyatifini geliştirmeyenler, devrimci ilişkileri emir alıp verme olarak kavrayanlar, emirleri de uygulamazlar. Sıradan bürokrat, üstten aldığı emirleri uygularken, kurulu devlet mekanizmasının alt-üst ilişkileri oluşturulmuş yapısını kullanır. Ve gerekli sonuçlarını alır. Devrimci örgütlenmelerde ise, hemen her zaman bu tür bürokrasinin işleyeceği hiyerarşik ilişkiler ve altyapı yoktur. Bu tür ilişkilerin, altyapısının olduğu yerlerde de, bürokratik ilişki tarzı sürdürüldüğünde, var olan coşku ve morale sahip bu potansiyel kısa sürede düşmeye, gerilemeye, yok olmaya mahkumdur. Kolektif yapıların dağılması, kişisel sürtüşmeler, kariyerizm sorunları ve üretimsizlik doğabilecek sonuçtur. Devrimci bir yönetici, olumlu bir zemin olan bu ilişkileri daha da geliştiren, politize eden, kadro üreten, bu kadrolarla başka yerleşim alanlarını örgütleyen, savaş birliklerini çoğaltan, orayı bir üs haline getirendir.

Gerçek bir önder, bırakın yoğun devrimci potansiyelin olmasını, hiçbir ilişkinin, hiçbir olanağın olmadığı koşullarda dahi yaşamının ve kitlelere uzanmanın yolunu bulan insandır. Nasıl sorusunun reçetesi yoktur. Bunun cevabı, devrimci inanç, yaratıcılık, disiplinli olmak ve engin bir halk sevgisindedir.

Yöneticiliği, yaratıcılık, özveri, daha çok çalışma, sorumluluk alma, en tehlikeli durumları göze alma olarak kavramamış olanlar, hep dışarıdan gelecek, temin edilecek olanaklara güvenerek yöneticilik yapmayı düşlerler. Bu tür bir yöneticilikte yaratıcılık ve özveri yoktur. Aldığı emri yerine getirmeyi düşünür ama emri bizzat yerine getirenin kendisi olmasını hiç düşünmez. Bütün programını ve planını, emri başkalarının yerine getirmesi üzerine düzenler. Eğer hareket tarafından istenen tarzda kadrolar ve olanaklar temin edilmemişse, gayet rahat bir şekilde "olmaz" diyerek beklemeyi tercih eder. Kendi koşulları ve olanakları içerisinde eksik ve yetersiz insanları eğiterek, yoksa olanaklar temin etmeye çalışarak, gerektiğinde bizzat başına geçerek emri yerine getirmez.

Aynı anlayış programsızdır. Program yapsa bile, bu program, stratejik hedefe varmayı esas alan bir program olmayıp, soyutluklarla dolu, olumlu sonuçlar yaratmayacak ve dış destek-

lerin belirleyici olduğu bir programdır. İstediği destekler sağlanamayınca "yapacak şey yoktur" deyip bir anda tüm programdan vazgeçer. Üstten zorlamayla, olması gereken kendilerine söylenip, uygulanabilir programlar verildiğinde, bunun hayata geçmesi için zorlayıcı, yaratıcı ve sahiplenici olmaz. "Burası böyledir, ben söylemiştim, bunlar olmazsa olmaz" deyip, kendisini dayatmaya başlar. Emir ve talimatları uygulamaz. Hangi görünümde gelirse gelsin, yaratıcı ve özverili olmama, tembellik, bilmediğı halde biliyor görünme, giderek "burası benim, ben bilirim" şeklindeki mülkiyet anlayışı sırtıtmaya başlar. Bu, partiyle çatışmanın başlaması demektir. Bu, kariyerizm, özerklik, statükoculuk, anarşizan eğilimler demektir. Parti stratejik hedefe varmak için programlarının takipçisi olmak zorundadır. Programları uygulayan, strateji ve taktikleri hayata geçirecek olan parti kadrolarıdır. Parti, kadroları dönüştürmek, onları gerçek birer önder haline getirmek göreviyle karşı karşıyadır. Parti, kendilerine önder ve kadro diyenlerin toplandığı bir yığınak olmayıp, örgütleyen, yaratan, savaşan kadroların partisidir. Konumu, geçmişı, geçmişte yaptıkları ne olursa olsun, parti zaferi elde etmek istiyorsa, bugün ne yapıldığına ve geleceğe bakmak zorundadır. Hiç kimse, geçmiş yıllarına, popüler isimlerine, konumlarına dayanarak parti ve cephenin gelişmesinin önüne set çekecek, genç kadroların önünü tıkayacak, savaşın yükseltilmesini geciktirecek veya engelleyecek bir dayatma içerisine giremez. Parti, zaferin peşindeyse, piyasada bolca bulunan ama emperyalizme ve oligarşıye karşı tek bir kurşun sıkmayan ve her gün biraz daha kendini tüketen partilerden olmak istemiyorsa, gıdasını burjuva ve küçük burjuva ideolojisinden alan, savaş engelleyici rol oynayan zaafılar, bencillikler, dayatmalar üzerine ısrarla gitmek zorundadır.

Bürokratik ilişki ağı, bürokratik yaşamı ve düşünce tarzını da doğurur. Bürokrat, bir ürün ortaya çıkartmak için, programın ve taktiklerin sonucunu almak için, görev verdiği insanın eksikliklerini, yetenek ve yeteneksizliklerini, eğitimsizliğini göz önünde bulundurarak insanları eğitmez. Emir vererek -ki çoğu kez verdiği emrin de anlaşılır olduğı şüphelidir- her şeyin olmasını ister. Olmayınca, suçu kadrolara yıkarak, kendisi sorumluluk üstlenmez. Çünkü o çalışma yaptığı alandaki kadroları, olanakları, olması ve olmaması gerekenleri yeterince bilmez ve bir bütün olarak

alana vakıf değildir. Çünkü, alan üzerinde kafa yormayı, sorunlar üzerine yoğunlaşmayı, emek vermeyi sevmez. Altan gelen raporları hemen hiçbir katkı ve yorum yapmadan bir üste iletir. Ve bununla görevini yaptığını kabul eder. Genellikle yeni önerilerde bulunmaz. Altın olanaksızlıklar ve olumsuzluklar karşısında karamsarlığına ortak olur. Çoğunlukla alanındaki kadrolarla doğrudan bir bağı olmayıp, rapor ilişkisi sürdürür. Bu bürokratik ilişki ağında, yönetici, yöneticilik görevini yapmamaktadır. Kadrolarla bizzat ilişki sürdürerek, onları eğitmek, yanlışlarını göstermek, doğrularla tekrar pratiğe sokmak ve sonuç almak anlamında bir ısrara sahip değildir. Bu işleyişte alttaki kadrolar, esas olarak kendi deneyleriyle öğrenebildikleri kadar öğrenecek, öğrendikleriyle tekrar pratiği örgütleyecek ve kısır döngü sürmeye devam edecektir. Burada önder, öngörülerıyla, sorunlar üzerine yoğunlaşmasıyla, perspektifleriyle, eğitciliğiyle, bizzat öğreticiliğiyle yol gösterici olandır.

Çalışma alanında bizzat kadroları eğitmeyen, denetlemeyen, arada bir sınırlı sayıdaki kadrolarla ve sınırlı zamanda görüşmekle kendini sınırlayan bir yönetici, günün yirmi dört saatini nasıl doldurmaktadır? Aynı yöneticiler, gerek çalışma alanları, gerekse genelde, herhangi bir ideolojik üretim de yapmamaktadırlar. O halde, yirmi dört saat profesyonel devrimcilik nasıl bir devrimciliştir? Mutlaka sorgulanmalıdır.

Yaşam tarzları nedir? Yaşam tarzı, sorunları çözmekle uğraşan, bunun için didinen, koşturan bir yaşam tarzı değildir. Gerçekte düzenden tam bir kopuş sağlayamamış, düzen ilişkileri özlemini çeken, fırsat buldukça bu özlemlerini gideren, sırf bu nedenle zaman zaman kendini ve çevresini tehlikeye atan ilişkilere girebilmektedir. Zorunlu yapılması gereken şeyler ve ilişkiler dışında, günlük yaşamın bir programı yoktur. Daha çok disiplinsiz, kendiliğindenci bir yaşam sürdürmektedir. Yaşamını her yönüyle disipline etmeyen, devrimci motivasyonu her an yaşamayan bir kadronun, devrimci ilişkilerde ve çalışmada gerekli disiplini, özveri ve kararlılığı göstermesi çok zordur. Rehavet, giderek tembellik ve duyarsızlık, düşman darbelerini kanıksama kaçınılmaz hale gelir. Bu durumdaki bir kadro, düşman takibine ve saldırılarına karşı duyarlı olamaz. Altındaki insanları kendine güven anlayışıyla eğitemez. Bir süre sonra, rehavet ve düşmanı küçüm-

seme anlayışı korkuya dönüşerek, daha olumsuz bir sürece girer. Rehavet içerisinde bulunduğu süredeki doğallığını da kaybederek, tavırlarıyla düşmanı üzerine çeker. Düşman eline düştüğünde de olumsuzluklar boyutlanarak devam eder. Farklı nedenlerle olumluluklar da ortaya çıkabilir ama bu genel durumu değiştirmez. Devrimci bir militan, militan bir yönetici, düşman takibi karşısında kurtuluş yolunun olmadığını gördüğünde, yoldaşlarına zarar verecek tüm önlemleri alıp çatışarak kurtulmayı veya düşmana zarar vermeyi hedefleyebilmelidir. Bu tavrımızla düşmanın takip, operasyon kısırdöngüsünü bozabilir, takibi açığa çıkarabilir ve polisin takip konusunda cüretini elinden alarak rahatça takip etmesini ve istediği bölgeye girebilmesini engelleyebiliriz. Daha doğrusu, takip bizler için nasıl riskler taşıyorsa, onlar için de tehlikeli bir hal almalı, can güvenliği kaygısı duymalıdır. Bu tavrın gelişmesiyle, polise karşı daha militanca bir direnme ortaya çıkacak ve zaman zaman ortaya çıkan, kadronun düşünce ve davranış dengesini bozan polis fobisi daha az yaşanır olacaktır. Öncelikle bütün yönetici kadrolar bu tavır bilince çıkartarak, yaşama geçirerek, örnek direnişler yaratmalıdır.

Günlük yaşamda, devrimci ilişkilerde, devrimci çalışmanın her bölümünde bürokratik ilişki ve çalışma tarzını mahkûm edip, militan yönetici tipini egemen kılmalıyız. Militan önder, yönetici tipi zorluklar karşısında pes etmeyen, eksik ve yanlışlarının maddi nedenlerini bulup, üzerine çekinmeden giden ve kendini düzelten, yenileyen yeni insan tipidir.

Devrimci önder, yapamama, edememe ön şartını koymadan, yapmak için tüm enerjisini ve özverisini, yaratıcılığını ortaya koyup, en iyisini yapmaya çalışan insandır.

Yönetici insan, altındaki insanlar bilmiyorsa öğreten, eksikse eksikliklerini tamamlayan, korkuyorsa korkularını gidererek güven veren insandır.

Yönetici insan, düşman takibinde, kuşatmasında ve tutsaklığında partinin onurunu kendi onurundan ayırmayan, direnen, son nefesinde dahi partisi için bir şeyler yapmaya çalışan, bağlılığından şüphe duyulmayan insandır.

Yönetici insan, doğrudan askeri birimlerde görevli olmasa da düşman takibinde veya kuşatmasında çatışacak bilinçte ve ruh halinde olup, çatışan insandır.

Yönetici insan, kendine güvenen, bu güveniyle insanlara örnek olan, devrimciliğin getirdiği tehlikeleri göze alan insandır.

Yönetici insan, günlük yaşamında, kitle ilişkilerinde, faaliyet alanında, eylemde örnek olmak zorundadır.

Yönetici insan, kendinden önce partisinin, yoldaşlarının güvenliğini alıp geleceğini düşünen insandır.

Yönetici insan, dünyaya meydan okuyan, dünyayı değiştirmek için ayağa kalkmış, coşku, moral, inanç ve kararlılıkta olup, bunu hissettiren, inandıran, güvenilen, ardından gidilmesi gereken insandır.

Yönetici önder insan, yetkilerine ve konumuna güvenerek insanlar üzerinde baskı kurmayan, yeteneklerine, önderlik sanatına, daha çok özverisine güvenerek yöneticiliğini kabul ettiren insandır.

Yönetici insan, kendi duygularını ön planda tutmayan, çifte standartlı olmayan, devrimci adaleti herkese eşit uygulayan insandır.

Yönetici insan, aydın birikimine rağmen kibirli olmayan, halkla ve yoldaşlarla ilişkilerinde mütevazı olan, halktan her türlü insanı anlayabilen, dinleyen ve öğreten insandır, halk önderidir.

Yönetici insan, hata yapmaktan korkmayan, inisiyatifli, politika üreten, neyi nasıl yapacağını bilen, örgütleyen, savaştıran, savaşan insandır.

Yönetici insan, hedefe varmada engel tanımayan, kararlılığı ve özverisiyle, yol göstericiliğiyle nesnelliğe teslim olmayan, bunu değiştiren insandır.

Yönetici insan, birçok karmaşık çelişki içerisinde esas çelişkiyi, temelle tali olanı birbirinden ayırmasını bilen ve temel olanı gözden kaçırmayan insandır.

Yönetici insan, görev adamıdır. Aldığı emri tartışmayan, "yapamam" demeyen, yaşamı pahasına uygulayan insandır.

Yönetici insan, dağıtıcı, parçalayıcı, moral bozucu değil, birleştirici, moral ve coşku kazandırıcı, insanların moralman çökme aşamasına geldiği, önemli olumsuzlukların yaşandığı anlarda dahi mevcut durumunu, nedenlerini bilerek, insanların eksik veya yetersizliklerini tamamlayarak, yanlışları yoldaşlık ilişkileri içerisinde gösterip düzelterek yeniden morali yükselten, düşmek üzere olanları ayağa kaldıran, bunalımlı ortamdan yararlanmaya

Çalışanlara fırsat vermeyen insandır. Zafer anlarında ise, sarhoşluğa kapılmayan, insanların gevşemesine, rehavete dűşmesine izin vermeyen, dűřman saldırılarına olanak tanımayan insandır.

Yönetici insan, yalnız kendisi çalışan değil, çalıştıran, çalışırken kolektifliğe büyük değer biçen, bu kolektiflikle insanların daha hızlı eğitileceğine ve öğreneceğine inanan, hesap sormasını, hesap vermesini bilen ve kolektif çalışmadan kendisinin de öğreneceğine inanan insandır.

Yönetici insan, partisine ve yoldaşlarına karşı açık ve dürűst olan, eksik ve zaafıları karşısında yoldaşlarına ve kitlelere özeleştiri yapmaktan çekinmeyen, kendine güvenli insandır.

Değerli Yoldaşlar!

TÜM ALIşMALARIMIZ TEMEL MÜCADELEYE HİZMET ETMELİDİR

Silahlı mücadelenin temel olduğu, diğer mücadele biçimlerinin silahlı mücadeleye tabi ve vazgeçilmez olduğu, hepimizin hemfikir olduğu gerçeklerdir. Sorun, bunu pratiğe geçirip geçiremediğimiz veya nasıl geirebildiğimizdir. En genelde, bütün yeraltı ve demokratik örgütlenmeler, silahlı mücadeleyi geliştiren, küçükten büyüğe doğru bir gelişim seyri içerisinde, halk ordusunu yaratmaya yönelik olmalıdır. Her ülkenin devrimci mücadelesinin gelişimi çok farklı aşamalardan geçerek iktidarı alacak aşamaya gelmiştir. Silahlı mücadeleyi, gerilla savaşını, uzun süreli halk savaşını esas almayarak, bu mücadele dışında ajitasyon-propaganda ile kitleler içerisinde örgütlenerek, özellikle de işçi sınıfı içerisinde çalışarak, daha çok işçi grevleri ve direnişler temelinde kitle eylemliliklerinin örgütlenmesiyle, krizin derinleştiği bir anda, kitleleri topyekun ayaklandırarak, burjuva iktidarını alıp, devrimci iktidarı kurmak isteyenler, tamamen farklı bir çalışma tarzını esas alırlar. Bu alışma tarzında hiçbir silahlı eylem ve gelişime yer yoktur denemez. Bu stratejinin savunucuları da zaman zaman silaha başvurur. Son aşamada ise, kitlelerin silahlı olarak iktidarı alması hedeflenir. Ama, silahlı mücadelenin temel olduğu tespitinin yapıldığı, Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi çizgisinin esas alındığı bizim gibi ülkelerde, silahlı mücadele olgusu baştan beri süreci belirtiyor olup, partinin tüm çalışma alan-

larının temel hedefi, ideolojik ve örgütsel, kültürel yapının harcı olup, her şeyiyle savaşa göre biçimlenmiştir.

Silahlı mücadelenin temel olmadığı ülkelere örnek olarak Sovyet devrimini ve bu düşünceyi savunanlara da onun Türkiye'deki taklitçilerini gösterebiliriz. Bunların ülke tahlilleri bizimle temelden farklı olduğundan, mücadele biçimleri ve çalışma tarzları da farklıdır. Kitlelerin nasıl örgütleneceğine verdikleri cevâp, esas olarak bir yayın organı üzerinden, kitlelere, daha çok da işçi sınıfına ajitasyon ve propaganda yapmak ve bu ajitasyon-propagandanın etkisine dayanarak, ülke genelinde örgütlenecek hücreler aracılığıyla halk ayaklanmasının örgütlenmesi olacaktır. Bizim gibi ülkelerde Sovyetler'deki örgütlenmeyi taklit etmek hiçbir zaman devrime götürmez ve devrimi engelleyen bir işlev görür. Biz silahlı savaşı daha baştan öncü gerilla biçiminde şehirde ve kırdaki Birleşik Devrimci Savaş perspektifiyle, gerilla ordusundan halk ordusuna doğru uzanan bir çizgide ele alıp, oligarşik devleti yıkmayı düşünüyoruz. O halde, bu savaşa kurmaylık edecek parti, silahlı savaşı sürdürecektir ideolojik ve kültürel yapıda olup, tüm örgütlenmelerin, bununla uyum içerisinde olmasını sağlamak zorundadır. Parti yöneticileri ve tüm kadrolar, savaşçılar, silahlı savaşın örgütlenmesi ve hayata geçirilmesi bilincinde ve yetkinliğinde olmalıdır.

Mücadele biçimlerinin tespitinde, temel ve tali ilişkisi, birinin az, birinin daha çok yapılması anlamına gelmez. Koşullar, taktikler çok farklı biçimlerde gelişebilir. Öyle bir an gelir ki, Parti belirli süre silahlı mücadeleyi fiili olarak durdurarak, silahlı olmayan mücadele biçimlerini ön plana çıkarabilir. Ama bu geçici olup, sadece taktik bir olgudur. Hedef, iktidarın, silahlanmış Halk Ordusu tarafından alınması olduğundan, bu hedefi hiçbir zaman unutmaz. Burada önemli olan, silahlı mücadele dışındaki ekonomik, demokratik, ideolojik, kültürel tüm mücadele biçimlerinin silahlı mücadeleyi güçlendirecek, büyütecek doğrultuda ele alınıp alınmamasıdır.

Gerilla halktır. Gerilla silahlanmış halktır. Halkı silahlandırmak ve savaşırabilmek için geniş halk sınıf ve tabakaları içerisinde, sürekliliği olan bir çalışma yapılmadan, sıradan işçi-köylü-emekçi-genci silahlandırıp, gerilla savaşı yapmak, gerillayı beslemek, barındırmak, büyütmek imkânsızdır. Gerilla, ünlü dey-

miyle denizde balıksa, bu denizin sürekli içinde olarak, onu koruyarak balığın yaşayıp üremesini sağlamalıyız. Bu ne demektir? Bu, emperyalizme ve oligarşiye karşı olan, örgütlememiz gereken bütün halk sınıf ve tabakaları içerisinde çalışmamız, onların sorunlarına, taleplerine eğilmemiz, onları önceden sınırlanmamış çok çeşitli mücadele biçimleri ve yöntemleriyle, propaganda ve ajitasyonla, esas olarak da varlığını sürdüren gerillanın eylem gücü ve propagandası etrafında örgütlenmemiz demektir. Kitleler, elbette ki başlangıçta, yığınlar halinde gerilla savaşına katılmayacaklardır. Bu madden de mümkün değildir. Ama pekâlâ, gerillanın hareket ettiği, savaşçı çıkardığı, beslendiği, lojistiğini temin ettiği bir işlev görür. Süregelen öncü gerilla savaşı ve artan eylemliliği karşısında, düşman güçleri de baskı ve terörünü artırdığında, halk kitleleri faşizmin gerçek yüzünü daha yakından görüp, yaşayan ve savaşan gerillanın düzen alternatifi olduğu, her gün biraz daha netleşecek, gerillaya yoğun akışlar başlayacaktır. Ama, tüm bunların gerçekleşmesi bir anda ortaya çıkmaz. Silahlı savaş, irili ufaklı, önemli önemsiz birçok alan ve bölgede, halk kitlelerinin olduğu her yerde, yasal-yasadışı, demokratik, ideolojik, kültürel birçok mücadele biçiminin her sınıf ve tabakada, hemen her bölgede çok farklı biçimlerde ve uzun sürede hayata geçirilmesi sonucu ortaya çıkar.

Birçok eksiğiyle birlikte, gerek ülkemizde, gerekse dünyada dikkatle izlenen, saygınlığı olan, hatta kimilerince örnek alınmaya çalışılan bir gerilla savaşı hayata geçirdik veya buna güçlü bir başlangıç yaptık diyebiliriz. Bugün özellikle şehirlerde, gerilla savaşı üzerine küçümsenmeyecek ve de özgünlüğü olan deneyimlerimizin olduğunu söylemek abartı olmaz. Kırılarda ise, eğitilmiş savaşçı ve komutanlarımıza rağmen, hala ciddi bir gerilla savaşından ve bu savaştan çıkan derslerden uzağımız diyebiliriz. Bütün bunlara rağmen, gerilla savaşımızla orantılı kitlesel bir gelişim sağladığımızı söylemek güçtür. Bunun nedenlerini irdelemek zorundayız. Gerilla savaşının ayrı bir askeri örgütlenmeyle sürdürülmesi, diğer çalışma alanlarının sorunu değilmiş gibi algılanmış ve zaman içerisinde alan ve bölgelerde silahlı birliklerin çalışma tarzları, ruhi şekillenmeleri, kadrolara ve ihtiyaçlara bakış açıları farklılaşarak, objektif olarak iki ayrı çalışma tarzı oluşmuştur. El-

bette askeri birliklerin ve diğer mücadele biçimlerini hayata geçiren örgütlenmelerin, farklı çalışma biçimleri olacaktır. Ama silahlı birlikler dışında çalışma yapan kadrolar, giderek kendilerini silahlı savaşın dışında görerek, silahlı savaşı başkaları yapar düşüncesi hakim olmaya başlamıştır. Bu düşünce gelişince, kadrolaşma, kadroları eğitime, kitleleri örgütleme ve ajitasyon-propaganda da buna göre şekillenmiş olup, gerilla savaşının güçlendirilmesi ve halk savaşı perspektifine birçok yerde hizmet etmeyen, ondan kopuk çalışma tarzları ve yöntemleri ortaya çıkmıştır.

Genel olarak alan ve bölgelerimize baktığımızda, genel programsızlıkla birlikte, silahlı güçlerin oluşturulmasını hedeflememiş, hatta bazı yerlerde ondan uzak durmuş çalışmalara rastlıyoruz. Oysa bir bölge ve alandaki küçük-büyük, yasal-yasadışı her türlü çalışmanın esas amacı, silahlı savaş için kitleleri örgütlemektir. Bırakalım kitleleri, birçok yerde kadro diye görev yapan insanlarımız silahlı savaştan, onun ruh halinden çok uzaktır. O, kendisini silahlı savaşın dışında, örgütleyici ve propagandist olarak görmektedir. Oysa silahlı savaşı içselleştirmemiş, o kültürle donanmamış bir kadronun yapacağı örgütlenme ve propaganda, esas olarak silahlı savaşa göre olamaz. O, sözde ne derse desin, bürokratik bir çalışma tarzı içerisinde olup, ekonomist, demokratik ve silahlı olmayan bir mücadelenin örgütlenmesini ve propagandasını yapıyordur. Silahlı mücadele perspektifini benimsemiş bir kadronun kitlelere bakışı, örgütlemesi, eğitimi, propaganda ve ajitasyonu, olanakları değerlendirmesi vb. gibi her şey silahlı savaşın ihtiyaçlarına göre belirlenir. Silahlı savaşı benimsememiş olanlar, bu ihtiyaçları hissedemez ve göremezler. Ve bunların pratiğini, kitlelerin güncel, ekonomik-demokratik sorunları doldurur. Görünüşte silahlı mücadeleyi fiili olarak uygulayanlar da, diğer mücadele biçimlerini hayata geçirenler de aynı örgütün kadrolarıdır. Gerçekte ise birbirlerini tamamlayan, temel mücadeleyi güçlendiren bir perspektifle çalışmadıklarından, aynı havayı solumamaktadırlar. Farklılık giderilemediğinde, uyumluluk sağlanamadığında, kelimenin gerçek anlamıyla sağ ve sol sapma şeklinde uç verebilecek olan farklılıklar veya uyumsuzluklar kendini göstermeye başlar. Askeri kesim her şeye silahların ucundan bakıp, diğer çalışmaları küçümserken, di-

ger çalışma alanlarındaki kadrolar ise, "Kitlelerin güncel talepleri, ruh halleri vb." diyerek, silahlı mücadeleye, kitlelerin taleplerini çözmeyen bir araç olarak bakmaya başlar. Ayrıca bizde sıkça görülen bir olgu da şudur. Kitle çalışmasını, kitleyi iyi tanıyarak, emek vererek, bütün propaganda araç ve yöntemlerini doğru kullanarak örgütleyebilme yerine, silahlı eylem olmadan kitleler örgütlenemez anlayışı ile ele alan ve sadece silahlara umut bağlamış, diğer mücadele biçimlerini küçümseyen anlayışlar oldukça yaygındır. Ne yalnız başına silahlı mücadele, ne de silahlı mücadele dışındaki yöntemler, kitleleri kalıcı anlamda örgütleyemez. Stratejik hedef doğrultusunda temel olanla, tali olanı doğru biçimde hayata uygulayabilme yeteneğini gösterebilmeliyiz. Bu yeteneği gösteremediğimiz noktada, temel mücadele biçiminden sapma gündeme gelir.

Yukarıdan aşağıya, bütün alan ve bölgelerde silahlı mücadele perspektifine göre örgütlenip örgütlenmediğimiz, bu temelde bir kadro çalışması yapıp yapmadığımız, kitleleri buna uygun örgütleyip örgütleyemediğimiz, ne tür bir propaganda ve ajitasyon yaptığımız hemen her şey bu bakış açısıyla ele alınarak, "eksik ve yanlışlıklar" ortaya çıkarılarak, kendimizi yenilemek zorundayız. Gerilla savaşı, gerilla ordusu perspektifiyle sorunlarımıza ve çalışma tarzımıza baktığımızda, partinin ve kitlelerin bizden neler istediğini, bu isteklerini yerine getirmek için neler yapmamız gerektiğini çok daha somut göreceğiz. Bugün ülkemizde çalışma alanları veya bölgeler diye ifade ettiğimiz yerlerde yaşayan halk tabakalarının ve sınıflarının hemen hiçbir kesimini, devrimci şiddeti uygulamadan, kitlelere güven vermeden, alternatif olduğumuzu göstermeden, kalıcı olarak örgütlemek mümkün değildir, işçi sınıfı içerisindeki çalışmamızı düşünün. Nasıl çalışıyoruz? Sendikalarımız, doğrudan işçilere hitap eden yayınlarımız ve yine bu alana yönelik propaganda ve teşhir faaliyetlerini sürdüren başka yayınlarımız var. Birçok kadromuz bu alanda görevlidir. Küçümsemeyecek oranda da bir kitlesellığe sahibiz. Fakat, sürekli büyüyen tarzda, işçi kitlelerini kucaklayamıyoruz. Onları istediğimiz tarzda radikal direnişlere yöneltemiyoruz. Sarı sendikacıların denetiminden kurtaramıyoruz. Dahası, var olan işçi kitlelerini de gerilla savaşını güçlendirici bir doğrultuda değerlendiremiyoruz. Gerillaya savaşçı vermek, gerillayı ba-

rındırmak, çeşitli lojistik olanaklar sunmak, gerillayı eylemsel gücüyle desteklemek vb. hemen hiçbir noktada silahlı mücadeleye hizmet edici bir konumda değildir. O halde, "Yaptığımız işçi çalışmasını, hangi mücadele biçimini temel alarak yapıyoruz?" sorusunu kendimize sormak zorundayız. Bu tür bir çalışma, silahlı mücadelenin temel alındığı bir çalışma olmayıp, belirli farklılıklarına rağmen esas olarak ekonomist-sendikal çalışmayı aşamamış bir çalışmadır. Ve bu çalışma tarzını düzeltmezsek, var olan kitleyi de tutmak mümkün olmayacaktır. Ekonomik ve sendikal çalışmayı reddetmeyeceğiz ama, bu çalışmaya ivme kazandıran, kitleleri politize eden, ona güç veren, önündeki engelleri aşan, devrimci şiddeti ve onun yeraltı organizasyonunu mutlaka yaratmak zorundayız, işçi düşmanları, grev kırıcıları, düzen işbirlikçisi sendikalar, devrimci işçilerin şiddetini karşısında bulmalıdır. Bu şiddeti örgütlemeyen ve sürekli kılmayan Devrimci İşçi Hareketi'nin burjuvazinin çizdiği yasal sınırlar içerisinde, sendikal mücadeleyle gelişmesi imkânsızdır ve bu kendimizi aldatmak ve oyalamak anlamına gelir. 1991 ve '92'de, kısmi de olsa bu alanda şiddet uyguladığımızda çok olumlu sonuçlar alınabileceğini gördük. Ama bu şiddet kalıcı olmadı, olamazdı da. Çünkü, alanın dışından örgütlenmişti. Bu şiddetin örgütlenmesi alan komitesinin görevidir.

Türkiye koşullarında devrimci şiddeti, her bölge ve alanda devrimci örgütlenmenin önünü açan, 'halkın adaletini sağlayan, sömürücülere, vurgunculara, tüm halk düşmanlarına yönelik eylemler olarak örgütlemek zorundayız. Devrimciler, kitleler içindeki otoritelerini, ancak namlularını halk düşmanlarına çevirerek, onları etkisiz kılarak kurabilirler. Diğer bütün mücadele biçimleri, devrimci şiddetle etkileşim içinde, devrimci otoritenin kurulmasını destekleyen, güçlendiren ve devrimci şiddeti her boyutta yaygınlaştıran bir rol oynamak zorundadır. Düşmanın silahlı güçlerine silahla karşı duran halkın silahlı güçleri olmadan, hiçbir halk örgütlülüğü yoğun baskı ve terör karşısında uzun süre ayakta kalamaz, dağılmaya ve sindirilmeye mahkûmdur. Halkın silahlı güçleri, devrimci kitle hareketinin koruyucusu, dinamizmi ve onurudur. Halkın silahlı güçleri ve kitle hareketi birbirini etkileyerek büyür ve gelişirler. Silahlı güçlerin büyük darbeler yediği ve yok edildiği koşullarda, baskı ve terörle karşılaşan halk kitleleri, ye-

nilgi psikolojisine girerler. Bunu bilen oligarşi de tüm güçlerini gerillayı yok etmek için seferber eder. Biz de tüm enerji ve gücümüzü gerillayı yaşatmak ve geliştirmek için harcamalıyız. Burjuvazinin korkusunun temel nedeni, halkın ise geleceğidir gerilla.

Silahlı mücadelemizle orantılı olarak, kitle hareketinin gelişmemesinin bir nedeni de, yukarıda kısaca sözünü ettiğimiz halk sınıf ve tabakalarının güncel taleplerini devrimci şiddet temelinde, yeterince ortaya koyamayışımızdır. Gerek bölge ve alanlarda, gerekse genelde, halkın güncel taleplerini, şiddet temelinde sahiplenmesini bilmeliyiz. Elbette gerillanın, düşman hedeflerine yönelik, genel bir programı olacaktır. Ama esas olarak yerel silahlı güçler, genelde ise gerilla özel ve genel durumlarda, özellikle de halk kitlelerinin çelişkilerinin yoğunlaştığı taleplerde devrimci şiddeti uygun taktik ve yöntemlerle gündeme getirmesini bilmelidir.

PROPAGANDA, KİTLE ÇALIŞMASI VE GERILLA TAKTİKLERİNDE KENDİMİZİ AŞMALIYIZ

Hep kurmayca yapılan, programlı bir çalışmadan söz ettik. Kitleler içerisinde yaptığımız propagandanın şekli nedeniyle, hatta çok da zaman harcamamıza rağmen istediğimiz sonucu alamadığımızı görüyoruz. Bunun temelinde de yine programlı ve kurmayca olmayan bir çalışma tarzı yatıyor. Yaptığımız nedir?

Genel olarak ortaya çıkan propaganda biçimi dergilerimizin özel sayılarının ve bazı bildirilerin dağıtılması ile sınırlı, kitle evlerinde sürdürülen güncel konulardaki sohbetler şeklindedir. Bunu da ısrarlı bir şekilde ve militanca yaptığımız söylenemez. Nitekim, bizzat alan ve bölgelerin dağıttıkları dergi sayısı, özel sayılar ortadadır. Çok sınırlı bir etkiye sahiptir. Çıkan genel bir dergiyi bile, kitlelere ulaştırmada ısrarlı olmamanın, onu kitlelerin örgütlenmesinin bir aracı olarak görememenin kaynaklandığı nokta, silahlı mücadeleyi her şey gören, bunun yanında propaganda, ajitasyon, ideolojik mücadele ve diğer mücadele biçimlerini ise küçümseyen bir anlayıştır. Kitleler yalnız silahlı mücadeleyle örgütlenemezler. Silahlı mücadele diğer mücadele biçimleriyle desteklenip güçlendirilmedikçe, halk kitleleri, gerillayı kendi dışında, kendisi katılmadan kurtarıcı bir güç olarak görmeye başlayacaktır. Bu durum, aynı zamanda, gerillanın kısa sürede, var

olan kitlelerden de yalıtılarak yok edilmesi demektir. Silahlı eylem yapılsın ya da yapılmamasın, silahlı mücadele çizgisini benimsemiş kadrolar, kitleleri silahlı eylem doğrultusunda örgütlemek ve bu doğrultuda propaganda yapmakla yükümlüdürler. Eğer örgütlenme ve propaganda yapacağımız bölge ve alandaki çeşitli halk kesimlerinin tarihi, siyasi, dinsel, psikolojik, sosyolojik tüm özelliklerini tanımamışsak, sonuç alıcı propaganda ve örgütlenmeler yapmamız da çok zordur. Halk dediğimiz olgu, tek bir sınıf ve tabakadan oluşmuş, aynı çelişkileri yaşayan, aynı ekonomik ve ulusal özellikler taşıyan bir topluluk değildir. Hatta tarihi koşullar içerisinde yaratılmış çeşitli düşmanlıklar, dinsel ve mezhepsel farklılıklar, hemşericilik ve bölgelilik bağları, bu ve başka nedenlerden kaynaklanan demokrat ve ilerici veya gerici bir yapıya sahip olmaları şeklinde birçok farklılıklar gösterir. Bütün bunları hesaba katmayan ve hangi kesime, hangi tür propaganda ile gidebileceğimizi şekillendirmeden, halk kitlelerinin çelişkilerini dile getirmemiz, onlara seslenmemiz ve suni olarak bölünmeye çalışılan kitleleri, devrim hedefi doğrultusunda toparlamamız çok zordur. Bütün sınıf ve tabakalara farklı kültürlerdeki halka, tekdüzeleşmiş, sınıfsallık-ezilmişlik-emekçi propagandasıyla gitmek ve bununla yetinmek, istediğimiz sonuçları yaratamaz. Propaganda, gerek gerillanın halk kitleleriyle bütünleşmesini sağlamak açısından, gerekse kitlelerin kendi çelişki ve taleplerine çözüm bulmak, asıl çözümün de devrimci halk iktidarında olduğunu gösterebilmek açısından ele alınmalı ve halkı bu temelde örgütleyebilmek için, tekdüze bir propagandadan mutlaka çıkmalıyız. Gerek iktidarın bu farklı özellikler gösteren, halk üzerindeki baskı ve sömürü biçimlerini teşhir edebilmeli, gerekse de halkın kendi içerisinde ortaya çıkan çelişkilere müdahale ederek, devrim hedefine doğru kanallı edebilmeli ve oligarşinin bu çelişkileri kullanarak, güç kazanmasına engel olmalıyız. Burjuvazi, yüzyılların deneyimi ile halk kitlelerinin ilgi duyduğu, gerektiğinde onun için büyük özveriler gösterebileceği, çeşitli konulara demagojik bir şekilde yaklaşarak, onları devrimcilere karşı kışkırtmakta ve kendi ideolojik etki alanında tutmaya çalışmaktadır. Halk kitleleri devletin ideolojik, politik ve ekonomik yönlendirmesiyle, burjuvazinin çizdiği ideolojik sınırlar içerisinde düşünür ve çözüm yollarını bu çerçevede arar. Dolayısıyla çözüm yolunun bu

çerçeve de olmadığını gösterebilmek için, onların ilgi duyduğu ve yönlendirildiği hemen her konuya bizim de ilgi duymamız, burjuvazinin yönlendirmelerini etkisiz kılmamız gerekir. Bunun bir yanı silahlı eylem ise, diğer önemli bir yanı, halk kitlelerinin kavrayabileceği somut, güncel ve ısrarla sürdürülen etkili propagandalardır. Bölgesel, yöresel, sınıfsal, ulusal, kültürel temelde onlarca yayınıımız ve bu temelde yükselen çok çeşitli propaganda biçimlerimiz olmalıdır. Halkların tarihinde, kültürlerinde ve hatta dinsel motiflerinde, ulusal özelliklerinde, geleneklerinde devrim mücadelesini halkların birliğini geliştirecek, olumlu olan, devrimi güçlendiren hemen her şeyi ortaya çıkarıp, devrimci bir şekil vererek ve tekrar halk kitlelerine götürerek ve bu olumlulukları güçlendirip, halkı tarihsel bağlarla birlikte devrime yöneltmeliyiz. Sorun halkın yaşadığı ve yaşadığı güzel ve olumlu değerleri alıp geliştirmek, olumsuz ve çirkin olanları zaman içerisinde mahkûm ederek, mücadelenin gelişmesini sağlayabilmektir. Bakış açımızı şekillendiren temel nokta, halkın çıkarına olup olmaması ile devrimi geliştirip geliştirmedeği olmalıdır, ilke ve kurallara, değerlere işte bu kıstasla bakmak zorundayız. Bu temelde emperyalizm ve oligarşiyle çelişkileri olan tüm sınıf ve tabakaları, hatta tek tek bireyleri propaganda alanımız içine alan çeşitli propaganda biçimleri geliştirmeliyiz. Bu bakış açısı doğal olarak kendi örgütlenmelerini de buna uygun bir şekilde yaratacaktır. Bu tür bir propagandayı, parti merkez yayın organı veya genel düzeyde propaganda yapan yayınlar başaramaz. Bu görev, bölge ve alanların inisiyatif ve denetiminde olan çok çeşitli yasal ve yasadışı yayınlarla yerine getirilebilir.

Kitle örgütlenmelerindeki gerilik böylesi bir çalışma tarzıyla aşılacak ve cephenin somut bir olgu haline gelmesinin altyapısını yaratacaktır. "Biz kendi ülkemizde devrim yapacağız. Ayaklarımız ülke toprağına sağlam basmalıdır" diyorsak, önce halkımızı ve ülkemizi çok iyi tanımak zorundayız. Dahası, çalışma yaptığımız alan ve bölgedeki sınıfları, dost ve düşman güçleri ayrıntılarıyla tanımalıyız. Bunlar yapılmadan gerçek bir kitle çalışması başarılamaz. Tabii bu çalışma programlı bir çatışmadır. Nereye, hangi propaganda ve taktiklerle yöneldiğimiz ve hangi sonuçları alacağımızın belirlendiği bir programla oluşabilir. Eksikler ve yanlışlar, hesap edilmeyen olasılıklar, programın hayata geçme-

si ve sonuçlarının değerlendirilmesiyle ortaya çıkar. Ve yeniden programlı bir şekilde pratiğe dönülerek eksiklikler giderilir, daha profesyonel bir kitle çalışması tarzı hakim kılınmış olur. Aksi halde, bölge ve alanlarda bugün ortaya çıkan sınırlı sayıdaki genç potansiyelin ötesine gitmeyen, "kitle çalışması yapıyoruz" diye oyalandığımız bir tarz hakim olur ve bu sınırlı sayıdaki genç insanla ne geniş bir kitleselliğe ne de gerilla ordusuna ulaşmamız mümkün olmaz. Kuşkusuz silahlı mücadeleye ve devrimci saflara önce gençlik eğilim gösterecektir. Biz tüm halkı örgütlemeyi hedeflemişiz. Bu hedefle yoğunlaşmamız, gençlikten daha kitlesel bir akışı ve giderek halk kitlelerinin katılımını da sağlayacaktır. Halkı örgütlemeliyiz. Geniş halk kitlelerini örgütleyerek, propaganda, taktikler ve örgütlenme biçimleri geliştirmeliyiz.

Kırsal alanlara gerilla çıkardığımız geçen üç yıllık bir zamana karşı, gerillanın yaşam tarzı, kitle ilişkileri, eylemlilik ve uygulayageldiği taktikler konusunda geri bir noktadayız. Hatta bilinen klasik Örneklerin dahi gerisinde, sanki ilk defa, biz gerilla savaşı veriyormuşuz gibi deneycilik yaşanmaktadır. Her devrimci hareketin gerillası, klasik, bilinen taktik ve yöntemlerinin yanına, kendi yaratıcılığını katmadan gerçek bir gerilla olamaz. Vietnam halkının cangıllarda yarattığı, bütün dünyanın hayranlığını kazanan yaratıcılığı, Arap halklarının siper alacak tek bir ağacın ve taşın olmadığı çöllerde yarattığı zaferler, Mao'nun "gerilla savaşı sadece dağda ve sık ormanlık yerlerde olur" diyenleri çürüten teori ve pratiği, nüfusun alabildiğine yoğun olduğu, neredeyse dağ diye bir şeyin bulunmadığı El Salvador'da yaşanan gerilla deneyimi, yüzlerce irili ufaklı adadan oluşan Filipinlilerin yaratıcı gerilla taktikleri ve daha birçok halkın yaşadığı deneyler bize örnek olmak zorundadır. Her şeyden önce, gerilla, dış desteğe ve başkalarına güvenmeden, kendi emeği ve yaratıcılığıyla ayakta kalmak, dağda yaşamak ve düşmana vurmak zorundadır. Onun tek sermayesi ve dayandığı temel halktır. Düşman güçleri, her zaman gerilladan çok daha üstün bir silah gücüne sahip olacaktır. Düşman güçlerinin istihbaratı ve denetimi, muhbir ağı sürekli gerillayı takip edip, kuşatıp yok etmeyi hedefleyecektir. Gerilla ne süper yeteneklere, ne de donanıma sahip bir rambodur. Gerilla halktır. Gerilla, düşmanın güçlülüğünün yanında, kendi zayıflığını ancak halk içerisinde giderebilir. Gerilla silahlı bir güçtür, onun

silahı, düşmanı hedeflediği gibi, silahıyla kitlelere giden, propaganda yapan ve bu propagandayı silahıyla güçlendiren bir örgütleyicidir. Kitlelere gitmeyen, onun çelişkilerini doğru bir şekilde değerlendirmeyen bir gerillayı halk desteklemez. Başlangıçta ekmek ve yemek için kapısını açsa da, kendi çelişkilerine cevap veremeyen, haklılığına inandıramayan ve bunun için savaşmayan gerilla bir süre sonra halkın sırtında çekilmez bir yük olmaya başlar. Bu durum gerillanın bitişe doğru gidişidir. Her gün kitleler içerisinde programlı ve ısrarlı bir çalışmayla kitlesel gücünü geliştiremeyen, savaş yeteneğini, savaş gücünü büyütmeyen bir gerilla, güven veremez. Gerilla kitlelere dayanarak, dış desteklere güvenmeden, kendi yaratıcılığını kullanarak savaşıp gelişmeyi esas almamışsa, kısırlaşmaya ve giderek dağılmaya başlar. Yaratıcılıktan yoksun gerilla, yeni kitle ilişkileri yaratmaz. Yeni savaşçılar alamaz. Savaşacağı hareket alanını genişletmeyi düşünmez. Bütün bunların yerine, hazır eğitilmiş savaşçılar, başkaları tarafından oluşturulmuş kitle ilişkileri ve büyük silah beklentisi her şeyin yerini alır. Bu bir kaçıştır. Gerçeklerden kaçıştır. Kitleleri örgütlemeyen, savaşçı yetiştirmeyen gerilla, büyük silahlarla da gerçek bir gerilla birliği haline gelemmez. Sahip olduğu güçlü silahlar düşmaninkinden üstün olamaz. "Güçlü" denilen silahlarla belirlenen ilk hedefler vurulabilir. Düşman daha güçlü silahlarla gelecektir. Güçlü silaha tapan mantık, daha güçlü silah isteyecektir. Güçlü silah bulamayınca ve de hayatta kalabilirse, daha güçlü silahların geleceği günlere kadar oturup bekleyecektir. Kitleleri örgütlemeyen bir gerilla düşman istihbaratı alamaz. Düşman pususunu fark edemez. İhbarcı olanla olmayanı ayırt edemez. En önemlisi de hareket edemez. Vurup kaçamaz. Ve düşman ablukasında aç kalır, çok rahat pusuya düşer, ihbar yer ve yok olur.

Gerilla, yaşadığı ve hareket etmek zorunda kaldığı toprak parçasının her metrekaresini, burada yaşayan halkın her ferdini, savaş alanının bir parçası olarak kabul edip, kitle çalışmasını ve eylemliliğini buna göre düşünmelidir. Devrimci bir kitle çalışması yapılamadığında ve hareket alanı yeterince tanınmadığında, gerillanın suda balık olma ve araziye iyi tanıma şeklindeki tüm avantajları giderek azalır ve düşmana hizmet eden bir araca dönüşür. Gerilla güçlü olmak istiyorsa, halk gücünü ve araziye iyi değerklen-

dirmek zorundadır. Bunun yapılmadığı koşullarda, dünyanın en üstün silahlarıyla donansa bile, gerillanın halk kitlelerini savaştırması olanaksızdır. Gerilla, öncelikle silah üstünlüğüne dayanan düşünce tarzından çıkmalıdır. Gerillayı motive eden, yaşatan ve büyütenin halk olduğu düşüncesi beyinlerden çıkmamalıdır. Doğru bir çalışmayla halka gidildiğinde, istek ve talepleri, çelişkileri, yaşam tarzı soyut olmaktan çıkıp, somut hale gelecektir. Bu somut üzerinde gerilla, eldeki bütün olanaklarını zorlayarak, gerek eylem alanında, gerek propagandada yetkinleşip geliştirecektir. Gerilla, elindeki çok sınırlı, hatta güçsüz silahlarla eylem yapmayı başarabilmelidir. Bu başarı için, "Bu olanaklarla eylem yapmalıyız" düşüncesi beyinlerde oluşmalıdır. "Bu olanaklarla eylem olmaz" düşüncesi gerillayı hareketsizliğe ve moralsizliğe mahkûm eder. Gerilla "yok, olmaz" düşüncesi yerine, elindeki güçle ve olanaklarla "en iyisini nasıl yaparız" mantığına sahip olmadıkça, ne kitle çalışmasında, ne de eylemlilikte bir tek adım dahi atamaz. Gerilla, kitleleri ve arazinin her parçasını, düşmana karşı bir araç ve silah gibi kullanmasını bilmelidir. Gerilla yaratıcılığı ve özverisi, halkın katilime lığı ve yüzyılların deneyimleriyle gelen kültür birikimi, kendi sezgi ve sağduyularıyla dost ve düşmanı ayırt etmeleri, düşman hareketini izleyebilmeleri, halkın ruh halini yansıtmaları vb. hemen her şey gerillanın silah ve cephane hazinesidir. Gerilla olarak da kitle çalışmasını, propaganda ve ajitasyonu çeşitlendirmek zorundayız. Sadece yapılan ev sohbetlerinden çıkıp, daha etkili yöntemlerle, silahlı bir güç olmalı, otoritesini ve yetkisini de kullanarak, gerektiğinde silahların gücüne dayanarak bölgede yavaş yavaş güç olduğumuzu veya var olduğumuzu hissettiren, kendini tartıştıran propaganda yöntemleri bulmalıyız. Güçle orantılı olarak, yapılabilecek baskınlardan, yol kesmelere, ciddi bir basın-yayın faaliyetine ve yapılan kitle çalışmalarına kadar birçok yöntemle, propaganda şekillerini geliştirmeliyiz. Gerilla, propaganda, ajitasyon ve silahlı eylemleriyle, önce varlığını ispat eder. Düşman saldırılarında ayakta kalabildiğini, yok olmadığını gösterir. Her adımında, bölgesinde otorite kurmayı hedefler. Bunun için önce, gerilla faaliyeti sürdürülen bölgede, düşmanın yerel kolları durumunda olan, işbirlikçi, gerici, faşist güçler etkisiz kılınmak zorundadır. Bu güçler etkisiz kılınmadan veya caydırılmadan düşmanın sürekli olarak gerilla hakkında bilgi

alması sürecektir. Tüm bunları nasıl yapacağını, hangi yerel düşman gücüne vurulduğunda ne tür sonuçlar ortaya çıkacağını hesap ederek, düşman güçlerin cephesini ve hareket alanını daraltıcı, gerillanın önündeki engelleri temizleyici bir perspektifle ele almalıyız. Gerilla, sadece somut-görülen, resmi düşman güçlerine yönelik savaş taktikleri belirlemez. Gücümüzün ve olanaklarımızın yetersiz olduğu, düşmanın üstün olduğu koşullarda düşmanın zayıf yanlarını bulup gelişmemizin önünü açan, zayıf yanlarımızı güçlendiren, güç biriktirmemizi sağlayan taktiklerle savaşmalıyız. Gerillanın hareket ettiği alanlarda, düşman güçler de hareket etmektedir. Düşmanın tüm gücüne ve gerillaya karşı organize olmasına rağmen, belirli düşman güçleri dışında, tüm resmi güçlerin ve devlet mekanizmasının, destekçilerinin, bürokratlarının, işbirlikçilerinin organize olması mümkün değildir. Şu veya bu nedenle yirmi dört saat, hareket halindedirler ve bunlar gerilla bölgelerinden geçmek zorundadırlar. Olanaklarımızın sınırlı olduğu koşullarda bu ve benzeri zeminlerde, geniş bir arazide ve geniş bir halk kesiminde gerilla kendisini güçlendirecek, propagandasını yapacak, onlarca eylem türü bulabilir. Sorunun ana halkası, daha çok büyük silah değil, kitlelere gitmek veya gitmesini bilmektir. Her ağacı, her kayayı, her metrekaare toprağı düşmana karşı kullanmasını bilmektir.

Eksikleriyle, yanlışlarıyla gerilla dağda yaşamayı, sınırlı bir etkiye sahip olsa da kitlelerin sorunlarıyla ilgilenmeyi ve hareket etmeyi öğrenmiştir. Artık gündemimizde, programlı bir kitlesel çalışma, eldeki mevcut güçlerle, belirlenmiş uygun taktiklerle, silahlı eylemlere yönelme ve propaganda gücünü yükselterek, daha geniş bir coğrafyada hareket ederek, daha hareketli bir konumda sürekliliğimizi sağladığımızı ve eylem yapma kapasitesine eriştiğimizi gösterme vardır.

Yaşadığımız dünyada, eğitim olanaklarından, en küçük silah ve cephaneye kadar kendi gücümüze ve özverilerimize güvenerek, yaratıcılığımızı geliştirerek hareket etmek zorundayız. Bu anlayışı yukarıdan aşağıya, tüm savaşçılara mal ederek, gerillanın yaratıcı düşünmesini sağlamak zorundayız. Bu düşünce içselleştiğinde ve tüm savaşan güçlere yayıldığında, silah üstünlüğüne dayanan ve gerillayı gerilla olmaktan çıkaran anlayışın aşılmasında, büyük mesafe katedilecektir. İhtiyacımız olan her

şeyi halk ve düşman bize sağlayacaktır. Yeter ki biz almasını bilelim.

Gerilla eğitimini, bulunduğumuz bölgelerde, geçici ve hareketli kamplar oluşturarak, kendimiz sağlamak zorundayız. Bugünkü koşullarda, kısa sürede profesyonel eğitim yaptırabileceğimiz, cephe gerisi kampları oluşturma olanakları yoktur. Dağları ve çeşitli alanları her yanıya da değerlendirip, eğitim olanakları ve yöntemleri üzerinde yoğunlaşmak durumundayız. Komutan ve savaşçılar yetiştiren, teorik ve pratik eğitim programlarını oluşturup hızla hayata geçirmenin koşullarını yaratmalıyız. Ancak bu tür eğitim programlarını hızla hayata geçirdiğimizde, hem savaş kayıplarını telafi edecek yedek güçleri bulundurmış olacağız, hem de yeni bölgelerde gerilla cepheleri açma olanağını elde etmiş olacağız. Bunun hayata geçirilmesi için bütün birlik komutanlarımız, askeri bir kurmay gibi düşünmek, planlamak, yönetmek ve bu anlayışla yeni komutanlar yetiştirmek zorundadır. Her komutan, gerek halk kitlelerinin, gerekse savaşçıların öğretmenidir. Eylemde yeni komutanlar yetişene kadar gerektiğinde en riskli yerlerde görev alarak, özverinin, çalışkanlığın, mütevazılığın en büyüğünü göstererek, sıradan savaşçının görevlerini yaptığı gibi, emir ve talimatlarıyla, planlamasıyla, savaş kurmaylığını da yapar. Eylem dışındaki zamanda, savaşçıları teorik ve pratik eğiten, onlarla birlikte yaşayan bir öğretmendir. Halk kitleleri içerisinde, silahı omuzunda, gerektiğinde kadınlardan çocuklara kadar elinde tebeşir, kara tahtada ders veren insandır.

Komutan gerillaya neden dağda bulunduğunu, ne yapması gerektiğini, amacını her an hissettiren ve öğreten olma durumundadır. Savaşçılar "Niçin buradayız, ne yapıyoruz" sorularını sormaya başlamışsa, komutanlık konumunda eksik ve yanlışlar var demektir. Komutanlık savaşçıları sürece ortak etmiyor, zamanı yeterince değerlendirmiyor, gerillanın yaratıcılığını geliştirmiyorsa, bir şey üretmiyor demektir. Özellikle, gerillanın henüz ciddi bir güç olmadığı süreçte, komutan, gerillayı atacağı her adımı konusunda aydınlatmak, eğitmek, motive etmek zorundadır. Zor ve sancılı olan, gerillanın henüz rüştünü ispatlamadığı, ayakları üzerinde durmayı yeni yeni öğrenmeye başladığı bu başlangıç sürecidir. Diyebiliriz ki, bu süreçte komutanın rolü, be-

lirleyici bir öneme sahiptir. Daha doğrusu, gerillaya, gerillacılığın ne olduğunu öğretecek, savaştıracak, düşman saldırıları karşısında koruyacak ve birlik ruhunu yaratacak olan komutandır. Bu yeteneği göstermiş her komutanın birliği gelişip güçlenecek, büyük zafer kazanacak ve her bir savaşçı, komutan olmaya aday olacaktır. Komutan savaşçılarına, tedirginliği ve korkuyu değil, kararlılığı ve savaşma ruhunu verir. Onların savaşçılığını, cüret ve kararlılığını, doğru taktikler planlamaları ile doğru hedeflere yöneltir ve sonuçlar alır. Savaşçıların geri taleplerine, savaştan kaçış teorilerine izin vermez. Onları pratik içerisine sokarak deneyim kazanmalarını sağlayarak, geliştirip güçlendirir. Bu ve benzer niteliklere sahip bir komutanın, hiçbir olanağı olmadığı koşullarda dahi birliğini koruması ve savaştırması mümkündür. Dünyanın tüm gerilla savaşlarında, öncü birlikler hep zor koşulları yaşamıştır. Ama bu zorlukları aşmak, halk ordusunun yaratılmasının zeminini yaratmış, büyük deney birikimleriyle, halk ordusunun kurmaları olmuşlardır. Öncü birlikler zor görevle karşı karşıyadırlar. Yoktan var etmek zorundadırlar. Bundan dolayı da tarihsel bir misyonla yüklüdürler. Komutanlarımız ve savaşçılarımız, bu misyonlarını yerine getirmenin onurunu yaşamalıdır.

Gerilla, sadece ses getirmek için neden ve niçin yapıldığı belli olmayan, sonuçları katlanılan riske değmeyen veya risksiz de olsa, sonuçları açısından olumluluklar doğurmayan eylemliliklere başvurmaz. Gerilla, herhangi bir eylem taktiğine başvurduğunda, hangi sonuçları alabileceğini hesap etmek, eylemin halk güçleri ve düşman üzerindeki etkilerini planlayarak, hareket etmek zorundadır. Her eylem, programın bir parçasını oluşturmak zorundadır. Bölgemizdeki işbirlikçi, yerel güçleri mi etkisizleştirmeye çalışıyoruz, devlet güçlerini sürekli taciz edip, hareket etmesini mi önlemeye çalışıyoruz, tüm düşman güçlerini hareket edemez hale getirip, bölgeden çıkartmak mı istiyoruz? Ülke genelinde veya bölgesel düzeyde güncel bir olaya misilleme mi yapıyoruz vb. vb. çerçevesinde bütün eylemler belirli bir plana göre yapılmak "orundadır. Plansız, belli bir taktikten yoksun eylem, gerillanın eyledi tarzı olmamalıdır.

ŞEHİR GERİLLASINI YENİ BİR ANLAYIŞLA ÖRGÜTLEMELİYİZ

Hemen hiçbir ciddi örgütlenmemizin olmadığı, şekilsizliğin

geliştiği, nereye gittiğimizin belirsiz hale geldiği 1989 koşullarında silahlı eylemleri yeniden örgütlemek ve devlete karşı silahlı savaşı yeniden başlatmak büyük risklerle doluydu. Gerillanın kitleler içerisinde konumlanmasını ve hareket etme yeteneğini sağlayacak yaygın bir kitleliliğimiz yoktu. Var olan kitlelilik de legalize olup, gerillayı barındıramazdı. Bir yandan alan ve bölge örgütlenmelerini yeniden yeraltı anlayışıyla örgütlerken, bir yandan da o örgütlenmeyi ve kitleliliği güçlendirecek, hareketin yeniden ayağa kalkmasında önemli bir etkiye sahip olacak şehir gerillasını örgütlemek gerekiyordu. Doğru dürüst bir kitleliliğin, yeraltı örgütlenmesinin olmadığı koşullarda, şehir gerillasını bu örgütlülük ve kitlelilik içerisinde örgütleyip eyleme sokmak, daha örgütlenmenin başındayken, tüm örgütlülüğü tehlikeye atabileceği gibi, şehir gerillasından beklediğimiz sonuçlar yaratmak da mümkün olmayacaktı. Mevcut nesnel koşullarda, şehir gerillasını, 12 Eylül öncesi gibi bir tarzda örgütlemek ve eylemlilikler geliştirmek mümkün değildi. Savaş, çok daha farklı boyutlarda şiddetle sürüyor olup, karşı-devrim büyük baskılardan ve katliamlardan çekinmeyecekti. Faşizmin baskı ve terörü, şehirlerdeki denetim ve istihbarat ağı, geçmişe kıyasla yetkinleřiپ artmasına karşı, biz ne geçmişin kitleliliği iç i ne, ne de oligarşinin denetim ve önlemlerinin önüne geçebilecek yetkinliklere sahiptik, işte bu koşullarda, şehir gerillasını örgütleme biçimimiz, oligarşi karşı-sındaki eksik ve geri yanlarımızı telafi edecek, atılım sürecinin önünü açabilecek eylemlilikleri bize sağlamalıydı. Ve bu eylemliliklerin gelişmesine orantılı olarak, daha nitelikli örgütlenmeler ve daha sağlıklı bir kitlelilik ortaya çıkacak, şehir gerillası yaygınlaşırken, kır gerillası da başlayacak, atılım süreci önüne koyduğu hedeflere büyük oranda ulaşmış olacaktı.

Bütün alan ve bölgelerden, kitlelerden soyutlanmış şehir silahlı birlikleri örgütlenmesinin dezavantajlarına rağmen büyük avantajları da vardır. Soyutlanmış, yalıtılmış silahlı birlikler tutsak düşme veya herhangi bir olumsuz durumda, kendisinin dışında hiçbir alan ve bölge örgütlülüğüne zarar veremeyecek ya da vereceği zarar sınırlı olup, kolayca giderilebilecekti. En önemlisi de oligarşi, silahlı devrimci birliklerin bu tarz örgütlendiğini de bilmiyordu. Nitekim SDB'lerin oligarşiyi derinden sarsan birçoğ eyleminden sonra, nasıl örgütlendiğimiz, nasıl hareket et-

tiğimiz konusunda hiçbir şey bilmeyen oligarşi, demokratik kitle örgütlerine, bilinen kitlemize saldırarak yoğun gözaltılara başvurduğu halde, SDB'ler sır olma özelliğini korudu ve giderek oligarşi ve halk nezdinde efsaneleşmeye başladı. Kuşkusuz bu geçiciydi, aktif olan hiçbir örgütlenme çok uzun süre hatalar yapmadan, kayıplar vermeden faaliyet sürdüremez, sır olma özelliğini koruyamazdı. Örgütlenme tarzının, konumlanışının ortaya çıkmasıyla, polis de etkisiz kılmak, yok etmek için daha programlı ve sistemli, neyi aradığını bilerek saldırıya başladı.

SDB'lerin kitlelerle her türlü ilişkilerinin kopuk olmasının olumsuzlukları da vardı. Genellikle demokratik kitle hareketi içerisinde gelmiş savaşılar, soyutlanmış, hiç kimseyle ilişkisi olmayan bir durumdan öte, genel bir yeraltı örgütlenmesini bile kaldıracak seviyede değillerdi. Genellikle geniş bir kolektifliği, yaygınlığı yaşama koşulları olmayan, yeraltı şehir örgütlenmeleri, oligarşinin yoğun denetiminden ve kitlelerin içerisinde olduğu halde, onlarla yaygın ilişkileri geliştiremediğinden dolayı yalnızdır. Soyutlanmış SDB'lerde bu durum, katmerli bir şekilde kendini gösterecekti. Kitle bağı, kitleler içerisinde çalışarak sonuçlar ortaya çıkarmak, savaşçıyı motive eder. Kitleyle kendi arasında sürekli olarak gelişen bir bağ, savaşçının kendisini yenilemesini sağlar. Bu bağ, aynı zamanda yalnızlık psikolojisini de belli oranda giderir. SDB'ler bu koşullara sahip değildi. Ama, yaşanan süreçte silahlı eylemin oynadığı rol ve önemini farkına vararak, sürekli olarak kendini daha yüksek düzeyde, teorik ve askeri olarak donatarak, daha ileri eylemliliklere yönelerek, kitle bağı eksikliğini telafi edecek bir bilinçle savaşabilirdi. Oysa biz, eğitim faaliyetini tüm ısrarlara karşın yeterli düzeye çıkaramadık. Ve bu eğitimi yetersiz unsurlar, oligarşinin terörü karşısında ve konumlanışlarının getirdiği olumsuzluklarla gerilemiş sürecine girdiler. Eylemlilik düzeyi gelişemedi ve oligarşinin artan önlemleriyle daha da geriledi.

'90 Atılım yılından itibaren sürdürdüğümüz şehir gerillasının eylem tarzını geliştirip yenilemek zorundayız. Tek tek halk düşmanlarının ortadan kaldırılması, çeşitli cezalandırma eylemleri, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin üslerinin tahrip edilmesi şeklindeki hedeflere saldırılarımızı sürdürmekle birlikte, daha programlı vuruş tarzı, daha yüksek eylem türlerine yönelmeliyiz. 17

Nisan öncesi karar altına aldığımız, uygulamaya çalıştığımız ama bilinen nedenlerle hayata geçiremediğimiz programı yeniden gündemimize almalıyız. SDB'lerle milislerin koordinesini sağlamak, şehirlerde her sokakta pervasızca halka zulmeden resmi devlet güçlerini ve bunların uzantılarını sürekli taciz ederek, imha ederek, düşman güçlerinin rahatça dolaşmasını engellemek ve giderek merkezlere hapsederek, halk kitleleri içerisinde devrimci otoriteyi geliştirerek, daha geniş kitle örgütlenmelerinin önünü açacak eylem tarzını hayata geçirmeliyiz. Bu amaca hizmet eden irili ufaklı yüzlerce eylem yanında, şehirlerde de alışıl gelmişin dışında, kalabalık savaşçı birlikleriyle büyük baskınlar yapabilme yeteneğinde ve kapasitesinde olduğumuzu göstermeliyiz. Şehir gerillasını Kürdistan kentleri dahil, birçok kente yaymalı ve savaşacak hale getirmeli, kır gerillasıyla birlikte şehir-kır gerillasını geliştirip Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisini daha etkin hayata geçirmeli ve daha üst örgütlenmeler yaratmalıyız.

'90 atılım yılında da belirttiğimiz gibi, gerilla ordusunu hedeflemiş durumdayız. Ve geline savaş boyutlarıyla, seçkin, dar, küçük gerilla birlikleriyle halkı örgütleyerek, gerilla savaşını yaygınlaştırıp, güçlendirmek mümkün değildir. Gerilla, gerilla misyonuna uygun bir şekilde daha profesyonelce savaşmak ve savaşarak güçlenmek, yayılmak ve gerilla ordusuna varmak zorundadır. Bu sonuca, sadece seçkin insanların savaşıyla varamayız. Silahlı mücadeleyle düşmana ilk tavır alışın ortaya çıktığı 71 koşullarında olmadığımız gibi, 1980 öncesinin ortamını da yaşamıyoruz. '90'ların Türkiye'si'ndeki gerilla savaşı ideolojik, pratik, örgütsel, teknik eğitim vb. hemen her konuda çok daha yetkinleşmek ve farklı örgütlenmeler temelinde şekillenmek zorundadır.

Savaş, düşmanın da savaşma biçimini değiştirmiş, bununla orantılı kitlelerin bekleyişi farklılaşmıştır. Dolayısıyla gerilla örgütlenme biçimleri ve taktikleri de değişmek zorundadır. '90'ların Türkiye ve Kürdistan'ında devrim ve karşı-devrim savaşını 71'in koşullarıyla özdeşleştirenler Marksizm-Leninizmden, örgütlenmeden ve savaş taktiklerinden hiçbir şey anlamayanlardır. Devrimci bir örgüt somut koşulları tahlil ederek, eskimiş yöntem ve taktiklerinin yerine yenilerini koyarak gelişip güçlenebilir ancak.

Bu yenilenmeyi başaramayanlar, geçmişte de örnekleri bolca görüldüğü gibi, savaşın gerçekleşen ve doğru devrimci pratik karşısında yenilmeye mahkûmdurlar. Hayatı açıklamayan, savaş geliştirilmeyen soyut sözcüklere ve kavramlara kerametler yüklemeyerek gelişmek ve yenilenmek zorundayız.

Örgütlenmeler ve taktikler ihtiyaçların ürünü olarak ortaya çıkarlar ve geliştirici olurlar. Her örgütlenme ve taktiğin olumlu işlevler görmesinden sonra, ihtiyaçların değiştiği, eski örgütlenmelerin, artık buna cevap vermediği durumlarda eskide ısrar etmek ve değiştirmemek, gerici bir tutum olup, olumsuzluğa neden olacaktır. Devrimci bir örgüt farklı ihtiyaçların doğduğunu, yeni örgütlenme ve taktiklerin gerektiğini zamanında görüp değişiklik sağlamalıdır. Değişiklik, sürekli önümüzü açacak, tıkanıklıkları giderecek ve bizi güçlendirecektir.

Şehir SDB'lerimizi, örgütlenmeden eylem hedeflerine, taktiklerine, yaşam tarzına kadar birçok yönden değiştirip, yeni biçimler vererek, olumsuzlukları üreten kaynakları kurutmaya çalışmalıyız.

KADROLAŞMAYI GELİŞTİRİP, EĞİTİMİ HALKLAŞTIRMALIYIZ

İddiamızı iddia olmaktan çıkarıp, herkesin gözünde somutlamamızın ana unsuru, kadrolardır. Kadroların eğitimi, istihdamı, korunması, geliştirilmesi zamanında önlerinin açılması büyük önem taşımaktadır. Bu noktalarda yapacağımız yanlışlıklar, ortaya çıkabilecek eksiklikler, programdan en küçük taktiğe kadar, her şeyi etkileyebilecek, olumsuzluklara neden olacaktır. Bunun için, yukarıdan aşağıya kadar, özellikle kadroların eğitimi ve istihdamı üzerinde özenle durmak zorundayız. Parti ve Cephenin savaşan bir güç olarak geliştirilmesi, yaygınlaştırılması ve halk kitlelerinin savaştırılmasının esas halkası kadrolardır. İyi bir eğitim almış, doğru devrimci perspektiflerle donatılmış, parti disiplinine ve partili olma ruhuna, güvenine, yaratıcılığına sahip kadrolar olmadan Parti-Cephe savaşı yükseltemez. Yöneticilerimiz "biz değiştik, yenilendik" diyerek özeleştirel bir sürece girerek kadrolara gitmeli ve Parti-Cephe ruhunu yaratmalıdırlar.

Yasal mücadele alanlarından yeraltına, silahlı birliklerimize, komutanlarımıza, özel görevlerle yüklü tek tek kadrolarımıza kadar eğitim sorununu, Parti-Cephe olgusuyla yeniden ele alıp

kendimizi yenilemeliyiz.

Çokça söylendi, yazıldı ama hala yaygın bir biçimde yapabildiğimiz ve sonuç aldığımız söylenemez. Bu yapamadığımız şey, ihtiyaçlara ve değişen koşullara göre belirlenmiş, eğitim programlarını savaşın içerisinde, savaşarak, savaştırarak öğretmektir. Bu eğitimde ve öğretimde, her yönetici, her sorumlu bir eğitmendir. Eğitmen olmayan, öğretmeyen, bunda ısrarlı olmayan, bunun için kendini geliştirmeyen yönetici az da olsa var olan yönetme ve eğitime yeteneklerini kaybederek yönetici olma özelliğini yitirir. Yönetici olma özelliğini yitmeye başlayan bir kadro, altındaki insanları teorik ve pratik olarak duyuramadığından, uygulanacak programlardan, taktiklerden, eylemlerden gerekli sonucu alamaz, hatta yaptırılmaz. Sekterlik, liberalizm ve idare-i maslahatçılık ortaya çıkar. Didişme, kişisel suçlamalar, konum ve yetki kavgaları bu tabloda kaçınılmaz sonudur. Yukarıdan aşağıya doğru bir eğitimin yapılmadığı, bütün alan ve birimlerde kendini üreten ve yenileyen örgütlenmeler de kurulmayarak verimsizlik ve yılgınlık eğilimleri şu veya bu biçimde ortaya çıkıp, kendini gösterir. Bugünkü durumumuz, değişik birçok etkenle birlikte bu şekilde özetlenebilir.

Her kademedeki tüm yönetici ve kadrolarımız, kadro adaylarını, sempatizanları, sıradan halkı eğitebilecek, onlara alfabe öğretir gibi, devrimciliğin abc'sini öğretecek bir öğretmen niteliklerine sahip olmalı ve bu görevi içselleştirmelidir. Bu görevi kendi dışında yapacak başka kimse de yoktur. Dıştan bekleme, insanları eğitimsiz bırakmak, mücadeleyi örgütlememe, savaşmak isteyen binlerce insanı savaştırmama demektir. Kadrolaşma yapmamak her gün biraz daha fazla ezilen, sömürülen milyonlarca halktan insanın, işçinin, köylünün, emekçinin düzene karşı olan kin ve öfkesinin öldürülerek örgütlenmemesi demektir.

Bugün özellikle yönetici ve kadro alanında, büyük kayıplarımız vardır. Bu kayıplarımızı doğru bir eğitimle, işlerle, kısa sürede mutlaka gidermek zorundayız. Bir yerde parti ve cephenin geleceği, süratle bu boşlukları doldurup dolduramayacağımıza bağlıdır. Tüm ileri kadrolarımız, sorumlularımız, bu yakıcı gerçeği hissederek hareket etmek zorundadırlar. Bu ne demektir? Bu, var olan kadroları daha yüksek bir bilinçle donatarak, süreç konusunda, partinin beklentilerinde vb. her konuda eğiterek, daha

ileri görevlere hazırlamak demektir. Kadro adaylarını, yine bu doğrultuda eğiterek, kadrolaştırıp istihdam etmektir. Koşulların uygun olduğu yerlerde, yığınlar ve gruplar halinde sıradan işçilere, köylülere, kadınlara ve hatta çocuklara devrimci dersler vererek, kadroların, halk örgütlülüklerinin zeminini geliştirebilmeliyiz. Devrimci hareket, geldiği aşama itibarıyla artık '71'lerin genellikle öğrenci-aydın özelliklerini taşıyan bir tabana hitap eden ve bu taban içerisinde kadro ve savaşçı çıkartan durumu aşmış olup, geniş halk kitlelerine yayılmıştır. Öğrenci ve çeşitli burjuva-aydın kesimler, savaşın gelişmesiyle ve dünyadaki çeşitli gelişmelerle birlikte dinamizmlerini yitirip gerileme sürecine girerlerken, yoksul emekçi, işçi, köylü, işsiz kesimlerden insanlar devrimci saflarda yoğunlaşmıştır. Bu, devrimci hareketin yavaş yavaş halk tabanına oturması demektir. Doğru yönlendirdiğimiz ve örgütlediğimiz takdirde, daha çok cüret, daha çok özveri, daha çok kararlılık ve yaratıcılık demektir. Bu olumlu özellikleri yanı sıra, küçük burjuva aydınına kıyasla daha geridir. Aydınca söylemlerden uzaktır. Aydın devrimciliği gerilemiş, halk ön plana çıkmaya başlamıştır. Aydın özelliklerimizi bu halk zemininde geliştirerek, onlar içerisinde erimek, onlarla yaşamak, onların duygu ve taleplerini hissederek, onları daha ileri bir seviyeye çıkarabilmek için, eğitim yeteneklerimizi geliştirmeliyiz. Halk, devrimciliği, kapitalizmi ve onun çirkinliklerini kitaplardan değil, kendi yaşamından tanır. Biz, sorunları onun bu yaşam içerisinde sağduyusuyla, sezgileriyle, yaşadıklarıyla, gördükleriyle ele alıp, onun anlayabileceği bir biçimde neden ve niçinlerini, çözüm yollarını öğretebilme ustalığını göstermeliyiz. Kadro istihdamında hala büyük yanlışlar yapmaktayız. Devrimci sağlamlık, disiplin, özveri ve bağlılık yerine, ağzı laf yapan insan aranır. Bunlar el üstünde tutulur, bunlar sıçratılır. Oysa düzene karşı öfkeli, savaşma arzusuyla dolu, ama nasıl savaşacağını ve ne yapacağını bilmeyen, eğitilmemiş, sıradan, halktan yüz binlerce insan düzenin çarkları arasında yok olup gitmektedir. Halka gitmeliyiz. Çok laf eden, ezberci, sıkıya gelmeyen, zoru gördüğünde kaçmak için yol arayan, yaratıcılıktan ve özveriden yoksun, halka üstten bakan, onu aşağılayan küçük burjuva aydınıyla değil, halkla uğraşmalıyız. Halka emek vermeliyiz. Bu emeklerimiz karşılıksız kalmayacaktır.

Mahallelerde, fabrikalarda, köylerde, öğrenim kurumlarında, gerilla birliklerimizde, kitlelerin olduğu hemen her yerde, parti ve cephe anlayışıyla kadro adaylarından kitlelere kadar uzanan, eğitim tarzını geliştirip, hayata geçirmeliyiz. Bu tarzı her alan, birim ve bölge çerçevesinde; nereden ve nasıl başlanacağı, ne yapmamız gerektiği, programımız, taktiklerimiz, dost ve düşmanlarımız, parti ve cephenin nasıl örgütleneceği, nasıl gelişeceği, çeşitli halk kesimlerine ne tür propaganda ve taktiklerle gideceğimiz, düşmanlarımızı nasıl etkisiz hale getireceğimiz sorularına net cevaplar vererek, parti ve cephenin ihtiyaçları temelinde kadro yetiştiren parti okulu anlayışıyla uygulamalıyız.

Parti okulları, kadro yetiştirerek, çok daha yaygın bir biçimde, cephe perspektifiyle halka inip, halk okullarına doğru gelişmelidir. Halk okullarını, alan ve bölge özelinde dağlarda ve şehirlerde yaratıcılığımızı kullanarak, çok çeşitli biçimlerde geliştirmeliyiz. Kitleler halinde halkı eğitmeyi başardığımızda, düşmanın karşısında, politize olmuş bir halk ve bitmez tükenmez bir kadro kaynağı ortaya çıkacaktır. Dahası, doğal halk önderleri, kendini gösterecek ve çok büyük yükleri omuzlayacaktır. Parti-Cephenin yenilmezliğini ve zaferini ancak bu temelde sağlayabiliriz.

Eğitim, soyut, hayat içerisinde bir anlam ifade etmeyen, neye hizmet ettiği belli olmayan boş gevezeliklerden çıkmalıdır. Mücadelenin ve halkın nasıl örgütleneceği, silahlı savaşın nasıl yapılacağı, ihtiyaçlarımız, sorunlarımız ve yapmamız gerekenler zemininde gelişmelidir. Eğitimi, anlaşılmaz, karmaşık aydın üslubundan çıkartarak, herkesin anlayabileceği sadelikte ve açıklıkta yapmalıyız. Bu eğitimde, halkımızın tarihindeki olumlu direnişlere, isyanlara, kültürel özelliklerine, devrimi ilerleten ne varsa bunlara değer vererek, devrimci içeriğe kavuşturarak, sahiplenmeliyiz. Ayaklarımız ülke topraklarında, gözümüz ve beynimiz batıda olmamalıdır. Her şeyiyle ülkemizin, halkımızın ve tarihimizin olmalıyız. Halkımızın tarihsel geçmişi, despotlara ve zalimlere karşı direnişi, tarihin çeşitli kesitlerinde, çok çeşitli motiflerde, hemen her zaman ortaya çıkmış ve kanla bastırılmıştır. Kahramanlar kadar hainler de çıkarmış halkın kahramanlık ve direniş tarihine sahip çıkmak, hainlerden ve gerici yanlardan dersler çıkartarak, halkı nasıl egemen güçler tarafından kullanılan bir araç

haline getirdiğini, halk okullarımızın ders konuları yapmalıyız. Bu zemin, bizim de halktan öğrenmemizin zemini. Öğretirken öğrenecek, toprağımıza biraz daha sağlam basacak, halkla daha çok kaynaşacak, hala var olan kararsızlıkları ve çok çeşitli olumsuzlukları besleyen küçük burjuva aydın yanlarımızı atacağız.

Bu tarzdaki eğitimi, demokratik mevzilerden en küçük yeraltı birimlerine kadar yaymalıyız. Gerek demokratik, gerek yeraltı birimlerinin oluşmadığı yerlerde, legal, yarı legal, illegal gruplara yönelik eğitim okullarını oluşturmak görevi, kendisini dayatmıştır. Yönetici ve sorumlularımız bu çerçevede mücadeleyi yükseltmek için neye ihtiyaç varsa bulup çıkartmak zorundadır.

LEGALİTE, İLLEGALİTE VE BAZI ÇARPIKLIKLAR

Legal çalışan, illegal çalışan, gerilla faaliyeti sürdüren, lojistik hizmetlerle uğraşan, yayın işleriyle uğraşan, vb. tüm yoldaşlarımızın konum, yetki ve görevleri ne olursa olsun her biri parti ve cephe üyesidirler. Çok özel nedenler yoksa, her partili her an aldığı talimat gereği veya düşmanla zorunlu karşılaşmalar sonucu, silahlı sıcak savaşın içine girebilir, girmelidir. Emperyalizme ve oligarşiye karşı silahlı savaşı sürdüren hiçbir parti-cephe üyesi, ülkedeki faşizm gerçeğini unutmamalıdır. Devrimci bir parti birçok çelişkilerin sonucu zorunlu olarak ortaya çıkan, demokrasi-cilik oyununu doğru değerlendirerek çeşitli legal mevziler elde etmeye, halk kitlelerinin ekonomik-demokratik mücadelesini örgütlemeye ve yönlendirmeye çalışacağız anlayışıyla yeraltı örgütünü ve silahlı mücadeleyi güçlendiren, onu besleyen, ona nefes borusu olan hiçbir olanağı kaçırmaz, her koşulu ve olanağı değerlendirerek, kitlelere daha yaygın propaganda ve ajitasyonla gitmenin ve örgütlemenin yollarını arar. Bu tür örgütlenmeler, ekonomik-demokratik mücadeleden yayın faaliyetlerine, mesleki örgütlere, hatta yasal partiye kadar giden bir çizgide uzanır. Önemli olan, hangi amaca hizmet ettiğidir. Faşizmin olduğu ülkemizde, yasallık, demokrasi vb. kavramlar tamamen göstermelik olarak kullanılıyor olup, görecelidir. Her an ortadan kaldırılıp, baskı ve terörle yer değiştirebilecek durumdadır. Bunun içindir ki, bizim gibi ülkelerde demokratik mücadele, yasallık değil, meşruluk temelinde ele alınmalıdır. Halk kitlelerinde yarattığımız örgütlülükler, her an ortadan kalkabilir. Böyle olduğunda dahi, bu

kitle örgütleri meşru temelde yaşamalıdır. Ve bu örgütlülüklerimiz, faşizmin niteliği göz önüne alınarak, özel durumlar hariç, her şeyle oligarşinin denetimi ve icazetinde olmamalıdır. Faşizmin egemen olduğu bir ülkede, savaşçı bir partinin bu alanlardaki üye ve yöneticileri, silahını geçici olarak gizlemiş, ama gerektiğinde kullanan bir savaşçıdır. Kendini böyle görmek durumundadır. Böyle görmediği durumda ideolojik şekillenişinde, çalışma tarzında ve savaş örgütü anlayışında, çarpık düşünceler kendini gösterecektir. Bu çarpık, yanlış düşünceler, doğru temellere oturtulup düzeltilmezse, faşizmin, baskı ve terörü karşısında yılgınlık, teslim olma veya reformist yaklaşımların ortaya çıkması gündeme gelecektir. Silahlı savaşın çok önemli bir kolu da demokratik cephenin örgütlenmesidir. Halk dediğimiz tüm sınıf ve tabakaları, emperyalizme ve oligarşiye karşı güçleri, bu cephe içerisinde birleştirmeden, yalnız başına silahlı cephenin zaferi elde etmesi imkansızdır. Bu cephe, bir yerde partinin her gün kitlelerle, dost ve düşmanla temas ettiği bir ayna gibidir. Halk kitleleri, dost ve düşman bu aynada partimizi görecek, olumlu ve olumsuz değerler biçecektir, güvenecek veya güvenmeyecektir. Yeraltı örgütlenmesini ve silahlı savaşı temel almamıza karşın, demokratik cephenin örgütlenmesine büyük önem vererek, olmazsa olmaz anlayışıyla hareket edeceğiz. Bu alanlarda çalışan tüm parti ve cephe üyesi yoldaşlar, her saat, her gün düşmana ve halka karşı partiyi ve cepheyi temsil ettiklerinin bilinciyle hareket etmelidirler. Bu anlamda kendilerine önem vermeli, yeraltını, silahlı savaşı abartıcı, idealize edici düşüncelerden vazgeçmelidirler. Daha önceden de belirttiğimiz gibi, hangi alanda çalışırsa çalışsın, ülke tümüyle bir savaş alanıdır ve her yoldaşımız bu savaş alanında bir komutandır. Bu alandaki yoldaşlarımız, bu bilincin yeterince gelişmemesi sonucu, yeraltını ve silahlı savaşı idealize etmekte, bu alanlara geçtiğinde ise, hayal kırıklığına uğramakta, uyumda zorlanmaktadır. Bu idealize etmeyi ve çarpıklığı ortadan kaldırmak için öncelikle örgüt, yeraltısıyla, savaşıyla, demokratik örgütlenmesiyle bir bütün olarak ele alınmalıdır. Sorunlarımıza vakıf olunmalıdır. Kimse bulunduğu alanı ve görevi küçümseyip, başkalarına kendisinde olmayan yetenekler taşıyor gözüyle bakmamalıdır. Yeraltındaki de, yerüstündeki de, savaşçı da aynı İn-

san malzemesinin ürünüdür. Bu çarpık anlayışlardan dolayı, demokratik alandaki yoldaşlar, yaptıkları işin önemini ve ciddiyetini tam olarak kavramayarak, kendilerini savaşın asli bir unsuru olarak değil de tali bir parçası görüp küçümsemekte ve yeraltına geçmeyi abartmaktadır. Abartı istenilene ulaşmakta ve düzenden kopuşta zorlanmayı beraberinde getirmektedir. Demokratiklik, kısmen yasallık, şu veya bu biçimde, düzen sınırları içinde mücadele etmek, çeşitli düzen bağlarından kopmamayı, hatta bazı yoldaşların bu bağları giderek güçlendirmesini beraberinde getirmektedir. Aynı zamanda demokratik alan örgütlenmelerinde yaygın biçimde görülen disiplinsizlik, rehavet, kuralsızlıklar, dar pratik içinde boğulma, pratiğe ışık tutmayan lüzumsuz konuşmalar ve tartışmalar, ilişkilere değer vermeme, hor kullanma, düşmanı küçümseme veya abartma, düzen içindeki yaşamın beraberinde getirdikleridir. Demokratikte veya başka alanda, nerede olursak olalım, yaşamı ve mücadeleyi her yönüyle ciddiye almak ve disipline etmek zorundayız. Disiplinli yaşamı olmayanların örgüt ilişkileri de disiplinli olamaz. Bürolarımız, demokratik derneklerimiz ve kendimiz her şeyiyle disiplinli bir devrimci yaşamı, örgütlülüğü, ciddiyeti ve inandırıcılığı yansıtmalıdır. Bununla birlikte, bu tür örgütlerimize uğrayan insanların yabancılık çekmediği bir ortam yaratmalı, değer verildiğini, sahiplenildiğini ve inandırıcılığımızı gösterebilmeliyiz. Bunları başarmamak ne demektir? Bu, her an düzenden kopmaya, yeraltına geçmeye, silah elde savaşmaya hazır olmamak demektir. Bu, demokratikliği, halk kitlelerinin meşruluğu için değil, kendi meşruluğu için kullanmak ve düzene yerleşmek demektir. Düzen devrimciliğini meşrulaştırmak demektir. Demokratik cephede partili olmayı, düzen devrimciliğiyle örgütleyenleyiz. Bunlar, örgütlese örgütlese bir savaş örgütünün demokratik cephesini değil, reformist bir cepheyi örgütlerler. Bu insanların, düzen devrimciliklerini bilen oligarşi, düzen bağlarına saldırdığında, düzen-devrim ikilemiyle karşı karşıya getirildiğinde, çoğunlukla düzeni seçeceklerdir. İşte bu yanılla da demokratik alandaki yoldaşlarımıza çok daha büyük ve zorlu görevler düşmektedir. Her gün, her saat kendilerini geriye çekmeye çalışan, burjuva propagandalarının, düzen bağlarının, oportünist ve reformist saldırıların tam ortasında, her tarafa kılıç sallayıp, kendilerine yol açmak ve kendilerini korumak zorunda-

dırlar. Dahası, her gün düşman tarafından takip edilmek, gözaltına alınıp işkence görmek, tutuklanmak, günlük sorunları halindedir. Bütün bu zor görevlerin üstesinden gelmek, kitleleri örgütlemek ve partiyi temsil etmek, yüksek bir bilinci, güçlü bir inancı ve direnci gerektirir. Yoldaşlarımız bu bilinç, inanç ve dirençte olmalıdırlar ve bunu sürekli kılmalıdırlar. Davranışlarıyla, üsluplarıyla hatta oturup kalkmalarıyla, giyimleriyle, düşman ve halk karşısında her an sınavda olduklarını unutmamalıdırlar. Bohem, rahat, küçük burjuva aydın davranışları terk etmelidirler. Demokratik alandaki yoldaşlar, her an başka görevlere hazır olmanın gereği olarak ve de sadece yasal demokratik mücadele ve en basit hak arayışlarının yapılamadığı ülkemizde, her türlü mücadele biçimi konusunda "benim görevim değil" demeden, kendilerini yetiştirmelidirler. Savaş için gerekli her şey onların da ilgi alanında olmalıdır.

Demokratik alanın kendini küçümsemesi ve savaşın önemsiz bir parçası olarak görmesi yanında, yeraltı alanı ve askeri birimler ise, kendilerini her şey görüp, demokratik ve diğer alanları küçümseyerek bakmaktadırlar. Anlayışın kökleri aynı yerdedir, savaşın bütünü, biri olmazsa diğerinin olmayacağını ve zafere gidilemeyeceğini kavramamaktan kaynaklanıyor. Elbette bir partinin ve mücadelenin sürekliliğinde yeraltı çalışmasının temel olması, esprisine uygun olarak önemlidir. Ama bu durum yeraltında faaliyet sürdüren, kadro ve savaşçılarımızın düzen bağlarının hiç olmadığı, eksiksiz ve zaafsız oldukları anlamına gelmez. Keza disiplinsizlik, rehavet, gelişmeleri izlememe, okumama, harekete bütün olarak bakmama, dar pratikçilik, bir önder gibi düşünmeme, illegaliteyi fobi haline getirme, demokratik alandaki yoldaşlar gibi her an kitlelerle yüz yüze olmadığından, kitleler içerisinde gevşek ve kuralsız davranma, denetime kapalı olma vb. vb. bu anlamda çok nokta sayılabilir. Sorunun özü legalde veya illegalde görev almak değil, gerçek bir kadronun bilinciyle hareket edip etmemektedir. Bu bilinçteki eksiklik, doğal ki zaaf ve eksik düşüncelere yol açacaktır. Bölge ve alanlar arasında, zaman zaman ortaya çıkan uyumsuzluklar, küçük burjuva rekabeti, hareketin çıkarları yerine, kendi bölge ve alanının ilişkilerini koruma, diğer alanları küçümseme, çekiştirme, bu dar bakış açısının sonuçlarıdır. Bu çarpık anlayışlar düzeltilmeyip, tüm bölge

ve alanlar, silahlı birlikler, stratejik hedefler doğrultusunda, kendilerini geliştirici olmazlarsa, eksiklik, dar bakış açısı ve bencillik temelinde yükselerek, olumsuz sonuçlara yol açabilir. Bunun en uç örneklerini, geçmişte silahlı birliklerde yaşadık, gördük. Başarılı bir eylem yapan silahlı bir birlik, olumsuzluğa doğru savrulmaya başladığında, eleştirilince tepkisel tavırlar içine girebilmiş ve "ben yaptım" edebiyatına başvurmuştur. Kendisi kimdir, hareketin neresindedir, hangi ilişkiler ağı içerisinde, hangi perspektifle, hangi güçle, neyi, nasıl yapmıştır, kendisi nasıl yetişmiştir... Hemen hiçbir şey onu ilgilendirmez artık. Kendisini adeta gökten inmiş, tanrısal bir güç gibi görür. Gazetelere ve haber hüllelerine manşet olan eylemler, örgütün değil, onun kendi özel mülküdür artık. Örgütü kavramamış, örgütün tüm alan ve bölgelerde, çok çeşitli mücadele biçimlerini hayata geçirerek, yol açtığı sonuçları göremeyen, dünyaya at gözlükleriyle bakan bu kafa yapısı, özünde kendine güvensiz, büyük sorumluluklar teslim edilemeyecek, bencil, küçük burjuva bir kafa yapısına sahiptir. Özünde korkaktır. Çok büyük riskli eylemlere girmez, riski gördüğü her yerde, her zaman bir neden bularak kaçıp kendini sağlama almasını bilir. Emir verildiğinde emri dinlemez. Kendini dayatır. Kendini sağlama alamayacağını gördüğü zaman da çoğunlukla mücadeleyi bırakır. Bu kafa yapıları özellikle de silahlı mücadeleyi esas alan bir örgüt için tehlikelidir. Savaşçı mütevazılığından yoksun, silahı eline geçirince kendini her şeye muktedir sanan kafa yapılarına partimizde yer olmayacaktır. Herhangi bir silahlı birlik, ne tür bir zafer kazanırsa kazansın, o zafer, örgütü örgüt yapan, tüm şehitlerin, mücadele içinde bulunan tüm yoldaşların, her gün emek ve kan vererek, dişle tınakla burjuvaziden kopardıkları bir zaferdir. Belki bu örnek oldukça uç ve her zaman rastlanmayan bir şeydir ama küçük burjuva dar görüşlülüğünün ve bencilliğinin beslediği bu kafa yapısına sıkça rastlamak mümkündür. Başarılı bir kısım örgütlenmeler yapan, kitle eylemlilikleri düzenleyen birçok kadroda şımarıklık, Kendisi için ayrıcalık, disiplinsizlik, bilgiçlik tavırlarına rastlamaktayız. Bu kafa yapılarının örgüt bilinci ve örgüt ruhu doğrultusunda, dönüştürülmemesi, küçük şeylerle yetinip böbürlenmeyi yaratacak, böbürlenme de daha büyük eylemleri, kitleselliği engelleyecektir. Küçük şeylerle, küçük zaferlerle yetinmek, avunmak, devrimcilerin değil, kü-

çük burjuvaların duygu ve düşünceleridir. Biz, zaferi istiyorsak ve zaferin henüz uzağındaysak yaptıklarımızı küçümseyeceğiz. Her küçük zaferden, daha büyük zaferler çıkarmak için çırpınacağız. Küçük zaferlerle yetinmek rehaveti, tembelliği ve gelişmemeyi doğuracaktır. Hiçbir kadro ve savaşıımız, asla bu dar, bencil, zaferi hayal bile etmeyen küçük burjuva anlayışa teslim olmamalıdır. Attığımız her adımda, "zafere giden yolda neredeyiz" sorusunu sorup, daha ileri adımları nasıl atacağımızı düşünmeliyiz. Bu anlayış, bu ruh hali, bütün bölge ve alan komitelerimizi, kadrolarımızı, savaşııcı ve komutanlarımızı saran bir düşünce olmalıdır. Bu parti ruhudur. Bu, partinin halk kitlelerine ve düşmana gösterdiği kararlılığı, cesareti ve inandırıcılığıdır.

Yeraltı insanı, kelimenin içeriğinde ifadesini bulduğu gibi, yeraltında gizlenmiş, halktan, her şeyden kendini soyutlamış, topluma aykırı yaşayan, olağanüstü bir varlık değildir. Yeraltı insanı, herkes gibi aynı düzende yaşar, gerektiğinde bir işçi, memur, öğrenci, köylü, işsiz ya da esnaftır. O her şeyiyle halktan biridir. Halkla çelişmeyen, doğal davranışını koruyan bir insandır. Yeraltında oluşunun anlamı, düşman saldırısı karşısında korunması ve yaşaması gereken örgütsel ilişkilerdir. Onun düzenin koruyucularından, sıradan halktan gizlenmesini gerektiren ve ona yeraltı elemanı niteliğini kazandıran temel öge budur. Yeraltı elemanı bütün profesyonelliğini, maharetini, örgüt ilişkilerini deşifre etmeden, polis takiplerine ve tuzaklarına düşmeden, savaşı örgütleyebilmekte göstermelidir. Bu savaşı örgütlerken, halkın doğallığını taşımayan aykırı davranışlar, komplocu tavırlar, kuralları ihlal, disiplinsizlik düşmanı davet edici sinyaller olacaktır. Yeraltı yaşamını bir kültür olarak benimsememiş bir yeraltı elemanı, yaşamın doğallığını yakalayamaz. Yaşamın doğallığının kendisi, örgüt ilişkilerini kamufle eden, büyük bir koruma duvarıdır. Bu doğallığı sağlayabilmek için, önce yaşadığımız halk ve başka bir toplumsal tabakadan insanların nasıl yaşadığını iyi gözlemleyip benimsemeliyiz. Doğal yaşamı içselleştirmek ve benimsemek önemli olmasına karşın, yalnız başına yeraltı ilişkilerini korumaya yetmez, kendi irademiz dışında veya başka birçok nedenle, tehlikeli durumlar doğabilir, düşman yanımıza kadar uzanabilir. Bu nedenle, yeraltı elemanı doğal yaşamın getirdiği güvenceyle rehavet içerisinde olamaz. Disiplin ve kuralları bir an

dahi ihmal etmeyerek, sokakta, mahallede, işyerinde, her yerde çevresine ilgili ve duyarlı olmak zorundadır. Her an, "beklenmedik bir anda, düşman takibine ve saldırısına uğrayabilirim" düşüncesiyle hazırlıklı olmak zorundadır. Düşman tehlikesinin ortaya çıktığı ama netleşmediği koşullarda, belirsizliğe yer bırakarak ilişkilerini tehlikeye atamaz. Gerektiğinde kendini de feda ederek netleştirmek zorundadır. Yeraltı insanı, durağan, pasif bir yaşam tarzına sahip değildir. Örgütsel buluşmalardan eylemlere, kitle toplantılarına kadar uzanan yoğun bir faaliyet içerisinde olup, tehlikeli ve özen isteyen ilişkiler içerisinde. Tehlikeyi tamamen ortadan kaldırmak, yok etmek mümkün değildir. Ama bu faktörü mümkün olduğu kadar azaltmak, örgütsel ilişkilerin güvenliğini sağlamak bizim elimizdedir. Bunun temel yolu, kurallı devrimci bir yaşamı yerleştirmektir. Yalnız kendimizin kurallı, ilkeli olması tehlikeyi önleyemez. Örgütsel ilişkimiz ağı içerisinde yer alan bütün insanlarımızı bu anlayışla eğitmek ve yetiştirmek zorundayız. Bir yönetici veya kadro, alt ilişkisiyle buluşmaya giderken yoldaşının düşman takibi getirmeyeceğine, güvenli, temiz geleceğine emin olmalıdır. Bunun ölçütü, kendi verdiği eğitimin niteliğidir. "Ben onu yeterince eğittim, defalarca denedim ve güvenirim" diyebilmelidir. Tüm örgüt elemanları, bu anlayışla eğitildiğinde, örgütsel ilişkiler daha güvenli ve daha verimli olacaktır. Düşman, tüm teknik donanımına ve gücüne karşın, devrimci iradede üstün olamaz. Onun güç ve teknik üstünlüğünü ancak irademizle, disiplinimizle yenebiliriz. İrade ve disiplin aynı zamanda kendine güvenmek ve yaratıcı olmak demektir. İrade ve disiplinin zayıfladığı yerde, kendine güven ve yaratıcılık geriler, hatta kaybolmaya başlar. Bu durum, bir yeraltı elemanının düşman kuşatmasına girmeye başladığının, düşmanı abartıp korkularını büyüttüğünün, yenilgiye doğru gidişinin işaretleridir. Zamanında farkına varılıp bu gidişin önüne geçilemediğinde, bu tür insanlar kendileriyle birlikte, bağlantıda olduğu tüm ilişkilere de zarar verirler.

Yeraltı elemanı akılcıdır. Düşmanın davranışlarını, değişen hareket biçimlerini sürekli izler ve kendini değişen duruma uyarlar. Belirsiz, tehlikenin olabileceği durumlarda, akılcı düşünerek ama cesaretle ve cüretle ileri atılarak, örgüt çıkarlarının kâr ve zarar hesaplarını yapar. Aklını ve yaratıcılığını kullanarak ön-

lemeler alır. Gerektiğinde, düşman güçlerle çatışır ve ilişkilerini korumaya çalışır. Yeraltı elemanı açık kimliğiyle düşmanla yüz yüze gelmekten kaçınır, çünkü bu, kendisinin ve ilişkilerinin deşifreyonu demektir. Ama deşifre edildiği veya edildiğini sandığı noktada düşmana teslim olamaz; aksine savaşan bir örgütün savaşçısına yaraşır bir şekilde "düşman güçlerine ne kadar çok zarar verebilirim", "halk kitlelerine, partinin propagandasını daha iyi nasıl yapabilirim" diye düşünerek hareket eder. Bu anlayış "Yolun Neresindeyiz" ve "Faaliyet Raporu"ndaki tespitlerimize rağmen hala çok geridir ve içselleşmemiştir. Öyle ki, düşman da bu durumu izleyerek silahlı olanlar ve olmayanlar ayrımı yaparak, politikalar geliştirip, silahsız olmayı, düşmanla yüz yüze gelindiğinde çalışmamayı teşvik etmektedir. Doğrudan silahlı birliklerin dışında görevli tüm alan ve bölgelerdeki kadrolarımız, düşman takibi, saldırısı ve kuşatmasında silahlı olmayı ve çatışmayı hedeflemelidir. Silah, her kadromuzun ayrılmaz bir parçası olmalıdır. Bir savaş örgütü yalnız başına silahlı birliklerimizin eylemleriyle, savaş örgütü sıfatına layık olamaz. Yukarıdan aşağıya tüm örgüt elemanlarını kapsayan bir kültür ve çalışma tarzıyla bu sıfatı hak eder.

Özellikle deşifre olmuş, düşman tarafından her yerde aranan bir kadro için, yaşam çok daha zor ve sıkıcıdır. Her türlü sosyal yaşamdan, aile bağlarından, normal arkadaş ilişkilerinden uzak bir insan, yalnızlık psikolojisini yaşar. Onu ayakta tutacak, yalnızlığını giderecek, düşmana karşı daha büyük bir kin ve öfke, savaşmak için daha yüksek bir motivasyondur. Onu tehlikelerden, takiplerden, tesadüflerden ve ihbarlardan koruyacak olan daha yüksek bir irade, disiplin ve duyarlılıktır. Üstün iradesi ve her şeye rağmen yüksek savaşma tutkusu, gerektiğinde düşmanın yanı başında, her yerde, yaratıcılığını kullanabilen olmasını sağlayacak ve savaşını sürdürecektir. Hiçbir devrimci, ölmek için devrimci olmaz. Tersine, yaşamak ve zaferi görmek tutkusuyla yanıp tutuşur. Bu zafer tutkusu, öylesine büyüktür ki, dünyayı fethetmeye çıkmış gibidir. Dünyayı fethetme idealinde olan bir insan için, ölüm anı geldiğinde yerine getirilmesi gereken sıradan bir görev haline gelir. Profesyonel bir devrimci için ölüm, basitleştirilmeli ve zafer yolunda gereğinde kaçınılamayacak bir görev gibi kavranmalıdır.

Çoğunlukla yeraltı elemanı olmak, kendini herkesten saklamak, tam gerektiği anda, gereken yerlere gitmemek, ilişkilere girmemek şeklinde ortaya çıkmaktadır. Yeraltı elemanı, elbette polis takibine uğrayabileceği, deşifre olabileceği ilişkilerden kaçınılmalıdır. Ama bu, kaçma ve önlem adına insanları eğitimden, kadrolaşma yapmaktan uzak durmaya götürmemelidir. Bir yeraltı elemanı veya başka alandaki bir kadro, örgütün ihtiyaçlarına ve gereklilik durumuna göre, olanaklar ölçüsünde, önlemlerini alarak, soğukkanlılığını koruyarak, kendine güvenerek, gerekli olan her yere girip çıkabilmelidir. Bu anlayış, dağda ve şehirde, her yerde geçerli olmalıdır. Kadrolaşmamızın, insanlarımızı eğitmenin, savaşı yükseltmemizin önünde hiçbir engel olmamalıdır. Savaşın ihtiyaçları neyi gerektiriyorsa, yeraltı yerüstü demeden, her kadro yaratıcılığını, özverisinin son sınırına kadar ortaya koyarak kendisine ve partisine olan güvene dayanarak, ihtiyaçları temel alarak çalışmalı, kuralları ve önlemleri buna göre geliştirmelidir. Yeraltı elemanının yaşamı ve mücadelesi, kurallı ve ilkeli olarak, bu kural ve ilkeleri örgütün her kademesine yayarak uzayabilir. Ancak kurallı olmak, kurallara uymak, değişen koşulları, özgünlükleri, yapılması gerekenleri dikkate almamak, iş yaptırmamak, hantallaştırmak değildir. Kurallar tekdüze, mekanik olarak uygulanan şablonlar değildir. Kurallar, görev ve ihtiyaçların sağlıklı bir şekilde, yerine getirilmesi için vardır. İlkeler ve kurallar yaratıcılıktan, cesareten ve cüretten soyutlanıp ele alındığında, görevler, emir ve talimatlar, çoğunlukla yerine getirilemez ve sadece kişinin kendisini korumasına hizmet eder. Kurallar elbette kişinin de korunması için vardır. Ama, esas olarak görevlerin yapılması ve örgütün korunması için vardır. Bunların önüne hiçbir şey geçemez.

Bütün bunların mücadele içinde somutlanabilmesi için, ön şart, programlı bir çalışmada ısrarlı olmaktır. Programlı çalışma bırakılır, stratejik hedeflerden uzaklaşırsa, kaçınılmaz olarak dar pratikçilik, günlük işlerin peşinde koşturma ve dolayısıyla artan kuralsızlıklar, birbirini takip etmeye başlar, söylenenler, ilkeler unutulur. Görünüşte herkes yine koşturuyor, çalışıyor, büyük tehlikelere girip çıkıyordur, ama bu çalışma amaca hizmet eden bir çalışma olmadığından, tüm özverilere karşın geleceği olmayan bir çalışma olacaktır.

EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI HERKESİ CEPHE İÇERİSİNDE ÖRGÜTLEYEBİLMELİYİZ

Parti üyelerimiz, hayatın her alanında ekonomik, demokratik, silahlı, silahsız tüm mücadele biçimlerini pratikte uygularken, cephe perspektifini hayata geçirmeye çalışmalıdırlar. Parti üyeleri aynı zamanda cephe üyeleridir. Parti, esas olarak siyasi bir oluşumdur. Onun mücadeleye yansımaları cephe olarak ortaya çıkar. Cephe, partinin yönetim ve denetimi altında silahlı, kitlesel, demokratik, tüm mücadele biçimlerini hayata geçirerek, iktidarı almaya çalışır. Başlangıçta, sadece partililerin bir faaliyeti ve savaşı olan cephe, doğru politika ve taktikleriyle, propagandalarıyla, inandırıcılığıyla güven vererek, güç olarak yavaş yavaş geniş kitlelerin eğilim göstermeye başladığı silahlı ve kitlesel bir güç olur. Cephe, emperyalizmle, faşizmle çelişkisi olan tüm sınıf ve tabakaları, örgütleri, hatta tek tek bireyleri, ısrarla mücadele cephesine çağırarak, bu insanları ve örgütleri savaşırabileceğini göstermelidir.

Cephe örgütleri, hemen her alanda, emperyalizmle, faşizmle çelişkisi olan, her kesimde kurulabilir. Bu örgütler yüzlerle, binlerle ifade edilebilecek ölçüde büyük bir yoğunluğa sahip olabilir. Cephe, savaşabilecek, bu düzenin yıkılmasından yana olanları saflarında toparlayabilecek, herkesin düzene karşı bir şeyler yapabileceğine inanarak, onları çalıştırabilirle yeteneğini gösterebilmelidir. Cephenin silahlı ve demokratik olmak üzere iki esas çalışma alanı olmalıdır. Silahlı cephe, düzene karşı verilen doğrudan silahlı mücadele içinde yer almak isteyen, ideolojik olarak bizden olmayan, ama Cephenin program ve tüzüğünü kabul eden, onun disiplinine uyan herkesin silah elde savaşmak için istihdam edileceği örgütlerdir. Bugünkü aşamada, parti organları, aynı zamanda cephe organları da olduğundan, silahlı savaşta yer almak isteyenler, silahlı birliklerimize katılmak zorundadırlar. Demokratik Cepheye katılmak isteyenler de Cephe tüzük ve programına uymak durumundadırlar. Demokratik Cephe tüzük ve programını kabul edip, disipline uyanlar, çok daha geniş kesimlere potansiyel olarak seslenebilmelidirler. Başlangıçtaki küçük katılımların büyümesiyle, zorunlu olarak yeni cephe organları ve örgütlülükleri oluşacaktır. Cephe programı, Devrimci Halk İktidarı programıdır. Devrimci halk iktidarı programında çıkarları olan bü-

t n halk kesimlerine seslenecek çalışma tarzını hayata geçirme yeteneğimizi geliştireceğiz. Türkiye solunun tarihinde, masa başında, mücadeleden uzak bir tarzda, çok yaldızlı programlarla ortaya çıkılmış ve bunların hemen hepsi cephe faaliyeti olarak tek bir adım dahi atmadan yok olmuştur. Biz, masa başında, k ğıtlar üzerinde kalan ve kitleleri oyalamak için gündeme getirilen sahte cephelerden veya mülteci cephelerinden değil, Devrimci Halk İktidarı için şehirde-kırda, her türlü mücadele biçimini kullanarak, savaşmak isteyen herkesi değerlendirerek savaşan bir cepheden söz ediyoruz. Cephe, kendi özgücüne güvenmeden, kendi özgücümüzle bir savaş cephesi ortaya çıkartmadan, değişik sınıf ve tabakaları, örgütleri saflarında toparlayıp, çok yönlü savaşan ve iktidara doğru yürüyen, daha geniş bir cepheyi de oluşturamaz. Defalarca "cephe, cephe" diye ortaya çıkıp, halk kitlelerine ağrı yaptıkları halde kimseyi ve kendilerini savaşa sokmamaları, başlamadan biten sözde cepheler olmasını getirmiştir. Halk kitleleri, sol potansiyel, çeşitli demokrat ve yurtseverler, aydınlar, bu olumsuz örneklerden hareketle, başlangıçta bizim cephe ve savaş ağrılarımızın da öncekiler gibi sözde kalacağını düşünüp olumsuz bakacaklardır. Bu olumsuz anlayışları doğal karşılayıp, güven vermek zorundayız. Güven sağlamanın temel ölçütü, partili gücümüzle, cephe savaşını sürdürmek ve g c lendirmektir. Savaşı s rd remezsek, bu savaş içerisinde gücü olup, doğru mücadele ve taktiklerimizle gelişemezsek, daha geniş katılımlar için güven vermek de zorlaşacaktır. Bu nedenle, Cephe ağrıları yapmamız da çıkarları Cephede olan kesimlerin, hemen Cepheye katılacakları gibi ham hayaller beslememeliyiz. Cephe perspektifiyle kitlelere gidecek, ısrarla programımızı kitlelere yayıp alternatif olduğumuzu göstermeye devam edeceğiz. Savaşımızın gelişip g c lenmesi ve kitlelere cephe anlayışıyla yaklaşımımız, zamanla, önce tek tek insanların, grupların, örgütlerin ve kitlesel katılımların önünü açacaktır. Bu uzun bir süreçtir. Bir yerde savaşın yeni saflaşmalar yaratması ve bunların yeniden örgütlenmesi sürecidir. Cephe bir anlamda bu saflaşma sürecini hızlandırıp, derinleşen ve örgütleyen bir işlev görür. Bu saflaşma süreci derinleştikçe, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nde yeni yeni g c ler yer alacak ve cephe savaşı ulusal ve uluslararası düzeyde, çok çeşitli biçimlere bürünerek yeni örgütlenmeler yaratarak gelişecektir.

Bu süreç, bize aynı zamanda partimizle, ideolojik birliği olmayan, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nde yer alıp savaşmak isteyen, çok çeşitli özellikler gösteren grup ve kişileri, yasal ve yasadışı örgütleri cephe içerisinde yönetmeyi, yönetirken eğitmeyi ve savaştırmayı öğretme süreci de olacaktır.

Türkiye solunun cepheler kurup hayata geçirememesi, savaşmamasındandır. Bu savaşmama, savaştan kaçış anlayışı, sürekli olarak olması gereken ve yapılabilecek olanları değil, gerçekleşmesi mümkün olmayanları gündeme getirerek, savaştan kaçışın teorisini yapar ve nedenleri hep başka yerde arar. Bu nedenledir ki, dünya ve Türkiye halkları için ortak bir zeminde birleşip güç ve eylem birliği temelinde, oligarşiye karşı daha güçlü bir mücadele hattının ortaya çıkartılması amacıyla yaptığımız tüm öneriler, çabalarımız hep reddedilmiş veya sabote edilmiştir. Savaşmamanın, savaşmamanın getirdiği korku ve kendine güvensizlik, savaşan ve iddialı bir güçle yapacağı eylem ve güç birliğinde maskesinin düşeceği ve elinde kalan üç-beş kişiyi de koruyamayacağı düşüncesini doğurmakta, bu nedenle ısrarla kaçmaktadırlar. Bu kesimleri, artık yolun sonuna gelmelerine karşın, devrimci cepheye çekip, savaşıma yeteneklerini kazanabilmeleri için çalışmalısınız. Doğru politikalarına, taktiklerine ve düşüncelerine güvenenler, sübjektif nedenleri olmayanlar, emperyalizme ve faşizme karşı eylem ve güç birliği zeminlerinden, cephelerden kaçmazlar. Biz, kimseye soyut vaatlerde bulunmamalıyız. Yapılması gerekenleri, önce kendimiz yapacak, yapılabilirliğini gösterecek ve bu düzeni yıkmak isteyen herkese "Biz bu kadarını yapabiliyoruz, gücümüz bu, gelin güçlerimizi birleştirelim, emperyalizme ve oligarşiye daha büyük darbeler vuralım, herkesin doğruları kendisine kalsın, ortak hedefte birleşelim ve doğrular doğru olduklarını savaş içerisinde herkese kanıtlayıp, kendilerini kabul ettirsinler" demeliyiz. Cephe, bu anlamıyla, aynı zamanda bir ideolojik savaş arenasıdır. Çeşitli sınıf ve tabakaların düşüncelerinin savaştığı bir meydan muharebesidir. Marksist-Leninistler, bu meydan muharebesini, devrimci savaş çizgisiyle, doğru devrimci politika ve taktikleriyle, halk kitlelerine yaklaşımlarıyla kazanacaklardır. Saflaşma ve derinleşme, bu yanıyl, cephe içerisinde de devam edecektir. Bu saflaşma ve derinleşme, partinin, daha geniş kitlelere yayılması, güçlenmesi ve öncü rolünün kanıtlanması olacak-

tır. Bunun için, savaşılan partiler, cephe gibi örgütlenmelerden, güç ve eylem birliklerinden korkmazlar.

Cephe, silahlı savaş alanında ve demokratik alanda, iki ayrı koldan, birbirlerini etkileyip güçlendirerek gelişir. Cephe içerisinde, silahlı savaşa karşı olan ve olmayan ama cephe programını kabul eden, çok farklı nitelikte ve düşüncede örgütler yer alabilmelidir. Bu anlamıyla cephe, farklı dünya görüşü ve Devrimci Halk İktidarına giden yolda, farklı düşünen tüm kesimleri kucaklayıcı, yönlendirici ve savaştırıcı bir fonksiyona sahip olmalıdır. Düşünceler ve izlenen yol farklı olacağına göre, zorunlu olarak tek cephe çatısı altında, amaçta birleşmiş ama izlenilen yolda farklı düşünen bu kesimlerin örgütlülüğünü sağlayacak yeni örgütlenmeler ihtiyacı zaman içerisinde savaşın gelişmesiyle yeni katılımlarla ortaya çıkacak ve şekillenecektir. Şimdiden şunu diyebiliriz: Cephe, temel olarak silahlı ve demokratik iki kanaldan gelişecek ve büyüyecektir.

Tanımladığınız Devrimci Halk iktidarı Programı çerçevesin de, Kürt milli hareketleriyle cephe birliği başılamazsa, daha farklı biçimler bulunarak bu hareketlerin potansiyel güçlerini, merkezi otoritenin yıkılması doğrultusunda değerlendirebilmeliyiz. Bunun için örgütlenme biçimlerini çok geniş bir çerçevede yaratıcı olarak ele almak zorundayız.

Ülkedeki çeşitli politik gelişmelere göre, tanımladığımız anlamdaki cephe programı daralarak veya genişleyerek farklı biçimler alabilir. Veya farklı birliklerin oluşumu yeniden gündeme gelebilir. Partimiz, ülkedeki ve dünyadaki politik gelişmeleri dikkatle izleyerek, yeni çelişkilerin ortaya çıkması durumunda, bu çelişkiyi çözecek, stratejik hedefe varmamızı kolaylaştıracak, düşman cephesini küçültüp, ittifaklar cephesini büyütecek bir politikayı esas almalıdır, ittifakları belirleyen, bu çelişkiler ve stratejik hedefe daha kısa sürede nasıl varılacağıdır. Örneğin, bir açık cunta durumunda, çeşitli politik gelişmelerde veya emperyalizmin açık işgal girişimlerinde, bu güçlerle çelişkileri olan ama Devrimci Halk İktidarı programımızı kabul etmeyen, her sınıftan, her milliyetten, her dinden toplulukların bu hedefler doğrultusunda birliğini sağlayıp, Devrimci Halk İktidarı'nın önü açmalıdır. Bu durumda doğal ki, Devrimci Halk İktidarı Programını benimsemiş Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi varlığını koruyarak yeni birlikler, yeni ittifaklar

oluşturur.

CEPHE GERİSİNE ÖNEM VERMELİYİZ

Bugün uluslararası boyutta Avrupa'dan Ortadoğu'ya ve dünyanın birçok ülkesine kadar Marksist-Leninist olarak tanınıyor, savaşı ve prestiji olan bir örgüt olarak biliniyoruz. Ama yeterince bilindiğimizi, kendimizi tüm yönleriyle kanıtlayabildiğimizi söylemek güçtür. Devrimci, yurtsever, anti-emperyalist, anti-faşist örgütlerle ve özellikle Avrupa ülkelerindeki demokratik kamuoyuyla dayanışma içerisinde bulunabilmek, faşizme karşı desteklerini alabilmek için, partimizi, cephemizi ve ülkemiz gerçeğini daha profesyonelce tanıtmalıyız.

Ayrıca, dünyada sosyalizmin bugünkü durumunda enternasyonal boyutta bir ideolojik mücadelenin gerekliliğini de dikkate alarak, önem vererek, bu alanlardaki çalışmalarımızı, güçlendirici düzenlemeler yapmak zorundayız. Dünya genelinde, Ortadoğu'dan Latin Amerika'ya, Filipinler'e kadar, emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadele eden, etmek isteyen hiçbir örgüt, partimizle ilişkiye ve dayanışmaya kapalı olmayacaktır. Sorun bizim bu ilişkileri organize etmemiz ve kendimizi tanıtmamızdır. Düzene karşı mücadele eden her örgüt, birbirleriyle dayanışmaya her düzeyde ihtiyaç duymaktadır. Bazı örgütler düzeyinde sürdürdüğümüz ilişkiler henüz çok yeni olmasına karşın bu ilişkilerde dışımızdaki örgütleri ve kendimizi daha iyi tanıyarak, olumlu ve olumsuz yanlarımızı görerek, uluslararası düzeyde, bu tür ilişkilerin önemini bir kez daha kavramış olduk. Bu alanda öğrenmemiz ve öğretmemiz gereken çok şey vardır.

Ortadoğu ve Avrupa'da, eksiklerine ve yetersizliklerine karşın örgütlüyüz. Ama, dünya geneli içerisinde, bu bölgeler dar ve ihtiyaçlarımıza cevap verecek nitelikte olmayıp, kapsamlı koşullara da sahip değildir. Buralardaki ilişkilerimizi daha da geliştirip, dostluk ve dayanışmayı somut biçimlere büründürmeliyiz. Ama bu da yeterli olmayacaktır. Cephe gerisi kapsamında dışa açılmayı daha geniş bir çerçevede ele alıp savaşımızı güçlendirecek, devrimci dinamiklerin hızla geliştiği, cephe gerisi fonksiyonunu daha rahat görebilecek başka alanlara mutlaka açılmalıyız. Bu açılım, olumlu ve olumsuz birçok ilişkiyi doğuracaktır.

Olumsuzluklardan kaçarak, olumluluklardan faydalanmak politikasını benimsemeliyiz. Devrimci bir kurtuluş hareketinin güçlü

bir cephe gerisi yaratmadan, mücadelesinin haklılığını savunan geniş bir kamuoyu oluşturmada zafere yürümesi zor olacaktır.

Cephe gerisi, gerektiğinde bir hareketin kadrolarını eğittiği, güç topladığı, gerektiğinde karargah faaliyeti görevi gördüğü, geri çekilebildiği alanlar olma fonksiyonlarını yerine getirebilmelidir. Dahası, örgütler arası ilişki ve dayanışmanın geliştirildiği, devrimci-demokrat kamuoyunun ve dünya halklarının, destek ve dayanışmasının örgütlendiği yerler olmalıdır. Keza Avrupa ülkelerine dağılmış, toplam üç milyon insanımız yaşamaktadır. Bu insanlarımızı cephe programı çerçevesinde örgütlemek, onların maddi, manevi her türlü desteğini almak ve savaşın gelişmesine katkıda bulunmak küçümsenemez. Savaşın ihtiyaçlarını esas olarak halktan karşılamak zorundayız. Kaldı ki, bu halk potansiyeli içerisinde, bizzat silahlı savaşa katılacak binlerce insanımız vardır. Bunları eğitmek ve cepheye kazandırmak görevini Parti-Cephe politikaları çerçevesinde yeniden örgütleyip, atılım sürecine sokmalıyız.

Emperyalistler ve çeşitli ülkelerin, Türkiye oligarşisiyle olan çıkar çelişkilerini de iyi değerlendirerek, devrimimiz için bunlardan yararlanmayı bilmeliyiz. Bu bakış açısı dışa açılma politikamızda faydalı olabilir. Daha doğrusu bu, bizim bu tür çelişkileri iyi izleme ve buna uygun politikalar geliştirmemize bağlıdır. Bu politikaları uygulamada ve de genel olarak uluslararası her düzeyde ilişki sürdürebilecek, parti ve cepheyi temsil edecek kadrolar yetiştirmeliyiz. Uluslararası ilişkiler küçümsemeden ele alınması ve üzerinde önemle çalışılması gereken bir konu olmalıdır. Uluslararası bu tür ilişkilere hitap eden yayın ve çeşitli propaganda malzemelerimizi geliştirmeliyiz.

Bugün, cephe gerisinde, askeri eğitim ve karargâh faaliyetlerini organize edecek olanaklardan yoksunuz. Aynı şekilde, savaşı daha güçlü sürdürmek için, gerekli olan silah ve cephane kaynaklarına da sahip değiliz. Kalıcı kaynaklar bulmak zorundayız. Bir yerde savaş geliştikçe yeni kaynaklar ve yeni ilişkiler de doğacaktır. Ama bu ilişkiler, daha baştan organize edilmez, üzerinde özenle durulmaz ve geliştirilmezse, yükselen savaşa rağmen kalıcı organizasyonlar yapılmadığı için bulunan geçici ilişkiler tıkanır veya yok olur. Yakın süreçte, üzerinde en çok durmamız ve yoğunlaşmamız gereken konu bu olmalıdır. Avrupa ülkelerindeki,

en genelinde insan hakları temelinde şekillenmiş demokrat kamuoyunu ve buralarda yaşayan halkımızın potansiyelini, Türkiye faşizmini teşhir etmek için en etkin biçimde değerlendirebilmeliyiz.

Yoldaşlar,

Kongremizi büyük bir başarıyla sonuçlandırıp devrim tarihinde yeni bir sayfa açarken, 30 Mart 1972'den bugüne bir türlü sahip olamadığımız, sürekli olarak iç ve dış düşmanlar tarafından engellenen Parti ve Cephe düşümüzü gerçekleştirdik. Parti ve Cephe'ye sahip olmak, Parti ve Cephe ile savaşmak, yalnız bizim değil, doğru veya yanlış çok çeşitli düşüncelerle THKP-C'ye gönül vermiş, buna inanmış birçok grubun, halkın düşüdür. Bu düşü gerçekleştirmek onuru bizim olmuştur.

Partili ve Cepheli savaşma kararını almak, örgüt tarihimizde ve ülkemiz devrim tarihinde önemli bir sayfanın açılmasıdır. Zafer yolunun açılmasıdır...

Yoldaşlar,

Kongremiz kendi özgünlükleriyle, kendi gerçeği içinde çok uzun sürdü. Kongremiz üyelerinin yaklaşık yarısı, kongreye katılma koşulları olmadığından, ancak yazılı düşüncelerini iletebildiler. Bu yoldaşlarımızın düşünceleri de değerlendirilerek sonuçlandırıldı. Dünümüzü, bugünümüzü, geleceğimizi, kendimizi, her şeyi tartıştık. Neredeyse gök kubbenin altında tartışmadık bir şey bırakmadık. Açık olduk. Açıklığı ilke edindik. Eksik ve zaafalarda direnenlere karşı acımasız olduk. Eksik ve zaafalara, yanlış düşüncelere ve eğilimlere karşı cepheden savaşmak zorundaydık. Bu savaşı önce kendimizde kazanmalıydık. Bu kazanım elde edilmeden, kadrolarımıza ve savaşçılarımıza değişin, savaşın talimatları vermekle savaşın yükseltmeyeceğini Partili ve Cepheli savaşılamayacağını biliyorduk. Kongremizin uzun zamanını bu hesaplasınlar aldı. Kendimizi tanıdıkça, eksik ve zaafılarımızı gördükçe, savaşımızın eksikliklerini ve açmazları gördük. Bu eksik ve zaafaların ve bunların sonucu ortaya çıkan yanlış düşüncelerin üzerine gittiğimizde, ilk bakışta masum görünümüler altında içimize sızdığını ve bizi teslim almak istediğini gördük. Ya bunlara liberal davranarak, yaşamasına izin verip, savaş ve ihtilal söylemlerine rağmen

savaşmayan, ihtilali düşünmeyen, geveze, küçük burjuvalar örgütü olacaktık ya da bu düşüncelere karşı cepheden savaşarak, zafer yolundan sapmayan ihtilalci M-L bir örgüt olacaktık.

Hepiniz, ihtilal için, zafer için büyük özveriler gösterdiniz. Açık oldunuz. Başkasından önce kendinizi sorgulamasını bildiniz. Konum ve kariyer kaygısı duymadan, neden ve niçin sorularını sorarak cevaplar aradınız. Hiçbir şeyin görüldüğü kadar masum ve nedensiz olmadığını tekrar tekrar gördünüz. Öylesine hızlı, öylesine değişken bir süreç yaşadınız ki, bazen haftalar, bazen bir ay öncesi yapılan eleştiri özeleştirilerin, çeşitli saptamaların eksik kaldığını gördünüz. Örgütümüzün düşünceleri, yaptıklarımız, yapacaklarımız ve kendimiz odağında yapılan tartışmalarla her gün bir adım daha ilerleyen, geleceği biraz daha aydınlatan, çok canlı bir atmosfer oluştu. Adeta, tüm yoldaşlarımız, kişiliklerini, misyonlarını, örgütümüzü yeniden keşfettiler. Parti-Cephe kavramı ile devrimi yanıbaşımızda, çok yakınımızda hissettik. Bu değişimdir, dönüşümdür. Bu kongremizin en büyük başarısıdır.

Kongremizin açılış konuşmasında, hepimizin zafer yolunda, önemli kararlar alacağınıza inancımın tam olduğunu söylemiştim. Kongremizden, Parti-Cephe haberlerini bekleyen kadrolarımızı, savaşçılarımızı, taraftarlarımızı ve halkımızı yanıltmadınız... Bütün olumsuzluklarımızı, eksikliklerimizi ve zayıflıklarımızı bilerek, onları arkamızda bırakarak, olumluluklarımızı, şehitlerimizi, ilke ve değerlerimizi Parti-Cephe ile "birleştirerek", Parti-Cephe bayrağı altında zafere yürüme cesaretini ve kararlılığını gösterdiniz. Büyük bir yük ve büyük bir sorumluluk altına girdiniz.

Herkese, her şeye rağmen, doğru bildiğimiz yolda yürüme kararlılığımızı, geleneğimizi bir kez daha gösterdiniz. Düşmanlarımızı sevindirmediniz, dostlarımızı utandırmadınız. Bizden de beklenen buydu...

Yoldaşlar,

Bu kongrede aldığımız kararlar, ülkemiz devrimi için, halkımız için vazgeçilmez ve zaferde ısrarlı, büyük bir güç olduğumuzu ve bu gücün zafere kadar taşıyıcısı olabileceğimizi, kendimize ve herkese bir kez daha kanıtlamıştır. Bu kongrede bir kez daha gördük ki, koşullar ne olursa olsun, örgütümüz, savaşıyla,

yarattığı değerlerle, şehitleriyle, ülke toprağına çok sağlam basmış, halkın benliğine derinden kök salmıştır. Biz bu toprağın insanlarıyız. Halkız, halktan biriyiz, halkın öncüsüyüz. Bütün tarihimizi incelediğimizde, gerek dünyada, gerekse ülkemizde ortaya çıkan çeşitli alçalış ve yükselişlerde, hemen tüm solun sağa-sola savrulduğunu, ama örgütümüzün herkesi imrendirecek ölçüde, en küçük bir sapmaya düşmeden, saptadığı hedef doğrultusunda sürekli ilerlediğini ve yaşanan sürecin bizi haklı çıkardığını gördük. Düşüncedeki bu kararlılık öylesine büyük bir ısrarla savunulmuştur ki, neredeyse dünyada "Marksist Leninistim" diyenlerin fenerle arandığı koşullarda saf, katıksız Marksizmi Leninizmi savunmuş ve herkese meydan okumuşuzdur. Bugün, Marksizm Leninizme lanetler okunan, o kabus günleri geçmiştir artık. Devrim yeniden yükseliyor. "Biz Marksist Leninistiz" diyenler çoğalıyor. Güçlü düşünceler, güçlü insanlar, güçlü örgütler, zor koşullarda yolundan sapmadan kararlılığını koruyanlardan, düşüp de kalkmaktan korkmayanlardan, yenilgilerden zafer çıkartmasını bilenlerden doğar. Düştük, düştüğümüzde kalkmasını bildik, en karanlık dönemlerde dahi mutlak karanlık yoktur diyerek ışığı aradık, hep kendimize döndük. Kendi gerçeğimizin üzerine gittik ve bugünlere geldik. Gücümüz buradadır. Yaşanan tarihtedir. Bu tarihi, ideolojik sağlamlığımız, bu ideolojiyi taşıyan şehitlerimizin destanlarıyla yazdık. Ve bu tarihin değiştirilemeyeceğini, ancak zenginleştirilerek, onu aşarak, zafer yolunda yürünebileceğini gösterdik. Kongremiz, Parti-Cephe ve aldığımız onlarca karar bunun göstergesidir.

Yoldaşlar,

Hiç kimsenin bize kolay ve ucuz zafer tattırmayacağını biliyoruz. Kolay ve ucuz zaferin peşinde değiliz. Kimseye de bunu vaat etmiyoruz. Hemen her şeyi, büyük emekler ve kayıplar pahasına da olsa düşmandan koparıp almasını bileceğiz. Düşman acımasızdır. En küçük bir zayıflığımızda, tereddütümüzde kadrolarımızı, savaşçılarımızı, taraftarlarımızı hatta genç kızlarımızı, çocuklarımızı, yaşlılarımızı imha etmekten çekinmeyecektir. En küçük bir hata, küçük bir duyarsızlık, çok masum görünen, gevşekliğe ve rehavete yol açan davranış biçimleri, büyük kayıpları ve olumsuzlukları getirecektir.

Kayıplar, olumsuzluklar ve acılar olmadan zafere gidilemez. Ama tüm bunları asgariye indirmek ve kurtuluş yolunda her gün bir adım daha ileriye yönelmek, bizim ısrarımıza ve disiplinimize bağlıdır. Koşullar ne olursa olsun, stratejik hedeften uzaklaşmayan ve silahlı mücadele hedefinden sapmayan programın uygulanmasına bağlıdır.

İdeolojik sağlamlığı, köklü bir tarihi, zafer ve yenilgilerinin deneyleri üzerinde yükselmiş, adım adım inşa edilmiş, savaş içerisinde gerçek anlamına kavuşmuş, kadrolarına ve halkına açık olmuş, söylediklerini yapan Devrimci Sol, bu değerler ve ideolojik sağlamlık üzerinde partileşmiştir.

Parti, daha büyük bir ideolojik güven ve bu güvenle savaşın daha yükseltilmesi, halk kitlelerinin umutlarını büyütmesi, iktidarın yakınlaşması demektir. Parti beynimizdir. Düşüncemizdir. Neyi, nasıl yapacağımızı bilmektir. Cephe, elimiz, kolumuz, ayağımız, silahımızdır. Halk kitlelerini savaştırebilmektir. Halkımıza ve dostlarımıza güven veren, onları iktidar yolunda savaştıran, düşmanlarını etkisiz kılan ve imha edendir. Beynimizle düşünecek, üretecek, silahımızla vuracağız. Vurdukça kazanacağız. Beynimizi korumak zorundayız.

Koşullar ne olursa olsun, beynimiz sağlıklı düşünmek zorundadır. Sağlıklı düşünme ve beyni korumak, ideolojiden sapmamaktır. Kararlı olmaktır. İlke ve kurallara uymaktır. Bunlar da yetmez, beyni yani partiyi korumak, partiyi güçlendirmekle mümkündür. Parti komitelerini, parti hücrelerini ve cephenin savaş birliklerini, kitle örgütlülüklerini ülkenin her tarafına yayarak Cepheyi gerçek bir savaş örgütü haline getirerek mümkündür. Gerçek bir savaşı yaratmayan, bu savaşı saptanan hedef ve program doğrultusunda geliştirmeyen hiçbir parti ve cephenin yaşama şansı yoktur.

Parti ve Cepheyi savaştırmak, savaşı büyütme, bütün halk kitlelerinde umut haline getirmek bizim elimizdedir,

Parti-Cephe kararı dahil, aldığımız tüm kararlar devrim tarihimizin çok önemli ama sadece yeni bir sayfasının açılımdır. Bu yeni açılan sayfayı altın harflerle yazmak inancını, coşku ve heyecanını bir an dahi olsa bırakmamalıyız. Küçük zaferlerle yetinmek, zafer sarhoşluğunu kapılmak bizlerin tavrı olamaz. Büyük zaferlerin kurmayları ve komutanları olmalıyız. Bu görev, bu so-

rumluluk hepinizindir. Başarmamak için hiçbir haklı nedeniniz yoktur. Eksikler, yanlışlar geride bırakılmış, başarıların, zaferlerin önündeki engeller kaldırılmıştır. Artık her şey sizlerin iradesine, daha çok çabasına ve inancına kalmıştır. Kongremizin kararları bu yükün taşıyıcısı olabileceğimizi göstermiştir. Şimdi artık, kongremizi tarih içerisindeki yerine koyacağımız, alınan kararların uygulanabileceğini göstereceğimiz sürece giriyoruz. Kararların ısrarlı takipçisi olmak zorundayız. Karşımıza kararların uygulanmaması için gerek iç, gerekse dış düşmanlarımız tarafından çok çeşitli engeller çıkarılacaktır. Büyük bir ustalık ve kararlılıkla, devrim hedefini gözden kaçırmadan, bunların üzerine gideceğiz. İhtilalci düşüncelerimizi körelten, parti disiplinini, otoritesini yok eden, hedeften uzaklaştıran, demokratların, liberallerin, sektörlerin konum ve kariyer kaygısında olan bencillerin üzerlerine radikal bir tarzda gidecek ve savaşıma engel olmalarına izin vermeyeceğiz. İç düşmanı yenmek, dış düşmanı yenmektir. Zafer yolunda yürürken, önce bu iç düşmanı yenmek zorundayız...

Yoldaşlar,

Geçmişimizle, tarihimizle hep gurur duyduk. Artık Devrimci Sol bu gurur dolu geçmişimizdir. Ama gelecek, geçmiş üzerinde yükselir. Geçmiş olmayanlar, geleceği yaşayamazlar. Bu geçmişimize dayanarak, ondan güç alarak, bu gücü Parti-Cephe'yle büyüterek devrim yürüyüşünü sürdüreceğiz. Bu yanıla geçmiş ve gelecek bir zincirin birbirinden ayrılmayan halkaları gibidir. Bu nedenle Devrimci Sol aynı zamanda geleceğimizeyizdir.

DEVRİMCİ SOL, DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ'dir.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ, DEVRİMCİ SOL'dur...

Değerli yoldaşlar,

Kongreyi toplama ve sonuçlandırma görevimizi başarıyla yerine getirdik.

Şimdi yeni görevler bizleri bekliyor.

Görev, en küçük tereddüte ve sapmaya düşmeden, kongre kararlarını uygulamaktır.

Parti ve Cephenin halk kitlelerinin önder gücü olduğunu kanıtlamaktır.

Savaşı, dağda, şehirde, emekçi halklarımızın olduğu her yer-

de yükseltmek, emperyalizme ve oligarşiye Karşı herkesi örgütlemek görevi önümüzdedir.

Parti hücre ve komitelerini kurma, emekçi sınıflar arasında, Parti ve Cepheyi örgütleme ve yaygınlaştırma görevi vardır.

Silahlı Propaganda Birlikleri'ni güçlendirme, yayma, yeni gerilla cepheleri açma ve hedef doğrultusunda savaştırma görevi vardır.

Partimizi, Cephemizi savaştan alıkoymak isteyebilecek iç düşmanlara karşı amansız savaşma görevi vardır.

Parti ruhunun dağdan, şehirden, cezaevlerine kadar kadro ve taraftarlarımıza taşımak, yanlış düşünceleri yok etmek, düşenleri ayağa kaldırmak ve savaştırmak görevi vardır.

Artık partileşme süreci, partiyi yaratma tartışmaları geride kalmıştır. Parti ve Cephe ile zafer yürüyüşümüz başlamıştır.

Tüm ülkemiz, Türkiye ve Kürdistan topraklarımızın tümü savaş alanımızdır. Tüm halklarımız bu savaşın neferleridir. Bu anlayışla Partinin gücüne ve zafere olan büyük inançla, savaşın başına geçmelisiniz. Bu savaşın gerçek kurmayları olmalısınız. Yaptıklarınız, yapacaklarınızın garantisidir.

Yapılması gerekenler, görevler çoktur. Yapmanız gereken ve asla gözden kaçırmayacağınız temel görev, bu kurmaylık sanatını ustalıklı uygulayabilmenindir...

Başaracağınıza inanıyorum.

TÜM KADRO VE SAVAŞÇILARIMIZA,

Uzun süredir beklediniz. Katliamların, baskıların yaşandığı, çok değerli yoldaşlarımızı yitirdiğimiz koşullarda düşmandan hesap soramamanın, intikam alamamanın burukluğunu yaşadınız.

Herkesin, dost görünenlerin ve düşmanlarımızın "bittiler, bir daha ayağa kalkamazlar" dedikleri koşullarda, gelecek günlerin öfkesini büyüterek beklediniz. Örgütümüze güveniyordunuz. Savaşmak ve zaferi elde etmek tutkumuzdan emindiniz.

Niçin susmamız gerektiği üzerine sizlere hemen hiçbir şey açıklamadık. Ama sizler örgüt bilincinizle, güveninizle susmanın, daha yüksek sesle konuşma olduğunu, bir adım geri çekilmenin iki adım ileri atmak olduğunu kavradınız...

Savaşı yükseltmek, örgütlenmemizi yenilemek, geçmişle hesaplaşmak, geleceğe daha güvenle yürüyebilmek ve bu doğrul-

tuda kararlar alabilmek için, geçici olarak susmamız gerekiyordu. Kendimizi, örgütlenmemizi yenilemeliydik. Yenilenme aşamasına gelmiştik. Sizlere ve halkımıza verdiğimiz sözü yerine getirmeliydik. Parti Kuruluş Kongresi'ni toplamak artık bir zorunluluktu. Kongrenin ve örgütümüzün güvenliği için susmak gerekiyordu...

Yoldaşlar,

Bu süreç bitmiştir. Kongremiz başarıyla tamamlanmış, kadrolarımıza ve halkımıza verdiği sözü yerine getirmiştir. Bu söz Parti-Cephe sözüdür, Partili, Cepheli savaşıma sözüdür. Zafer yürüyüşünü hızlandırma sözüdür.

Artık tüm kadro ve savaşçılarımızı, daha büyük görevler, daha büyük sorumluluklar bekliyor. Parti ve Cephe elimizdedir. Sizlerin ellerindedir. Onu büyütmek, geliştirmek ve tüm halklarımız nezdinde saygınlığını artırmak, daha etkili savaştırmak, her gün daha çok büyütmek, halkın kurtuluş bayrağı haline getirmek görevi vardır. Bu görevi başarabilmek için, partili olmak savaşını kazanmalıyız. Partili olmak, parti düşüncesini taşımak ve uygulamaktır. Partili olmak, parti kültürüyle ileri bir yaşam tarzı oluşturmaktır. Partili olmak, yüksek bir savaşçı ruhtur, kararlılık, inanç ve proletaryayı temsil etme misyonuna sahip olmaktır. Partili olmak, parti kişiliği kazanmaktır.

Partili olma hakkını kazanmak zorundasınız. Bunu bir onur sorunu haline getirmelisiniz. Parti onurunu taşımak kolayca kazanılmayacaktır. Kazanmasını bilmek zorundasınız. Partili olmadan, partiyi büyütmekten, cephenin savaşını büyütemeyiz. Partili olmak da yetmez. Her parti üyesi bir yönetici, bir önder, her savaşçı bir partili olmayı hedeflemelidir. Savaşı büyütmek zorundayız. Savaşı büyütmemiz için hiçbir engel yoktur. Sorun parti düşüncelerini hayata geçirebilecek bilinç ve kararlılık olmaktır. Partiye inanmaktır. Partiye inanmak, onun perspektifleri ve talimatları doğrultusunda yürümek başarıları ve zaferleri getirecektir. Başarılar ve zaferler, kendimize olan güveni geliştirecektir. Kendine güven duygusu gelişmiş, partili gibi düşünme ve yaşamayı içselleştirmiş tüm kadro ve savaşçılarımızın önünde, hiçbir engel olamaz. Oluşturulacak olası engelleri ve barikatları ise ezip geçmesini bileceksiniz. Partili yaşamı, partili savaşı her hücrenizde hissedebilmek için, bütün dünyanız, hayalleriniz, yaşamınız,

aileniz, sevgiliniz, eşiniz, her şeyiniz bu savaşıla bütünleşmek, buna hizmet etmek zorundadır. Parti çıkarına olan her şeye dost ve yararlı, karşı olan her şeye ise düşman gözüyle bakacağız. Parti birliğimizi yıkmaya çalışan, savaşımızı engellemeye çalışan, her türlü davranış ve düşünce kimden, nereden ve nasıl gelirse gelsin, düşman kabul etmek zorundasınız.

Parti kültürünü içselleştirmek, savaşı büyütmekle, parti perspektifleriyle düşünmekle, onun yol göstericiliğinde savaşmakla mümkündür. Partinin yol göstericiliğinde hareket edildiğinde, yeni bir yaşam, yeni bir kişilik kazanacaksınız. Bu kişilik sizleri her zamankinden daha çok güvenli hale getirecektir. Daha çok zafere yaklaştıracaktır. Halkı tanımak, halkla iç içe olmak, onların sorunlarını bilmek daha gerçekçi bir eğitimi ve daha yüksek kararlı bir savaşın zorunluluğunu kavratacaktır. Parti ve cephenin adım adım, bazen büyük ölçeklerle halk kitleleri içerisinde büyüdüğünü gösterecektir. Zafer umudu büyüyecektir. Bu umudu büyütecek olan sizlersiniz. Partiye güvenmek, kendinize güvenmek, zafere inanmak, savaşmak ve savaştırmak için ihtiyacınız olan her şeyi size verecektir. Fakat, bazen silahınız ve cephaneniz olmayabilir, almasını bileceksiniz. Yenilebilirsiniz, yenmesini öğreneceksiniz. Zayıf düşebilirsiniz, kalkmasını öğreneceksiniz. Bu parti kişiliğidir. Bu kişilik, zaferin önündeki tüm engelleri aşip geçebilecek güvene ve inanca sahiptir.

Partili kişiliği içselleştirin. Bununla yetinmeyin, kitlelere taşıyın. Kitleler kurtuluş yolunun Parti ve Cephemiz olduğunu görecek ve savaşa katılacaklardır. Savaş içerisinde daha çok öğrenecekler ve daha çok öğreteceklerdir.

Halka, yarın, hemen, elini uzattığında kolayca alabileceği bir cennet vaat etmiyoruz. Cennete kavuşabilmek için çok zorlu, kanlı, acılı geçecek uzun bir yürüyüş olduğunu kavratmak zorundayız. Büyük ve kanlı savaş olmadan, kurtuluşun olmayacağını kavratmalıyız. Ölüm, sevinçler, umutlar bu savaşın içindedir. Büyük sevinç, büyük umudu yaşatmak için sevinçlerimizi ve ölümümüzü sıradanlaştırmak zorundayız. Bunlar yaşanmadan zaferin elde edilemeyeceğini görmek ve bilmek zorundayız. Ölmek için, acı çekmek için savaşa girmeyeceğiz. Zafer için yaşamak ve yaşatmak için savaşaacağız. Savaşmak ve zafer yaşamaktır. Milyonları yaşatmaktır. Bu bilinçle savaşmalı, düşmanın

ölüm korkusu politikasını bozmalıyız... Binlerce insanımızın katledildiği koşullarda dahi daha büyük bir öfkeyle savaşı büyüterek, hesap sorarak, gerilla cephelerimizi güçlendirerek zaferi yakınlaştırmalıyız. Zaferi yakınlaştırmak, yaşam sevincinin büyümesidir.

Düşman acımasızdır. Hiçbir ahlak ve kuralı yoktur. Daha yüksek bir savaş, daha büyük bir kararlılık, daha çok cesaret, daha çok cüret demektir. Savaş bir yerde cesaret ve cüretle sürmek zorundadır. Daha cesaretli, daha cüretli, daha kararlı olan kazanacaktır. Bugünkü savaş gücümüzü ancak daha kararlı ve cüretli olmakla büyütebiliriz. Büyümek, düşman güçlerine vurmak, etkisiz kılmak, imha etmektir. Dağda, şehirde, ovada, zindanlarda, her yerde Parti ve Cephe anlayışıyla düşmana vurmalyız. Vurmak kazanmaktır.

Yoldaşlar,

Partimiz halkımızın tek umududur. Bu umudu büyütmek, geliştirmek bizim elimizdedir. Oligarşinin bütün alternatifleri tükenmiştir. Yönetemez durumdadır. Oligarşi, ideolojik, psikolojik üstünlüğü yitirmiştir. Hemen tüm düzen partileri ve bunların yansıması olan devlet kurumları içindeki çeşitli güçler birbirleriyle savaş halindedirler. Düşman dengesiz bir saldırı halindedir. Saldırganlığı güçten düşmüş, kendini savunmakta zorluk çeken bir düşmanın saldırısıdır. Devrimci savaşı büyütmemiz, Devrimci Halk Cephesini savaştırmamız düşmanı her gün biraz daha savunmaya itecek ve zaferi sağlayacaktır.

Ülkemiz devrime gebedir. Halk kitleleri artık bu yönetim tarzıyla yaşamak istememektedir. Devrimin öncüsü olduğumuzu göstermeli ve devrimi yapabileceğimiz, devrimci iktidarı yönetebileceğimiz güvenini verebilmeliyiz.

Ülkemiz devrimi, dünyanın herhangi ülkesindeki bir devrim olmayacaktır. Devrimimiz Ortadoğu'dan Balkanlar'a, Asya'ya kadar, hatta dünyayı etkileyecek büyük bir devrim olacaktır.

Partimiz bu büyük amacın öncüsüdür. Bu onuru taşımak, bu misyonu başarmak ve ona layık olmak görevi sizlere daha büyük sorumluluklar yüklüyor. Ülkemiz devrimi çok uzaklarda değildir artık. Yakınlarımızdadır. Yanıbaşımızdadır. Sorun, onu gerçek anlamda isteyip istememektedir artık.

Yoldaşlar,

Parti ve Cephenin oluşunu kararı kongremizin tüm kararları, sizlerin duygu ve düşünceleridir. Bu kararlar sizlere her zamankinden dana çok sorumluluklar yüklüyor. Hızla gelişmek ve büyümek zorundayız. Enerjimiz, ustalığımız, cesaret ve cretimiz, öfkemiz, her zamankinden dahi çok ve daha büyük olmak zorundadır. On yılları aylara sığdırarak olgunlaşmak, büyümek ve Parti-Cepheyi halk kitlelerinin gerçek savaş gücü haline getirmek zorundayız.

Bu büyük, zorlu, ama onurlu yüce görev sizlerindir. Hepinizin, partili olmanın, partili savaşmanın verdiği büyük coşku ve inançla savaşacağınıza, kongre kararlarını uygulayacağınıza inancım sonsuzdur.

Kongremizi burada kapatırken, hepinize en içten selam ve sevgilerimi iletiyor, zaferden zafere koşarak devrime yürüyeceğimiz inancıyla kucaklıyorum!..

DEVRİMCİ HALK KURTULUş PARTİSİ
GENEL SEKRETERİ
DURSUN KARATAş

Yoldaşlar,

Bu kongreyi düzenleyebilmemiz için çok uzun zaman geçti. Bu uzun zaman, bu kongrenin tarihi oluşumudur. Bu tarihte, acılarımız, sevinçlerimiz, şehitlerimiz, ihanetler ve kahramanlıklar vardır. Devrimci bir hareketi yaşatan, en zor koşullarda dahi ayakta tutan, düştüğünde kalkmasını bilen, koşullar ne olursa olsun sağa-sola savrulmayan ideolojik sağlamlık olmadan, bu kongre yaratılamazdı.

Biz, artık emekçi halkımızın karşısına parti misyonuyla çıktığımızda, arkamızda bizi yolumuzdan geri döndürtmeyecek, her gün, bir adım daha ileri taşıyacak dedigini yapan, sözüne güvenilir, sınavlardan geçen bir tarih yazmalıydık.

Kongremizin oluşumuna kadar geçen bu süreç, bu tarihin yazımıdır.

Bu tarih, esas olarak, kanla yazılmış şehitlerimizin tarihidir. Şehitlerimiz bugün fiziki olarak aramızda yoklar belki, ama, düşünceleriyle, kavgalarıyla, yaşam biçimleriyle, partili savaşıma düşleriyle buradalar. Bizimle birlikteler. Onların düşünceleri ve kavgalarıyla daha güçlüyüz. En zor koşullarda dahi düşmana başegmeyen, ölen ama yenilmeyen nitelikleriyle gözleri hep üzerimizde, bizi her an sınavdan geçiriyorlar. Onların mirasını devam ettirmek, bu sınavlardan başarıyla geçmemize bağlıdır.